

ပုဏ္ဏမိ

အမှန်အတိုင်း

၂၀၀၆

ပုဏ္ဏမိ

အမှန်အတိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၇၈၀၅၀၉
 ဖျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၁၆၀၆၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊
 ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
 အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ဏှတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
 အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅. ၈၃

ပုဏ္ဏမိ
 အမှန်အတိုင်း/ပုဏ္ဏမိ-ရန်ကုန်။
 စေတနာစာပေ၊ ၂၀၀၉။
 ၃၀၀- ၈၇၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။
 (၁) အမှန်အတိုင်း

ဒုတိယအရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်ရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်ရေး
 အမျှော်အမြင်အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိဂုံး အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားသည် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတနာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ဗိုင်းရှင်းရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ မိတ်ဆက်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လူထုစာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးစေ့စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ပဏာမ
ပဏာမ

အမှန်အတိုင်း

ပိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လွင်
စေတနာစာပေ

၁၉၈၄ ဩဂုတ်လ(၁)ရက်။

ခင်ခင်မွန်းနှင့် စိန်စိခြယ်တို့ရဲ့ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ် ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားခဲ့တာ ငါးလပြည့်သည့်ရက် ဖြစ်ပါသည်။

“မိချစ်ရေ ... ဟဲ့ ... မိချစ် ... ကျွတ် ... တကတဲ ... မကြားဘူးလား။ ဟဲ့ ... မိချစ်၊ ဘယ်များရောက်နေတာ လဲဟဲ့ ... မိချစ်”

အိမ်က ကလေးမလေး မိချစ် ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ၍ တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ခေါ်နေမိတဲ့ ခင်ခင်မွန်းဟာ ကိုယ့်အသံကိုယ် တော်တော်ကျယ်သွားပြီဆိုတာ သတိထားမိလိုက် ခဉ်မှာပဲ ချက်ချင်း Volume (အသံပမာဏ)ကို ပြန်လျှော့ချပစ် လိုက်ပါသည်။ အမယ်လေးလေ ... ငါ့နယ်၊ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီး မရှိ တော့တာ ငါးလပဲရှိသေး။ သတိမေ့လျော့ ချွတ်ယွင်းမှုက ဒီလောက် ထိ ဖြစ်စရာလားလို့။

ယောက္ခမကြီးရှိစဉ်ကဆိုလျှင် အိမ်က ကောင်မလေး ကို ဒီလိုဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်တွေ အော်

နေရဲဖို့ဝေးစွ။ လေသံမာမာနဲ့မှ မပြောမိအောင် စိတ်ကလေးထိန်းပြီး (ရင်ထဲကတော့ ဘယ်လောက်သတ်ချင် ဖြတ်ချင်နေနေ) အပြုံးလေးနဲ့ သတိလေးထားပြီး ဆက်ဆံနေခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ အိမ်ကကောင်မလေးဟာ ယောက္ခမကြီးရဲ့အချစ်တော် ဖြစ်နေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးဟာ အလုပ်သမား လူတန်းစားအပေါ် လေသံမာတာမျိုးကို မကြိုက်လို့လား။ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ပါ။

ခင်ခင်မွန်း တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ရယ်လို့ စကျကတည်းက “လက်တိုလက်စွတောင်း အဖော်သဟဲရအောင်” ရယ်လို့ မေမေတို့က တစ်ပါတည်း ထည့်ပေးလိုက်ကြတဲ့ အဖော်ကောင်မလေးဟာ ရှာရှာကြိကြိ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆိုသလို နာမည်က “မိချစ်” ရယ်လို့မှ လာဖြစ်နေရတာကိုး။ အဲဒီတစ်ချက်နဲ့တင် ခင်ခင်မွန်းဟာ ရာဇဝတ်အိုးကိုမှတုတ်နဲ့တက်ထိုးထားမိသလို အဘွားကြီး ရှိနေစဉ် အိမ်ထောင်သက်တောက်လျှောက် နေရင်း ထိုင်ရင်းနဲ့ကို အပြစ်တွေ ကြီးနေသလို ဖြစ်နေခဲ့ရတာပါ။

ယောက္ခမနဲ့နာမည်တစ်လုံး တူနေလို့ဆိုပြီး အင်မတန် အားကိုးရတဲ့၊ အလိုက်သိတဲ့၊ မျက်နှာလွှဲရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ ခင်ခင်မွန်းက အလကားနေရင်း စွန့်ပစ်စရာလား။ မိချစ်ဟာ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ ပိစိဇေါက်စကတည်းက အတူကြီးဖက်လို့တောင် ဆိုနိုင်တဲ့သူလေ။ မေမေတို့ကလည်း ဘာအိမ်အလုပ်မှ သေသေချာချာ မလုပ်တတ်တဲ့ သူတို့ရဲ့သမီး ငပျင်းမ ခင်ခင်မွန်းကို မိချစ်နှင့် စိတ်ချလို့ သူတို့အတွက် အနစ်နာခံပြီးတော့ တောင်မှ ခင်ခင်မွန်းရဲ့ နောက်ကို ထည့်ပေးလိုက်ကြတာလေ။

မိချစ်ကလည်း မိချစ်။ သူ့နာမည်က အဲဒီ“မိ”နဲ့ “ချစ်” အပြင် နောက်တစ်လုံးလောက် ရှိနေသေးရင်တောင်မှ ခေါ်နေကျတာ မကျတာထား၊ ပြောင်းပြန်ခေါ်သင့်လည်း ခေါ်ရတာပေါ့။ ခုတော့ မှတ်ပုံတင်ထဲက နာမည်ကိုက “မိချစ်”။ ဒါတောင် အိမ်ကလူ အမေ့သားကြီးက လာသေးတာနော် ...

“မမိချစ် ဆိုတော့ မိမိရင်လည်း မိမိပေါ့၊ အဲလိုလေး ခေါ်ကြရရင်ကော”

“အမယ်လေး ကိုကိုရယ်၊ မိမိလို့ ခေါ်ရအောင် သူ့နာမည်က မမိချစ်မှ မဟုတ်တာ၊ “ချစ်” တစ်လုံးတည်းရယ်ဥစ္စာ။ ငယ်ငယ်ကတော့မှာကြီးတော့သူ့ဆွေမျိုးမိဘတွေက “မချစ်” မခေါ်ဘဲ “မိချစ်” လို့ ခေါ်ခဲ့ကြလို့သာ မိချစ်ဖြစ် ရတာကိုး။ အဲဒါကိုပဲ မိမိလို့ ဖြတ်ခေါ်လို့ရမလား၊ မဟုတ်တာ”

အမယ်လေး ... ခေါ်တယ်။ အိမ်ကလူကတော့။ သူ့သမီးလောက်ရှိတဲ့ ဟာကလေးကို တရိတသေ သဘောနဲ့လို့လို့ “မမိချစ်” တဲ့။ ယောက္ခမကြီးကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မဆက်ဆံဘဲနေပြီး မဖြစ်မနေ ခေါ်ဝေါ်ရတော့မယ့် အခါများကျ “မိမိ” တဲ့။ ခင်ခင်မွန်း အတွက်ကတော့ မိချစ်ဟာ မိချစ်ပေါ့။ သို့သော် တိုးတိုးကလေး၊ ဖွဖွချိုချိုကလေး၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်လေးနဲ့တော့ ခေါ်ရတာပေါ့နော်။ ရန်လိုမောင်းမဲ၊ အော်ဟစ်ဆူပူနေခွင့်ကတော့ အဘွားကြီးရှိစဉ် တောက်လျှောက် ဘယ်ရှိခဲ့ရပါတော့မလဲ။ (သူများ တကာရဲ့ အကျဉ်းအကျပ်နဲ့၊ သူ့ရဲ့အခွင့်အရေးကို သိလွန်းနေတဲ့ အဲဒီဟာမကလေးကို မသကာ စိတ်တိုလွန်းလာရင် ကျိတ်ဆိတ်ကာမှ ဆိတ်ရောပေါ့။)

သတိထားရဆို ခင်ခင်မွန်းတို့ရဲ့အိမ်က ယောက္ခမကြီးတို့နဲ့ ခြံချင်းကပ် ညာဘက်ကခြံ ဖြစ်နေတာကိုး။ သားနှစ်ယောက်မိခင် ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးက သူ့သားတွေ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားကြလည်း ဝေးဝေးမသွားစေဘဲ သူ့အိမ်နဲ့ ဘယ်ညာကပ်ရပ်က မြေပိုတွေကိုပဲ ခွဲခက်လက်ဖွဲ့ ပေးလိုက်တာ။ တစ်ထပ်တိုက်ပုပုံကလေးတွေပါ ဆောက်ပေးခဲ့လေတော့ ညာဘက်ကပ်ရက်က သားအကြီးနဲ့ခင်ခင်မွန်း။ ဘယ်ဘက်ကပ်ရက်ခြံက သားအငယ်နဲ့ စိန်စိခြယ်။

လက်ထပ်ကာစကတော့ နေစရာက အဆင်သင့်နဲ့ ဆိုတော့ “ဟုတ်ပ” လို့လိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီလောက်လောင်းရိပ်မလွတ်ခြင်းဟာ သိပ်တော့ မစွဲလှပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်က ကောင်မလေး အချိုးမကျလို့မှ ရဲရဲမဆူရဲတာကစလို့ ကသိကအောက်နိုင်စရာ ကောင်းမနေဘူးလား။

ခုတော့ဖြင့် ဩဇာကြီးတဲ့ ယောက္ခမကြီးက မရှိတော့ပြီ။ သို့သော် ရှိခဲ့စဉ်ကနဲ့ ဘာကွာသွားလဲဆိုတော့ ဘာမှမကွာပါ။ မထူးပါ။ ယောက္ခမကြီးလောက် ဩဇာကြီး ပစိပစပ်များ။ သူချည်းအမှန်ဆိုတဲ့ အဘွားကြီး မရှိတော့သော်လည်း သူ့လက်ရာ၊ သူ့စည်းကမ်း၊ သူ့အချိုးအချိတ်တွေနဲ့ အသားကျ၊ အချိုးကျကျန်ခဲ့တဲ့အပြင် အဲဒီအဘွားကြီးကို အင်မတန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးကာ တမ်းတလွမ်းဆွတ် ကျန်ရစ်တဲ့ ယောက္ခမကြီး အဘိုးကြီးက ရှိနေသေးတာဆိုတော့လေ။ မထူးပါဘူး။ ရှိစဉ်ကအတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီအဘိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာသာကို ရချင်ရင် အဘွားကြီးရှိစဉ်ကပုံစံအတိုင်း အဲဒီအတိုင်းနေ၊ အဲဒီလိုပဲ ဆက်ထိန်းထား ဆိုသလိုပါပဲ။

“အဲဒီ မိချစ်ကလည်းလေ၊ ဘယ်ရောက်နေမှန်းကို မသိပါဘူး။ သိပ်ကို စည်းကမ်းပျက်လွန်းလာတယ်။ ဒီမှာ အချိန်မီလုပ်စရာတွေ ရှိနေပါတယ်ဆိုမှ”

ဒီနေ့က ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ် ငါးလပြည့်အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းက သူ့အိမ်မှာ ဘန်းကြီးငါးပါး ဆွမ်းကပ်ကာ ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းတရားနာပွဲလုပ်လိမ့်မည်။ အဲဒီအတွက် ဈေးမတစ်ယောက်အနေနဲ့ အချို့ပွဲတွေ၊ သစ်သီးပွဲတွေ အချိန်မီ မပို့နိုင်ရင် ကောင်းမလား။ ခင်ခင်မွန်းမှာက ဟိုဘက်က စိန်စိခြယ်လို စားတော်ကံသေလို့ ဝင်စားထားတဲ့ ကုသိုလ်ကံမျိုးမှ မရှိတဲ့ဟာ။ ဒီလိုနေ့မျိုးဟာ တကယ်တကယ်ဆို စိန်စိခြယ်တို့ရဲ့ အကွက်လေ။

“ဖေဖေ ... ဒါက မေမေကြိုက်တဲ့ ငါးရဲ့အုကလေးလေ။ ဒါကတော့ မေမေ အမြဲစားခဲ့တဲ့ ငါးရဲ့ခြောက်ထောင်းကြော်”

စသဖြင့်တွေနဲ့ အဘိုးကြီး ကြည်ဆင်းနေတော့အောင် လက်စွမ်းပြ ဂုဏ်လုပ်ပြီး မျက်နှာသာတွေ လှိုမ့်ရနေတော့မှာ။ ခင်ခင်မွန်းခမျာ အချို့ပွဲ သစ်သီးပွဲလောက်နဲ့ အနိုင်နိုင် ဝင်ကြိုရမယ့်သူဆိုတော့ နိုင်တာ မနိုင်တာ အပထား။ အချို့ပွဲဆိုလည်း ဆရာတော်တွေ အိပ်ပျစ်ခွေလဲပြီး သွေးတိုးသွားလှအောင် မုန့်ဆရာကို သေချာမှာကြားပြီး အော်ဒါအပ်ထားရတာ။ သစ်သီးဆိုလည်း ပန်းအလှပုံဖော်လှီးတတ်တဲ့သူကို ညကတည်းက အိမ်ပင့်ပြီး စပါယ်ရယ် အကုန်ခံထားရတာလေ။ အဲဒီတော့ စိန်စိခြယ်ရဲ့ဟင်းပွဲတွေ ဟိုဘက်အိမ်မရောက်နိုင်(မကျက်နိုင်)သေးလောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့အချို့ပွဲ သစ်သီးပွဲတွေက အရင်ကြိုရောက်နေနိုင်ပါမှ။

အဘိုးကြီးဟု ဂုဏ်တင်ခေါ်ရသော်လည်း အသက်က ခြောက်ဆယ်တောင် ပြည့်သေးတာ မဟုတ်ဘဲ ငါးဆယ့်ငါး၊ ငါးဆယ့်ခြောက်အရွယ် ဦးမြသောင်းဟာ အဘွားကြီး မရှိတော့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တကယ့် ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်လို စိတ်အလိုမကျ၊ ပစိပစစ်များ၊ ဒေါသတွေကကြီး၊ သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြည့်မရ။ မိန်းမကိုလွမ်းတိုင်း ဟိုလူ ဒီလူတွေကို လှည့်ပတ်ရန်ရှာ စတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေနဲ့ ပြည့်ကျန်နေ တော့တဲ့ သူကြီးလေ။

လှန်နိုင်၊ ကျောနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့သားနှစ်ယောက်ဟာ သူဦးစီးနေဆဲ လုပ်ငန်းတွေမှာ လခစားဝန်ထမ်းသာသာနဲ့ လက်ဝေခံဘဝတွေပဲ ရှိကြဆဲလေ။ “အချိုးမပြေရင် ဘာအမွေမှ တစ်ပြားမှ မရစေရဘူး” ဆိုတဲ့ စကားကို လက်ကိုင်ထား တထွင်တွင် သုံးစွဲတတ်လေတာ။ နည်းတဲ့အန္တရာယ်လား။ အဲဒါနဲ့ပဲ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိခြယ် ခမျာ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီး ရှိစဉ်က အတိုင်းပါပဲ။ တစ်သဘောတည်းပါပဲ။ အဲဒီ “မျက်နှာသာ” ဟစ်ရ အတွက်ကို သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြံနေခဲ့ရတော့တာ။

“မိ ...”

အကျယ်ကြီး အော်မီလုဆဲဆဲ ခင်ခင်မွန်းရဲ့အသံက စီးဖို့ချောင် အပေါက်ဝမှာ အရေးတကြီးပုံစံနဲ့ ပေါ်လာတဲ့ မိချစ်ကြောင့် ရုတ်တရက် တိခနဲ ရပ်သွားပါသည်။ ရှေ့ကိုတိုးပြီးဝင်လာတဲ့ မိချစ်ဟာ ကျိတ်ဆိတ်တော့မယ့် ခင်ခင်မွန်းရဲ့ လက်တွေ့ကိုလည်း အတပ်သိစွာ ရှောင်ရှားနေရာယူရင်း ...

“ဟိုဘက်အိမ်မှာ အရေးကြီးတာတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မ အဲဒါကို သွားစုံစမ်းနေရလို့ ခဏပျောက်သွားရတာ မမမွန်းရဲ့။ ဒီနေ့ မမစိန်စိတို့အိမ်က ဆွမ်းကျွေးအတွက် ဟင်းတစ်ခွက်မှ မပို့နိုင်ဘူးတဲ့။ မနက်အစောကြီးကတည်းက ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေကနေ အမြန် သွားပြေးဝယ်နေကြရတယ်”

“ဟယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နင့်ဟာက သေချာရဲ့လား”
 “အို ... တအားသေချာတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီအိမ်က နော်ဖော့ကို ဘာဘကြီးက အချို့မှန်ပါရင် သူလည်းမစားဘူး။ သူ့ဆရာတော်တွေကိုလည်း ကပ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အပြင် ဆိုင်တွေက ဟင်းတွေကို အချို့မှန်နဲ့ချည်း ချက်တာလို တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ နော်ဖော့က မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့။ အဆင်မှ မပြေနိုင်တော့တာ ဖြစ်သလိုကပ်၊ ဖြစ်သလို စားကြရမှာပဲတဲ့၊ အဲလိုကို ပြန်ပြောသာ”

အလို ...။ ခင်ခင်မွန်းမှာ မျက်စိတောင် လည်သွားရပြီး ရင်ထဲတောင် တဖျပ်ဖျပ် ခုန်လာသလိုရှိရသည်။ နော်ဖော့ရဲ့လေသံကဖြင့် ဘယ်လိုနေမယ် မသိရပေမယ့် စကားလုံးတို့က တော့ ခပ်တင်းတင်းထဲကပ်ပါလား။ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်ရှင်မတို့ရဲ့ အနေအထားကို နောကျနေအောင် သိထားကြရတဲ့ မိန်းကလေးတို့ဟာ အိမ်သားတစ်ပိုင်းတွေလိုလည်း ဖြစ်နေကြရတာ။ “ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါ” ဆိုသလို ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိခြယ်တို့ရဲ့ “မျက်နှာသာ” ပြိုင်ပွဲကြီးမှာ သူတို့တွေဟာလည်း အားတက်သရာနဲ့ ပါကြ ဝိုင်းကြရ ဆိုသလိုမို့ “အဆင်မှမပြေနိုင်တာ ဖြစ်သလို

စား”ဆိုတဲ့ လေသံစကားလုံးဟာ သူ့သခင်မရဲ့အာဘော်သာ မဟုတ်ရင် နော်ဟော့ရဲ့နှုတ်ဖျားက ထွက်ကိုကျလာရဲစရာ မရှိတာ ပါ။ ထုံးဆန်းလှချေလား။

“စိန်စိခြယ်က ဆွမ်းကျွေးအတွက် ဟင်းတွေတစ်ခွက်မှ ချက်မထားဘူးတဲ့လား”

“ခုချိန်ထိ အိပ်ရာထဲကတောင် ထွက်မလာသေးဘူး”

“ဟင် ... ! ဒါဖြင့် သူ့ယောက်ျားကရော ဘာလုပ်နေလဲ။ သိဟသောင်း က သူ့မိန်းမသူ ဘာမှမပြောဘူးလား။ ဒီနေ့က ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့နေ့လေ။ အဲဒါကို သူတို့ ပျက်ကွက်ရဲကြသတဲ့လား။ သူတို့ချင်း ရန်ဖြစ်ထားကြလို့ လား”

ဒီအချက်မှာတော့ ခင်ခင်မွန်းဟာ အိမ်က ကိုလူရိုး၊ အမေသားကြီး ရာဇသောင်းကို ညဘက် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ထည့် ကန်တော့ချင်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်နေရသူပါ။ လူပျိုဘဝ တည်းက ရှုပ်တိုရှုပ်ပွေ သိဟသောင်းဟာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီးလည်း အကျင့်ပြောင်း။ ခြေငြိမ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါတောင် သူတို့အိမ်ထောင်သက်က ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ။ တစ်နှစ် ကျော်ရုံလေး ရှိသေးတာ။ ကိုယ်တွေလို သုံးလေးနှစ်သာဆိုလို့က တော့ သိဟသောင်းဟာ စိန်စိခြယ်ကို “ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိ”လို့ တောင် ထင်ချင်မှ ထင်တော့မှာ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ သူတို့လင်မယား ဟာ အမြဲနောင်ဂျိန်ဇာတ်ခင်းနေရသူတွေလေ။

ဒါပေမဲ့ ဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ နောင် ဂျိန်ဂျိန်။ ဒီနေ့လို “အကွက်ကောင်း”ကို စိန်စိခြယ်လို မိန်းမက

လက်လွတ်ခံပါ့မလား။ အဘွားကြီးရှိကတည်းက သူ့မှာ ဒီလိုပွဲ မျိုး အိမ်မှာရှိဖို့ကိုပဲ အကွက်ချောင်းနေတာလေ။ လာသမျှ ဘုန်းကြီး လူသူပရိသတ်ကို ...

“ဆိုင်ကဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး စိန်စိကိုယ်တိုင် အိုးကြီးချက် ချက်တာ။ ကိုယ်တိုင်ချက်တော့ အော်ဒါမှာ တာတွေထက် သန့်လည်းသန့်တယ်။ ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ် တယ်။ မေမေတို့လည်း စိတ်တိုင်းကျ ပိုဖြစ်တာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးဘက် မျက်လုံးလေး ဝင့်ကာ ဝင့်ကာ နဲ့ “ဈေးမအငယ်ကလေးက အချက်အပြုတ်မှာတော့ တော်ရုံဆိုင် လိုက်မမိဘူး။ ဘယ်လိုများ ဒီလောက်ကောင်းအောင် စီမံချက် ပြုတ်တတ်နေတယ် မပြောတတ်ပါဘူးရှင်”ဆိုတဲ့ ချီးကျူးစကား ကို ခံယူနေကျလေ။ အဘွားကြီး မရှိတော့ပေမယ့်လည်း “အမွေ၊ အမွေ၊ အမွေ”စကားကို ခွန်းချင်းထပ်ပြောနေတဲ့ “အကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ အငယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ စိန်နီယာက အရေးမကြီးဘူး၊ သူကျေနပ်တဲ့သားကို ပဲ လုပ်ငန်းတွေအားလုံးရဲ့ အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် လွှဲသွားမှာ”ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့အမျက်ကို ခံယူရဲစရာလား။

“အမယ်လေး ... ဦးသိဟလား။ မမစိန်စိကို ခုထိအိပ်ရာ ကမထတဲ့အတွက် ဘာမှမပြောတဲ့အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ရှေ့ပြေးလိုက်၊ နောက်ပေးပြေးလိုက်နဲ့၊ ဟင်းတွေ လျှောက်ဝယ်ဖို့လည်း သူပဲ စီမံနေတာ။ သူ့မိန်းမအခန်းထဲ လည်း ဝင်ချည်ထွက်ချည်၊ ခြေချင်းကို လိမ်နေတာပဲ။ ခုနကလည်း ကားနဲ့ လှစ်ခနဲအပြင်ထွက်သွားတာ ဆရာဝန် ကို ကိုယ်တိုင်ပြန်ဖို့တာ”

“ဆရာဝန် !”

“ဟုတ်။ မမစိန်စီလေ သိလား မမမွန်း။ မမစိန်စီကလေး အခု ကိုယ့်ဝန်တဲ့။ ကိုယ့်ဝန်ရှိတာတဲ့။ သုံးလတဲ့။ ညက တည်းက မအိသာလို့ ဆရာဝန်ပင့်စမ်းကတည်းက သေချာ သလောက်ပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မနက်စောပေါက်တဲ့ ရှူရှူးနဲ့မှ ထပ်စမ်းမှ သေချာမှာဆိုလို့ မနက်အစောကြီးတည်းက ဦးသီဟက မိုးမလင်းသေးဘူး ရှူရှူးတစ်ပုလင်းနဲ့ ဆရာဝန် ဆီပြေးတာ။ အခု သေချာသွားပြီ။ ဆရာဝန်ကိုပါ အိမ် အထိ ထပ်ခေါ်လာလိုက်သေးတယ်။ ဆရာဝန်က ရှူရှူး ကိုစစ်ထားတဲ့ စာရွက်လည်း ပုလွာတယ်တဲ့”

ခင်ခင်မွန်းမှာ “မိုက်” ခနဲပင် ဖြစ်သွားရကာ မူးမေ့ လဲကျသွားတော့မယောင်ယောင်မို့ မိချစ်က “မမ ... မမ” ဟု အော်ဟစ်ကာ အမြန်ပြေးတဲ့လိုက်ရပါသည်။ ကိုယ့်ဝန်တဲ့။ သုံးလ တဲ့။ ဘုရားရေ ...။ လောကကြီးက ဘာလို့ အဲဒီလောက်မတရား ရတာလဲ။ တကယ်ဆို ဦးစားပေးချင်းပေး သူ့စိန်ယာလေးအတိုင်း ပေးပေါ့။ အင်မတန် စိတ်ထက်သန်နေကာ ရူးလုလုတောင်ဖြစ် နေရတဲ့သူကို အရင်ပေးပေါ့။

ခင်ခင်မွန်းတို့ရဲ့အိမ်ထောင်သက်က သုံးနှစ်ကျော် လို့ လေးနှစ်ထဲဝင်ပြီ။ ကိုယ့်တွေမှာလည်း စကတည်းက တား ထားတာမဟုတ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားခမျာလည်း သူ့ယောက်ျားလို တောင် ထွေလီကာလီကိစ္စတွေ ရှိရှာခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခင်ခင် မွန်းခမျာ လတိုင်း ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ်ဆီက “သမီးရေ... ဘယ်လိုလဲ” ဆိုတဲ့ (လူကိုညှဉ်းဆဲသလိုတောင် ဖြစ်နေတဲ့)စကား

ကို အချိန်မှန် ခံယူနေရရင်း မျက်ရည်တောင် ကျလှအောင် မျှော် လင့်နေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ပါ။

ယောက္ခမကြီးခမျာ လတိုင်း အရှိက်ပိတ်ပိတ်ထိုး နေသလို တမေးတည်း ဓေးနေခဲ့ပေမယ့် သုံးနှစ်ကျော်တဲ့အထိ အရိပ်အယောင်တောင် မပေါ်တဲ့ ခင်ခင်မွန်းကို ဒီကိစ္စအတွက် တော့ အပြစ်ပြော နှိပ်ကွပ်တာမျိုး မရှိခဲ့ရှာပါ။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခုမှ အသက်ကနှစ်ဆယ်ကျော်စဟာ အချိန် အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့ စိတ်လည်းမပျက်နဲ့၊ အချိန်တန်ရင် ရမှာပေါ့။ ဒါ ဘုရားကပေးတာပဲဟာ။ ဘုရားက ကောင်းတာလေးပဲ ပေးချင်လို့ အချိန်ယူ၊ အကောင်းစောင့်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

အဲသလို အမြဲအားပေးရင်း သူ့ဆုံးကာနီး တစ်လ လောက်ကတော့ (ဖားချင်တာလည်းပါ၊ တက်ယ့်စိတ်ရင်းစေတနာ လေးကလည်းစွက်ပြီး) နေ့မအိပ် ညမအိပ် ပြုစုတဲ့ ခင်ခင်မွန်းကို...

“မေမေ မရှိတော့ရင် ခင်ခင်မွန်း ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်း ကြားလား။ မေမေက ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ် သိပေမယ့် ဒီယောက်ျား၊ ဒီသား၊ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်မီးတွေကိုတော့ ဒီတစ်ဘဝနဲ့ အပြတ်ဖြတ်နိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြန်ကိုလာခဲ့ဦးမှာ။ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး လက်လျှော့လိုက်မယ်လည်း မကြုံနဲ့။ ညည်းတို့မျှော်လင့် ချက်နဲ့ ကြီးစားနေသရွေ့ ဒါ မေမေ့ကို အရပြန်ခေါ်နေတာ လို့ပဲသာမှတ်။ ငါ ညည်းမိုက်ထံ ပြန်ဝင်လာမှာ ကြားလား။ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းနေချည်”

အဲဒီအတိုင်းကို မှာကြားသွားခဲ့တာလေ။ ကိုယ့်ဗိုလ်ထဲ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီး ပြန်လာဝင်ပြီး ဒီယောက္ခမကြီးကိုပဲ လူ့ပြည်ကို တစ်ခါပြန်ခေါ်ယူရဦးမယ့်ကိစ္စကို ခင်ခင်မွန်းက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြိုက်တာလား၊ မကြိုက်တာလားလည်း မသိ။ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ဆိုတာလည်း အသာထား။ ကိုယ်ကလည်း သေလုအောင် လိုချင်နေတဲ့ကိစ္စ။ သူကလည်း “ဆုတောင်းနေချည်” ဆိုတော့ တောင်းတာပေါ့နော်။

တောင်းတာမှ သာမန်ကာလျှံကာတောင်မှ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ပါလက်ပါကြီးကို မပျက်မကွက် အားတက်သရောတောင်တာ။ ကိုယ်လည်း ကလေးရမယ့်ကိစ္စ၊ ပြီးကျ “အဲဒီကလေးဟာ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးပါ” ဆိုလို့ကတော့ ပြီးပြီပေါ့ ပွဲက။ လွမ်းဆွေတာသ ကျန်ရစ်တဲ့ အဘိုးကြီးဆိုမှာ ဒီအချက်လောက် အရေးတဲး မျက်နှာသာ ရှိနိုင်ဦးမလား။ တစ်ခါတည်းကို အနေအထားက ထိပ်တက်ကပ်သွားမယ့် ကိစ္စလေ။

ခုကျတော့ ... ချကျတော့။ ကံတရားဟာ အလောက်ညစ်ပတ်သတဲ့။ လောကကြီးက အဲဒီလောက် မျက်လှိုက် မတရားသတဲ့။ အိမ်ထောင်စကျကျချင်း ကလေးမရနိုင်ကြန့်ကြာနေကြတဲ့ ဖြစ်အင်ချင်းတူတူ နှစ်နည်းပြီး ဆားဖမ်းသေးတဲ့သူကိုမှ အရင်တဲ့။ ရက်စက်တာ။ တကယ်ဆို ကလေးမရနိုင်လို့ ရူးချင်ချင် ဖြစ်ကြကြေးဆို နှစ်ပိုကြာကြာခံစားထားတဲ့သူကိုပဲ အရင်ဦးစားပေး ကယ့်ဟင်ပါတော့တဲ့လား။

“မမစိန်စိကလေ ကြီးကြီးရဲ့လပတ်လည် ကျင်းပမယ့်စကျီမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သိခဲ့ရတာ၊ ဒါ တိုက်ဆိုင်

သက်သက် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ ဆွမ်းကျွေးပွဲ မလာနိုင်တော့ မယ့်အကြောင်း ဘာကြီးကိုလည်း အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ပြီတဲ့၊ ပြီးတော့ ...”

ခင်ခင်မွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေ အပြင်သို့ ပြူးထွက်လာကြသလား ထင်ရသည်။ ခုနကတည်းက တဖျပ်ဖျပ်ခုန်ထားပြီး သား ရင်အစုံက ဝုန်းဒိုင်းကြို မြည်ဟီးကာ ရင်ထဲ စစ်ဘင်ခရာ ဘီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ရောက်နေသလားပင် ထင်ရသည်။ ခေါင်းတွေ ဝါ မူးနောက်လာပြီး လူက မဟန်နိုင် ဖြစ်လာရတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံးပင်။

ခုနကလိုပဲ မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာလည်း ဖြစ်ချင်နေရသည်။

“စိန်စိခြယ် ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့သတင်းကို ကြားလိုက်ရလို့ ခင်ခင်မွန်းခမျာ မူးတောင်လဲရသတဲ့” ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးကြီးကို ခင်ခင်မွန်းလို့သာ စိတ်တင်းထားရတာ၊ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတော့မည်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သေချာနေတော့သည်။

“မမစိန်စိကလေ ဒါ ကြီးကြီး ဝင်စားတာပဲဖြစ်မှာ၊ သေချာတယ်လို့ အားလုံးကို ပြောတယ်တဲ့။ ဦးသီဟကလည်း ကျိန်းသေပေါက်ပဲလို့ ယုံကြည်လက်ခံတယ်တဲ့။ ဘာကြီးတော့ အရမ်းဝမ်းသာနေတော့မှာပဲတဲ့။ သူတို့တစ်အိမ်သားလုံး အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်ကို ဖြစ်နေတာပဲ။ နော်ဖော့ဆိုတာ သူကိုယ်တိုင်တောင် ကြီးကြီးရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရသလား မှတ်ရတယ်။ ကောင်မက ခေါင်းကိုဖော့နေတာ”

အားရပါးရကြီး ပြောနေမိတဲ့မိချစ် ခမ္မာ သူ့စကားလည်းဆုံးရော ပျော့ရွေကျသွားတော့သည့် ခင်ခင်မွန်းကို အမြန်ပြေးပွေ့လိုက်ရပြန်ပြီး နှုတ်မှလည်း “ဦးရာစ ... ဦးရာစ” နှင့် တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေရပါတော့သည်။

သွားလေသူအကြောင်း မကောင်းပြော၊ မကျေနပ်ရတာက သိပ်တော့ အလုပ်မဟုတ်လှပေမယ့် စိန်စိခြယ်က ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ်ကို တစ်ဆိတ်မက နှစ်ဆိတ်သုံးဆိတ်လောက်ကို ပြောချင်ဆိုချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေမိလေသည်။ ဘယ်နှယ်တော်။ လူကြီးတန်ဖဲ့ မလိုမိတပတ်ကလည်း နိုင်လွန်းပါတယ်။ ကိုယ့်မှာတော့ ဆုံးကာနီးလေ ဒူးတွေ ပေါင်တွေက ညောင်းကိုက်လေ ဖြစ်နေတဲ့သူ့ကို (ဖားချင်စိတ်ရော၊ စိတ်ရင်းကောင်းလေးနဲ့ပါ) ခပ်ဖွဖွကလေးနှိပ်၊နှိပ်ပေးလိုက်ရတာ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့လက်တွေတောင် ကွနေပါတယ်ဆို။

အဘွားကြီးက “သာဓု” တွေ ဘာတွေခေါ်ပြီးတာနဲ့... “သမီး စိန်စိခြယ်၊ မေမေ မရှိတော့ရင် ညတိုင်း ဘုရားနိုးပြီး ဆုတောင်းယူနော်၊ မေမေက ငါ့သမီးဗိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ဦးမှာ။ ညည်းတို့ဖေဖေရော၊ ရာဇရော၊ သီဟရောပါ မေမေ သံယောဇဉ်မပြတ်ပါဘူး ငါ့သမီးရယ်။ မေမေကို ငါ့သမီး ကူညီမှပဲ ရမှာပဲ၊ ကြီးစားပြီး ခေါ်ယူနော်၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးလည်း ဆုတောင်း။ မေမေမှာ ငါ့သမီးကမွေးမှပဲ ဒီမိသားစုကြီးထဲမှာ လူပြန်ဖြစ်ရတော့မှာ”

ဒါမျိုးချည်း တတွင်တွင် ပြောတတ်တာလေ။ စိန်စိခြယ်ကမှ မခေါ်ယူရင် သူ့မှာ ဒီမိသားစုထဲ ပြန်ဝင်ခွင့်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လိုနဲ့။ အပြီးသတ်ကျတော့ ဒီစကားမျိုးတွေကို ချွတ်စွပ်အပ်ချမတ်ချ၊ ခင်ခင်မွန်းကိုလည်း ပြောသွားလိုက်သေးတာတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ မလိုမိတပတ်နဲ့ပါလို့။

ခုကျတော့ စိန်စိခြယ် ခမ္မာ “မေမေက ခင်မွန်းကို အဲဒီလို မှာသွားတာဖေဖေရဲ့” ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရမှ အလန့်တကြား အပြေးအလွှားနဲ့ ...

“သမီးကိုလည်း မှာခဲ့တယ် ဖေဖေ၊ စိန်စိဗိုက်ထဲ ပြန်လာခဲ့မှာတဲ့ ... မေမေက” လို့ ဒရောသောပါးကြီး အမြန်လိုက်ပြောရတော့ နောက်လိုက်ကြီး အတုခိုးသူကြီးလိုလိုကိုဖြစ်လို့။

“ဟဲ့ ... နင့်ဟာက ငါကစပြောမှ ကမန်းကတန်းကြီး အတင်းဝင်ပြီး နင့်လည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောထားခဲ့ပါတယ် ရယ်လို့၊ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ နင့်ဟာက”

စိန်စိခြယ်မှာ ခံရတာလေ ... ကြည့်။ ယောက္ခမကြီး လုပ်သွားပုံ မဟုတ်လို့၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာကိုတောင် တမင်ဝင်ပြောသူကြီးလိုလို အထင်ခံရတာ။ အရင်စပြောတဲ့လူက တော့ လိမ်တဲ့သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်သလိုလိုဆိုတော့ နောက်ကလိုက်ပြီး “ငါ့လည်း ပြောသွားပါတယ်” လုပ်ရတဲ့သူမှာပဲ မှန်နေရက်နဲ့ မျက်နှာထားရခက်ရတာ။ စိန်စိခြယ်ကတော့ တစ်နေ့တည်း အဘိုးကြီးကို “ဝုန်း” ခနဲ အကုန်ပစ်မသွင်းလိုက်သေးဘဲနဲ့ တစ်နဲ့တစ်ကွက်၊ တဖြည်းဖြည်းချင်းနဲ့ မျှင်မျှင်ကလေးဆွဲ ဆွဲခေါ်

သွားဖို့ပဲ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပေါ့နော်။ အဲဒါကြောင့် အဘွားကြီးရဲ့
“မှာစကား”ကို ချက်ချင်းကြီး ဖွင့်မပြောလိုက်မိသေးတာ။

အဲဒါကိုပဲ ဟိုမိန်းမကတော့ “ဝုန်း”ခနဲ ဆိုသလို။
သူကတော့ ဝုန်းမယ်လေ။ ဒီလိုပဲ လုပ်တော့မှာပေါ့။

“သူ့မှာလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီ” ဆိုတာကို စိန်စိခြယ်ရဲ့ နောက်
မှ သိသွားခဲ့ရတဲ့သူကိုး။ “စိန်စိခြယ်မှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့တဲ့ဟော့” ဆို
ကတည်းက “ဒေါ်ခင်ချစ်များလား” လို့ စိတ်ဝင်တစား ရှိကုန်ကြ
တော့တဲ့ သူတွေကို ဒီနည်းနဲ့ပဲ ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ထိုးဖောက်ရ
တော့မှာပေါ့။

ကိုယ့်မှာတော့ ကံကအရင်ကောင်းခဲ့သလို ရှိပေမယ့်
ကြာရှည်ကြာများလေးတောင် ဖိမ်ခဲဂုဏ်လုပ်ခွင့် မရလိုက်တာပါ။
ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးရဲ့ ငါးလပြည့် အထိမ်းအမှတ်နေ့မှာပဲ ကိုယ်က
မနက်ပိုင်း ကြေညာလိုက်တယ်ဆိုရင် သူကလည်း ညနေစောင်း
ဆေးခန်းကအပြန်မှာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆိုသလိုဆိုတော့ ဂုဏ်
ရှိလှလည်း တစ်မနက်ပိုင်းမျှ။

အဲဒီ မိန်းမဟာ လူကို အဲဒီလောက် အထိကို
အလွတ်မပေးချင်တဲ့သဘော ရှိနေတာပါလေ။ ကံကိုကလည်း
ဒေါ်ခင်ချစ်လိုပဲ လက်တစ်လုံးခြား နိုင်ချင်တဲ့ သဘောမှာ ရှိနေ
တာပါ။

“နင့်လို ဖြစ်နိုင်ချေမရှိတော့တဲ့လူကိုတောင် ... မှာသွားပါ
သေးတယ်ဆိုမှတော့ ခင်မွန်းရယ်။ ငါ့လို နီးနီးစပ်စပ်ရှိတဲ့
ဈေးမမျိုးကို ပိုမှာတော့မပေါ့ဟဲ့။ ဘာလို့ မဟုတ်ရမလဲ။
ဟုတ်သမှ ဟုတ်၊ ဟုတ်နဲ့တောင် မြည်နေသေး။ မေမေက

နင့်လည်း အရန်သဘောလောက်နဲ့ ဆယ်ရေးတစ်ရေး
သဘော မှာသွားပေမယ့် ဒီလောက် အစားကောင်းကြိုက်၊
အပြုစုကောင်းကြိုက်တဲ့ မေမေဟာ နင့်လို ဝိုက်ထဲတော့
ဝင်ချင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ကလေးကိုယ်မှ အစားကောင်း
မကျွေးတတ်၊ မပြုစုတတ်နဲ့ ပိန်လို့ပြီး အရှောင်မထွက်မှာ
မျိုးတော့ မေမေက လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချ”

“ငါက ဘာလို့ဖြစ်နိုင်ချေ မရှိရမလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိလို့ပဲ ခု
ငါ့မှာ ဒီကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်လွယ်ထားရတာပေါ့ဟဲ့။ မေမေ
က အမြဲပြောတယ်၊ ကလေးဆိုတာ အိမ်ထောင်ကျပြီး
သုံးလေးနှစ်နဲ့မှ မရသေးရင်လည်း စိတ်ပျက်စရာကိုမလို
ဘူး။ ဘုရားက ငါ့ကို အကောင်းစားစိမ်ပေးချင်လို့ အစုတ်
တွေသွားနဲ့ပစ္စည်းလို့ သဘောထားထားတာ နေမှာတဲ့။
သူပြန်လာချင်လွန်းလို့ ငါ့မှာ သုံးလေးနှစ်လောက် ကလေး
မရနိုင်ဘဲ စောင့်နေရတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါဖြစ်
နိုင်ချေမရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကံက ဖန်တီးယူပေးတာလို့
ခေါ်တယ်။ မေမေက ငါ့ကို အရန်သဘောနဲ့ ပြောသွားတာ
မျိုးလည်း လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ အတိအကျကို ‘ပြန်ကိုလာခဲ့
ဦး’မှာ’လို့ကို ပြောသွားတာ”

“ငါ့လည်း ငါ့သမီးဝိုက်ထဲပဲ ပြန်ဝင်ခဲ့မှာလို့ ပြောသွားတာ
ပဲလေ”

“ဒါကတော့ နင့်အပြောပေါ့”
“နင် ပြောတာလည်း နင့်အပြောပဲဟာ”
“ဒါပေမဲ့ ငါက အရင်ပြောတာလေ”

“အရင်ပြောပြော နောက်မှပြောပြော တကယ်ပြောခဲ့ဖို့က လိုရင်းပါ”

“အေးပါ၊ ဒါကတော့ အချိန်က အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် ကိစ္စပဲ။ ခုနေခါ ဘာပဲပြောထားထား။ တကယ့်အခြေအနေ မှန်ဖြစ်ပေါ်ချိန်ကျ ဘယ်သူမှဆန့်ကျင်ကန်ငြင်းချင်နေလို့ မရပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေါ့။ စောင့်ကြည့်နေပေါ့ ခင်မွန်းရယ်။ အချိန်တင်မကဘူး၊ ကံကလည်း အဆုံးအဖြတ် ပေးသွား ပါလိမ့်မယ်”

ကြားတည်းကနေ ဟိုအကဲခတ်၊ ဒီအကဲခတ်နဲ့ ဈေးမနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်လို့ချည်းနေတဲ့ ယောက်ျားအဖိုး ကြီး ဦးစိတ်တို၊ စိတ်တိုလာမှာစိုးလို့သာ ငြိမ်နေလိုက်ရ။ စိန်စိ ခြယ်ဟာ ခင်ခင်မွန်းဆိုတဲ့ အဲဒီဟာမကို ပြိုင်ပြောရမယ်ဆိုရင် ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစား၊ နေ့မအိပ် ညမအိပ်နဲ့ကို ပြောနိုင်ပါ သေး။

တကယ်တော့ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိခြယ်ဟာ ငယ် သူငယ်ချင်းတွေဆိုလည်း မမှား။ ကျောင်းတော်ကရန်စရိုကြည့် တွေဆိုလည်း အမှန်ပဲလေ။ ငယ်ကတည်းက ပြိုင်ဘက်တွေလိုလို ရှိခဲ့ကြတဲ့ အနေအထားမှာ ခင်ခင်မွန်းတစ်ယောက် သူဌေးသား လူရိုး၊ အကောင်းစားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရလိုက်တယ် လည်းဆိုရာ၊ စိန်စိခြယ်ရဲ့အမေမှာ မျက်နှာပူတာတွေ၊ ရှက်စရာ ကောင်းတာ၊ အောက်ကျတာတွေကို ဘေးချိတ်။ သူ့သမီးလေး အတွက်ပဲ အဲဒီ ခင်ခင်မွန်းကို ...

“ခင်မွန်းရယ် ... ညည်းအမေကတော့ စိတ်အေးရပြီ။ ငါ မှာတော့ ညည်းသူငယ်ချင်းအတွက် ပူနေရသေးတာ။ ညည်းက ကိုယ်အေးပြီးရောလို့ သဘောမထားလိုက်ပါနဲ့ ငါ့သမီးရယ်။ ညည်းသူငယ်ချင်းအတွက်လည်း ကြည့်ရှု ခေါင်းထဲထည့်ပေးပါဦး”

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... စိန်စိခြယ် အတွက်များ ပူစရာကျလို့၊ သူ့မှာလေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာမှ အများကြီး၊ ခေါင်း ခေါက်ရွေးပါလေ”

“အို ... နှုတ်ခမ်းပဲ့တွေချင်းများ စကားထဲထည့်လို့အေ။ ညည်းအနေနဲ့က ဖိတ်ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ် ကလေး၊ ဘာလေး ဖြစ်အောင် နည်းနည်းပါးပါး ကြိုးစား ပေးပေါ့ သမီးရဲ့။ ညည်းမှာလည်း အဖော်တောင့်တာပေါ့၊ ကိုယ့်လူရှိတာပေါ့။ သူများတစ်မိသားစုထဲ ဝင်ရတဲ့ကိစ္စ။ အဖော်လေး အရင်းလေးနဲ့ဆိုတော့ ညည်းအတွက်လည်း အားရှိစရာပေါ့”

ဒီလောက် ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောနေတာ တောင် အဲဒီ ခင်ခင်မွန်းက “ဒေါ်ဒေါ် ဘာပြောနေတာလဲ၊ ခင်မွန်း မသိပါလား” တွေ ဘာတွေ လုပ်သေးတာ။ စိန်စိခြယ်ရဲ့ အမေကလည်း ဖြစ်စေချင်စောက် ကြီးနေတဲ့ ဖြောင့်သမားဆို တာ ...

“ညည်းယောက်ျားမှာ ညီကလေးတစ်ယောက် ကျန်တာ၊ ညည်းမတ်ကလေးက လူပျိုပဲဆို။ ညည်းသူငယ်ချင်း စိန် စိခြယ်နဲ့ ကြည့်ရှုလုပ်ပေးပါဦးလို့၊ ဒါကို ပြောနေတာအေ”

“အမယ်လေး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ မှတ်ဆိုတာက ကိုယ့်မိုက်ထဲ ကထွက်တဲ့ ကိုယ့်သားလည်းမဟုတ်။ ကိုယ့်သားအရင်းကို တောင် ‘နင် သူနဲ့ပဲ ယူရမယ်၊ ဒါပဲ’လို့ လုပ်လို့ရနိုင် သလား။”

“ညည်းလည်း ဘယ်သူကမှ အမိန့်တစ်ခုနဲ့ မလုပ်ခိုင်းပေါင် တော်။ လှော်တာတွေ၊ ဘေးတီးတာတွေ၊ သွေးထိုးတာတွေ၊ တွန်းပို့တာတွေဆိုတာ ညည်းတို့ခေတ်ကာလသားသမီးတွေ လုပ်နေကျ၊ ညည်းတို့က ဖြစ်လာတာတွေပဲဟာ။ ညည်း တို့ ဒါတွေ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် တတ်တိနဲ့ပြော။ ယောက္ခမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး။ ပွဲစားသဘင်တွေကျရင်ခေါ်၊ ညည်းမတ် ကလေးနဲ့လည်း ဆုံဖြစ်အောင် တွေ့ပေး ပြုပေးပေးအေး။ အမယ်လေး ... ဒါတွေ ငါက သင်ပေးနေရမယ်လို့ ခင်မွန်း ရယ်”

“ခင်မွန်းယောက်ျားက အရိုးကြီး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ဘာဘယ် လောက်ပြောပြော သူ့အမေ မျက်နှာပဲ ကြည့်နေတာ။ ယောက္ခမတွေကကျတော့ ယောက္ခထီးရော ယောက္ခမပါ လူတည်ကြီးတွေ။ မာနတွေကျတော့ ခေါင်ခိုက်နေကြတာ။ သူတို့ ကြိုက်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်းမသိ ဇွတ်မလုပ်ရဲပါဘူး။ ကိုယ်တောင် သူတို့လောက် ချမ်းချမ်းသာသာ အသိုင်း အဝိုင်းထဲက မဟုတ်လို့ သိပ်ကျေနပ်ကြတာ မဟုတ်လှဘူး။ သိဟသောဇန့် စိန်စိခြယ်တို့ သူတို့ချင်း ဒီပြင်မှာတွေ့၊

သိ၊ ကြိုက် ဖြစ်ကြရင်က ဘာမှအရေးမကြီးဘူး။ ခင်မွန်း ကစလိုတော့ ဖြစ်ရကောင်းစေဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးနဲ့ မလှော်ရဲ၊ အောင်မသွယ်ရဲပါဘူး။ ကိုယ်တောင်ကြည့်နေရတာ ဒေါ်ဒေါ် ရေ။”

ခင်ခင်မွန်းဟာ ကိုယ်ကစလို မကြိုးစားပေးရုံ၊ ပြော သမျှ ပုတ်ထုတ်ပယ်ချပစ်ရုံမျှသာ မကသေး။ သူ့ မတ်တော်မောင် ရဲ့ ပွေ့ပုံ၊ ရှုပ်ပုံ၊ လူလည်ကျပုံတွေကိုလည်း အခွင့်သာတိုင်း စိန် စိခြယ်တို့အိမ်ကို အရောက်ပို့ သတင်းဖြန့်လိုက်သေးတာ။ အဲဒီလို ဆိုတော့ အဖေထံက “ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေတော့ မလုပ်ချင်ကြ နဲ့ဟေ့”ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ထွက်လာသလို။ နဂိုက သူပဲ မျက်နှာပူ ခံ စတင်ချင်ခဲ့တဲ့ အမေပင် အင်တင်တင် ဖြစ်ချင်လာကာမှပဲ စိန်စိခြယ်တို့ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကို ကံပါခဲ့ကြတာပါ။ ခင်ခင်မွန်း ပြောသလိုပဲ ဒီပြင်မှာ တွေ့၊ သိ၊ ကြိုက်ကြတော့ “ဘာမှအရေးမကြီးဘူး”လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ခင်ခင်မွန်းပဲ သူ့စကား သူပြင်ကာ အရေးတကြီး မျက်လိုမျက်ဆီးတွေ လုပ်ချင်ခဲ့တာ။ ဟိုဘက် သည်ဘက် သတင်းတွေပို့၊ တိုင်တော။

“သူပဲ သူဌေးသား၊ အကောင်းစားနဲ့ ရချင်တာ။ သူ့ပြိုင် ဘက်လို ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းကျတော့ မရပါစေနဲ့ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ လင်ညီအစ်မဆိုတာမျိုးကို သူက သူစိမ်းနဲ့ပဲ ပတ်သက်လိုက်ချင်တာ။ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးကျတော့ မြေမြေချင်း ခြေမြင်နေရမယ့် ပြိုင်ဘက်ကောင်းကို သူက မလိုချင်ဘူးလေ။”

စိန်စီခြယ်ကလည်း ခင်ခင်မွန်းကို အဲသလိုပဲ စွပ်
စွဲခဲ့ကာ သူ့ ပြောသလိုပဲ သူ့ မတ်တော်မောင် သိဟသောင်းဟာ
ပွေပွေရှုပ်ရှုပ် လူလည်လေးမှန်းသိသိနဲ့ ဇွတ်မရအရ အတင်းလက်
တွဲပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ စိန်စီခြယ်ရဲ့ ဇွတ်ဆန်သွားပုံတချို့
ကြောင့် ခင်ခင်မွန်း ခမျာလည်း မျက်နှာကြည့် ဖားနေရမယ့်
ယောက္ခမတွေ့ဆီမှာ မျက်နှာနာလိုက်ရ။ ဒီတော့ ငယ်သူငယ်ချင်း
တွေကနေ လင်ညီအစ်မတွေသာ ဖြစ်လာရ (ငယ်ကတည်းက
ကျောင်းတော်ကရန်စနဲ့ ပြိုင်ဘက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့) ခင်ခင်မွန်း
နဲ့ စိန်စီခြယ်တို့ဟာ မတည့်အတူနော့ ပြိုင်ဘက်ကလေးတွေက
နေ ပြိုင်ဘက်ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတော့တာပါ။

ပြိုင်တာကတော့ ဘာပြိုင်သလဲ မမေးနဲ့ဆိုတဲ့အထဲ
ကပင်။ နဂိုကမှ သားဖြစ်သူတွေကို မျက်စိအောက်မှာ လက်ဝေခံ
ဘဝနဲ့ထားပြီး လောင်းရိပ်ထိုးထားချင်တဲ့ ယောက္ခမကြီးဒေါ်ခင်
ချစ်ဟာ ပြိုင်ဘက်တွေအဖြစ်နဲ့ သိပ်မကြည်လင်ကြလှတဲ့ ချွေးမ
နှစ်ယောက်အကြောင်းကို အစဉ်းသိသွားလေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အုပ်ချုပ်သူ အရင်းရှင်
နယ်ချဲ့တို့ဟာ အမျိုးသားချင်း ညီညွတ်စည်းလုံးသွားကြရင်
ထိန်းချုပ်ရခက်မှာမို့ အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမဲသုတ် ခွပ်ခိုင်းကာ
သွေးခွဲအုပ်ချုပ်ထားခဲ့တယ် ဆိုသလိုပင်။ ခုလိုပဲ မလိုမဲ့တပတ်
ကလေးတွေ နိုင်ခဲ့ပုံများက ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးမှာ သာဓကတွေအများ
ကြီး ရှိခဲ့သည်။

* ဆုပေး ဒဏ်ပေးစနစ်က တစ်မျိုး၊ ဟိုဘက်တစ်မျိုး
သည်ဘက်တစ်ဖုံ မတူစေရအောင် ပေးကမ်းတတ်ပုံတွေက တစ်

သွယ်၊ လိုရင်တစ်မျိုး မလိုရင်တစ်မျိုး ခွဲခြားပြီး ဆက်ဆံခဲ့တာတွေ
က တစ်ဖုံဆိုတော့ကာ ဒီလိုယောက္ခမကြီးကို ခလယ်ထားပြီး
ဟိုဘက် ဒီဘက်က ချွေးမ(လင်ညီအစ်မ)နှစ်ယောက် မတည့်နိုင်
ကြတော့တာလည်း အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူးလေ။

ဒီလိုဆိုလည်း ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စီ
ခြယ်တို့ဟာ ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ စည်းလုံးလိုက်ကြကာ မပြိုင်
မပြုဘဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြပါတော့လားဆိုတော့ မဟုတ်ချေ။
စိန်စီခြယ်ကလည်း ခင်ခင်မွန်းဘက်က ပြိုင်နေသေးလိုသရွေ့က
တော့ ကိုယ်သည်လည်း အလဲမလဲစတမ်း ဆက်ပြိုင်နေရဦးမည်
သာ ဖြစ်ပါသည်။ ခုဆို ပိုတောင်ပြိုင်ကြရဦးမည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို
ပိုပြီးတော့တောင်မှ ပြိုင်စရာ ဖြစ်လာပြီ။

ချွေးမတွေ ပြိုင်တူနီးပါး ကိုယ်စီ ကိုယ်ဝန်ရှိကြတာ
ကို သူ့မိန်းမ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရစဉ်ကာလတွေ
ကထက်တောင် ပိုစိတ်ဝင်စားနေသေးသလား မသိတဲ့ ဦးမြသောင်း
ကြီးရဲ့ပုံစံအရ၊ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စီခြယ်တို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲက ဒီအရင်
ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားလေးတွေထက်တောင် ပိုပြိုင်ကြရတော့
မယ့် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်လာပေပြီ။

ကိုယ့်ဗိုက်ထဲက ကိုယ်ဝန်ဟာ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်
ချစ် ဖြစ်နေဖို့ အရေးကြီးလာပြီ။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်
ဒေါ်ခင်ချစ်ပဲ ဖြစ်ရတော့မည်။ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမည်။ မဖြစ်လို့မရ။
“ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်ဘက်ကင်း ‘စင်’ပေါ်ရောက်လာ
နိုင်ပြီ” ဟု ထင်ခဲ့တုန်းကပင် ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ ဒေါ်ခင်ချစ်ဟု
အကြွင်းမဲ့သတ်မှတ်ထားပြီးတဲ့ စိန်စီခြယ်အဖို့ ခုလို “စင်”ပေါ်မှာ

က နှစ်ယောက်ပူးကြီး ဖြစ်နေပြီဆိုမှတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အို ... အသည်းကောင်းလို့ ပွဲတောင်းလေသလား ခင်ခင်မွန်းရေ။ ပဝါမကူ ရေမရှူစတမ်းပဲပေါ့။

ဒါမျိုးကျတော့ (တခြားနေရာတွေမှာတော့ စိတ်ပျက် စရာကောင်းလှတဲ့) ကိုယ့်ချစ်လင်အကောင်းစား သိဟသောင်းဟာ ကိုယ့်ဘက်က အပြည့်အဝကို ပါလေသည်။ ပါမှာပေါ့။ သူက လည်း လူလည်ပေကိုး။ သူ့ကလေးက သူ့အမေ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီး ဖြစ်နေမှသာ သူ့အဖေဆီမှာ သူ့ လက်မထောင်၊ မျက်နှာပွင့်၊ နေရာရမည်။ အသိသာကြီးပဲဟာ။

နို့မို့ဆိုရင်ကတော့ “သူ့ကျေနပ်တဲ့သားကိုပဲ လုပ်ငန်းတွေအားလုံးရဲ့ အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် လွှဲသွားမှာ” ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ သားအငယ်ကောင် ရှုပ်တုတ်တုတ် ပွေတေတေ လူလည်လိုလို သိဟသောင်းကို သိပ်ကြည့်ရလှတာမှ မဟုတ်တာ။ လူတစ်ဦးချင်းစီအနေနဲ့ ပြိုင်ရလို့ကတော့ အကြီးကောင် လူရိုးကြီး ရာဇသောင်းသည်သာ အမှတ်ပြည့်။ တစ်ခုခံသာနေတာက အဲဒီရာဇသောင်းဟာ ရိုးတဲ့နေရာမှာ အဘက်ဘက်က နေရာပေါင်းစုံမှာပါ လိုက်ရိုးနေလေတော့ အဘိုးကြီးဟာ သူ့လုပ်ငန်းတွေကို အဲဒီလောက် ခပ်ရိုးရိုးနဲ့ပဲ မျက်စိမိုတ် မျက်နှာလွဲခဲ့လိုက်ရမှာကို စိတ်မဖြောင့်နိုင် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ခုလည်း အဲဒီလူရိုးဟာ သူ့မိန်းမ ခင်ခင်မွန်း တစ်ယောက် အသည်းယား အခံရခက်ရအောင်ပင် ကိုယ့်မိန်းမမိုက်ထဲက ကိုယ့်သွေးကို “အမေဒေါ်ခင်ချစ်ပါ” ဟု မျက်စိမိုတ် ပြောပုံခြင်းအမှုမှာ သိဟသောင်းလောက် မျက်နှာမပြောင်။ မယားဘက်

မပါလှပါ။ သူ့မိန်းမက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှိနေလျှင်ပင် မျက်နှာပူလှပုံနဲ့ သူ့မူပိုင် ခပ်ရိုးရိုးစိတ်ရင်းကြီးနဲ့ပင် ...

“ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ နေပါဦး။ စောင့်ကြည့်ပါဦး။ အဲဒီလိုကြီး ပြန်ဝင်လာတယ်ဆိုတာ ရှိလို့လား။ ရှိရင်တောင် အခုလောလောဆယ်ဆယ်မှာ ကိုယ်ဝန်က သူ့ချွေးမနှစ်ယောက်လုံးဆီမှာလေ ခင်မွန်းရဲ့။ အပြောမစောပါနဲ့ဦး”

ဒါမျိုးတွေလာတာ။ သူ့မိန်းမ အသည်းယားရတာ နည်းလား။ ကြာကြာနေရင် သွေးတွေတိုးပြီး “ကိုယ်ဝန်ဆောင် သွေးဆိပ်တက်ရောဂါ”တောင် ရသွားနိုင်လောက်သည်။ သိဟသောင်းကတော့လား ...

“ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ဖေဖေရယ်၊ မေမေဟာလေ ထမင်းချိုင့်ကြီးနဲ့။ ခါတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမနေပုံတွေအတိုင်းပဲ။ တစ်ပုံတစ်တည်းပဲ။ စိန်စိုကို သူ ဘယ်လိုချစ်ခင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါင်းနေရလို့ သနားကြောင်းတွေချည်းပြောပြီး နင့်စိတ်မချလို့ နင့်မိန်းမစစ်ကူရအောင် ငါပြန်လာခဲ့မှာ သိဟရေ ... တဲ့။ အခုတည်းက အချိုးပြင်ချင်ပြင်တော့၊ နို့မို့ကတော့ နင့်ကလေးဟာ နင့်အပေါ် ဘယ်လောက်ဆိုးပြီး ကောင်းကောင်းနိုင်စားထားမလဲဆိုတာ စောင့်သာကြည့်ချေတဲ့ဗျ။ ကောင်းကောင်းကြီးကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ ...

ထမင်းချိုင့်နဲ့ လာတယ်ဆိုတော့ သူ့ဘက်က ပေးချင်တာတွေ၊ ပေးစရာရှိတာတွေ ထပ်ပေးဦးမယ့် သဘောပေါ့။ ကျွန်တော့်ကောင်ကြီး မွေးပြီးတာနဲ့ ဖေဖေတို့ အလုပ်တွေ

ပိုအဆင်ပြေလာပြီ။ စီးပွားလည်း ဒီထက်တက်ပြီသာမှတ်ပေတော့။ မေမေက ကိုရာဇကြီးကျတော့ ပိုစိတ်ချတယ်လေ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ စိတ်မချနိုင်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ လာကိုစောင့်ရှောက်ဦးမှာတဲ့ဗျာ၊ အတိအကျကို အိပ်မက်ပေးတော့တာပဲ ဖေဖေရေ”

ဟိုမိန်းမ ခင်ခင်မွန်း အိပ်မက်တွေ ဘယ်လောက်ရပါတယ်ဆိုဆို သားအရင်းဖြစ်တဲ့ သီဟသောင်း အိပ်မက်ရတာလောက်တော့ အဘိုးကြီးကို ဘယ်ရင်ထဲအထိ ထိမှန်စေမှာတဲ့လဲ။ စိန်စိခြယ်လား။ မမေးပါဘူး မဟုတ်တာ။ “ရှင် တကယ်ပဲ အိပ်မက်မက်တာလားဟင် ! ကိုသီဟ” လို့ ဘယ်မေးပါ့မလဲ။ တောကြား တောင်ကြား။ အိမ်ချင်းတွေက ဒီလောက်ကပ်နေတဲ့ဟာ။ အိမ်က ကလေးမတွေချင်းကလည်း တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ကူးလူးပတ်သက်နေကြတာလေ။ မမေးပါဘူး။ မေးလည်း သီဟသောင်းလိုလူက မိန်းမလုပ်သူကိုတောင် မစားရဝခမန်း အတည်ပေါက်ကြီးတွေပဲ ပြောပြနေဦးမယ့် လူမျိုးပါ။ ဒီလိုစိတ်ချရပါတယ်။

ခင်ခင်မွန်းရော စိန်စိခြယ်ပါ တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ (နှစ်ယောက်လုံး)သိသိကြီးနဲ့ ဖုံးထား၊ သိုသိပ်ထားကြတာကတော့ အမှန်ပင်။ အဲဒါကတော့ ဘာလဲဆိုတော့ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ်ဟာ ဘုရားရှိခိုးပြီးလို့ နောင်ဘဝအတွက်ပါ ဆုပန်တိုင်း ...

“နောင်ဘဝကျရင်တော့ လူယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်ရပါလို့၏ ဘုရား၊ ဒီထက်ဒီ သာသနာပြုကုသိုလ်လုပ်နိုင်ဖို့ရာ တပည့်တော်မ လူယောက်ျားလေးအဖြစ်နဲ့ပဲ နောက်တစ်ဘဝ ပြန်စခွင့်ရပါရစေ အရှင်ဘုရား”

အဲဒီဆုတောင်းကိုတော့ ခင်ခင်မွန်းလည်း အသိ၊ စိန်စိခြယ်လည်း အသိ ဆိုတော့ကာ တစ်အိမ်တည်း အတူနေအဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းကကော မသိဘဲ၊ ကြားမထားဘဲ နေမတဲ့လား။ အဘိုးကြီး သိနေနိုင်တယ်ဆိုတာကို တွေးမိတော့ ခင်ခင်မွန်းရော စိန်စိခြယ်ပါ ဒီအချက်ကိုတော့ တိုင်ပင်မထားကြပါဘဲနဲ့ တက်ညီလက်ညီ သိသိကြီးနဲ့ မျိုသိပ်ထားကြရတော့တာပေါ့။

တော်ကြာ မတော်မတဲ့ (မပြောကောင်း မဆိုကောင်း) ကိုယ်ကမိန်းကလေးပဲ ထွက်လာပြီး၊ ဟိုတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးမွေးသွားရင် အခက်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်မိုက်ထဲက ထွက်လာတာလေးက ယောက်ျားလေးဖြစ်နေတာ သေချာပြီးချိန်လောက်မှ “မေမေက အဲဒီလို ဆုတောင်းသွားတာလေ” လို့ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အော်အော်ဟစ်ဟစ်ကလေး ပြောပေးလိုက်ရင်လည်း အချိန်မနှောင်းလောက်သေးပါဘူးလေ။

နှစ်ယောက်သားဟာ သိသိကြီးတွေနဲ့ မျိုသိပ်ထားကြတယ်ဆိုတာလည်း အချင်းချင်းကျတော့ သိနေကြသား။

“ဟဲ့ ... အမယ်လေး စိန်စိခြယ်။ ဒီကိုယ်ဝန်ရပါမှပဲ နင့်အသားတွေက ပန်းသွေးရောင်တွေထွက်ပြီး အသားအရေက လှလှလိုက်တာဟယ်၊ ရုပ်ကလည်း တစ်နေ့တခြားကို နုတယ်။ ငါ့မှာတော့ ကြည့်ဦး၊ ဘုတော့ကလည်း ပေါက်လိုက်တာ၊ အသားအရေကလည်း ညစ်ထပ်ထပ်နဲ့။ ဒါပေမဲ့ အထိုင်အထကျတော့ ငါကပေါ့တယ်။ နင့်ကျ နည်းနည်းလေးသလိုလိုပဲနော်”

သူများကျ လှလာတယ်ပြောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျ ရုပ်ဆိုးတယ်လုပ်လို့ စေတနာကောင်းများ မမှတ်ကြနဲ့။ ဗိုက်ထဲက ကလေးက မိန်းကလေးဆိုရင် Oestrogen Hormone Level တွေတက်လို့ အမေမှာ လှပနပျိုလာမယ်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်နေရင်တော့ Androgen Hormone တွေ တအားထွက်နေတော့ အမေမှာ ရင့်ထော် အိုစနာဘုပေါက် ရပြီပေါ့။ ဒါကို ဆိုလိုနေတာ။

“လှတာကတော့ ကံတရားပေါ့ ခင်ခင်မွန်းရယ်။ နင်ကလည်း မျက်နှာဘုထွက်တယ်ဆိုရင် ညစ်ပတ်မခံနဲ့ပေါ့ဟဲ့။ အဲဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မပျင်းနဲ့ပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးက အရေးကြီးတဲ့ဥစ္စာ။ အချိန်မှန် မျက်နှာသစ်၊ ရေမိုးချိုးပေါ့ဟဲ့။ ဒါနဲ့ နင့်အမေတို့၊ နင့်ကြီးတော်တွေ အဒေါ်တွေ လက်ထက်ကရော နင့်အစ်မတွေရော မွေးသမျှ ထွက်သမျှ အကုန်မိန်းကလေးချည်း တန်းစီနေတာနော်။ ဒါမျိုးက မျိုးရိုးလိုက်တယ်ဆိုတော့ နင်လည်းပဲ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖို့က သေချာပါတယ် ...

ကောင်းပါတယ်၊ အားကိုးရတာပေါ့ဟယ်။ နင်လည်း ပဲ သမီးလေးပဲ လိုချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါတယ် သမီးကမှ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း ဖြစ်တာလေ။ အိမ်က ကိုသီဟကတော့ မရပါဘူး၊ သားမှသား။ ‘သား’ ချင်းကို ထပ်နေတာ။ ဘယ်ဗေဒင်မေးမေး “သား” ဆိုတာ ချည်းပဲမို့ သူလည်း မြူးနေတာပဲ”

“အို ... ဗေဒင်ဆိုတာမျိုးကတော့ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာပါ။ သေချာသွားအောင် Ultrasound ရိုက်လို့ ရတယ်တဲ့။ ရိုက်ကြည့်လိုက်ပါလား”

“ဟင်အင်း ... စိန်စိတို့က Surprise ဖြစ်ရတာပဲ ကြိုက်တာ။ နင် ရိုက်ကြည့်လိုက်လေ ခင်ခင်မွန်းရဲ့။ မရိုက်ဘူးလား၊ ဘာလို့လဲ”

“သူ့အဖေက ကလေးထိခိုက်မှာစိုးလို့တဲ့ စိတ်ပူနေတယ်။ မရိုက်ပါနဲ့တဲ့၊ တစ်ခုခုဆိုရင် သူ့အမေလို့လည်း သူက ယုံစားနေတယ် မဟုတ်လား၊ မတော်မတဲ့ ထိခိုက်သွားမှာ အရမ်းပူတယ်တဲ့”

“ကိုရာဇက အဲဒါမျိုးတွေ အယုံအကြည် မရှိပါဘူး။ မယုံပါဘူးလို့တောင် သူ့နှုတ်က ထုတ်ပြောထားတဲ့ဟာ။ ကိုသီဟကသာ အဲဒီအစွဲအလမ်းကို တစ်ထစ်ချ သေချာနေတာ။ နင်က ပေါက်ကရတွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“သူက လူရိုးကြီးဆိုတော့ လူကြားထဲ ဒါမျိုးတွေ ထုတ်ပြောရမှာ ရှက်တာပေါ့၊ ကွယ်ရာကျမှ ငါနဲ့နှစ်ယောက် တည်းကျမှ ပြောတဲ၊ နင် သိနိုင်မလား”

“အေးပေါ့လေ၊ ကွယ်ရာမှာ ပြောပါတယ် ဆိုတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“တတ်နိုင်ရင်ကော နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အဘိုးကြီးကတော့ အဘွားကြီးနဲ့မတူပါ။ ခွဲခြားခွဲခြားတွေ၊ လိုတိုးပိုလျှော့တွေ၊ ဆုပေး ဒဏ်ပေးတွေမရှိ။ သူ့မြေးနှစ်ယောက်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ထားရာမှာလည်း ညီတူ

သာတူညီမျှ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းထားရာမှာလည်း ထပ်တူ။ အဲဒီအချက်ကြောင့်ပဲ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း Ultrasound ကို ရိုက်မကြည့်ရဲလိုက်ကြတာလေ။ စောစောစီးစီး ကြိုသိသွားသူက ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေရင်တော့ ဘာအရေးလဲ။ မိန်းကလေးသာ ဖြစ်နေလို့ကတော့ အဘိုးကြီးရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုတွေက ကိုယ့်အပေါ် သိပ်မကျရောက်နိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်ဆတ်ဆော့မှုနဲ့ကိုယ် စောစောစီးစီးကွဲမည်။

ဒီကြားထဲမှာ စိန်စီခြယ် ခမျာလည်း မိန်းမလုပ်သူက ဒီလောက် ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတာကိုဝင် ခြေမငြိမ် ဓမ္မဖောက်ချင်နေသော သီဟသောင်းကြောင့် ပြဿနာတွေတက်ရ၊ စိတ်တွေဆင်းရဲရ ဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။

နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက် ကတော့ သာတူညီမျှတရေးကို ဦးစားပေးနေတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ ကရုဏာ မေတ္တာဟာ စိန်စီခြယ်ဘက်ကို သိသိသာသာလေး ယိုင်ကျပြလာတာပါပဲ။

“မမမွန်းကလေး သူ့ယောက်ျားကိုသူ ‘ဟိုမှာ ကရုဏာတွေ ပိုနေပြီတွေ့လား၊ ရှင်ကတော့ အဲဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ကြီး သာထိုင်နေ။ တကတဲ ဘာမှကို အသုံးကိုမကျဘူး’လို့ ပြောတော့ ဦးရာဇကြီးက ‘ဒါဆို ငါက ငြိမ်မနေဘဲ ထဖောက်ပြန်ပေးရမှာလား ... ပြော’တဲ့ ... ဟီ ဟီ ဟီ”

အိမ်က အကူကလေးမလေးတို့ဟာ သတင်းယူသတင်းနှိုက်လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ အထူးကျွမ်းကျင်အဆင့်(၁)တွေ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

“ဟိုတစ်နေ့က သူ့မြေးအတွက် ဖေဖေက ယောက်ျားလေး ပုံလေးတွေပါတဲ့ မွှေးပွဂ္ဂမ်းစောမ်ကြီး ဝယ်လာပေးတယ်လို့ အဲဒီအိမ်ကို သတင်းပစ်လိုက်စမ်း၊ ကြားလား နော်ဖော့”

“ဟင် ! ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မလည်း မသိလိုက်ပါလား။ ဘာဘကြီးက တကယ်ဝယ်လာလို့လား မမရဲ့”

“နင်ကလည်း တကယ်ဝယ်လာမှ ပြောရမှာလား။ မဟုတ်မှန်း ပြန်သိသွားကြရင်လည်း ငါကပြောတဲ့ သတင်းမှ မဟုတ်တာ၊ နင်ကမသိလို့ မှားပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မဟုတ်လား။ သွား ... သွားပြောလိုက်ချေဦး။ ဒါမှ ဟိုတစ်ယောက် တစ်ခါတည်း ဆွေ့ဆွေ့ရန်ပြီး သွေးပါတိုးမှာ”

ဒီကြားထဲမှာတော့ စိန်စီခြယ်ရော ခင်ခင်မွန်းပါ ယောက္ခမကြီးနဲ့ တည့်ခဲ့တာ မတည့်ခဲ့တာ၊ အတိတ်ကာလတွေကို ဘေးချိတ်။ အဘွားကြီးအပေါ် အဲဒီလောက်ကြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နှစ်နှစ်လိုလို ရိုမရိုကိုလည်း ဘေးချိတ်။ နှစ်ဦးသားစလုံးဟာ ဘုရား တရားလေးတွေ ကိုယ်စီမြဲနေကြကာ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်းတော်၊ ပန်းတွေ ကပ်လှူပြီးတိုင်း ...

“မေမေ ... သမီးဆီပဲ ပြန်ဝင်လာပါနော်၊ သမီးက အပြုစုမှာ လက်သာတာ မေမေလည်း အသိပဲလေ။ သမီးဆီကို ယောက်ျားလေးအဖြစ်ပဲ ပြန်လာခဲ့နော်၊ အခု ဗိုက်ထဲက ကလေးက အသက်ဖိဝ ရှိပြီးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ မေမေ ဖြစ်နေရင်လည်း ပြီးရော။ ဖတ် ဖတ် ဖတ် ... ဖွဟဲ့ ဖွဟဲ့ ... မဟုတ်ခဲ့ရင်တော့ လူချင်းချိန်းလို့ရရင် ချိန်းလိုက်ပါဦး”

မေမေရယ်။ မေမေက အငယ်ကောင်ကို ပိုချစ်တာပဲဟာ သင်းကို ဆိုးလွန်းလို့ စိတ်မချနိုင်ဘူးဆို။ ခုလည်း သင်းက ခြေငြိမ်တာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ ပြန်လာမှ ဖြစ်မှာပါ။
 “... မေမေ ဘယ်ဘက်ခြံနော် မေမေ၊ သေချာလည်း ကြည့်ဦး၊ အိမ်မှာဝင်သွားမှာ စိုးလို့”

“မေမေရေ ... ပြုသမျှကုသိုလ်ကို အမျှ အမျှ အမျှ၊ သမီး ခင်ခင်မွန်းက အမျှပေးပါတယ်၊ အမျှရယူပြီးရင်တော့ ခင်မွန်းရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ ဝင်စားစုတေနိုင်ပါစေ၊ အမြင်တွေရှင်းပြီး ကြည့်လင်ပါစေ၊ အရွေးမမှားပါစေနဲ့။ ယောက်ျားကဖောက်ပြန်၊ မိန်းမက ကက်ကက်လန်နေတဲ့ အိမ်မျိုးမှာဆိုရင်တော့ မေမေ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာ သေချာပေါက်ပဲ။ အမေ့သား လူရိုးကြီးက မေမေတော့ ညတိုင်းမမေ့မလျော့ ရှိခိုးဦးချ အိပ်တတ်တာလေး အမှတ်ရလိုက်ပါ မေမေရေ”

၁၉၈၅ နေ့နဝါရီလ (၃၁) ရက်။

“ဟာ ... အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးက ဒီဆေးရုံကို ဘာလာ လိုက်လုပ်တာလဲ၊ ဟာ ... ဘာဆိုလို့လဲဗျ။ ကျွန်တော့် မိန်းမ ကလေးမွေးတာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

စိတ်တိုနေသော ရာဇသောင်းက ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ဝိတ်ဆို့ဆို့ ကာဆီးဆီးတွေ လာလုပ်နေရင်း ခနဲတဲ့တဲ့ ရိုသဲ့သဲ့ လိုလိုတွေကိုလည်း လာပြောနေလိုက်သေးသည့် သီဟသောင်းကို “ငါ့လခွေး” ဟု အရင်ဆုံး တစ်ခွန်းဆဲလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းမိန်းမဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ(-)ဂရုမစိုက်နိုင်အား ဘူး ဟောကောင်၊ ငါ့ရှေ့ကဖယ်စမ်း၊ ဖေဖေကော ဘယ်မှာ လဲ”

သီဟသောင်းမှာ ရာဇသောင်းရဲ့ နေရင်းထိုင်ရင်း ဒေါသကြီးကို အံ့ဩတကြီးနဲ့ပဲ မွေးခန်းရှေ့က စကြိုရှည်ထက်မှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှေ့ ရပ်ရင်း အမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းငေးနေသည့် ဦးမြသောင်း ရိုရာသို့ လှမ်းညွှန်ပြ

လိုက်ရပါသည်။ လှမ်းမြင်လိုက်သော ရာဇသောင်းကလည်း အပြေးလေးပဲ လှမ်းသွားလိုက်ပါသည်။

“ဟ ! ရာဇ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“နေပါဦး၊ မင်းကပါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ... ဘာလာလုပ် ...”

အဖေဖြစ်သူကပါ နားမလည်နိုင်သလို မေးလာတော့ စိတ်တိုလက်စ ဖြစ်နေသည့် ရာဇသောင်း တစ်ယောက် ပိုလို့ပင် စိတ်တိုသွားရပါသည်။ တကယ်တမ်းမှာ ရာဇသောင်း စိတ်တိုနေခဲ့တာက သူ့မိန်းမ ခင်ခင်မွန်းကို ဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေများတယ်ခက်ကို ခက်တယ်။ လွန်လွန်းကို အားကြီးတယ်ဗျာ။

မနက်က မိုးစင်စင်ကောင် သေချာမလင်းချင်သေး။ ဘေးခြံတွေဆီက ကြွက်စီစီ ဆူညံသံတွေနဲ့ ကားသံမြီးမြီးတို့ကြောင့် ရာဇသောင်း တစ်ယောက် အိပ်ရာက နိုးလာရစဉ်မှာ ... ခင်ခင်မွန်းလည်း နိုးထပြီး ဖြစ်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဘယ်တော့မှ အိပ်ရာက စောစောမထတတ်တဲ့ ခင်ခင်မွန်းဟာ ခုများဆို “ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့မို့ မအိမ်သာကြီး” ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကောင်းကြောင့် နေဖင်မထိုးခင် အိပ်ရာထဲက ထွက်လေ့ရှိသူကိုမဟုတ်။

အဲဒီလိုမိန်းမျိုးက အစောကြီး နိုးထနေတာသည်ပင် အံ့ဩစရာကောင်းရတဲ့အထဲ ဆူညံသံတွေကလည်း ရာဇသောင်းကို ပိုပြီးအံ့အားသင့်စေပါသည်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ တစ်အိမ်ကျော်က။ သိဟတို့အိမ်က။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟိုဟာမ ဗိုက်နာနေပြီတဲ့လေ၊ အကျယ်ကြီးပဲ ဂုဏ်ဆာနေတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အသားကုန် နာတယ် ကျင်တယ် လုပ်နေတယ်။ ဖေဖေကိုလည်း သွားတက်နှိုးပြီး ဆွဲခေါ်ချလာကြပြီ။ လူကြီးက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နဲ့။ ချွေးမကလေးမွေးတာကို ယောက္ခထီးက ဗိုက်စောင့်လိုက်ရမယ်လို့ပဲ။ ဒါကတော့ လွန်ကို လွန်လွန်းပြီ တစ်ဆိတ်”

ခင်ခင်မွန်းမှာ မကျေမနပ် ဗျစ်တောက်တောက်နှင့်ပဲ။ အမှန်တကယ်ကတော့ သူသာဗိုက်နာတဲ့အချိန် ရောက်လာခဲ့ရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် ယောက္ခထီးကြီးလုပ်သူကို ဒီလိုပဲ သွားဆွဲချ၊ ခေါ်သွား၊ လုပ်ကိုလုပ်မှာပါပဲ ဆိုတာ လူတိုင်းသိနိုင်သည့်ကိစ္စပင်။ ရာဇသောင်းကတော့ ကိုယ်နဲ့သိပ်မဆိုင်တော့တဲ့ ကိစ္စမို့ ဘေးတစ်ချက်စောင်း အိပ်လိုက်ပြီး ခဏတဖြုတ် သောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်နှပ်လိုက်ဦးမှလို့ ကြံလိုက်စဉ် ...

“ဒီမယ် ... အဲဒီဟာမကလေး ညှစ်များချသလား မသိဘူး၊ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး သင်းက။ ဒီဇန်နဝါရီလထဲမှာ မွေးလိုက်မှ သူ့အကြံအောင်မယ်လို့ အထင်ရောက်နေတာကိုး။ တကယ်က ဘာမှကို မဆိုင်ဘူး သိလား။ ဘယ်လမွေးမွေး ဒါက မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီမှာ ရှင်က ဘာလို့ပြန်အိပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာဆို ...”

“ဟာ ... ငါက မအိပ်လို့ ဘာများလုပ်နေရမှာလဲ ခင်မွန်းရာ”

“ဒီကပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့လား”

“ကြားနေရတာပဲဟာ”

“အဲဒီဟာမ ညှစ်ချလိုရအောင် ဝမ်းနုတ်ဆေးပြင်းပြင်းတွေ များ သောက်ချလိုက်သံလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဟာ ... အဲဒီလိုလုပ်လို့ ရလို့လားကွာ၊ သူ့ဘာသာ မွေး ရက်စေ့လို့ မွေးချင်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း”

“သူ့မွေးရက် Due Date က တစ်ပတ်ကျော် နှစ်ပတ် လောက် လိုသေးတယ်၊ ဒါ တမင်သက်သက် ဒီနေ့မမွေး မွေးအောင် လုပ်ယူလိုက်တာနေမှာ၊ ဒီနေ့က နောက်ဆုံး ရက်ကိုး။ ဒီဟာမက အကြံချည်းပဲ။ မလုပ်ဘူးလို့မပြောနိုင် ဘူး”

“ဘာအတွက် နောက်ဆုံးရက် ဖြစ်မှာလဲကွာ၊ မင်းက လည်း”

ရာဇသောင်းမှာ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်အိပ်နေရင် ပြဿနာ ပိုကြီးလာမယ့် ကိုယ့်မိန်းမအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးမို့ စကားထောက်သာ လုပ်နေရ။ ခင်ခင်မွန်းကိုတော့ သြပဲချနေမိပါ သည်။ ကိုယ်လည်း အဲဒီလောက် သေရေးရှင်ရေးကို တစ်နေ့ ကြံ ကိုကြံရမယ့်ကိစ္စ။ ဒါကိုပဲ သူများတကာကို သချိုင်းကုန်းခြေတစ် ဖက်လှမ်းနေရတဲ့ အချိန်အခါမှာ သွားငြူစုနေသေးသည်။ ဒုက္ခ။

“ဇန်နဝါရီလက ရှင်အမေရဲ့ မွေးနေ့ရှိတဲ့ မွေးလလေ။ ခုရက်လေးတင်ပဲ မေမေမွေးနေ့မို့ဆိုပြီး ဖေဖေအလှူတွေ မှာ ခင်ပွန်းတို့ပါ အတူပါထားကြရတဲ့ဟာကို။ အလကား နေ ဘာမှမသိဘဲ ရိုးနေ တုံးနေ ကြားလား။ ဟိုမှာကဖြင့် လင်ရော မယားပါ တက်ညီလက်ညီနဲ့ မိန်းမက သောက် ချမယ်ဆိုရင် ယောက်ျားက ဝမ်းနုတ်ဆေးကို ပြေးဝယ်ပေး

ပါမယ် ဆိုတဲ့အထဲက။ ဒီက ကိုယ့်အမေ မွေးလတောင် ကိုယ်မမှတ်မိတော့တဲ့ အတုံးကြီးနဲ့များ ကွာလိုက်တာ။ တောက် ...။ ဒီဟာမ ဒီနေ့မွေးသွားလို့များကတော့ လက်မ ကို ကော့နေမှာ မြင်သေးတော့”

“ကိုယ်လည်း မွေးရဦးမှာနော်။ သူများတကာ သားဦးကြီး ကို “ဒီနေ့တော့ မထွက်ပါစေနဲ့၊ ကြန့်ကြာပါစေ”တွေ ဘာတွေ သွားဆုတောင်းမနေနဲ့ဦး”

သူတို့ရဲ့ပြိုင်ပွဲအကြောင်းကိုလည်း အသိဆိုတော့ ရာဇသောင်းမှာ ကိုယ့်မိန်းမက မတော်တဆ မထိန်းနိုင် မသိမ်း နိုင် စိတ်တွေပုပ်နေမိမှာစိုးလို့ အဲဒီလောက်ပဲတွေးပြီး တားမိတာ ပေါ့နော်။ ဒီထက်ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးလည်း ရှိနေနိုင်သေး ကြောင်းတော့ ဘယ်တွေးမိပါ့မလဲ။ သို့သော် မကြာပါဘူးဗျာ။ နောက်ထပ် တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက် မရှိတရှိမှာပဲ ရာဇသောင်း တောင် အလုပ်မသွားရသေး။ ပြင်ဆင်နေဆဲကြီးမှာပင် ...

“ဦးရာဇ ... ဦးရာဇ ... မမမွန်း ဖိုက်နာလို့၊ လုပ်ပါဦး ဦးရာဇ”

ဗုဒ္ဓေါ။ ဖိုက်နာလို့ ! ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။

“မင်းဟာက ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ခုမှ ခုနစ်လ လေး တင်းတင်းပြည့်ပြီးကားစ ရှိသေးတယ်နော် ခင်ခင်မွန်း”

“အိုး ... ဘယ်နှလရှိရှိပေါ့၊ ဒါမျိုးက ခုနစ်လပြည့်ပြီးပြီ ဆိုတာနဲ့ အချိန်မရွေး မွေးထွက်သွားနိုင်တာပဲဟာ၊ ရှင် ဘယ် လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြင်စရာရှိတာတွေပြင်၊ ကားသွားထုတ်”

“သေချာရဲ့လား၊ အိမ်ပါချင်တာများလား၊ ညက ဘာတွေ စားမိသေးလဲ”

“တောက် ... ရှင် ကလေးအဖေ မဖြစ်ချင်တော့ဘူးလား၊ အရှင်မွေးကလေး မလိုချင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“မဦးမရွတ်ကွာ ပေါက်တတ်ကရ၊ ဒါ ... ဒါဖြင့် ... မင်း မင်း ... ဟိုဒင်း ... မင်းပြောသလို ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေ သောက်ချ ...”

“သောက်ချချင်လို့တောင် ဘယ်မှာလဲ ရှင်ဆေးက၊ သူများ တကာယောကျာ်းလို အားမကိုးရတဲ့ လူကများ။ ကဲပါ ... လွှားပါ ကိုကိုရဲ့၊ ဒီမှာ နာလှပါပြီ”

ရာဇသောင်းမှာ အဲဒီတော့မှပဲ မျက်ကလဲဆန်ပျာ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ စိတ်ကလည်း တိုလာရပါတော့သည်။ နာလှပါပြီ သာဆိုတယ် ခင်ခင်မွန်းဟာ မနက်ခင်းတုန်းက တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကြားလုအောင် အော်နေတဲ့ စိန်စိဖြယ်လောက်တော့ အသံကြီးက ကျယ်မလာသေးပါ။ “အလကားဟာမ၊ အဲဒါ ဖေဖေ စိတ်မပူ၊ ပူအောင် အသံပေးနေတာ၊ အရှက်မရှိ” လို့ သူကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့ ဖူးသလိုပဲ။ သူ့အလှည့်ကျတော့ “အသံပေး” စရာ ဖေဖေက အိမ် မှာရှိမနေတော့လို့များ သိပ်ကျယ်ကျယ်မဟစ်လေတော့လေသလား။

စိတ်လေ ... စိတ် ... စိတ်။ မိန်းမတို့ရဲ့ ဓမ္မတာ ကမ္မဇလေဟာ “မမွေးနဲ့ဦး၊ မနာနဲ့ဦး” လို့ အတင်းအောင့်ထား လို့ မရနိုင်သလို “ခုပဲမွေးပါတော့” လို့ အမိန့်ပေး၊ အတင်းဖျစ် ညှစ်ချချင်လို့လည်း မရနိုင်တာကိုတော့ ရာဇသောင်းက သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တစ်ခုကလည်း အင်မတန် အရေးကြီးသေးတာ။

“ငါ့မွေးနေ့မှာ ငါ့သားကို မွေးပေးနော် မိန်းမ” လို့ တတွတ်တွတ် တောက်လျှောက်ဆိုနေခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ ဒန်းဟာ သူ့ယောကျာ်းရဲ့မွေးနေ့တည့်တည့်မှာမှ ဗိုက်နာလာခဲ့ဖူး တာ ရာဇသောင်းတို့က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ။ “အဲဒီ ပြင်းထန်တဲ့ ခိတ် တစ်ခုဟာ သားအိမ် Uterus က Uterine Muscle တွေကို လှုပ်ရှားလာစေနိုင်တဲ့ သဘောလည်း ရှိတယ်” လို့ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်က ရှင်းပြခဲ့တာကိုလည်း ကြားဖူးသည်လေ။

အဲဒီစိတ်ကြီးနဲ့ပေါ့။ ခင်ခင်မွန်းဟာ သူလည်း ဒီ ဒန်နဝါရီလရဲ့ နောက်ဆုံးရက်မှာ လိုက်မမွေးရင် မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ အဲဒီ ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်ကြီးနဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သွေးသား က သူများတကာလို နှစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တာမျိုးမဟုတ်။ ခုမှ ခုနစ်လပြည့်ပြီးစလေးရှိသေးတဲ့ဟာကို။ အဲဒီစိတ်ကြီးကို ဒီလောက်ပြင်းထန်ပစ်စရာလား။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ရာဇသောင်းက စိတ်တိုနေတာ။

ကလေးအတွက်ရော လူကြီးအတွက်ပါ စိုးရိမ်ပူပန် စိတ်နဲ့ ခင်ခင်မွန်း သီးသန့်ကို အမြင်ကတ်စိတ်တို့က ပေါင်းစပ် ပြီး ရာဇသောင်းက စိတ်တိုနေခဲ့တာ။

“ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း ဗိုက်နာလို့ ဖေဖေ”
“ဟေ ... မင်းမိန်းမက ...”
“ဟင် ... အစ်ကိုကြီးမိန်းမက ဘာလို့ ဗိုက်နာရတာလဲ”
“နာချင်လို့ နာတာပေါ့ကွ၊ ငါ့ခွီးတဲ့မှ မင်းက။ ဘာလဲ ... မင်းမိန်းမပဲ နာရမယ်၊ ငါ့မိန်းမကကျတော့ ဒီနေ့ ဒီရက် မှာ နာစရာမလိုဘူး၊ ဒီလိုလား”

စိတ်တိုနေသော ရာဇသောင်းက အနားသို့ပြေးလာပြီး (ပူတောင့်ပန်းပင်ကြီးလိုလို ဘာလိုလို) မေးလိုက်သော သီဟသောင်းကို ခွတိုက်ကာ ခပ်မာမာပဲ ရှဲ့ဖြေလိုက်သည်။ ဒီကောင့်လည်း သိပ်အစာကျေလှတာ မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ ပြိုင်ပွဲထဲမှာ ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဝင်ဝင်ပါတတ်သော သီဟသောင်းကိုလည်း ရာဇသောင်းက ကြည့်မရဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။

“မခင်ခင်မွန်းက လနနကလေး ရှိသေးတာလေ၊ မွေးချင်လို့ နာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မတော် ...”
 “ဟေ့ကောင်”

ရာဇသောင်းက သီဟသောင်းရဲ့အင်္ကျီကို လည်ပင်းနေရာကနေ ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာမို့ ဦးမြသောင်း ခမျာ ကြားထဲက ဝင်ပြီး အတင်းဆွဲဖြေ၊ ကြားမှာဝင်ရပ်နေ လုပ်လိုက်ရပါသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းမိန်းမက ဘယ်မှာလဲ”
 “ဟိုဘက်အဆောင်ထဲမှာ အရေးပေါ်လိုအပ်တာတွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေကြတယ်။ ပြီးမှ ဒီဘက်ခေါ်လာမယ်တဲ့။ ဒီပဲလာမှာဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဒီမှာပဲ လာကြိုစောင့်နေလိုက်တာ။ သူ့ဘေးမှာက သူ့အမေနဲ့ အစ်မတွေလည်း ရှိနေတယ်လေ။ ဒါနဲ့ သီဟမိန်းမကကော မနက်ကတည်းက ထွက်သွားကြတာ၊ ခုထိ မမွေးသေးဘူးလား။”

သီဟသောင်းမှာ အဲဒီတော့မှပဲ တုန်တုန်ယင်ယင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြီး ဖြစ်လာရပါတော့သည်။ မနက်ငါးနာရီလောက်ကတည်းက ဝိုက်စနာတဲ့မိန်းမ၊ မိုးလင်းလို့ ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီရှိ

တဲ့ထိ မမွေးသေးတော့လည်း စိတ်မပူလှပါဘူးပေါ့နော်။ “သားဦးဆိုတာ ဒီလိုပဲရှိတတ်တယ်၊ ကြာတတ်တယ်။ တချို့များ တစ်ရက် နှစ်ရက်နာပြီးမှ မွေးတတ်တာလည်း ရှိတာပဲ” ဆိုတဲ့ စိန်စိခြယ်အမေရဲ့စကားကြောင့် “တစ်ရက် နှစ်ရက်ကတော့ နာနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ပဲ မွေးမှာပါ” လို့ စိတ်ချလက်ချနဲ့ စောင့်သာနေတာ စိတ်က ပူကိုမပူတာ။ ခုတော့ ပူပြီ။

သူ့ဘာသာ သုံးလေးနှစ် မြဲချင်တိုင်း မြဲနေခဲ့ပြီး သူများတကာ ကိုယ်ဝန်ရှိပါပြီဆိုတဲ့ နေ့ကျကာမှ သူလည်းအတင်းကြီး နောက်ကနေလိုက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့မိန်းမဟာ ဒီနေ့လည်း (ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘဲနဲ့ လကဖြင့်နနကလေးနဲ့) နောက်ကလိုက်ပြီး ဗိုက်နာပြန်ပြီ။ သူများတကာရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိမှု၊ မျက်နှာသာရနိုင်မှုတို့ကို နောက်ကနေ အတင်းလိုက်လိုက် ပိတ်ဆို့ပြီး တစ်မနက်စာလောက်ထက် အချိန်ပိုမပေးချင်တတ်တဲ့ မိန်းမ။

မတော် ... သူကတောင် အရင်စောမွေးရင် မွေးနေဦးတော့မှာများ။ ပြောနိုင်တာမဟုတ်။ သီဟသောင်းမှာ ဒီလောက် နာနေတဲ့ကြားက မွေးခန်းထဲကို အပြုံးနဲ့ လက်မထောင်ပြီး ဝင်သွားခဲ့တဲ့ စိန်စိခြယ် မျက်နှာကလေးကိုပဲ မြင်ယောင်ကာ သနားနေမိပါတော့သည်။

“ဇန်နဝါရီလထဲမှာပဲ မွေးလိုက်ပါတော့၊ ဇန်နဝါရီလထဲမှာပဲ မွေးဖြစ်ပါစေ”

ဇန်နဝါရီလထဲ စဝင်ကတည်းက တဖွဖွ ဆုတောင်းလိုက်ရတဲ့ စိန်စိခြယ်လေ။ နဂိုမူလ ဆုတောင်းဖြစ်တဲ့ “သားက

လေးပဲ ဖြစ်ပါစေ”ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းတောင် ခဏပျောက်ကာ အဲဒီ ဇန်နဝါရီလကိုချည်းပဲ ဖိဆုတောင်းနေခဲ့ရတာ၊ မနေ့ကအထိ။ ဇွန်နဝါရီလဖွား မဖြစ်၊ဖြစ်အောင် ရိုးရိုးမမွေးတော့ဘဲ ခွဲမွေးလိုက်လို့ ရနိုင်တာကိုတော့ သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက “လုပ်ယူတယ်” လို့ ထင်သွားနိုင်တယ်လေ။

မနေ့ကဆိုရင် ...

“နက်ဖြန်တစ်ရက်ပဲ ကျန်တော့တာ။ နို့မို့ဆိုရင် ဇန်နဝါရီလကကုန်ပြီ။ ဒါတောင် (၃၁)ရက်ရှိတဲ့လမို့လို့။ နို့မို့ မိမှာတောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒီဇိုက်ကလည်းပဲ နာမလာနိုင်တော့ဘူးလား မသိပါဘူး။ ဟိုမိန်းမကို တိတိလင်းလင်း နိုင်နိုင်မယ့်လမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတာ ကိုသိဟရေ။ သူဘယ်လိုမှ လိုက်မပြိုင်နိုင်တာက ဒီတစ်ချက်ပဲ ရှိနိုင်မှာလေ။ ဒီဇန်နဝါရီလထဲ အတိအကျလေး မွေးလိုက်နိုင်လို့ကတော့ မတော် မိန်းကလေးလေးပဲ ဖြစ်နေရင်လည်း အဲဒီ ဇန်နဝါရီလဖွားဆိုတာ တစ်ချက်နဲ့ သူ့ကို ပြန်ကိုင်လို့ ရနိုင်သေးတာပေါ့။ ဒီဇန်နဝါရီလကုန်မှာက ကိုးလပြည့်ပြီဆိုတော့လေ မွေးမယ်ဆို မွေးလို့က ရနေပြီ။ မွေးလိုက်ပါစေတော့”

“တစ်ရက်ပဲ ကျန်တော့တာ”ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ စိန်စိခြယ်ဟာ ဒီနေ့မနက် အစောကြီးမှာတော့ အိပ်နေရာကနေ လန့်နိုးလာပြီး “တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဗိုက်နာတယ်ဆိုတာ အဲဒါများလားမသိဘူး”တဲ့။ ဒီနောက်မှာတော့ လူကသာ ခုနစ်သံချီဟစ်နေတယ်။ မျက်နှာကတော့ နာသွားတုန်းလေးတစ်ချက်သာ ရှုံ့မဲ့ပြီး ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ကြည့်လင်ပျော်ရွှင်လို့။

“ဟိုမိန်းမကို အတိအလင်း နိုင်နိုင်မယ့်လမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတာ”တဲ့။ ခုတော့ ဒီတစ်လမ်းတောင်မှ မရှိရှာတော့။ သူ့မျှော်လင့်ချက် ဆုတောင်းက ပြည့်ဝပြီး ဇန်နဝါရီလဖွားလေးတော့ နောက်ဆုံးရက်မှာ ကပ်ဖြစ်လိုက်မယ် ထင်ပါရဲ့။ သို့သော် ဘာမဆို နောက်ကနေ လိုက်လိုက်ဖြစ်နေတတ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးမိန်းမက ကပ်ပါလာပြန်တော့ ပြည့်တယ်ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းကလည်းပဲ Half Feel ကြီးနဲ့ ... ကျွတ်။

သီဟသောင်း တစ်ယောက် ညစ်နေချိန်မှာပင် ခင်ခင်မွန်းကို တင်တွန်းလာတဲ့ ခုတင်လှည်းက “ဘေးကို ... ဘေးကို” သံများနဲ့ အနားသို့ ရောက်လာကာ လှည်းပေါ်မှာ ရှုံ့တွဲပြီးပါလာတဲ့ ခင်ခင်မွန်းဟာ ဦးမြသောင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ လက်အုပ်ကလေး ချီလိုက်ရင်း ...

“ဖေဖေ ... မေမေ့ကို စိတ်ကမုန်းပြီး ဆုတောင်းပေးနေပါနော်၊ သမီးပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်အပေါင်းဟာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို တစ်ဘဝခြားပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်တွေ့နိုင်ဖို့က အဓိကပါပဲ။ ဖေဖေအတွက် ဖေဖေရဲ့မြေးဦးကလေးဟာ သမီးရဲ့ လက်ဆောင်ပါ”

မြေးဦးကလေး။ အပိုင်ကလည်း ပြောချသွားလိုက်သေးတယ်။ ဒီလောက် နာကျင်နေချိန်မျိုးမှာတောင်မှ အခွင့်အရေးယူသွားဖို့ကလည်း မမေ့မလျော့ဘူးတဲ့။ အံ့ဩစရာမိန်းမပါပဲ။ စိန်စိခြယ်ကတော့ဖြင့် ဇန်နဝါရီဖွား ကလေးငယ်ကိုရတော့မှာ တစ်ချက်နဲ့ တင် ကျေနပ်နေလိုက်တာ။ ဒီမိန်းမလို မွေးကာနီးလေးကပ်ပြီး အခွင့်အရေးယူသွားဖို့လည်း ခေါင်းထဲမှာမရှိခဲ့။ နာလိုက်ပုံများ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘာမှတောင် သိပ်မကြာလိုက်သေးဘူး ထင်ရတဲ့ အချိန်လေးအတွင်းမှာပဲ မွေးခန်းတံခါးမကြီးက ပွင့်လာကာ ဆရာမလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာရင်း ...

“ကိုမြသောင်း ... ကိုမြသောင်း”

အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ့် ဆရာမလေးက “ကိုမြသောင်း” ဆိုတော့ ရာဇရော၊ သီဟပါမက ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ဦးမြသောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုခေါ်နေမှန်း မသိဘူးပေါ့။ “နာမည်ဆင်နေပါလား” လို့တောင်မှမထင်။ အလုပ်ရှုပ်လွန်းလို့ စိတ်တိုနေဟန်ရှိတဲ့ ဆရာမလေးခမျာလည်း ခေါ်ရလွန်းတာ အာပေါက်တော့မယ်။ ပြန်ထူးတဲ့လူက မရှိလေတော့ ...

“ဒီမှာ ... စိန်စိခြယ်တို့အိမ်က မရှိကြဘူးလား”

“ဟာ ... ရှိတယ် ... ရှိတယ် ... ဒီမှာ ... ဒီမှာပါခင်ဗျ”

“ဒီလောက် အနီးကပ်ကြီးဟာကို အော်ခေါ်နေတာ မကြာဘူးလား”

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝမခေါ်သေးဘူးလေ”

“ခေါ်တယ် ... ခေါ်တယ် ... ကိုမြသောင်းလို့ အခါခါ အော်နေတာ၊ အခါတစ်ရာလောက်ရှိပြီ၊ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်က ရှိရှိသမျှ လူအကုန်မေးကြည့်၊ လူတိုင်းကြားတယ်”

“ဟာ ... ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုမြသောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာလို့လာတာလဲ၊ ကျွန်မက စိန်စိခြယ်ရဲ့ ယောကျ်ားကို ခေါ်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စိန်စိခြယ်ရဲ့ ယောကျ်ားက ကျွန်တော့်အဒါပေမဲ့ သီဟသောင်း”

“ဒါဖြင့်ဘာလို့ သူက ကိုမြသောင်းကို အကြောင်းကြားပေးပါလို့ အထဲကနေမှာလိုက်သေးလဲ၊ သေချာကို မှာတာနော်၊ ဘောဘီစိန်စိခြယ်လို့တောင်မှ အော်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုမြသောင်းကိုပဲ ခေါ်ပြီး အကြောင်းကြားပေးပါလို့ ကိုမှာတာ”

“ဒါက ဒီလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူက ကိုမြသောင်း မဟုတ်ဘဲ ဦးမြသောင်းလို့များ ပြောလိုက်တာများလား”

“အင်း ... မသိတော့ဘူး၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ထားပါ ‘ကို’ ပဲဖြစ်ဖြစ်

‘ဦး’ ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနာမည်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ ဒါဖြင့်”

“ဦးမြသောင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အဖေပါပဲ၊ ဒီမှာပါ။ စိန်စိခြယ်ရဲ့ ယောကျ်ားပါ”

“ဟယ် ... သူက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံးလည်း အပြင်မှာရှိနေရက်နဲ့ ယောကျ်ားကိုမှ အကြောင်းကြားပေးပါဆိုတာက ဘာသဘောလဲ”

တခြားမွေးလူနာတွေရဲ့ လူနာရှင်တွေက ‘သောင်း’ သားအဖသုံးဦးကို စူးစမ်းကြည့်တို့နှင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြပါပြီ။ ဒီမိသားစုအတွင်းမှာတော့ ဦးမြသောင်းကိုမှ အကြောင်းကြား၊ အသိပေးချင်ရခြင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလှတဲ့ကိစ္စဖြစ်ပေမယ့် အကြောင်းရင်းမှန်ကို မသိနိုင်ကြသူတွေအဖို့ကတော့ သို့လော ... သို့လော ... ခွဲစိစရာပေပဲပေါ့။ ဦးမြသောင်း ခမျာလည်း မျက်နှာကြီးနီရဲ့၊ မျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့်တက်။ နှာခေါင်းကြီးပါပွလာအောင် အနေရခက်နေရတဲ့ကြားကပင် ကိုယ်သိလိုရာကိုသာ။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့် အထဲက ဘာတဲ့လဲ၊ မွေးပြီလား”

“မွေးပြီ၊ ယောက်ျားလေး၊ (၇)ပေါင်နဲ့(၈)အောင်စရှိတယ် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ပြည့်စုံကောင်းမွန်၊ အမေရော ကလေးပါ ကျန်းကျန်းမာမာရှိတယ်”

သီဟသောင်းက “ယောက်ျားလေး”ဟု အကျယ်ကြီး ဝင်အော်လိုက်သည်။ သူ့မိန်းမက ခေါင်းထဲမရှိလိုက်ဘဲ မေ့သွား ခဲ့လို့ အခွင့်အရေး မယူလိုက်ရဘဲ တစ်ချက်မှာသွားရတဲ့ကိစ္စ အတွက်လည်း သူ့အလှည့်ကျတော့ သူက မမေ့ပါ။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေမြေးဦးဟာ စိန်စိခြယ်ကမွေးပေးလိုက် တာနော်၊ မေမေ ဆုပ်နဲ့ခဲတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ယောက်ျားလေး ပဲတဲ့၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှကိုမလွဲဘူးနော်၊ ဇနီးန ဝါရီလဖွား ယောက်ျားလေး၊ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပဲ၊ ထပ်ချမတ်ချပဲ”

ဦးမြသောင်းရဲ့ မျက်နှာကြီးက ကြည်ကြည်လင်လင် နှင့် စိန်စိခြယ်တို့အမေဘက်သို့လည်း လှည့်ကာ “ကလေးက ကြည့်လို့မရသေးဘူးလား မသိဘူး”ဘာညာ စကားစနေချိန်မှာ သီဟသောင်းကတော့ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် သဘောအကျကြီးကျနေ ပြန်သည်။ ပိုင်တယ်ကွာ၊ တစ်ကွက်မှာ လိုသွားပေမယ့် “ယောက်ျား လေးမွေးတယ်”လည်းဆိုရော “ဦးမြသောင်းကိုပဲ အကြောင်းကြား ပေးပါ”လို့ လုပ်ချင်တည့်လိုက်တာ။ ဒါရိုက်ဟစ်ပဲ။ ပိုင်လိုက်တာ။ မွေးဖွားပြီးစသွေးနုသားနုနဲ့ မောပန်းနွမ်းနယ်နေတာတောင် အကြံ ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေက ခေါင်းထဲက ထွက်လာနိုင်သေး တယ်။ ဖေဖေ ဆိုတာများ ကြည့်ဦး။ ယုံကြည်ချက်တွေက ဒီ ဘက်ပဲ ယိုင်ဆင်းသွားပုံနဲ့ ပြုံးကြည့်လို့။

ကဲ ... နောက်ကနေ လိုက်၊ လိုက်လုပ်ချင်တဲ့ အစ်ကို ကြီးရဲ့မိန်းမ။ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ဉာဏ်ချင်းတူရင်တောင် ကံ ချင်းက ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ။

“ကိုမြသောင်း ... ကိုမြသောင်း”

မွေးခန်းတံခါးက ရုတ်တရက် ပြန်ပွင့်လာကာ နောက်ထပ် ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံက ထွက်ပေါ်လာပြန် ပါပြီ။

အို ... ဘယ်နှယ်။ ထွက်၊ ထွက်လာသမျှ ဆရာမ ဆေးတိုင်းဟာ လူပြောင်းသွားသော်လည်းပဲ အခေါ်အဝေါ်ကတော့ ပြင် “ကိုမြသောင်း”ရယ်လို့ချည်း။ လူတွေက ဒီဘက်ပဲ ပြုံးပြုံးကြည့် ကြပြီပေါ့။ အေးလေ ... အထဲက ဘယ်လောက်ပဲ “ဦးမြသောင်း” လို့ ပြောလိုက် ပြောလိုက် မွေးလူနာရဲ့အသက်အရွယ်ကိုကြည့် ပြီး သူ့အမျိုးသားလို့ ထင်ရတဲ့ နာမည်ကို ဆရာမလေးတွေက လည်း “ကို”ပဲ တတ်ခေါ်ကြတော့မပေါ့။ “ယောက္ခမကို ပြော လိုက်တာပါ”လို့ ဘယ်သူက သိမှာတဲ့လဲ။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဦးမြသောင်းဟာ မျက်နှာခပ်ပူပူကြားကပဲ လက်တစ်ဖက်မြှောက် ပြလိုက်ကာ ...

“ဒီမှာပါ၊ သိပြီးပြီ၊ သိပြီးပြီ၊ ဒါနဲ့ ကလေးက ဘယ်တော့ ကြည့်ခွင့်ရမှာလဲ”

“ဪ ... သိပြီးပြီလား၊ တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာ ပြီး ပြောပြသွားပြီးပြီထင်တယ်။ ဟုတ်ကဲ့။ ကလေးက ယောက်ျားလေးနော်၊ အမေရော ကလေးပါ ကျန်းမာပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက (၄)ပေါင်လောက်လေးပဲရှိပြီ။

လကလည်း အစေ့ကြီးမဟုတ်လှတော့ တွေ့ခွင့်တော့မရ သေးဘူး။ ခဏနေရင် Baby Unit (မွေးကင်းစကလေး အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်)ကို သွားပြရမယ်။ လိုအပ်တာ တွေ ဟိုကညွှန်ကြားပေးရင် ဆက်လုပ်ဖို့ အိမ်ကတစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက် ဒီက ဆရာမကလေး တစ်ယောက် နောက်ကနေ လိုက်သွားပေးပါ”

“ဘယ်လိုကွယ်၊ ခုနကပြောတော့ (၇)ပေါင်နဲ့(၈)အောင်စ တောင်ရှိဆို့။ ခုဘယ်နှယ်လုပ်(၄)ပေါင်တည်း ဖြစ်သွားရတာ လဲ။ ခဏတွင်းချင်းနဲ့ (၃)ပေါင်(၈)အောင်စတောင် ဝိတ်ကျ သွားရတာက ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာမှားသွားတာလဲ”

“ဟာ ... ဘယ်သူက ပြောသွားတာလဲ။ (၇)ပေါင်နဲ့(၈) အောင်စတောင်လို့ ဒီလို(၃၀)ပတ်တည်းနဲ့ မွေးထွက်သွားတဲ့ ကလေးမျိုးဟာ ဘယ်နှယ်လုပ် အဲဒီလောက် ဝိတ်ရှိနိုင်မှာ လဲ။ မွေးပြီးချက်ချင်း ဝိတ်ကျသွားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ထွက်လာကတည်းက (၄)ပေါင်ပဲ။ အန်ကယ်ကြီးရဲ့စကားက ‘အပြင်ရောက်မှ ချက်ချင်းဝိတ်ကျသွားရအောင် ဘာများ မှားသွားသလဲ’ ဆိုတော့ ဒီက ဆရာဝန်တွေနဲ့ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းတွေကိုပဲ တစ်ခုခု စွပ်စွဲချင်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေပါလား။”

“(၃၀)ပတ်တည်းနဲ့ မွေးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကိုးလပြည့်တယ်။ သီတင်းပတ်နဲ့တွက် ရင်တော့ ဘယ်လောက်ရှိမလဲ မပြောတတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး တော့ (၃၆)ပတ်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အထဲကဟာက ရှင့်မိန်းမမို့လို့လား။ ရှင့်မိန်းမက ဘယ်လို လုပ် ကိုးလပြည့်မလဲ။ သူ့ Due Date က ဧပြီလလယ် လောက်မှဟာ။ သင်္ကြန်ရက်ကြီးကျမှ Due ပေးထားတဲ့ ဟာ”

“ဟာ ... မှားကုန်ပြီ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဖေဖော်ဝါရီဒုတိယ ပတ်လောက်မှာ Due တာပါ။ လိုချင်းလို နှစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတာပါ”

“ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ... ဆရာမ ... ဆရာမ ... သင်္ကြန် Due ဆိုရင် ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောနေ တာများလား”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ခုနကတော့ ကိုမြသောင်း ဆိုတော့ ဒီက အန်ကယ်ကြီးက ဒီမှာပါဆို။ ပြီးကျတော့ ဒီတစ် ယောက်ကဝင်ပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမတဲ့ အဲဒါတောင် ရှုပ် လှပြီ။ ရှင်ကရော ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်ပါလာတာလဲ။ ကျွန်မပြောနေတာက ဘာဘီခင်ခင်မွန်းကို ပြောနေတာ နော်၊ အမေနာမည် ခင်ခင်မွန်း”

“သောင်း” သားအဖ သုံးယောက်လုံးထံမှ “ဟာ” ခနဲသံကျယ်ကြီး စုပြုံပြီးထွက်လာပါတော့သည်။ ကာယရှင် ရာဇ သောင်းကတော့ ခုကျမှ သူ့မိန်းမ ခင်ခင်မွန်း တကယ်မွေးပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်ရ၍။ ပြီးကျ ကလေးလေးက Baby Unit ဆက် ပို့ရမည်ဆိုတော့ စိုးရိမ်သွားရ၍။ ဦးမြသောင်းကြီးကကျတော့ “နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ဇန့်နုဝါရီဖွား ယောက်ျားလေးပဲဖြစ် နေပြန်ပဟ” ဟု ဝမ်းသာအံ့ဩနှင့် ရယ်များပင် ရယ်ချင်သွားရ၍။

သီဟသောင်းရဲ့ “ဟာ” ကတော့ မကျေမနပ်သံကြီးမျိုးမို့ အကျယ်ဆုံးပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ လုပ်ပြန်ပြီ။ အဲဒီနောက်လိုက်မကြီးဟာ နောက်ကနေ လိုက်လုပ်ချထည့်လိုက်ပြန်ပြီ။ စိန်စိခြယ် ယောက်ျားလေးမွေးလို့ ပြုံးကြည်နေတဲ့ ဖေဖေရဲ့မျက်နှာဟာ ဘာများကြာလိုက်ရသေးလို့လဲ ... ကျွတ်။

နောက်က လိုက်လုပ်တဲ့ ဘဝမှာ သူကလည်း ယောက်ျားလေးလည်းဆိုရော သူ့ယောက်ျားသူတော့ အကြောင်းမကြားစေဘဲ “ဦးမြသောင်းကိုပဲ ပြောပေးပါ” ဆိုတာကအစ လိုက်တူနေရတယ်လို့ပဲ။

“ပေါင်မပြည့် လမစေ့လေးဆိုတော့ လူဝင်စားကလေးများလား။ လူဝင်စားဘဝနဲ့ မွေးလာတဲ့ ကလေးလေးတွေဆိုရင် ပြန်ခေါ်ချင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေက ဒီလိုပဲ ပေါင်မပြည့်တို့ လမစေ့တို့နဲ့ပဲ လွှတ်လိုက်ကြတာများတာပဲ။ သေချာ ဂရုစိုက်ကြဦးနော်။ ဘယ်သူဝင်စားတယ်ဆိုတာ သေချာရင် အဲဒီလူကို လှမ်းတိုင်တည်ပြီး သူ့ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေဆိုမှာ ခွင့်တောင်းခိုင်းရတယ်။ နို့ဖို့ တချူချူတချာချာနဲ့။ သေချာလေး လုပ်ပေးလိုက်ကြပါ။ ပွဲထိုးပြီးမေးမြန်းကြည့်ကြလေ”

မွေးခန်းအဝမှာ သူတို့လိုပဲ ရပ်စောင့်နေကြရတဲ့ ဘေးနားက တခြားလူနာစောင့်အုပ်စုတွေထဲက အဘွားကြီးတစ်ယောက်က နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်တာလေးနှင့် ဝင်ပြီးသတိပေး ဆရာလုပ်လိုသော စကားကို ဆိုလေသည်။ “ဘာမှမဆိုဘူး” ဟု ပြန်အော်လိုက်သံကြီးက နှစ်သံတောင်မှ သံပြိုင်ကြီးမို့

ကျယ်လောင်သွားကာ စေတနာနှင့် ဝင်ပြောသော အဘွားကြီးပင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

တစ်သံကတော့ “ပြန်ခေါ်ချင်တယ်” တို့၊ “ချူချာတတ်တယ်” တို့ မဦးမချွတ်တွေ လာပြောနေတာကို ဒေါသထွက်သွားရသည့် ရာဇသောင်းထံမှ။ နောက်တစ်သံကတော့ “ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးနေစရာတောင် မလိုလောက်တော့ပါ။ စိန်စိခြယ်က “ဇန်နဝါရီဖွား ယောက်ျားလေး” မွေးလိုက်တုန်းကတော့ ဘာသံမှ မကြားရ။ ခင်ခင်မွန်းကပါ ချွတ်စွပ်မတ်ချ “ဇန်နဝါရီယောက်ျားလေး” ပဲ လိုက်မွေးကာမှပင် “လူဝင်စား ... လူဝင်စား ... လူဝင်စား” ချည်း အခွန်းချင်းထပ်အောင် လာပြောခံနေရတာကို ဘယ်သူက နားကြားပြင်းမကတ်ဘဲ သည်းခံငြိမ်နားထောင်နေနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သို့သော် ... သီဟသောင်းမှာ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲတွေကိုယ်စီလှည့်ကြည့်လာကြသော အဖေနှင့် အစ်ကိုတို့ရဲ့ ပုံစံတွေကြောင့် မလိုတမာသံကြီး ထွက်သွားမိတာကိုပဲ အားတုံ့အားနား၊ မျက်နှာခပ်ပူပူနှင့် အသာလေး ကိုယ်ကိုယ့်ကာ နောက်ဆုတ်ဘေးကပ် ရပ်နေလိုက်ရပါတော့သည်။

ကြည့်ပါ ...။ ဖေဖေဟာ အဲဒီအဘွားကြီးနားသို့ပင် ချဉ်းကပ်ကာ “ပွဲက ဘယ်လိုထိုးပြီး ဘယ်လိုတိုင်တည်မေးရတာမျိုးလဲဗျ။ သေချာသိရင်လည်း ညွှန်ကြားပေးပါဦး” တွေ ဘာတွေ လုပ်နေချေတော့ပြီ။

၁၇၀ နောက်ပိုင်းနေ့ရက် အခြေအနေပျား

သီဟသောင်းက မသိမသာ လိုလို၊ ခြေညောင်းဆန့်
သလိုလိုနှင့် နက်ပြာနှင့် အစိမ်းအနွယ် အခက်လေးတွေပါသည်
အသင်နှင့် ပါတိတ်ထဘီလေးကို သစ္စာ ကလေးရဲ့အနားသို့ မရောက်
ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတိုးပေးနေပါသည်။ ဆိုဟာ
ဆက်တိပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်းကပင် ကိုယ့်ခြေထောက်လှုပ်တာကို
မသိ သာစေဘဲ ခြေမခြေညှိုးတို့နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ထိုးထိုးကလေး
ပြီး အရောက်ပို့နေတာကို သေချာ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်ပြီး သိဖြစ်
အောင် သိနေသူကတော့ ခင်ခင်မွန်းတည်း။

ခင်ခင်မွန်းက ခပ်မဲ့မဲ့ တစ်ချက်ပြုံးကာ နေရင်းထိုင်
ရင်း အကောင်းပကတိကြီး လမ်းလျှောက်လာနေရာကနေ ခြေ
ခေါက်ပြီး ခြေချော်သွားသည့်ပုံကို ဖန်တီးလိုက်သည်။ ဖန်တီးမှု
ကပဲ ကွက်တိဝင်တာလား၊ လူကပဲ ကိုယ့်အရှိန်ကိုယ် မထိန်းနိုင်
တာလားမသိ။ ခင်ခင်မွန်းဟာ တကယ်ပဲ ဟပ်ထိုးကြီး ငိုက်စိုက်
ငိုက်စိုက်ကြီး ဖြစ်သွားရကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်မလာသည့် မုန့်
မန်းကြီးကတော့ လိုချင်သောအကွက်နှင့်မှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်

သီဟရဲ့ခါးကို နံဘေးစောင်းကနေ တည့်တည့်ကြီးကို ဝင်ထိုးမိ
ပါတော့သည်။

ခါးယားသွားကာ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည့် သီဟက
“ပလုတ်တုတ်” ဟု ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်လိုက်မိပါသည်။ ခြေညှိုး
ခြေမတို့နဲ့ မသိမသာ ညှပ်ထားမိသည့် ပါတိတ်ထဘီရီရာ ညာ
ခြေထောက်ကြီးတစ်ဖက်ကလည်း ယားသွားသည့်အရှိန်၊ ယောင်
ပြီး တွန့်လိုက်မိသည့်အရှိန်တို့နှင့် သိသိသာသာကြီး၊ ထဘီကြီး
တန်းလန်းနှင့် မြောက်တက်လာသည်။ ဒီထဘီကို သူ ညှပ်ကိုင်ထား
မိပြီဆိုတာ လူလယ်ကောင်မှာ သက်သေသက္ကာရကြီးနှင့် သိသာ
တော့မည်မို့ သီဟက ပူးထားသည့် ခြေညှိုးနှင့် ခြေမကိုခွဲဟာကာ
ခြေထောက်ကိုလည်း မြောက်ရက်သားကြီးနှင့်ပင် ယမ်းခါလိုက်၏။

နက်ပြာနှင့် အစိမ်းနွယ်ကြား ပါတိတ်ထဘီဟာ
သစ္စာကလေးရဲ့ နံဘေးကနေ ပိုခနဲလွင့်သွားတော့ကာ အနီးကလေး
တင် ကပ်ရပ်ဖြစ်သော ရက္ခလေးရဲ့ရှေ့သို့သာ ဘုတ်ခနဲ။ ရက္ခက
သူ့နားကို အလိုလိုကျလာတဲ့ ပါတိတ်ထဘီကို ဝမ်းသာအားရ
ကောက်ဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။ ခင်ခင်မွန်းရဲ့မျက်နှာက ပြုံးပန်းတွေ
ဝေစီသွားတော့ချိန်မှာပဲ ရက္ခက ထဘီတစ်ထည် ကောက်ကိုင်လိုက်
တာကို တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့ သစ္စာကလည်း အားကျမခံ ဆိုသလို
သူ့နားက နီးစပ်ရာတစ်ထည်ထည်ကို အမြန်ဆုံး ဆွဲယူပစ်လိုက်
ပြီး တဘတ်ဘတ်နှင့် ရိုက်ပုတ်နေပါလေတော့သည်။

“အို ... ကိုသီဟရယ်၊ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ရတာလဲ။ ကလေးမ
ဟုတ်၊ သူငယ်မဟုတ် ငြိမ်ငြိမ်ကိုမနေဘူး။ ဒီမှာ ကလေး
တွေ အာရုံပျက်ပြားကုန်ပါပြီ၊ တကတဲ”

ဖြစ်ပျက်သွားသည့် အခြေအနေကို စိန်စီခြယ်က တစ်မိနစ်မျှပင် ကြာရှည်အချိန်ဆွဲမခံပါ။ သူ့ရဲ့သားတော်မောင်သစ္စ ရဲ့လက်ထဲက ချည်အုန်းပွင့်နဲ့ လုံချည်တစ်ထည်ကို ဗြတ်ခနဲ အမြန် ဆွဲယူ အဝေးသို့ဖယ်ရှားလိုက်ရင်း ခင်ခင်မွန်းရဲ့သားဖြစ်သူ ရက္ခ ရဲ့လက်ထဲက ပါတိတိထဘီကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖယ်လွှင့်ပစ်ဖို့ရွယ် လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ကလေးက ကိုင်ထားတာ၊ အတင်းကြီး သွားဆွဲ ဖယ်ပစ်မနေနဲ့”

မြေမြေချင်းတော့ ခြေမြင်ပြီးသား။ အကြောင်းသိ ခင်ခင်မွန်းက လူလည်ကျတော့မည့် စိန်စီခြယ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဝင်အော်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ကလေးတွေက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နဲ့ဆိုတော့ အာရုံပျက်ပြား ...”

“ဘာအာရုံမှ မပျက်ပြားဘူး။ ရက္ခက မေမေလုံချည်ကို သူ့ဘာသာ ကောက်ကိုကိုင်ထားတာ။ ဒါမှဒါ အာရုံစိုက် မှုအပြည့်နဲ့”

“ပေါက်ကရ။ ကိုသီဟ ယောင်ပြီးကန်လိုက်မိလို့ ထဘီက သူ့ပေါင်ပေါ် အုပ်ရက်သား သွားကျနေလို့ ဆွဲဖယ်နေတာ အသိသာကြီးဟာကို”

“ဆွဲဖယ်တာဆိုရင် ခုထိ ဘယ်ဆက်ကိုင်ထားပါ့မလဲ၊ အဲဒါ သူ့လုံချည်မှန်း သူ့သိလို့ သိသိကြီးနဲ့ ခုထိဆက်ကိုင် ထားတာ ... ကြည့် ... ကြည့်”

စိန်စီခြယ်က သူ့ယောက်ျားသူ ဇောင်းပဲနဲ့ရဲ့ မျက် ဇောင်းကြီးခဲပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဗန်းနဲ့အထိုးခံလိုက်ရတဲ့ ခါးက ယားသွားတာအပြင် နာပြီးတော့ပါ ကျန်ရစ်ရတာကို စိတ်တိုနေတဲ့ သီဟက ခင်ခင်မွန်းကို လက်ညှိုးကြီး တငေါက် ငေါက် ထိုးလိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ်ကြောင့် လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ဗန်း နဲ့ ကျွန်တော့်ခါးကို နေရင်းထိုင်ရင်း လာထိုးရတာလဲ မခင်မွန်းရဲ့။ ကျွန်တော်က ယောင်ပြီး ခြေကိုဆန့်ထုတ် လိုက်မိတော့ အဲဒီလုံချည်ကို မတော်တဆ သွားကန်မိပြီး လုံချည်က ခင်ဗျားသားပေါ်ကိုမှ ကွက်တိသွားကျသလို ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါ တကယ့်ကို မတော်တဆ။ လုံးဝမတော် တဆ”

“ကိုသီဟ ယောင်ပြီးကန်မိတာနဲ့ ထံဘီက ရက္ခပေါ်ကျသွား တာတွေကသာ မတော်တဆ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ကိုသီဟရဲ့ ခါးကို ခင်ခင်မွန်းက ဗန်းနဲ့လာထိုးတာကတော့ မတော် တဆကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ တမင်လုပ်တာလေ။ အသိသာ ကြီးပဲဟာ။ သစ္စက အဲဒီလုံချည်ကိုကိုင်တော့မလို့ စိတ်ဝင် တစားနဲ့ လက်တောင် ကမ်းနေပြီလေ။ အဲဒါကြောင့် အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးပြီး ကလေးအာရုံပျက်ပြားအောင် သူက ရုန်းရင်းဆန်ခတ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် တမင်လုပ်လိုက် တာ”

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံးတွေ သိလိုက်တဲ့ စိန်စီခြယ်မှာ ခင်ခင်မွန်းရဲ့ တမင်လုပ်ကွက်ဆိုတာကို ဝင်ရှင်းရ

ပါတော့မည်။ ဒါမှသာ ခင်ခင်မွန်းရဲ့ မရိုးမသား လုပ်ကွက်က လည်းပေါ်လွင်။ ဒေါ်ခင်ချစ်ရဲ့ထဘီကြီးကို ခုထက်တိုင် လက်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆက်ဆုပ်ထားလျက်သား ရကွကလေးထံကို လည်း လူတကာ အာရုံမကျမိအောင် လွဲဖယ်ထားနိုင်ရာရောက် မည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ။ မှန်တယ် တမင်လုပ်တာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင့်ယောက်ျားက အဲဒီ ထဘီကို ခြေမနဲ့ သေချာညှပ်ကိုင်ထားပြီးကိုး စိန်စီခြယ်ရဲ့။ ပြီးတာနဲ့ သစ္စာဘက် ဖျတ်ခနဲ သူက တွန်းပို့တော့မယ်လေ။ ကလေးက စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးက ဘာမှတောင် မသိဘူး။ သူ့ဟာနဲ့သူ နေနေတာ။ လူကြီးက သာ မရိုးမသားနဲ့ ခြေမနဲ့ တိတ်တိတ်သွားညှပ်ထားတာ။ အဲဒါကြောင့်ကို သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ဗန်းနဲ့ထိုးတာဟယ်၊ ကဲ ... ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ မခင်မွန်းရာ၊ ဘယ် နယ်လဲ။ ကျွန်တော်ကပဲ အဲဒီလုံချည်ကို တမင်မရိုးမသား နဲ့ သွားညှပ်ကိုင်ထားရမယ်လို့ပဲ။ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ဘာလို့ခြေထောက်ကယောင်ပြီး မြောက်တက်လာ တော့ ထဘီကြီးပါ၊ပါလာတာလဲ”

“ဒါ ... မတော်တဆလေ၊ အမေ့လုံချည်လေဗျာ၊ အမေ့ ပစ္စည်း။ ကျွန်တော်က ခြေထောက်နဲ့ မရိုမသေ ညှပ်လား ကိုင်လား လုပ်ပါမလားဗျ။ ခင်ဗျားက စဉ်းစဉ်းစားစား လည်း ပြောပါ”

“မတော်တဆဆိုရင် ခြေနဲ့ကန်မိတာ၊ ခတ်မိတာသာ ရှိမှာပေါ့။ ခုဟာက ခြေမနဲ့ ခြေညှိုးကြားထဲမှာ ဟောသလို လေး ညှပ်ရက်သားကြီး”

“ခင်ဗျားက မဟုတ်တာ တော်တော်ပြောတဲ့ မိန်းမဗျာ၊ ညှပ်ရက်သားကြီးရယ်လို့ပဲ”

“ညှပ်ရက်သားကြီး မဟုတ်ရင် အဲဒီခြေမနဲ့ ခြေညှိုးက လုံချည်စကို ခလယ်ထားပြီး ဘာလို့တင်းနေအောင် စေ့ပူး ထားသေးလဲ။ လေထဲကိုယောင်ပြီး မြောက်တက်လာတဲ့ အထိ ထဘီက အလံထူထားသလို တန်းလန်းကြီးဖြစ်ပြီး ပါလာတာနော်။ အပေါ်ရောက်မှ လူသိပါပြီဆိုပြီး အဲဒီ ခြေမနဲ့ ခြေညှိုးကို ခပ်မြန်မြန်ကားပြီး ခွဲဟပစ်လိုက်တာ။ အားလုံး မြင်နေရတာပဲ”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့၊ တော်ကြပါတော့။ ဘယ်လိုဟာ တွေမှန်းလဲ မသိ၊ ကလေးကြီးတွေလို သူနိုင် ငါနိုင် ငြင်း လိုက်ကြတာများ ... ရပ်ကွက်ထဲ ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့အတိုင်း ကြွက်ကြွက်စိကို ညံတက်နေတာပဲ။ တော်ကြတော့။ ဒီ အလုပ်မဖြစ်တဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ချ၊ချပေးပြီး ရွေးချယ်စေတဲ့ပွဲမျိုးကြီးတွေလည်း ရပ်တန်းက ရပ်ကြတော့။ မမိချစ်၊ နော်ဖော့၊ နင်တို့အစ်မတွေရဲ့ထစီတွေ လာရွေး ပြီး သိမ်းသွားကြ။ ဒေါ်ကြည် မေမေထဘီတွေ လာပြန် ရွေးပြီး ပြန်သိမ်းပေးပါ”

နားငြီးလာသည့် ရာဇသောင်းက ဝင်အော်ပစ်လိုက် မှပင် အငြင်းအခန့်၊ စကားအခြေအတင်ပွဲကြီးက ရပ်သွားကြပါ

တော့သည်။ သစ္စနဲ့ ရကွတို့ဟာ သူလည်း ဒေါ်ခင်ချစ်၊ ငါလည်း ဒေါ်ခင်ချစ် ဖြစ်နေကြလေတော့ကာ ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုပွဲတွေက ခဏ ခဏ မကြာ မကြာဆိုသလို စမ်းသပ်ပြုလုပ်တတ်ကြပါသည်။

ဒီလိုပွဲတွေမှာ ကိုယ့်လူ ကိုယ့်သားသာ အနိုင်ရ အဖြေမှန်စေဖို့အရေး ကလိမ်စေ့ငြမ်းဆင်၊ ကောက်ကျစ်ခိုးလုပ်ဖို့ ဝန်မလေးကြတဲ့ မိဘတွေ အလုပ်သမားတွေ ရှိသလို၊ မကြီးမငယ် ကြီးတွေနှင့် ဒီလိုပွဲတွေကို အားပေးထောက်ခံ အကဲခတ်လိုသူများ ကလည်း ရှိနေလေတာကိုး။ အဲဒါကတော့ သုံးအိမ်စလုံးရဲ့အကြီး အကဲဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းနဲ့ ဒေါ်ခင်ချစ်ရဲ့လက်စွဲ ဒီ အိမ်က အလုပ်သမား အဒေါ်ကြီး ဒေါ်ကြည်တို့ပင်။

ခုလို ဟိုလူဒီလူတွေရဲ့ ထာဘီတွေ အင်္ကျီတွေ၊ အသုံး အဆောင်တွေကိုပါ ရောနှောထားပြီး ဒေါ်ခင်ချစ်ရဲ့ အဝတ်အစား တွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေကို ရွေးထုတ်စေတာမျိုး။ အိမ်ကိုတစ် ခေါက်တစ်ကျေး၊ နှစ်ပေါက်မှ တစ်ခါဆိုသလို ပေါ်လာတတ်ကြ တဲ့ ဆွေမျိုးအရင်းကြီးတွေထဲက ဒေါ်ခင်ချစ်နဲ့ အဖွဲ့ကျတဲ့ တူ၊ တူမတွေကို ရွေးထုတ်စေတာမျိုး။ ကြာကြာနေရင် အစမ်းသပ်ခံ နေရတဲ့ ကလေးလေးတွေခမျာ ဦးနှောက်ပါပျက်ပြီး သွက်ချာပါဒ ပါ လိုက်သွားနိုင်လောက်စရာ ပြိုင်ပွဲကြီးတွေကို ရာစသောင်းက လွဲတဲ့ ကျန်သုံးအိမ်သားစလုံးဟာ တက်ညီလက်ညီကို လုပ်လည်း လုပ်နိုင်ကြပါပေရဲ့။

ကလေးတွေ သွားငုတ်တုတ်၊ လူငုတ်တုတ်ဘဝ ခြောက်လာ၊ ခုနစ်လသားလေးတွေထဲက တလုပ်တည်း လုပ်လာ ခဲ့ကြတာ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်သားတွေ ဖြစ်လာတဲ့အထိ အဖြေက

သေချာပေါ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ သေချာမပေါ်ဆို ကလေးဆိုတာ ကတော့ ကလေးပေါ့။ ဘာသိမှာလဲ။ နံဘေးက ရံနေကြတဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ စိတ်ရင်းတွေကမှ မမှန်ကြတဲ့ဥစ္စာ။

အဲဒီ “အဖြေမပေါ်”ဆိုတဲ့ ကိစ္စကလည်းပဲ ရာစ သောင်းရဲ့စိတ်ထင် ဘယ်တော့မှလဲ တိတိကျကျ ပေါ်နိုင်မယ်လည်း မထင်တော့ပါဘူး။ မပေါ်ဆို အဲဒါမျိုး “အတိအကျ ပြန်ဝင်လာ တာ”ဆိုတာမျိုးက ရှိကောရှိလို့လား။ ကလေးတို့ဟာ သူတို့မိဘ တွေ၊ အလုပ်သမားတွေကမှ ဝင်၊ဝင်မကူညီ၊ မကယ်တင်၊ မညစ် ပတ်ကြရင် “သေချာကြီး မှန်တယ်၊ အတိအကျကြီး ရွေးချယ်နိုင် တယ်”ဆိုတာမျိုး ရှိကိုမရှိဖူးကြသေးဘူးပဲ ထင်ပါသည်။

ဖေဖေ ဦးမြသောင်းနဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြီးတို့ကတော့ “ဒီထဲက တစ်ယောက်ယောက်က မခင်ချစ်တော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေ မှာပဲ။ ဒါကို အဖြေမှန် ဖော်ကိုဖော်ရမယ်”ဆိုတဲ့ ဇွတ်တရွတ် တစ်ယူသန်စိတ်ကြီးတွေနဲ့။ ကျန်တဲ့လူအားလုံးတို့ကတော့ “ကိုယ့် လူ ကိုယ့်သားသည်သာ ဒေါ်ခင်ချစ် ဖြစ်ရမယ်”ဆိုတဲ့ မဟုတ် မမှန်တဲ့ ဖြစ်စေချင်စောကြီးတွေနဲ့။

ကလေးတွေကလား။ အမယ်လေး ... သူတို့အဖေ တွေ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျိတ်သင်ထားကြတာ။ အချိန်ရှိသရွေ့ သင်၊ စက္ကန့်နဲ့မလုပ်သင်။ သင်တဲ့အတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန် လိုက် လုပ်ကြရင် ဆုတွေချ။ အကြီးအကျယ် ချစ်မြတ်နိုးကြ။ အမှား တွေ တလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်လို့ကတော့ အဖြူစူ အစေါက်ငမ်းခံရ၊ ဆူပူမောင်းမဲ ကြိမ်းမောင်းခံရ။ ကလေးတွေရဲ့ အသိဉာဏ်နုနု ကလေးတွေထဲမှာ “ငါ ဘွားဘွားကြီး ခေါ်ခင်ချစ် ဖြစ်အောင်နေ

မှ၊ အနေချောင် စားပေါက်ပွင့်မယ်”ဆိုတဲ့ မဟုတ်က ဟုတ်က အတွေးတွေပဲ ပိတ်ဆို့များပြားလာတော့မှာပေါ့။

ဒီအခြေအနေတွေကို “ကလေးတွေအတွက်ပဲ”လို့ တားဆီးဟန့်တားလိုသူဟာ တစ်ယောက်တည်းသော ရာဇသောင်း၊ ကျွန်တို့လူတွေအားလုံးကတော့ ကိုယ့်လူ ဒေါ်ခင်ချစ် ဖြစ်ရေးသာ အဓိကဆိုတော့ကာ တစ်ယောက်တည်းသမားလည်း တစ်ခါတလေ ကျ (ကိုယ့်အဖေ မျက်နှာပဲ ကြည့်ကျက်ပြီး) ရေလိုက် ငါးလိုက် နေလိုက်ရပေါင်းက များပါပြီ။

ဖေဖေကိုလည်း ရာဇသောင်းက ကိုယ်ချင်းတော့ စာပါသည်။ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် “မုဆိုးဘို”ဖြစ်သွားရဖို့ အင်မတန် စောနေသေးတဲ့ အသက်ပဲ။ အနှစ်သုံးဆယ်ပေါင်းခဲ့ရတဲ့ ငယ်ချစ်၊ ဇနီးမယားကို သူလည်း လွမ်းဆွတ်တသနမြောရှာမည်။ အဲဒါထက် ပိုသေးတာက ...

“ကိုမြသောင်း ... ကျွန်မ ပြန်ကိုလာခဲ့မှာနော်၊ နီးနီးကပ်ကပ် အသိုင်းအဝန်းထဲ ပြန်ဝင်စားပြီး ရှင့်ဆီကို မရောက်ရောက်အောင်ကို ပြန်လာမှာ။ ကျွန်မ အရောက်ပြန်လာခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ ရှင့်နံ့နားမှာ အဖော်သဟဲအသစ်နဲ့ ဘာနဲ့ဆိုရင် တော့ ကျွန်မအဆိုး မဆိုနဲ့။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာလဲ ရှင့် သိတယ် ...

ကျွန်မက အရောက်ပြန်လာပြီးရင် ကျွန်မဖြစ်ကြောင်း ပြောပြဦးမှာ။ အဲဒီအခါကျ ရှင့် စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နဲ့ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာပြီး ဒုတိယအကြိမ် ပြန်တွေ့ကြမလား။

စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ ကြောက်လန့် ဒုက္ခရောက်နေရမယ့် လမ်းကိုပဲ ရှင်ရွေးထားပြီးသား ဖြစ်နေမလား။ ဒါကတော့ ရှင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်မှာပဲ။ ကျွန်မကတော့ အနီးကပ်ကို ပြန်လာခဲ့ဦးမှာ”

မေမေကလည်းပဲ မေမေ။ အဲဒီလိုများ မှာကြားသွားတယ်လို့။ ဒါကတော့ ရာဇသောင်းထံမှ အဲဒီ “ဝင်စားမှု”ဆိုတာ ဦးကို ကန့်ကွက်ထားဖြစ်မှုတွေ များလာတဲ့အခါ သီဟသောင်း နဲ့ကွ ခင်ခင်မွန်းတို့ စိန်စိခြယ်တို့ကိုပါ မသိစေဘဲ ဖေဖေက ရာဇသောင်းကိုပဲ ကျိတ်ပြောပြထားတဲ့ အကြောင်းတွေပါ။ (ဟိုသုံးဆယ့်ကျော်ကိုတော့ ဖွင့်တောင်ပြောမပြဘူး ဆိုကတည်းက ဘယ်အသက် စိတ်ကုန်နေသလဲ အသိသာကြီးပါ) မေမေဟာ အဲဒီလို စကားမျိုးတွေကို ဆုံးကာနီးလေ တာတွင်တွင်ပြောလေဆိုပဲ။

အဲဒါကိုလည်း ရာဇသောင်းက နားလည်နိုင်သည်။ သောက်ငါးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သားဆွတောင် အိမ်ထောင်အသီးသီး ကျကုန်ကြပြီ ဆိုပေမယ့် ချွယ်ကောင်း၊ အခြေအနေပြည့်စုံ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း တစ်ပုံတစ်ပင် ကျန်ရစ်ရမယ့် ယောက်ျားလုပ်သူကို ဘယ်စိတ်ချနိုင်ခဲ့ပါ့မလဲ။ နှိပ်ကလည်း သွားရတော့မယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီဆိုတဲ့အခါ ဝိုင်နိုင်ချေရှိရှိ မရှိရှိ တတ်နိုင်သလောက်လေးတော့ ပိတ်ဆို့တာ၊ ကာကွယ်တာမျိုးတွေ လုပ်သွားချင်ရှာမှာပေါ့။

အဖေကိုလည်း နားလည်နိုင်သည်။ အဖေကိုလည်း နားလည်နိုင်သည်။ နားလည်နိုင်တာက သေခါနီး လူမမာတစ်ယောက်ရဲ့ ချောက်ချောက်ချားချား တွန့်တွန့်တိုတို စကားမျိုးကို

ဖေဖေက အသည်းထဲ စွဲမှတ်ကာ ယုံစားအတည်ယူနေတော့ခြင်းကိုပင်။ တစ်ပင်လဲခဲပေမယ့် တစ်ပင်အသစ်ထူဖို့ စိတ်ကူးတောင် မရှိခဲ့တာကို ဒီအမေရဲ့ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လေးစားကျေးဇူးတင်သည်။ သို့ပေမဲ့ အစွန်းရောက်စိတ်ဓာတ်ကြီးနဲ့ “အချစ်” ဟု ပြချင်နေတာကိုတော့ နားလည်းမလည်။ စိတ်လည်းညစ်ရလေသည်။

ခုများတော့ ကလေးတွေဟာ စကားတတ်စအရွယ်လောက် ကလေးတွေထဲကပင် စတင်ကာ ...

“သားလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“တော်တင်ကျစ်”

“ဟင် ... သစ္စမဟုတ်ဘူးလား။ ဒီကောင်လေးက သစ္စပါ”

“ဟုတ်ဘူး ... တော်တင်ကျစ်။ တစ်ရှုရဲ့ထောက်နဲ့ မေမေရဲ့ပဲထော်”

“အမယ်လေး ... မေမေရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ။ စိန်စိက မလိုသေချင်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုယ်သားလေးကို ချစ်လို့ စမိတာပါ။ မေမေ့ကို မရှိမသေ မလုပ်ရပါဘူး။”

အဲ ... တစ်ယောက်က အဲသလို လူလယ်ကောင်မှာ ထုတ်ဖော်အမွမ်းတင်ဇာတ် ကပြနေရင် နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ကလေးကို သင်ကြားပြောဆိုပြီး အလယ်အိမ်ထဲ တွန်းလွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ကလေးက အဘိုးအိမ်ထဲ ဝုန်းဒိုင်းကြဝင်လာတော်တင်ကျစ် (အဲလေ) အမေ ဒေါ်ခင်ချစ် ရှိစဉ်ကလုပ်ခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဘောင်းဘီစလေး တစ်ဖက်ကို အသာစွန့်တောင်ဆဲ့မ၊ ထုံပြီး ...

“ကြည်ကြည် ... ဟဲ့၊ ညည်း နားတင်းနေရား၊ ဟိုဟာမကြည်ကြည်”

“ရှင် ... မမချစ်၊ အဲလေ ဟုတ်ပေါင် ရကွကလေး၊ အဘွားကြည် ရှိတယ်လေ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ယပ်ထလေး ဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နာ ... တော်တင်ကျစ်”

“အဲ ... ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုတောင်းရော ... ကိုတောင်း ဘယ်တွားရဲ”

“အစ်ကိုကြီး အလုပ်သွားတယ်လေ ရကွ၊ အဲလေ ... မမချစ်ရဲ့”

“ပြီးရော ... နာရာတွားတယ်ရို့၊ ပြောရိုက်”

ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးဟာ “တော်တင်ကျစ်” သာ ဖြစ်လိုက်၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို နိုင်ထက်စီးနင်း၊ အထက်စီးကနေ ကုပ်ခွစီးပြီး ဆက်ဆံလို့ရနိုင်နေတာကို ငယ်ငယ်လေးတွေနဲ့ကို နောကျနေကြပြီ။ သူတို့ရဲ့ ပမာမခန့် ရိုင်းပျံ့ပျံ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုကို ဘယ်လူကြီး တစ်ယောက်ကမှလဲ “ဒီလို မရိုင်းရဘူး ကိုယ့်ထက်အကြီးတွေကို ဒီလိုမပြောရဘူး” လို့ ဆုံးမပဲ့ပြင်နေမှယုံ သူ မရှိပါ။ ပြောလေ ကြိုက်လေဆိုတဲ့ လူတွေချည်းပင်။

ရကွလေးကမှ သစ္စထက် တစ်ချက်တော်နေသေးတာက “ရာဇ” လို့ ခပ်မာမာလာအော်ရင် သူ့အဖေ ရာဇသောင်းက သီဟသောင်းလိုတော့ “ဟုတ်ကဲ့ မေမေ” လို့ လုပ်နေမယ့်သူမျိုး မဟုတ်။ “လာခဲ့စမ်း ခွေးကော့ရှင်လေး၊ အဖေကိုများ ရိုင်းခိုင်းလိုက်တာ” ဟု ဇက်ပိုးတစ်ချက်လောက် ခေါ်အုပ်ပေးလိုက်တာတာမို့ ရာဇသောင်းရဲ့ရှေ့မှာဆိုရင်တော့ ရကွဟာ စိတ်ရှိ

လက်ရှိ “တော်တင်ကျစ်” မဖြစ်ရဲပါ။ အဖေအရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ တခြားလူကြီးသူမများ အပေါ်လည်း ရိုရိုသေသေသာ ရိုတတ်လေသည်။

ဒါတောင် အဘွားကြီး ဒေါ်ကြည်ဟာ ကလေးတွေ အပေါ်မှာသာ “သူ့မမချစ်များ ဖြစ်နေမလား” ရယ်လို့ အလျှော့ပေး၊ ရေလိုက် ငါးလိုက်နေကာ ပြောသမျှ လက်ခံနေခဲ့တာပါ။ မိချစ်တို့၊ နောဖော့တို့ ဆိုရင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိခြယ်တို့သည်ပင်လျှင် “ဒေါ်ကြည်ကြီးတစ်ယောက်တော့ ကိုယ့်ဘက်သား လုပ်ထားမှ” ဆိုတဲ့ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့် မရကြပါ။

ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိခြယ်တို့ကတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ အကြံကြီးတွေနဲ့လေ။ သူတို့သိကြ၊ သင်နိုင်ကြတာဆိုတာ တွေက သူတို့နဲ့ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ်တို့ စဆုံကာမှ သိလာနိုင်ကြတဲ့ ဒေါ်ခင်ချစ်ရဲ့အကြောင်းတွေလေ။ ဆားဗစ်ပိုရင့်တယ် ပြောလိုရတဲ့ ခင်ခင်မွန်းတောင်မှ အဘွားကြီးနဲ့ စုစုပေါင်း ဆုံလိုက်ရတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိတာ။ ဒီအရင်နောက်ပိုင်း ကာလက အကြောင်းတွေကိုတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ်မေး၊ အမျိုးထဲလှည့်ပတ်မေး။ ဟိုလူ့မေး၊ ဒီလူ့မေးနဲ့ ဒီလိုပဲ စုဆောင်းယူကြရတာ ပေါ့။

အဲဒါကြောင့်ပဲ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးနဲ့ ငယ်ကတည်းက အတူနေ ဒေါ်ကြည်ကြီးဟာ အရေးပါ အရာရောက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး စာရင်းဝင်လာရတာပေါ့။ ဒေါ်ကြည်ကြီးဆီကသာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်၊ ငယ်ကအကြောင်းလေးတွေ ... များများမဟုတ်တောင်

လေးငါးဆယ်ခုလောက် သိခွင့်ရရင်ပဲ အလုပ်က ဖြစ်နိုင်ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မမချစ် တကယ့်အစစ်အမှန်ကိုပဲ မျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြီးကိုများ ဒီလိုမျိုး ဆွဲဆောင်အစ်အောက်ယူလို့ ရှေးလား။ လုံလိုက်တာမှ အလုံမြို့က အလုံပိတ် အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပြီး ပါးစပ်ကို လုံလုံပိတ်ချုပ်ခံထားရတဲ့သူထက်တောင်မှ ပိုလုံနေသေး။

ဒီလောက် တစ်ယူသန် တစ်ခွတ်ထိုး (ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အရှက်မရှိ) စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ကိုယ့်သားမှ ကိုယ့်သား၊ ဒေါ်ခင်ချစ် ဖြစ်ချင်နေကြတဲ့ အမေနှစ်ယောက်ကြားမှာလား။ ရှိတာပေါ့၊ ဖြစ်တာပေါ့။ တက်လိုက်ကြတဲ့ ပြဿနာတွေ ဆိုတာ ဟိုးအရင်အပြိုင်ခေတ်တွေကထက်တောင်မှ ပိုဆိုးလာသေးတာပေါ့။

“ဒီမယ် ခင်ခင်မွန်း၊ နင် ငါ့သားသစ္စကို ဘဲဥတွေကျွေးလို့ ဆို”
“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွေးတယ်လေ၊ ကျွေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘဲဥလေးကျွေးမိတာနဲ့များ အဆိပ်ကျွေးသလား မှတ်ရ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဘာလာဖြစ်နေတာလဲ”
“နင့်သား နင်ကျွေးပါလား၊ နင့်သားကျတော့ နင်မကျွေးဘဲနဲ့ ဘာကိစ္စ သူများသားကျမှ လာကျွေးနေရတာလဲ”
“ငါ့သားက မွေးကတည်းက ပေါင်မပြည့် လမစေ့မွေးလာတာ၊ သူ့အစာအိမ်လမ်းကြောင်းက တချို့အစာတွေဆို လက်မခံဘူး၊ မတည့်ဘူး။ ဘဲဥတော့ လုံးလုံးစားလို့မရတာ၊ စားမိလိုက်တာနဲ့ ဗိုက်ကပွပြီး ပုပ်လာတာ ဝမ်းလျှော့

ရော။ နင့်သားက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အကောင်းကျေးတာဟဲ့၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်၊ အဟာရပြည့်တယ်”

“အဟာရပြည့်ဝဖို့ဆိုရင် ကြက်ဥကျွေးပါလား။ ဘာကိစ္စ ဘဲဥကျွေးရတာလဲ၊ အို ... မလိုချင်ဘူး၊ ရှေ့လျှောက်ဘာမှ မကျွေးနဲ့၊ နင့်လို အကြဆိုးကြီးတွေနဲ့ မိန်းမမျိုးက ငါ့ သားကို နတ်သုဒ္ဓါဆိုရင်တောင် မကျွေးနဲ့ ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဘာအကြဆိုးလဲဟဲ့၊ ငါက စကျေးတာလည်း မဟုတ် ဘူး၊ သူကလာတောင်းစားတာ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့အိမ်မှာ ငါ သူ့ကို ဘဲဥမကျွေးဘူး၊ ဒါသိရက် နဲ့ သက်သက် နင် တမင်လုပ်တာ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ် ... ဆိုင်တယ်၊ နင့်အသိစိတ်ထဲမှာ ရှိရက်သား နဲ့ မြောင်မလိမ်နဲ့”

“ခု နင့်သား ဝမ်းလျှောသလား၊ ဖျားသလား၊ Allergic တွေ ထွက်သလား၊ ဘဲဥ စားမိလို့ ဘာရောဂါလက္ခဏာ တွေ ဖြစ်သလဲ ... ကဲ။ နဂိုတည်းကိုက ဘာတစ်ခုမှ ဂယနက သိမထားလို့၊ ဟုတ်ကိုမဟုတ်လို့ ဘာမှပြန်မပြော နိုင်ခဲ့တဲ့ သူကများ ခုမှ ဘဲဥစားမိလို့ မေ့တယ်လေး ဘာ လေးပဲ ဖြစ်ရဦးမယ်တဲ့။ မသကာ ကိုယ့်ဘာသာ ဘာမှပြန် မပြော နိုင်တာကို ခုမှ ဘဲဥကို လွဲချခွင့် ရလိုက်လို့ ... ကျွေးမိတဲ့ သူ့ကိုတောင် ကျေးဇူးတွေ တင်နေရဦးမယ့် ဟာ”

“ဘာပြောတယ် ... နင် ...”

ဒီလို သုံးအိမ်တစ်အိမ်၊ တစ်မိသားစုတည်းလိုဖြစ် သော အိမ်ထောင်စုကြီးအတွင်းမှာ တစ်အိမ်က လူကြီးက ဆေးကုတစ်အိမ်က ကလေးကို တစ်ခုခုကျွေးမိတာသည် စာဖွဲ့နေ သောက်စရာ မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လူကြီးတွေကမှလဲ ချောင်းဆိုးရင် တည်း၊ ဝိုက်နာ၊ မတည့် စတဲ့ ကလေးဒုက္ခရောက်စေနိုင်သော အစားအစာမျိုးကို တမင်စာကာ စိတ်ပုပ်ကြီးထားပြီး “ထိခိုက် နေမှာပါစေ”ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကျွေးကြမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဤက “ဘဲဥ”ဖြစ်နေလို့ကို ပြဿနာက ကြီးထွားတာ။

ဘဲဥဆိုတာကတော့ ဘဲဥလေ။ လူဝင်စားဓာတ်လမ်း မော မြောက်မြားစွာထဲမှာ နာမည်ပျက် အန္တရာယ်ကောင်အဖြစ် အထင်ကရ ပါဝင်တာ လူတိုင်းကြားဖူးနားဝ ရှိနေပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။

“အတိတ်ဘဝက တစ်ယောက်ယောက် ဝင်စားပြီး လူပြန် ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ကလေးမျိုးကို ‘ဘဲဥ’တော့ ယောင်လို့မှတောင် မကျွေးမိကြစေနဲ့။ ‘ဘဲဥ’သာ စားလိုက်မိလို့ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကို အကုန်ပြန်မေ့ပြီး နဂိုက သိတာတွေပါ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူးပဲမှတ်”

အဲ ...။ အဲဒီလို နာမည်ဆိုးတဲ့ ဘဲဥဆိုတော့လည်း “ဘဲဥစားမိရုံနဲ့ အားလုံး ပြန်မေ့သွားနိုင်သည်” ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ယုံတာ မယုံတာက အပဏား။ ဒီလောက်အရေး တကြီး ဒေါ်ခင်ချစ် ဝင်စားစေချင်နေကြတဲ့ အိမ်မျိုးတွေမှာတော့ ဘဲဥသည် အန္တရာယ်ကောင်။ ဒီတော့ အကျွေးခံရတဲ့ အိမ်က လည်း သည်းသည်းလှုပ်ရမည်။ ကျွေးလိုက်မိတဲ့သူကလည်း

(ကိုယ့်ရဲ့နဂိုစိတ်ရင်းဆိုးကြီးက ဘယ်လိုရှိရှိ) ကိုယ့်အပြစ်မထင်အောင် ကန်ငြင်း၊ ပြန်စွပ်စွဲရပေတော့မည်လေ။

“ခင်ခင်မွန်းက သစ္စကို ဘဲဥကျွေးလိုက်လို့ပါ” ဆိုတဲ့ ပြဿနာဟာ ဦးမြသောင်းကြီးဆီအထိ ပေါက်သွားခဲ့သည်။ လူကြီးမို့၊ ဘယ်ဘက်ကမှလဲ အတိအလင်း မရပ်လိုက်ချင်လို့နဲ့ ငြိမ်သာနေလိုက်ရ၊ ဦးမြသောင်းဟာ ခင်ခင်မွန်းအပေါ် ဒီတစ်ချက်မှာတော့ လုံးဝမကျေမနပ်ဖြစ်သွားတာ အသိသာကြီးပါ။ သိဟလဲ ကိုယ့်မိန်းမဘက်ကပဲ တစ်ဘက်သတ် ပါနေတာမျိုး လုံးဝမရှိခဲ့တဲ့ ရာဇဝင် ဒီကိစ္စမှာ အဘိုးကြီး ကျေနပ်အောင် ခင်ခင်မွန်းအတွက် ဘက်လိုက်စကားတွေနဲ့ အတော်ကြီး အယူခံဝင်ပေးလိုက်ရပါသည်။

နှစ်ယောက်သား အကြိတ်အနယ် ပြိုင်ပွဲမှာ ခင်ခင်မွန်း ခမျာ အရေးနိမ့် မျက်နှာနာနေရသလိုရှိဆဲ တစ်နေ့မှာ ရတုကလေးဟာ သူ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့စိန်စီခြယ်ကို ထ၊တဲ့ပြီး ...

“ငါ့ရှေ့မှာများ မရှိမသေ။ လမ်းလျှောက်တာများ ထဘိသံက တရွမ်းရွမ်းနဲ့၊ ငါ ဒီမှာ ကြမ်းပေါ်တင် ထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ နောက်ဆို ငါ့ရှေ့ကဖြတ်လျှောက်မယ်ဆိုရင် လုံချည်စကို သိမ်းစုကိုင်ပြီးမှလျှောက်။ နောက်တစ်ခါ ဒီလို တရွမ်းရွမ်း အသံမျိုးကို ငါ မကြားချင်ဘူး”

ကိုယ့်သား သစ္စကလေးလည်း ဒီလိုပဲ လက်တောက်လောက်ကလေးနဲ့ သုံးအိမ်လုံးက ဘယ်လူကြီးကိုမဆို ဒီလိုပဲပြောဆို ရိုင်းပျနေကျဆိုတာကို ခေတ္တမျှမေ့သွားလေတဲ့ စိန်စီခြယ်ဟာ ရကွရဲ့ အပြောကြောင့် မျက်လုံးကြီးတောင်မှ ပြူးထွက်လာရအောင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ စိတ်ဆိုးသွားရကာ ...

“ဟင် ... ဟင် ... ကြည့်စမ်း။ လူကလေးကဖြင့် ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်သား။ စကားအပြောအဆိုက ကိုယ့်အမေ အပေလောက်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်အပေါ် ရိုင်းပျလှချေလား ရကွရဲ့ ... ဟင် ! နင့်အမေအမေတွေက နင့်ကို အသင်အကြား ရှိမထားကြဘူးလား။ ဘုရား .. ဘုရား ... လူကြီးတစ်ယောက်ကို ပြောပုံတဲ့၊ ကြည့်ကြပါဦး”

စိန်စီခြယ်ဟာ ကလေးတွေရဲ့ ဒေါ်ခင်ချစ် ဖြစ်ခွင့်လိုင်စင်နဲ့ ဒီလိုပဲ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကဲကဲတွေပဲ ဖြစ်နေကြကြောင်းကို ရုတ်တရက်မှာတော့ မေ့ကို မေ့သွားတာပါ။ သို့သော် ကျားရှေ့မှ မှောက်ရက်လဲ ဆိုသလို အဖြစ်အပျက်ကို ဒေါ်ကြည်ကြီးက အစကအဆုံး မြင်လိုက် ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ ...

“မမက သူ့နားဖြတ်လျှောက်တဲ့ မိန်းမတွေဆီက ထဘိခတ်သံကျယ်ကျယ် ကြားရရင် အင်မတန်မှ နားခါးတာ ကျွန်မ အသိဆုံးပဲ။ အမယ်လေး ... မစိန်စီ ပြောရက်တယ်။ ပြောရက်တယ်။ ပြန်ပြီးများ ကက်ကက်လန်ပစ်လိုက်တာ။ အနားမှာ ဒီပြင်လူသာ ရှိမနေရင် သူ ကလေးကို ဘာများတောင် လုပ်မယ်မသိပါဘူး”

ရကွရဲ့ “ဒေါ်ခင်ချစ် ဖြစ်နိုင်ချေ”ပြု ဂရပ်မျဉ်းဟာ ဟိုးထိပ်ကို ထောင်တက်သွားရပြီး စိန်စီခြယ် ခမျာမတော့ ဦးမြသောင်းဆီက မျက်နှာမသာမယာမှုတွေ၊ စကားမပြောချင်မဆိုချင်သလို စိမ်းတိမ်းတိမ်း ဖယ်တယ်တယ် လုပ်မှုတွေကို တစ်ထွေးကြီးပင် လက်ခံရရှိလိုက်ရပါတော့သည်။

လူကြီးမိဘတွေရဲ့ ထိန်းကျောင်းပဲ့ပြင် ပုံသွင်းခဲမိ ကြပုံများက အလုပ်မဟုတ်ကြလေသောအခါ ကလေးများဟာ သာမန်ပုံမှန်ကလေးငယ်များလို စည်းကမ်းတကျ၊ လိမ္မာအပိုးကျိုး ပြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ ကြီးပြင်းလာကြရသူလေးတွေ မဟုတ်ကြ တော့ပါ။ ဂျစ်ကန်ကန် ခံကန်တန် အပြုအမူများနှင့် ကလန်ကဆန် အပြောအဆိုတို့ဟာ ရက္ခမှာကော် သစ္စာအိမှာပါ အသားကျ၊ လုပ် ခွင့်ရကိစ္စတွေလို ဖြစ်နေကြတော့တာ။

စိန်စီခြယ်နှင့် ခင်ခင်မွန်းတို့ဟာ ကလေးတွေ ဆယ် ကျော်သက်အရွယ်များသို့ ရောက်ကာမှပင် အဲဒီအခြေအနေဆိုးကို စတင် သဘောပေါက်စပြုလာကြသည်။ ဒါတောင် သူတို့ရဲ့မက် မောပြိုင်ဆိုင်မှုများကြားမှာ “ကလေးငယ်တွေဟာ ဓားစာခံတွေလို ပုံသွင်းခဲလိုက်ကြရတာပဲလား” ဆိုတာကို သဘောပေါက်ခြင်း မျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ “ငါတို့သားတွေဟာ တခြားပုံမှန်ကလေး တွေထက်တော့ ပိုဆိုးနေတယ်” ဆိုတာမျိုးလောက်သာ ခေါင်းထဲ ရှိကြကာ အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ညစ်ရမှုများသာရှိသည်။

ပိုဆိုးတာက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်စီမှာ “ငါတို့ရဲ့သားတွေဟာ အမေဒေါ်ခင်ချစ်တွေချည်း ဖြစ်နေရခြင်း ဟာ ငါတို့ဆန္ဒသက်သက်ပဲ” ဆိုတာရယ်၊ “တကယ်များ ဟုတ် များ သွားဟုတ်နေဦးမလား” ဆိုတာရယ်က စိတ်ဒုံးဒုံးချ မပြတ်သား နိုင်ဘဲ လွန်ဆွဲလျက်ရှိကြခြင်းပင်။

အဲဒီလွန်ဆွဲမှုတွေနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ကိုယ့်သား မဟုတ်တဲ့ သူများသား၊ ဟိုဘက်အိမ်က ကလေးလေးကကော ဘကယ်ပဲ ဝင်စားသူကလေး ဖြစ်နေလေရောသလား ဆိုတဲ့ သံသယကလည်း နှစ်ဦးနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်စီမှာ ရှိကြသည် ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီလိုသာ တကယ်ပဲ ဖြစ်နေလို့ကတော့ အဲဒီဖြစ်ရပ်မှန်ကြီးကို ဒီသုံးအိမ်စလုံးထဲမှာ ကိုယ်ကသာ အရင်ဦး ဆုံး သိထားနိုင်ဖို့က သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စ ရပ်ပင်။ ဒီတော့ ကိုယ့်သားကိုယ် အမြဲအကဲစမ်း စမ်းသပ်ကြည့် နေရသလို သူများတကာရဲ့သားတော်မောင်ကလေးကိုလည်း အမြဲ အရိပ်အခြေမပြတ် အခါအခွင့်သင့်တိုင်း၊ ကြိုတိုင်း စမ်းသပ်ကြည့် နေရတာကလည်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အလုပ်တစ်ခုလိုဖြစ် နေသည်။

“ဒီလောက်ကြီး ကြာလှပြီဟာ၊ ဟုတ်နေရင် ပြောမှာပေါ့။ ပြကြမှာပေါ့။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှမပြောနိုင်၊ မပြနိုင် ကြတာ နှစ်ယောက်လုံး ဘယ်သူမှ မဟုတ်ကြလို့သာနေ မှာပေါ့”

တိုင်းရင်းသူလေးပီပီ အရိုးခဲစိတ်ရင်းနဲ့ ရင်ထဲရှိ ရိုက် အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောမိသူ နော်ဖော့ခမျာ မိသားစုသစ္စာဖောက်မှု၊ အသားထဲက ဂောက်ထွက်မှု၊ နှုတ်မစောင့်စည်းမှု စတဲ့ပြစ်ချက် တွေ တစ်သိကြီးနှင့် စိန်စီခြယ်တို့အိမ်က အလုပ်ဖြတ်ပစ်လိုက် ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

မိချစ်ကျတော့တစ်မျိုး။ သူ့ကိုလည်း သူ့မမမွန်းဟာ (နော်ဖော့ဖြစ်သလိုပဲ) အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်မှာ စိုးလို့သာ ငြိမ်နေရ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ သစ္စဟာ သူ့ကို အတော်ကြီးကို မနှစ်မလို မစွဲစိန် ဖြစ်နေသလို ခံစားနေရသည်။ တခြားလူကိုလည်း သွားဖွင့်မဖြော ရဲလေသမျှ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ကျိတ်ပြီး သည်းခံနေရတာ စိတ်ထဲကတော့ “သစ္စကသာ မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ချစ်လေလား” လို့ မိချစ်က ထင်နေတာကြာပြီ။

ဘာလို့ဆို မေမေကြီး ရှိစဉ်ကဆို သူနဲ့ နာမည်တူ နေတဲ့ မိချစ်ကို (ခမည်းခမက်တွေက ထည့်ပေးလိုက်တဲ့သူမို့သာ ငြိမ်နေရ) ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနှစ်မြို့နိုင်တာက အသိသာကြီးမဟုတ် လား။ (အမှန်ကတော့ သူ့ရဲ့ငယ်ကတည်းက ကစားဖော်ကစားဖက်၊ အထိန်း၊ သူ့မမနော်ဖော့ကကျတော့ ပြစ်ချက်တွေနဲ့ အလုပ်ထုတ် ခံလိုက်ရပြီး သူများတကာရဲ့အထိန်း၊ ကစားဖက်ကျတော့ ဆက် ရှိနေလေတာကို သစ္စမှာ မကျေနပ် မချမ်းနိုင်နှင့် မိချစ်ကို နေ ရင်းထိုင်ရင်း မနှစ်မြို့ဖြစ်၊ ရန်လုပ်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။)

ကလေးတို့ဟာ တစ်ဘက်အိမ်က ဘကြီးတွေ ဦးလေး တွေကိုသာ “ဘဘ ... ဦးဦး” ခေါ်ကြတာ။ ဦးလေးဘကြီးတို့ရဲ့ မိန်းမတွေကိုတော့ (သူတို့အမေတွေက ကျိတ်သင်ထားတဲ့အတိုင်း) “အမွန်း” တို့ “စိန်စိန်” တို့သာ ခေါ်တာ။ ဒါတောင် အဖေတွေကို “ဘဘ”၊ “ဦးဦး” ဖြစ်နေရခြင်းဟာ ရာဇသောင်းရဲ့ လက်ဝါးက အကြောင်းမရွေးသလို လူလည်းမရွေးဘဲ အဆော်အအုပ် အင်မ တန်သန်လွန်းလို့သာပါ။

ရာဇသောင်းဟာ ကိုယ့်သား ရကွကိုသာမက သီဟ ရဲ့သား သစ္စကိုလည်း “ရာဇ” တွေ “သီဟ” တွေ လုပ်နေလို့က တော့ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှောက်အောက်မှာဆိုရင် ဇက်ပိုးကို “ဖြောင်း”

ခဲနဲကို ထအုပ်ပစ်လိုက်တတ်တာကိုး။ ခယ်မလုပ်သူ စိန်စိဖြယ် တစ်ယောက် ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ရာဇက ဂရုကိုစိုက်နေ တာမှ မဟုတ်တာ။

အဲဒီလိုဆိုတော့ ဦးနောက်ဉာဏ် မနည်းလှတဲ့ သစ္စ ဟာ ဘကြီးဖြစ်သူ ရာဇသောင်းကိုလည်း (သူ့ရှေ့တင်ဆိုရင်သာ အပိုးကျိုးကျိုးလေး နေနေရတာ) စိတ်ထဲကတော့ ကျေနပ်နိုင်ပါ ခဲ့လား။ ကိုယ့်အဖေကတော့ သူ့တူ ရကွကို အဲဒီလို ရိုက်လား ပယ်လား၊ ဆုံးမလားမရှိတတ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ကိုသာ ဘကြီးဖြစ်သူ က လာလာအုပ်နေတာဆိုတော့ ဘယ်သူက ကျေနပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ဘကြီးဖြစ်သူကို ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိလာရင် သစ္စဟာ ဘကြီးမရှိသခိုက်၊ ဘကြီးမိန်းမပဲ ရှိနေသခိုက်တွေမှာ အိမ်ကူးလာ တတ်ကာ ...

“အမွန်း ... ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံတစ်ထောင်လောက် ပေးပါဦး။”

“အလို ! ဘာကိစ္စတုန်း ကိုယ်တော်ကလေးရယ်။ အမယ် ... ခပ်တည်တည်နဲ့ဟဲ့။ ကျုပ်ကပဲ သူ့ကြွေးရှိသလိုနဲ့။ လိုတာရှိ ကိုယ့်အမေဆီ ကိုယ်တောင်းပါလား။”

ခင်ခင်မွန်းမှာ အဲဒီလောက်ထက်လည်း ပိုပြောရတာ မဟုတ်ပါ။ သူများသားကို နင်ပဲခဆ ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောမိ ဒါ့ စိန်စိဖြယ်တစ်ယောက် မျက်နှာသာရာထူးအဆင့်အတန်း ဒီလိုကျသွားခဲ့ရတဲ့ သာဓက၊ကလည်း ရှိနေတာ မဟုတ်လား။

“အကြွေးလား ... ရှိတာပေါ့၊ ဒီလိုပဲ ဆွဲသုံးထားတတ်တာ တွေ၊ ပိုတာပြန်မပေးတာတွေ၊ စာရင်းမရှိ အင်းမရှိတွေ

တကယ်ပဲ မရှိခဲ့ဘူးလား။ ပြန်စဉ်းစားပါဦး အမွန်းရာ။
မြေမပါအောင် သတိပေးနေရတာနော်။ ပိုင်ရှင် ဘဝပြောင်း
သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်တိုင် ဘဝ
ပြောင်းသွားချိန်ကျရင်တော့ သူများမြေ ပါသွားရင် လိုမို
နေအောင် ပြန်ခံပြီး၊ ပြန်ဆပ်ယူရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။
ယူထားမိတာ လုံးဝမရှိဘူးလား။”

ခင်ခင်မွန်းမှာ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့။ တမင်လာလုပ်နေ
မှန်းကလည်း သိသိကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလည်း သူ ပြောသလိုပဲ
ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ် ရှိတုန်းကတော့ စာရင်းမရှိ အင်းမရှိ
ယူသုံးမိတာတွေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရှင်းရမယ့်ကိစ္စမျိုးတွေမှာ မလိုမ
တပတ်နဲ့ ယောက္ခမ “တာ” ချထားတာတွေ။

သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ သူ့ကိစ္စအတွက်ပဲ သုံးလာပေးပေမယ့်
ပိုတိုင်းလည်း ပြန်မပေးမိတာတွေ။ ရှိတာပေါ့။ အများကြီးပဲ
ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့။

“ကဲ ... ကဲ ... ရော ... ရော ... ရော ...။ မင်းဟာလေ
ဘကြီးနဲ့ ကြီးတော် ဆုံရင် ကောင်းကောင်းနိုင်စားဖို့ပဲတတ်
တယ်။ အလိုလိုက်မှန်းသိလို့ ပိုပိုဆိုးချင်လာတယ် ...
ဟင်း !”

မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်မှာ ကြောက်စိတ်ကလည်း
စွက်ထားသေးတဲ့ ခင်ခင်မွန်းရဲ့ “ငါမနိုင်လို့ သည်းခံခြင်း”မျိုး
စွဲက အင်မတန်မှကို သဘောကျလှသည်။ ရဲ့ရလာတတ်တဲ့
သဘာဝတွေကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွက်ပဲ သုံးပစ်တာ
တော့ မဟုတ်ပါ။ ရကွကိုပါ မှန်လိုက်ဝယ်ကျွေးပြီးမှ ...

“အဲဒါ မင်းအမေက သူ့ယောက္ခမ ဒေါ်ခင်ချစ်ကို ပြန်ဆပ်
လိုက်တဲ့ အကြွေးဟောင်းပိုက်ဆံနဲ့ ငါက မင်းကိုဝယ်ကျွေး
တာပေါ့ ရကွရ။ စား ... စား ... ငါ့မြေးလေးစား။ ဖြည်း
ဖြည်း...”

ချက်ဆိုနားခွက်က တောက်မြဲဖြစ်သော ရကွဟာ
အဲဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ သစ္စဟာ သူ့အမေကို အနိုင်ယူလာခဲ့ပြီးပြီ
နန်း သိလိုက်ပြီ။ နည်းလမ်းတူတော့ သွားပြန်သုံးလို့ ဘယ်ရပါ
မလဲ။ သစ္စက သူ့အဖေသူ “ရကွ အဲဒီလိုမျိုး ဝိုက်ဆံလာတောင်း
လိုကတော့ မပေးမိစေနဲ့ မေမေ” လို့ မှာကြားထားပြီးလောက်ပြီ
လေ။

ယောက္ခမကြီး ဝယ်နည်းထဲမှာ လုံးဝမပါ
တဲ့ အဲဒီ “အ” တစ်လုံး အပိုဆွဲထည့်ထားတာက “ခင်မွန်း”
လို့ ခေါ်ကြပါရက်နဲ့ သူ့ကျမှထွင်ပြီး) “အမွန်း” ရယ်လို့ ခေါ်တတ်
ခဲ့ခြင်းကို ခင်ခင်မွန်းက နည်းနည်းမှ လိုလားခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။
ဆိုအတူပင် စိန်စိခြယ်သည်လည်း ဤအတိုင်း။ မိဘက မွေးက
တည်းက အတိတ်နဲ့ နိမိတ်နဲ့ အရောင်တောက်ပါရစေရယ်လို့
အမွန်းတင်ပြီး “စိန်စိခြယ်” ရယ်လို့ ပေးခဲ့တာ။ လူတကာရဲ့ပါးစပ်
ထဲမလည်း “စိန်စိ ... စိန်စိ” နဲ့ ကျက်သရေကိုရှိလို့။ ယောက္ခမ
ကြီးကျကာမှ “စိန်စိန်” ဟု ရှေ့တစ်လုံးတည်းဖြတ်ပြီး နှစ်ခါဆင့်
ခေါ်တော့ အိမ်ကကောင်မလေးတွေရဲ့ နာမည်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့
စိန်စိရတော့တဲ့အဖြစ်ကို စိန်စိခြယ်ကလည်း နည်းနည်းလေးမှကို
မနှစ်မြို့ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာများတတ်နိုင်ခဲ့ကြမှာလဲ။ သေတဲ့လူက သေမှပင် “ဒီလိုအခေါ်အဝေါ်မျိုးတွေကနေ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီ” ရယ်လို့ ကြာကြာတောင် စိတ်မချမ်းသာလိုက်ရ။ သူ့သားကိုယ့်သား ကိုယ်စီက စကားတတ်စတွေကတည်းက (အမေတွေရဲ့လက်ချက် နဲ့ပဲ) “အမွန်း” ရယ် “စိန်စိန်” ရယ်နဲ့။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ သည်း ကို သည်းခံရမယ့်သူမျိုးက ခေါ်နေတာ မဟုတ်တော့ ပိုးတောင် စက်ဆုပ်သေး။ ဒေါသဖြစ်ရသေး။

“စိန်စိန် ... ဘာဟင်းချက်သလဲ”

“ဒုဗ္ဗိက္ခကပ်” ဆိုက်တုန်းက ဘယ်အငတ်ကြီးသေလို့ ပြန်ဝင်စားသလဲ မသိသော ဒီကောင်လေး ရောက်,ရောက်လာပြီ ဆိုရင် စိန်စိန်မြယ်မှာ စိတ်ဆင်းရဲရပြီ။ သေချာပါတယ်။ ဒီကောင် လေးဟာ ပေါင်မပြည့် လမစေ့ မွေးခဲ့လို့သာ တော်ရော။ လူဝင် စားဆိုရင်တောင် ဘယ်အငတ်ဘေး ကပ်သင့်ခဲ့တဲ့ ဘဝကစတင် ပြီး ခင်ခင်မွန်း စိုက်ထဲ လာဝင်စားသလဲမှ မသိတာ။ အဲဒီပေါင် မပြည့် လမစေ့ ခနော်နီ ခနော်နဲ့ဟာ ခုများဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကြီး မွေးခဲ့တဲ့ ကိုယ့်သားကတောင် ပြန်မော့ကြည့်ယူရပါတယ် ဆို။

အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အတ္တဘောဖြစ်နေရတဲ့အဖြစ် ကတော့ အဲဒီ “စိန်စိန် ဘာဟင်းချက်သလဲ” ဆိုတဲ့ လက်သုံးစကား တစ်ခွန်းနဲ့ပဲပေါ့။ ဘယ် ... သူ့အမေဟာ ပျင်းရတဲ့ကြားတည်း ကပ်စေးကလည်း နည်းတိုနေသေးတာ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ သူ့အမေကြောင့်သာဆိုရင်တော့ အဲဒီလောက်ကြီးထွားလာနိုင်ပါ မလား။ စိန်စိန်မြယ်မှာသာ “စိန်စိန်” လို့ကလည်း အခေါ်ခံလိုက်

သေး။ “ဒါမျိုးကတော့ အရင်ဘဝတည်းကကို ကြိုက်တာ၊ စိန်စိန် သက်ရာများတော့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်ကို မမေ့နိုင်တာ” ဆို တဲ့အပြောနဲ့ နေဖို့ညစာပါမချန်။ ဦးလေးဖို့ အစ်ကိုဖို့ပါမချန် မျှို ခဲ့သွားတာကိုလည်း ခံလိုက်ရသေး။

သူ့အသံသဲ့သဲ့ ကြိုကြားလို့ ဖွက်ထား၊ ဖုံးထားရင် သူ့ လှန်လှောရှာဖွေပြီးတော့ကို စားတာ။ ကိုယ့်သားက ဟိုး ဘက်က ခင်ခင်မွန်းကို သွားအနိုင်ယူလာနိုင်လို့ “ဒါမှငါ့သား” ရယ်လို့ ကျိတ်ပြုံးနေမိမယ်များ မကြုံနဲ့။ အဲဒီလို နေ့မျိုးဆို ကိုရွှေ ရကတို့က ပိုဆိုးပြီး နေ့ဖို့ညစာ မပြောနဲ့။ တစ်ပတ်စာ တစ်လစာ ကြိုဝယ်ထားတဲ့ အသီးဘူးတွေ၊ ချစ်ဘူးတွေလို ဟာမျိုးတွေပါ ရှာဖွေလို့ တွေ့ရင် အကုန်အိမ်သယ်ပြီးပြန်တာ။

“ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီး ကြိုက်ခဲ့တာတွေပဲ၊ သူလည်းကြိုက် နေပါလား” လို့တော့ မတွေးကြနဲ့လေ။ အဲဒီ ဒုဗ္ဗိက္ခလူသားက “ဘာလာလား” ဆိုတဲ့ အထဲကပါ။

“ကိုယ့်သားကိုယ် ကြည့်ပြုလည်းပြော၊ ကျွေးပြုလည်းထား ဦး ခင်ခင်မွန်းရေ”

စိန်စိန်မြယ်က အဲသလို စကားစလိုက်ရင်ပဲ ခင်ခင် မွန်းက တစ်ဘက်သားကို စကားဆက်မခံဘဲ ...

“နင့်သားကကျတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက်ပိုက်ဆံ အရှာကောင်းနေတာ၊ လက်ဦးဆရာတွေက ဆရာစားမချန် အကုန်အစင် သင်ပြထားကြလို့များလား”

ပွဲက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမေတွေချင်း ပြိုင်နေကြ ရာကနေ သားချင်းပါ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြံနေတော့တဲ့

အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ရက္ခရာ သစ္စပါ ဉာဏ်ရည်ထက်
မြက်၊ အကွက်မြင်၊ ဘက်စုံသိတတ်တဲ့ လူလည်ကလေးတွေ ငြိ
နေကြတာမို့ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိခြယ်တို့ရဲ့ မူလပြိုင်ပွဲက ပိုမိုကြီး
ကျယ်လာသလို ဖြစ်လာရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စိန်စိခြယ်ရဲ့ ခင်ပွန်း သီဟသောင်
ဟာ လည်သလိုလို ဗွတ်သလိုလိုနဲ့ မလည်ရှုပ်လုပ်မိရာကွဲ ကိုယ်
ဇာတ်ကိုယ်မနိုင်ဘဲ ခြေကွဲမိသည့်ကိစ္စတစ်ခုက ပြန်နုတ်လှမ်းရနိုင်
လောက်သည့်အဖြစ်မျိုး ဖြစ်သွားရပါသည်။ အဲဒီအဖြစ်ကို အထူး
လုပ်သူ ဦးမြသောင်း သိရှိသွားတဲ့အခါ ...

“ဟေ့ကောင် သီဟ၊ အဲဒီလို မတည်မကြည်နဲ့ သစ္စာမရှိ
လူမှုရေးဖောက်ပြန်တယ်တဲ့၊ ကောင်မျိုးက ငါ့သားမဟုတ်
ဘူး ဟေ့ကောင်။ မင်းနဲ့ နောက်ထပ်ပတ်သက်လာမယ်
ဘယ်သူ့ကိုမဆို ငါ အသိအမှတ်လည်း မပြုနိုင်ဘူး။ ပစ်
လည်း မပတ်သက်နိုင်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ မင်းပဲ
ငါ့အိမ်ပေါ်ကဆင်း”

လင်ယောက်ျားအတွက် သောကရောက်နေရတဲ့ စိန်
စိခြယ် တစ်ယောက် ကြီးမိန့်ကျလိုက်သလိုကို ခံစားသွားရပါသည်။
“ငါ့သမီး စိန်စိခြယ်”

“ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”
“သီဟကိုတော့ အဖေက သားအဖြစ်ကပါ စွန့်လွှတ်ပြီး
စာရင်းထဲကပါ ဖယ်ရှားပစ်မှာ။ အဲဒီတော့ ငါ့သမီးမှာတော့
ကိုယ့်ယောက်ျားမို့ အပြစ်ရှိသော်လည်းပဲ မစွန့်လွှတ်နိုင်
ပါဘူးဆိုရင် ညည်းပါ အိမ်ပေါ်က လိုက်ဆင်းသွား”

“ရှင် ... ဖေဖေ”
“အေး ... ဒါပေမဲ့ သစ္စကိုတော့ ငါနဲ့ပဲ ထားခဲ့ကြရမယ်။
ဟိုအဖေကောင်းမပီသတဲ့ မတည်မကြည်ကောင်နောက်ကို
တော့ ထည့်မပေးလိုက်နိုင်ဘူး။ အေး ... ညည်းကလည်း
စိတ်ပြတ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးကို အပေါင်းအသင်းမလုပ်နိုင်
ပါဘူး ဆိုရင်တော့ သမီး စိန်စိခြယ်လည်း ဒီမှာပဲကျန်ခဲ့။
အဖေသမီးအဖြစ်နဲ့ ညည်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ
ရှေ့ရေးဟာ အဖေတာဝန်ပဲ”

စိန်စိခြယ်မှာ ခွေးပြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်သလို
တောင်းပန်လိုက်၊ ကျူးလွန်လိုက်၊ ကတိပေးလိုက်၊ ဖောက်ပြန်လိုက်
လုပ်နေတဲ့ လင်ယောက်ျားရဲ့ ဝဋ်ကို လင်ဆိုးမယား တဖားဖားလို
ခံနိုင်ရည်များတောင်မှ ရှိနေရပါပြီ။ သူ့အကျင့်စရိုက်ဆိုးကို ဘယ်
တော့မှလဲ မစွန့်လွှတ်နိုင်မယ့် သူမျိုးကို “ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး” ဆို
လိုကတော့ ကွဲကြ ကွာကြဖို့ဆီမှာ အဆုံးသတ်ရမှာပဲ ဆိုတာကို
သိသူပီပီ ခွင့်မလွှတ်တာကတော့ ခွင့်မလွှတ်ပေမယ့် ဒီလိုပဲနေတတ်
ခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ။ သစ္စလေး တစ်သက်မျှပင် ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ခုကျတော့ဖြင့် ယောက္ခထီးလုပ်သူကြီးက “မစွန့်
လွှတ်နိုင်ရင် ညည်းပါ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီးလိုက်သွား” တဲ့။ ဘယ်
လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ဟိုတစ်ဘက်မှာက ခြေကတစ်ဖက်မျှမက
နှစ်ဖက်စလုံးပါ ကျုံ့ပြီး လူပါမြုပ်လုလု အနေအထားနဲ့ ရှိနေပြီဟာ
ကို ကိုယ်က တတန်းတန်း တကောက်ကောက် လိုက်ပါသွားရင်
ကိုယ်ပဲ နေရာမရဖြစ်မည်။ စိတ်ဒုက္ခ လူဒုက္ခ အကြီးအကျယ်
ရောက်ရတော့မယ့် ကိစ္စလေ။

အဲဒီလို မဖြစ်ချင်လို့ “နေခဲ့ပါမယ်” ဆိုလည်း နှစ်ပေါင်းဆယ်လေးငါးနှစ်တောင် ပေါင်းထားတဲ့ ခင်ပွန်းကို “ကွဲပစ်လိုက်တော့” လို့ မပြောရုံတစ်မယ် “စိတ်ပြတ်ရမယ်၊ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရဘူး” ဆိုပါလား။

ခုဟာက ကာယကံရှင် ဇနီးမယားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပင် မတောင်းခံ။ ကြားထဲက အမိန့်ကြီးတစ်ခုနဲ့ “ကွဲချင်ကွဲ၊ မကွဲချင်ရင် ဒုက္ခတွင်းထဲဆင်း” ဘာတစ်ခုမှ ရွေးချယ်ချင်စရာ မကောင်းတာကြီးနှစ်ခုကိုသာ ယှဉ်ပြထားသလို ဖြစ်နေသည်။

စိန်စိခြယ်တစ်ယောက် ချီတုံချတုံနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် မပြတ်သားနိုင်တာကို သိနေလျှင် (အဖေ့ကို လုပ်ရက်တယ်ဟု စိတ်နာနေပြီဖြစ်သော်လည်း) အမေ့ကိုတော့ သနားလှသည့်သစ္စက ဘိုးအေဖြစ်သူရဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းလိုပြောင်းငြား (အဘွားဒေါ်ခင်ချစ် လေသံမျိုးနဲ့) “အဘိုးကြီး” ဟု တစ်ခွန်း ဝင်ခေါ်ပါသေးသည်။ သို့သော် ဦးမြသောင်းဟာ သစ္စရဲ့ ခေါ်သံကို ဇွတ်မှိတ်လျစ်လျူရှုကာ ...

“သစ္စ ... ဒီနေ့ကစပြီး အဘိုးတို့အိမ်ကြီးဘက်ကို ပြောင်းခဲ့။ စိန်စိခြယ် ... ငါ့သမီးကတော့ အချိန်ယူစဉ်းစားမယ် ဆိုလည်း စဉ်းစားပါ။ အဖေ ခွင့်ပြုတယ်၊ ဟိုကောင်သီဟမင်းကတော့ ကနေ့ပဲ ငါ့အိမ်ပေါ်ကဆင်း”

နောက်ဆုံးတော့လည်း သြဇာအာဏာ ကြီးလှတဲ့ မိသားစု ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ စိန်စိခြယ်ဟာ အိမ်တစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း

ကျွန်ရစ်ရပြီး (ဒေါ်ကြည်ကြီးက ဦးမြသောင်းရဲ့ အမိန့်နဲ့ စိန်စိခြယ်နဲ့ အတူသွားနေရသည်။) သီဟသောင်းက အဝေးလွင့်၊ သစ္စက ဘိုးအေနဲ့ အနီးကပ်ဆီကို ရောက်ရှိသွား။

ခင်ခင်မွန်းမှာ သူများတကာ မိသားစုတစ်ခု ပြိုကွဲသွားရတာကို ကိုယ်ချင်းစာ သနားမိရတာက တစ်ဖက်၊ သစ္စတစ်ယောက် ဘိုးအေကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းထဲအထိပါ ခုတင်ချင်းယှဉ်၊ အောက်ရှိသွားရတာကို ပူလောင်မနာလို နေမိတော့တာကတစ်ဖက်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီအပူလုံးတွေနဲ့ ခလယ်အိမ်ကြီးဘက်သို့ပဲ မျှော်မျှော်ချောင်းနေတတ်တဲ့ ခင်ခင်မွန်းကို ရာဇသောင်း

“မင်း ကြည့်ရတာ ပူလောင်လိုက်တာကွာ။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရင် ဖေဖေက ငါ့ကိုပါ အိမ်ပေါ်က နှင်ချထည့်လိုက်ရင်လည်း အကောင်းသားလို့ မင်း တွေးနေတယ် မဟုတ်လား”
“အလကားနေရင်း ရန်လာစမနေနဲ့နော် ကိုကို။ ရကွက လေးကိုပါ အိမ်ကြီးပေါ် အတူရောက်စေနိုင်မယ့် ဒီပြင်နည်းလမ်းတစ်ခုခု ရှိရင်သာပြော။ နို့မို့လို့ကတော့ ရှင်ကျွန်မနဲ့ ရန်လာဖြစ်ချင်မနေနဲ့။ ရကွပါ အခွင့်အရေးတန်းတုံ မရသရွေ့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်က ဘယ်တော့မှ လုံးဝကြည်လင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်ခင်မွန်းဟာ သူ့ရဲ့ အပြိုင်စိတ်တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ စွန့်လွှတ်ဖျောက်ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း “ဒီပြင်နည်းလမ်းတစ်ခုခု ရှိရင်ပြော” ဆိုတဲ့ အပြောမျိုး ပြောလိုက်မိ

တာကိုတော့ သူ့တစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရ၊ နောင်တတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ (ဘဝတစ်လျှောက်လုံး)လူမသိ သူမသိ အပြစ်ကြီးသူကြီး ဖြစ်နေရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းကား ရကွကို သစ္စနည်းတူ အဘိုးထံသို့ အတူတကွ အိမ်ကြီးပေါ် ရောက်သွားရလေအောင် ချစ်ခင်ပွန်းလင်တော်မောင်က ဆောင်ကြဉ်းပေးလိုက်နိုင်၍တည်း။ အဲဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ရာဇသောင်းဟာ (တခြားဘာလကွဏာ၊ ဘာအခြေအနေမှလဲ ကြိုမပြခဲ့ပါဘဲနှင့်) ရုတ်တရက်ဆိုသလို “ဗိုက်အောင့်တယ်၊ ရင်ထဲလည်း မကောင်းဘူး၊ ဆို့တို့တို့ကြီး” ဟုဆိုကာ လူကလည်း ဝါထိန်လာခဲ့တာ။ ပြီးကျ ... ငါးလလောက်မျှသော အချိန်အတောအတွင်းလေးထဲမှာ “Ca Liver” ဆိုတဲ့ သေမိန့်ကျ ဆေးစစ်ချက်နဲ့အတူ ခင်ခင်မွန်း၊ ရကွနဲ့တကွ မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံးကိုပါ အပြီးတိုင် နှုတ်ဆက်ကာ ထာဝရ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

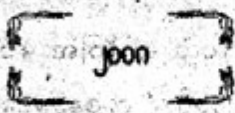
အဘိုးကြီး ဦးမြသောဇ်ရဲ့ မိသားစုအာဏာပိုင်၊ စီးပွားရေးလုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ စီမံခန့်ခွဲနိုင်မှု၊ ပိုင်ဆိုင်ထိုက် ကိစ္စအဝဝတို့ဟာ သားနှစ်ယောက်ထံ ဘယ်ဘက်ချိန်ခွင့်ညှာ ယိမ်းလိုက်လေမလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေကြရရာကနေ အဲဒီအခွင့်အရေးတွေက မြေးနှစ်ယောက်ထံ တိုက်ရိုက်စီးဆင်းတော့မှာမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ပြိုင်ပွဲက ခုမှပိုဆိုးလာသလိုပင် ရှိပါသည်။ အားကိုးအားထား လင်ယောက်ျားကိုယ်စီ အသီးသီးမရှိကြရတော့တဲ့

အလုပ်နဲ့ မုဆိုးမ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တို့ဟာ “ငါ့သားကသာ ဘဲ(ဘ)ဖြစ်ရမှ” ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပိုပြင်းထန်လာကြသည်။ အဆိုးနဲ့ နာမည်ပျက်၊ အားမကိုးလောက်တဲ့ ဖခင်တို့ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ဟာလည်းပဲ “မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ” ဆိုတဲ့ စိတ်တွေ ဘာကယ့်ပြိုင်ဘက်ကြီးတွေ လုံးလုံးဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

“ကိယ် ကဆောင်ပြောင်လေး ပါအေး... အိမ်ထဲမှာပဲ...”

ဖြစ်ကြောင်း သူ့

“ဆောင်းလယ်”

ခုတလောမှာ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စီခြယ်တို့ စိတ်တူ သဘောတူ အနည်းငယ် စည်းလုံးနီးစပ်ချင်သလိုလို၊ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လိုလို ဖြစ်နေကြပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ “မတည့်အတူနေ” ဆိုတဲ့စကား နဲ့ ကွက်တိဖြစ်နေကြရတဲ့သူများပင်။ ရာစသောင်း မရှိတော့ကတည်းက ဦးမြသောင်းဟာ ရကွကိုသာမက ခင်ခင်မွန်းကိုပါ အိမ်ကြီး ဆီသို့ အတူဝင် ခေါ်ယူထားလိုက်သည်။ စိန်စီခြယ်နှင့် ဒေါ်ကြည် တို့ကိုလည်း သူတို့ရဲ့အိမ်ကနေ ခလယ်အိမ်မကြီးဘက်သို့ပဲ ပြောင်း လာစေလိုက်ကာ ဘယ်ညာဘေးတင်ဖက်တစ်ချက်က ခြေနစ်ခြေနဲ့ အိမ်နှစ်လုံးကိုတော့ လူငှားတွေ တင်ထားလိုက်ပြီး ရတဲ့ဝင်ငွေကို ချေးမနှစ်ယောက်လက်ထဲပဲ ထည့်ပေးထားလိုက်သည်။

ဒီတော့လည်း မိုးလင်းရာမိုးချုပ် ဆိုသလို ဒီနှစ် ယောက်ဟာ မမြင်ချင်လည်းမရ။ မြင်နေရုံ။ မပေါင်းချင်လည်းမရ မပြောချင်လည်းမရ။ ဒီလိုပဲ ထေ့ဟယ်၊ ချိတ်ဟယ်၊ ခတ်ဟယ်၊ စောင်းဟယ်နဲ့ပဲ နေ့ရက်တွေကို ဖြတ်သန်းချီတက်လာကြရတာပင်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ယောက္ခထီး အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်း ဟာ ဒီကိစ္စမှာတော့ “အတော်နေနိုင်တဲ့ အဘိုးကြီး” လို့ပဲ ဩချ မလော။ “လူထူးလူဆန်းကြီး” လို့ပဲ သတ်မှတ်ရမလားပင်။ တစ် နှစ်တည်း အတူနေ (သူနဲ့လည်း သွေးမစပ်တဲ့) သူစိမ်းပိန်းမနှစ် ယောက်တို့ရဲ့ ပြဿနာမှန်သမျှတို့ဟာ သူနဲ့လုံးဝမဆိုင်သလို၊ မကြားသလို နေနေတတ်တဲ့အမှုမှာ အင်မတန်မှကို တစ်ဖက်ကမ်း ခတ် ကျမ်းကျင်လေသည်။ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စီခြယ်တို့ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာတွေ တစ်အိမ်စီနေတုန်းကလောက် ထင်ထိုင်းကြို မနေကြဘဲ အဘိုးကြီးမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ရ၊ ငဲ့ရသေးကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အပြင်းအထန်တွေတော့ မဖြစ်တတ်ကြတာ ကြောင့်လည်း ပါမှာပေါ့လေ။

“ဒေါ်ခင်ချစ်” ဇာတ်လမ်းကတော့ အဘိုးကြီးရော ဒေါ်ကြည်ပါ နှစ်ကြာလာတော့ စိတ်ပဲမဝင်စားတော့တာလား။ “ဘယ်သူမှ၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ကြတော့ပါဘူး” လို့ စိတ်ပဲကုန် ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်ကြတာလား။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အဲဒီဇာတ်လမ်းက အဓိကမဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ နံပါတ်တစ်နေရာကဆင်းကာ တိမ်မြုပ် နေခဲ့တာပဲ ကြာပါပြီ။

ခုတလောမှာတော့ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စီခြယ်တို့ဟာ ခံတံတူသဘောတူနဲ့ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေကြပါသည်။

“ဖေဖေကြည့်ရတာ အရင်ကနဲ့ကို မတူဘူးနော်၊ ပုံစံကော၊ ရုပ်ကော၊ ပြောင်းနေတာ၊ တူကိုမတူဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ နှင် သတိထားမိလား။”

“ကြာပြီ သိနေတာ။ နင့် ပြောပြလိုက်ရင် ဟိုကိုတန်း ရောက်သွားမှာစိုးလွန်းလို့သာ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကျိတ်အက် ခတ်ပြီး သတိထားနေတာ”

“အဲဒါ နင် ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“နင်ထင်တာ ပြောလေ”

“ဟဲ့ ... ငါက နင့်ကို စပြောပြီး စမေးနေတာ နင်အရင် ဖြေပါလား”

“ငါကစ ဖြေလိုက်ရင် ငါ့စကားအဖြစ် ရွေးနားတော်သွင်း စချင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အမယ်လေး ... ရိုးနေပြီ ခင်ခင် မွန်းရေ၊ နင်က စမေးပေမယ့် နင်ထင်နေတာနဲ့ ငါထင် နေတာ အတူတူ သဘောလောက်ပဲ ရှိမှာပါ။ နင့်ဘာသာ မေးပေမယ့် နင့်ဘာသာပဲ ဖြေချေပါ။ ငါကတော့ “နင် က ဒီလို ပြောနေပါတယ်” ဆိုပြီး ပြေးသတင်းမပို့ဘူး၊ စိတ်ချ”

“နင်တောင် ပြေးမပြောဘူးလို့ ကတိပေးရင် ငါကလည်း အဲဒီကတိကို ပေးနိုင်တာပဲ”

“နင့်ဘာသာနင်လည်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စကားလာစ သေးတယ်၊ နင့်ဘာသာ ကိုယ်ထင်နေတာကို ပြောချင်ပြော။ မပြောချင်နေဟယ်။ ငါကတော့ ဘယ်သူ့မှ မပြောဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကျိတ်အက်ခတ်နေရတာကိုပဲ ကျင့်သားက ရနေပြီ။ မပြောရလို့လည်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဘာမှမရှိဘူး၊ အေးဆေးပဲ”

ခင်ခင်မွန်းက စိန်စိခြယ်ကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ “ကြောက်တတ်လိုက်တာကလည်း ချေးချမ်းလို့” ဟု ဆိုလိုက်လျှင် စိန်စိခြယ်က “သတိရှိတာပါ” ဟု ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်လိုက်ပါ သည်။ ဒီအခါမှာတော့ စိန်စိခြယ်က စွပ်စွဲသလိုပင် အဟုတ်ကို မေးနိုင် မထိုင်နိုင်ကို ပြောချင်လွန်းနေတဲ့ ခင်ခင်မွန်းကပဲ ...

“ပေပေဟာလေ ငယ်နုပြီး လန်းဆန်းလာသလိုလို၊ စိတ် ဓာတ်ပဲ တက်ကြွလာသလိုလို၊ ဘဝကြီးကပဲ နေပျော်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိလာသလိုလို၊ အဲသလိုတွေ ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်နော်၊ ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်”

“ဘယ်နှနှစ်ပဲရှိရှိလေ ယောက်ျားတွေဆိုတာမျိုးဟာ အသက် အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ စိတ်ပျိုရင် ကိုယ်နုကြတာချည်းပဲ။ ကဲ ... ဒီတစ်ခါ နင်ပြောစမ်း။ အရွယ်ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ လူလွတ်ယောက်ျားတွေ စိတ်ပျို ကိုယ်နုလာကြရင် ဘာ ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သလဲ !”

“ပြောလက်စနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆက်ပြောလိုက်ပါတော့ လား၊ ဘာလို့လာမေးနေရပြန်တာလဲ”

“တော်တော်လက်ပေါက်ကပ်ပြီး အပါးခို၊ အပြစ်ကင်းချင် တဲ့ဟာမ။ ဟိုက ဘယ်အရွယ်ကြီးပဲ ရောက်ရောက်၊ တစ် ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူ ပစ်လိုက်မှ နှာခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ကျည်ပွေ့ကြီးကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်ဦးမယ် မြင်ယောင် သေးတယ်”

“ငါဒုက္ခရောက်ရင် နင်လည်း ရောက်မှာပါပဲ ခင်ခင်မွန်း ရယ်၊ အတူတူချင်းများ တစ်လုံးကပ်ပြီး အပိုရှိချင်နေသေး

တယ်။ ဟိုတစ်ပင်က လဲတာပဲ ကြာ၊ကြာလှပြီလေ။ ထူချင်ရင် စောစောစီးစီး ငါးဆယ်ငါးနှစ်ကတည်းက ထုမှာပေါ့။ ခုဟာက ခုနစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်။ ငါက ဒါကိုပြောနေတာ။”

အမှန်က စိန်စီခြယ်သည်လည်း အဲသလို မထင်ဘဲ မဟုတ်။ ထင်နေရက်နဲ့ကို “မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဆိုတဲ့ (ကိုယ့်အတွက် စိတ်ချလုံခြုံချင်စဖွယ်) အတွေးမျိုးကိုပဲ ခင်ခင်မွန်းရဲ့ နှုတ်ဖျားက နေ ကြားချင်နေမိတာ။ ခင်ခင်မွန်း စွပ်စွဲသလို “ကြောက်စိတ် လိုက်တာကလည်း ချေးချမ်းလို့” ဆိုတာ ကိုယ်က တကယ်ပဲဖြစ်နေရသူမို့ပါ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တကယ်ပဲ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ဖြစ်ဖြစ်လာပုံရတဲ့ ယောက္ခမီးကြီးကိုကြည့်၊ ကြည့်နေရတာ ကိုယ့်မှာတော့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ဖြစ်လာရလို့ပါ။

စိန်စီခြယ်ဟာ တကယ့်ကိုပဲ Insecure (ယုံကြည်မှု၊ စိတ်ချလုံခြုံမှုကင်းမဲ့ခြင်း) တွေ ဖြစ်နေရတဲ့သူပါ။ ခင်ပွန်းလင်ယောက်ျားမရှိကြတာချင်းတူတူမှာ မုဆိုးမဟာ တစ်ခုလပ်ထက်တော့ ပုဏ်ရှိသလိုလို၊ အခွင့်အရေးရှိသလိုလိုနဲ့။ ခုပဲကြည့်လေ ... “ဘယ်အရွယ်ရောက်ရောက် တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူလို့ရတယ်” ဆိုတာ သင်းပါးစပ်ကပဲ ပြောထွက်တဲ့ စကားလေ။ အဲဒီတော့ သူ့ယောက်ျားဆုံးကာစ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်က “အသက် (၃၆)နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ မုဆိုးမလေးဟာ တစ်ပင်မထူခဲ့ပေမယ့် အသက်(၄၄)နှစ် မုဆိုးမကတော့ အချိန်မရွေး ထူချင်လည်း ထူလို့ရနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား” လို့ ယူဆလို့ မရပေဘူးလား။

သူက စိတ်ရှိလက်ရှိ အားကိုးရှာနိုင်သူမို့များ သူများတကာကို “နာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေ့မယ့်မိန်းမ” လို့ ရဲရဲကြီး ငင်ကော့ပြောနိုင်တာမျိုးလား။ “ငါ ဒုက္ခရောက်ရင် နင်လည်း ဆက်မှာမပါပဲ” ဟု ကန်ပြောထားရသော်လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာလေ။ သူ့မှာကျတော့ ဒုက္ခကရောက်ချင်မှ ရောက်မှာလေ။ စိန်စီခြယ်မှာတော့ မပေါင်းကြတော့တာ ရှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ညီမသောင်းနဲ့ကလည်း အတိအလင်း ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ရှိကြသေးတာမဟုတ်။ (မပြတ်စဲရသေးလို့ အားကိုးရနိုင်မလား ဆိုတော့ သည်း သိဟသောင်း ဆိုတာက သူကပင် ကိုယ့်ကို အခါအခွင့်ဆင့်ရင် ပြန်လက်ဖြန့်လိုက်ချင်နေသေးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးပါ။)

ကိုယ်က အသစ်ရှာ ဖောက်ပြားချင်လို့ရယ်တော့ မတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှာချင်ပါတယ် ဆိုရင်တောင် အဲဒီလို မြီးမပြတ် အခြေအနေကြီးနဲ့ တစ်ခုလပ်အစစ်တောင်မှမဟုတ်။ တစ်ခုလပ်တစ်ဝက်ကို ဘယ်တစ်ပင်ကများ သေချာတာဝန်ယူ ဆာင့်ရှောက်ချင်မယ့်သူ ရှိနိုင်မှာမို့လို့လဲ ... က။

အဲဒီလို ပေါက်တတ်ကရ၊ အရှက်မရှိတွေ လိုက်တွေး နေမိရအောင် ကိုယ့်သားလုပ်တဲ့ သစ္စကလည်း မလိမ္မာဘူးလေ။ ချွန်ကန်ကန် ပေစောင်းစောင်းနဲ့ ဘိုးအကြီးရဲ့ စကားဆိုလည်း နားမထောင်။ “အဖေအတွက် အရမ်းနာကျင်ရတယ်” ဟု တတွင်တွင် ဆတ်ပြောတတ်သော်လည်း အဖေခံခြေရာကျတော့နင်းကာ ပွေလီပွေ့ရှုပ် လုပ်ချင်လှတဲ့ကောင်။ ခုထက်ထိ အသက်ပဲနှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ (နုပါတ်(၁)သာ ဖြစ်ချင်တာ) အလုပ်ထဲကျတော့ စိတ်ကမပါဘဲ ဆတ်လျားလတ်လျားနဲ့သာ လမ်းသလားနေချင်တဲ့ကောင်။

ကိုယ်မှာက မိဘရယ်လိုလည်း ရှိကြတော့တယ် မဟုတ်။ ရှိရင်တောင် ကိုယ်ကပဲ တာဝန်ယူနေရမှာ။ ဒီထာဝရသံမှာလဲ အားကိုးရာ။ Insecure ဖြစ်နေရတာက အကြောင်းတော့ မဟုတ်လှဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ပြောင်းလဲလာတယ်။ ယောက္ခမအမျိုးအမျိုးအမျိုးတွေ အပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့တဲ့လက်မခံချင်စိတ်နဲ့ပဲ “မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” လို့ ကန်ငြင်းချင်နေမိတယ်။

ခင်ခင်မွန်းမှာ မျက်ခုံးလေးပင့်ကာပင့်ကာနဲ့ “သူ့သိ၊ သူပဲတတ်” သလိုလို ရုပ်ဖမ်းကာ အခြေအနေမှန်ကိုကျတေသေချာမတွေးသည့် စိန်စိခြယ်ကို အမြင်တွေ့လိုမိကပ်နေမိပါသည်။ သင်းကတော့ “မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟုပဲ ပေါ့ပေါ့တိမ်တိမ်လေးထွက်ကာ အရှည်ကို မျှော်မကြည့်ဘဲ “ကိုယ်အေး ... ပြီးရော” ပဲလုပ်မှာပေါ့။

ခုလောလောဆယ် နံဘေးကိုယ်စီမှာ အားကိုးအထား မရှိကြတာချင်းတူတူ သင်းကတော့ ခုထက်ထိတိုင် မပြတ်မစဲနိုင် တတန်းတန်းဖြစ်နေတဲ့ သိဟသောင်းကြီး ငုတ်တုတ်နဲ့ အဘိုးကြီးအလစ်မှာ ခိုးတွေ့ကြတာ၊ ခိုးပတ်သက် ဆက်သွယ်ကြတာများ ဒီကမသိနိုင်တာကျလို့။ မတိုင်ချင်လို့ ကြည့်နေတော်ကြာ “ကြီးကောင့်ကြီးမားကြီးနဲ့ ဒီလောက် အတိုင်အထထူရသလား” လို့ အဘိုးကြီးက ကိုယ့်ပဲမဲမျက်နေဦးမှာစိုးလို့။

အဲဒီ သိဟသောင်းဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကသာ အဖြစ်မှမရှိတာ။ အဘိုးကြီးနဲ့ဆိုရင်တော့ သားအရင်းလေ။ ဥပမာမှာက ဘယ်လောက်ပဲ “စွန့်လွှတ်ထားပါတယ်” ဆိုဆို သားအရင်း

ဟာ သားအရင်းပဲ။ မခေါ်ချင်ရင်သာ နေလို့ရမယ်။ ပစ္စည်းခန်း အမွေမှုကိစ္စကျတော့ “မဆိုင်ပါဘူး” လို့ ငြင်းထုတ်လို့မှ မရတာ။ သူ့သာ တောင်းယူတတ်လို့ကတော့ တစ်နေ့ကျ ဆိုင်ကိုဆိုင်၊ ရက်ရဦးမယ့်သူ။

မြေးကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီလေ။ သစ္စသည်သာ လျှင် သူ့အဖေ သိဟသောင်းကြီးက ငုတ်တုတ်နဲ့မို့ “မွေခံထိုက်စေ” ဖြစ်ပိုင်ခွင့်ရှိလျက် အဘိုးမသေခင်က အဖေအရင်သေနှင့်ပြီးသော မြေးမျိုးကျတော့ “အမွေမမိမြေး” အဖြစ် ဥပဒေမှာကိုက်သက်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူများက မပေးလိုလျှင် “မွေခံထိုက်ခွင့်” မရှိဘူးဆိုပဲ။

ဥပဒေအရ အကျုံးမဝင်နိုင်တဲ့အရာကို ချစ်ခင်နှစ်လိုမှုနဲ့များ အကျုံးဝင်လို့ ရစေနိုင်မလားဆိုတော့ ငယ်ကတည်းက အပိုးမကျိုး၊ ကလန်ကဆန်နဲ့ လူလည်ကျဖို့လောက်သာသိတဲ့ ရက္ခဟာ ဒီအဘိုးမျိုးရဲ့အချစ်တော်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှကို ဖြစ်မလာနိုင်တာပါလေ။

ခုထက်ထိ လောကကြီးထဲမှာ စားဖို့နဲ့ပျင်းဖို့ နှစ်ခုလောက်သာအာရုံထားပြီး အလုပ်ထဲလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ စိတ်ပပါတဲ့သူ။

ခင်ခင်မွန်းမှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရင်ချည်းလေးလေး နေရတာ။ အဲဒီရင်ဘတ်ပေါ်က အလေးချိန်ကြောင့် ကြာရင် နံရိုးတွေကျိုးပြီး နှလုံးထဲတောင် စိုက်နေနိုင်သည်။ အဘိုးကြီးသာ ရုတ်တရက် မပြောကောင်း မဆိုကောင်း “ဘတ်” ခနဲ ကောက်ဖြစ်သွားရင်လည်း အဲဒီစိန်စိခြယ်တို့သားအမိ သားအဖသုံးယောက်နဲ့

ပြဿနာက လုံးသတ်ရတော့မတတ် ကြီးကျယ်မှာကလည်း အသေချာ။ ဖြိုးခနဲဖျတ်ခနဲ မဖြစ်ခင် ရက္ခ မဟုတ်တဲ့ သစ္စကိုသာ နံပါတ် (၁)နေရာကို တင်ပစ်လိုက်မှာကို စိုးရတာကလည်း တစ်ပြဿနာ၊

ခုလောလောဆယ် အဆိုးဝါးဆုံးနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ကြောက်စရာ လန့်စရာ ပြဿနာကတော့ အချိုးတွေပြောင်းပြောင်းလာတဲ့ ယောက္ခထီးကြီးရဲ့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပုံတွေကြောင့်ပါပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အာဇာနည်ဟာ အဘိုးကြီးဆီကနေ နောက်ထပ် သွေးမတော်သားမစပ် (ကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ် ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ်) မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ဆီကို လက်လွှဲ ရောက်ရှိသွားလို့ကတော့ နှာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေ တာထက်ဆိုးပြီး ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ကနေ အရင်ဦးဆုံး ခေါင်းနဲ့ဆင်းကြရမယ့် သူများဟာ ခင်ခင်မွန်းနဲ့နဲ့ စိန်စိန်ခြယ်တို့သာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်တော့မည်။

ဒါကိုပဲ သင်းလည်း သတိပြုမိရက်သားနဲ့ ဘာလက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေပြစရာ၊ ငြင်းချက်မှလည်း မရှိဘဲနဲ့ “မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ချည်းပဲ ခြေကန်ငြင်းနေတာ။ အသိဉာဏ်ကိုမရှိတဲ့ မိန်းမ။

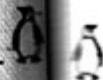
“ဟဲ့ ... တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူတယ်ဆိုတာ လဲလဲချင်းမှာသာ တန်းထူရမယ်လို့ နင့် ဘယ်သူကပြောတုန်း။ အချိန်ယူနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သင့်ရာတော်ရာ ခေါင်းထဲ ရင်ထဲ ဝင်လောက်စရာကို အရင်က မမြင်သေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးကျတော့ အရွယ်က ငယ်သေးရင် ဆေးပေးမီးယူ ရှာရကောင်းစေရဲ့ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး မဝင်ကြသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ...

မိန်းမဆိုတာမျိုးတွေကလည်း ပြောနိုင်လား။ နင်လည်းမိန်းမ၊ ငါလည်းမိန်းမပေမယ့် လူတိုင်းကို ကိုယ့်လိုချည်းမှတ်မနေနဲ့။ ငါတို့က ဒီခုနစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ကို ယောက္ခမဆိုပေမယ့်လို့ မိဘနေရာထားပြီး လေးစားလို့ “အဖေ” လို့ မြင်ပေမယ့် သူ့နောက်က ငွေကိုပဲကြည့်ပြီး ‘ရှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ဆိုလည်း ရတယ်၊ ဗိုကြိုက်တယ်၊ လာထား၊ ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် ‘ကိုကို’ပဲ’ ဆိုတဲ့ မိန်းမစားမျိုးတွေက တစ်ပုံကြီး ...

ဖေဖေအနေနဲ့ကလည်း ကြည့်ဦးလေ။ စကားပြောချင်လို့ ဘယ်မှာလဲ အဖော်သဟဲက။ ကိုယ်လက်မအိသာလို့မှ ဆေးပေးမီးယူ လုပ်မယ်သူက အဆင်သင့်မရှိနဲ့။ ငါတို့ကလည်း သမီးရင်းတွေမှ မဟုတ်ကြတာ။ ယောက္ခမဟာ အဖေပါပဲလို့ အဲဒီနေရာကို ဇွတ်ဝင်ကြလို့ ရပါမလား။ နင့်သား၊ ငါ့သား နှစ်ကောင်စလုံးကကော အဘိုးနားကပ်တာ တစ်ချက်တလေလောက် မြင်ဖူးသလား။ ခြေဆုပ်လက်နယ်ဆိုတာမျိုးရော ယောင်ပြီးတော့တောင်မှ လုပ်ဖူးကြသလား ...

ဒီတော့ ငါးဆယ်ငါးနှစ်တုန်းက အစားမထိုးချင်ခဲ့တဲ့ အရာကို ခုမှ ကွက်လပ်ဖြည့်ရကောင်းစေရဲ့လို့ ခေါင်းထဲ စရောက်လာတာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

စိန်စိန်ခြယ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ခင်ခင်မွန်းကို “ကောင်မတော် ... စိတ်သက်သာရာရအောင် တစ်ခွန်းလောက်များ ပြောမယ်နဲ့ဟဲ့။ ဆိုးကွက်ချည်းပဲ” ဟု ကျိန်ဆဲလိုက်မိပေမယ့် မျက်နှာက သေးကတော့ ငယ်ကျသွားရပါသည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးကို နင်အနေနဲ့လည်း ပူကိုပူရမယ်။ ငါ့အနေနဲ့လည်း ပူကိုပူတယ်”

ခင်ခင်မွန်းက စိန်စိခြယ်ရဲ့ (မပြင်လိုက်နိုင်တဲ့) မျက်နှာထားကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်စိတ်တိုင်းကျ သွားရပြီး ချိဖြေတုတ်ပြီး တစ်ခွန်းထပ်ပစ်သွင်းလိုက်ပါသည်။ ခင်ခင်မွန်းရဲ့လေထဲမှာ “ထိုင်ပူနေကြစို့” လို့ ပြောချင်ရုံမျှမကတဲ့ “တစ်ခုခု ကြံရွယ်ကြစို့” လို့ ပြောချင်ဟန်တွေ အပြည့်ပါ၊ ပါဝင်လာတဲ့အတွက် စိန်စိခြယ်မှာ ယောင်ယမ်းပြီး အားတက်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ခုနကပဲ ကျိန်ဆဲလိုက်သေးတာကိုလည်း ချက်ချင်းပြန်မေ့ကာ တစ်သက်မှာတစ်ခါဆိုသလို ဒီမိန်းမကို ချီးကျူးအားကျချင်သလိုလို၊ ခင်မင်ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုတွေပါ ဖြစ်လာသည်။

“သေချာပြန်စဉ်းစားကြမယ်ဆိုရင် တစ်ခါတလေ အလုပ်ထဲက ပြန်လာတဲ့အခါတွေမှာလည်း ကြည်လင်ပျော်ရွှင်လာပုံတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“မောင်ထူးနဲ့ အတူတူ မနက် မနက် လမ်းထလျှောက်ပြီး ပြန်လာရင်တော့ အထူးသဖြင့်ကို တက်တက်ကြွကြွအနို့ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒါပဲ ပြောမလို့၊ ဒါဖြင့် မောင်ထူးကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ကြရင်ကော”

“အောက်လိုက်တာ၊ ပြီးကျတော့ စက္ကန့်မဆိုင် ပြန်ဖြေသတင်းပို့မယ့်ကောင်”

“ဒါဖြင့် ငါတို့တွေပါ မနက်ကျထ၊ထပြီး လမ်းလျှောက်ကြမယ်ဆိုရင်ကော”

“ငါ့သာ အယုံအကြည် ရှိချင်ရှိမယ်၊ နင့်လို နေမြင့်မှထတတ်တဲ့ မိန်းမကို လမ်းပေါ်မှာ အစောကြီးတွေလိုက်လိုက်ကတော့ သူ့လိုက်ချောင်းပြီ ဆိုတာ တန်းသိသွားမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စုံစမ်းလို့ ရနိုင်မလဲ”

“သစ္စနဲ့ ရကွ”

“တော် ...။ ကျားဖင်သာ ပြေးနှိုက်လိုက်ချင်တယ်။ သင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ အမေတွေအတွက် ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးကြစမ်းပါလို့ မခိုင်းချင်ပါဘူး။ ရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဂျစ်ကန်နေတာ ရန်ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ ချက်ချင်းပေါ့မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း အယုံအကြည်ရှိတာ မရှိတာ အပထား။ ငါတို့လည်း လမ်းလိုက်လျှောက်တဲ့နည်းကိုပဲ သုံးရတော့မှာပေါ့။ ဒီလိုလုပ် ... ပိုပြီးယုတ္တိရှိရှိကလေး ဖြစ်သွားအောင် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ကြိုပြီး နင်လည်း အိပ်ရာကစောစောထပြထားလိုက်လေ။ ဖေဖေမျက်စိထဲမှာ နင်လည်း စောစောထတတ်သားပဲဆိုတာမျိုး၊ ဝင်သွားပြီးလောက်တဲ့ တတိယရက်လောက်ကျမှ ငါတို့နှစ်ယောက် အပြင်ပါထွက်လျှောက်ကြမယ်”

ခင်ခင်မွန်းမှာ မနက်အစောကြီး အိပ်ရာမှထကာ တဖားတဖား သမီးဝေပျင်းရီနေရမယ့် အလုပ်ကို စိတ်ကုန်လှပါသော်လည်းပဲ ဒီလိုမှမလုပ်တော့ရင် ဒီထက်ပိုဆိုးပြီး ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေလေးကိုပါ ဖျက်ချင်ဖျက်လာနိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်တွေက တစ်သိ

ကြီး တန်းစီပေါ်လာနိုင်တာမို့ စိန်စိခြယ်ရဲ့ ဆရာလုပ် စီစဉ်မှုကိုပဲ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

စိန်စိခြယ်ရဲ့ ဆရာလုပ်ချင်မှုက သိပ်တော့မဆိုးလှပါ။ အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းဟာ မနက်မနက်တွေကျ သူ့ရဲ့အဖော်ကောင်ကလေး မောင်ထူးနဲ့ သူ လမ်းလျှောက်ခါနီး အချိန်တွေတိုင်းမှာ မျက်လုံးနီကြီး မျက်ကြောစင်းကျ၊ အဆက်မပြတ်သမ်းဝေရင်း တောင်လုပ်သလိုလို၊ မြောက်လုပ်သလိုလို ပုံစံမျိုးတွေနှင့် အီးလေးဆွဲ၊ မလှုပ်တလှုပ်ကြီး ခင်ခင်မွန်းကို အိမ်အောက်ထပ် တစ်နေရာရာမှာ တွေ့လိုက်ရရင် မျက်ခုံးကြီးပင့်ပင့်တက်ပြီးတော့ကို အံ့ဩပုံပြတာ။

တတိယနေ့ကျတော့ ခင်ခင်မွန်းမှာ မငိုက်တော့ပါ။ ကျင့်သားလေးက နှစ်ရက်လောက် ရသွားတာရယ်။ ဒီနေ့ကျတော့ အပြင်ထွက်၊ နောက်ကလိုက်ရမယ့် အထူးနေ့ ဖြစ်တာရယ်နှင့် လူကတက်ကြွဖျတ်လတ်နေသည်။ မနက်စောထကာ တစ်ခုခုလုပ်လေ့ရှိတတ်သည့် စိန်စိခြယ်ကတော့ဖြင့် ဘောင်းဘီစက၊ ရှူးစံဖိနပ်နဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ စတာတွေနဲ့ အလှပါပြင်ထားသေးတဲ့ အတွက် ခင်ခင်မွန်း ခမျာ ကိုယ်လည်း ဂုဏ်မငယ်ရလေအောင် ဝတ်ထားပြီးသားအင်္ကျီထဘီတွေကို နောက်တစ်ခေါက် သွားပြန်တက်လဲရသေးသည်။

“လမ်းလျှောက်ကြမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိန်စိတို့လည်း ငယ်ကြတော့တာ မဟုတ်ဘူးလေ ဖေဖေ။ လေးဆယ်ကျော်ပြီဆိုရင် ကျန်းမာရေးလေး စလုပ်ထားမှ ... လို့”

“ကောင်းတယ်၊ ဟိုအကောင်တွေရော ခေါ်လို့မရနိုင်ဘူးလား”

“အဲ ... ကလေးတွေဆိုတော့လည်း ဖေဖေရယ်၊ သူတို့ တကယ်လုပ်ချင်လာမှပဲ”

“တခြားအစီအစဉ် မဲရှိဘူး ဆိုရင်တော့ အတူလိုက်ခဲ့ကြလေ”

စိန်စိခြယ်နှင့် ခင်ခင်မွန်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲတွေ ကိုယ်စီကြည့်လိုက်ကြသည်။ “ငါတို့ကို အတူခေါ်နေမှတော့ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်စရာရှိရင်တောင် ပေါ်အောင် နေပါ့မလား။ အလကား တစ်ရက်ပုပ်ပြီး အိပ်ရေးပျက်ရတာသာ အဖတ်တင်မယ်။ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု တွေးလိုက်မိတဲ့ ခင်ခင်မွန်းမှာ ...

“ဖေဖေက နေ့တိုင်း လျှောက်နေကျဆိုတော့ ခင်မွန်းတို့က အမိလိုက်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

စိန်စိခြယ်ကတော့ ဤသို့မတွေးပေ။ “ယုန်တောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက် ဖြစ်နေမယ့်အစား တစ်ခါတည်း ကပ်ပါသွားရင် တောက်လျှောက်တရစပ် စက္ကန့်နဲ့မလပ် အကဲခတ်နေလို့ ရတယ်။

တစ်ခုခု ထူးခြားမယ့်ကိစ္စဆိုရင် စိန်စိတို့ပါနေလို့ ဆိုပြီး ဖုံးကွယ်ထားချင်လို့လည်း ကွယ်နိုင်မှာမှမဟုတ်တာ။ အတူလိုက်သွားတာကမှ ပင်ပန်းသလောက် အကျိုးရှိမယ့်ကိစ္စ” ဟုတွေးမိလိုက်တဲ့အတွက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိန်စီတို့က ခုမှစလျှောက်မှာဆိုတော့ ဖေခေ နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်လိုက်တာကပဲ အဆင်ပြေပါလိမ့် မယ်။ လမ်းကြောလည်း သိတယ်။ အဖော်လည်း ရတာ ပေါ့ ဖေဖေ”

တစ်ပြိုင်နက်တည်းကြီးတွေ ထွက်လာပြီး ပြောင့် ပြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေကြတဲ့ စကားနှစ်ခွန်းအတွက် နှစ်ယောက် သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျိတ်မျက်စောင်းတွေနှင့် ရွယ်လိုက်ကြပါသေးသည်။

“လိုက်ခဲ့လိုက်ကြပါ။ ငါက နေ့တိုင်းလျှောက်တယ် ဆိုဆေ မယ့် ကိုယ့်အရွယ်၊ အခြေအနေနဲ့ကိုယ် သုတ်သုတ်ကြီး လျှောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညည်းတို့က လူငယ်တွေပဲ လိုက်နိုင်မှာပါ။ ပြီးတော့ ထူးထူးခြားခြား ညည်းတို့လည်း ပါလာတယ်ဆိုတော့ ညည်းတို့ကို ပြထားပြုထား။ မိတ်ဆက် ပေးထားချင်တဲ့ကိစ္စ ရှိနေတာလည်း အတော်ပဲ ဖြစ်သွား တယ်။ အပြန်ကျ တစ်နေရာဝင်မယ်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်တင် ပါပဲ။ အတူပဲလိုက်ခဲ့လိုက်ကြ”

ခင်ခင်မွန်းရော စိန်စီခြယ်ပါ တောင့်တောင့်မတ် မတ်ပုံစံကြီးတွေနှင့် သတိဆွဲထားပြီးသား အနေအထားလို နှစ် ယောက်လုံး ဖြစ်သွားကြပါသည်။ “လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့” ဆို တဲ့ စကားပုံမျိုး ရှိပေမယ့် ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ လမ်းထလျှောက် ပြီး လိုက်အကဲခတ်ကြတာမျိုး မလုပ်မိသေးရင် ရင်ဆိုင်ရမယ့် အန္တရာယ်ဟာ ခပ်ဝေးဝေးကပဲ အကဲစမ်းနေမှာမို့ အချိန်ဆွဲထား လို့ရချင် ရနိုင်ဦးမယ်။ ခုတော့ ဒီလိုဖွင့်ပြောလိုက်ဖို့ကို ဘယ်တုန်း

ကတည်းက အကွက်ချောင်းနေတယ်မှန်း မသိတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ ကော်ကွင်းထဲ ကိုခနဲလေးတွေ ဝင်လိုက်မိရက်သား ဖြစ်နေကြပြီ။ ကံ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

စိန်စီခြယ်ကတော့ ...

“ငါတို့တွေပါ မနက်ကျ ထလမ်းလျှောက်ကြမယ် ဆိုတာ ဟိုဟာမကစတဲ့ အကြံပေး၊ ငါ့မှာ သူ့လောက် တလွဲတွေ ချည်း ဖြစ်တတ်တဲ့မိန်းမရဲ့ အကြံညှဉ်းကိုမှ လက်သင့်သွား ခံမိလေတယ်၊ နာလိုက်တာ” လို့ တွေးနေသလို။ ခင်ခင်မွန်းက လည်း ...

“ယုတ္တိရှိရှိကလေး ဖြစ်သွားအောင် နှစ်ရက်လောက် အရံ့ထပြီးမှ အပြင်ထွက်တဲ့ ...။ အလကား ချေးဘရိမ်းဦးနှောက် နဲ့ မိန်းမရဲ့အကြံကို ငါကလည်း ဘာလို့များ လက်ခံလိုက်လုပ် မိပါလိမ့်။

အဘိုးကြီးမှာ အချိန်ယူဖို့ အချိန် ရသွားတာပေါ့။ ပြီးကျ ဒီလိုလုပ်ချင်လို့ “အတူလိုက်ခဲ့ကြ” လို့ခေါ်တဲ့ လှည့်ကွက် ထဲ သူက စင်းစင်းကလေး သွားဝင်နေသေးတယ်။ သူ ညှဉ်း လို့ သူခံရတာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ငါကပါ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့ တွဲခံ နေရမှာကတော့ နာလိုက်တာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း “အသေဝနာစ ဟာလန့်” ဆိုတာ ပေါ့ပေါ့လေး ပြောထားတဲ့စကားမှ မဟုတ်တာ ခံဟယ် ... ခံ ... ခံ” ဟု စိတ်တိုရလွန်းလို့ နှလုံးရောဂါတောင် ရချင်လာရပါပြီ။

ခုချိန်ကျမှတော့ “ဟင် ! မလိုက်တော့ဘူး၊ မလျှောက် ချင်တော့ဘူး” လို့ ထလုပ်ချင်လို့မှလည်း မရနိုင်တာ။

အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းက စိတ်တွေလေးလံထိုင်မိုင်းနေကြတဲ့ စိန်စိဖြယ်နှင့် ခင်ခင်မွန်းတို့ကို အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိပြီးမည့် မိန်းကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ပိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ “ခုနစ်ဆယ်ရှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ်။ အရွယ်က ကွာနေလွန်းအားကြီးတယ်။ တောင်တောင်အိအိသဘောတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့” လို့ ကိုယ်လိုလားရာကို ဆွဲတွေးပြီး စိတ်ချမ်းသာရာ ရှာကြည့်မယ်မှ မကြံရသေး။

“ကောင်မလေးက ထက်ထက်မြက်မြက်ကလေး ဆိုတော့ လိုအပ်တဲ့ သင်တန်းတွေ တောက်လျှောက်တက်ခိုင်းပြီးရင် အလုပ်ထဲ ခေါ်ထည့်ပြီး သုံးကြည့်မှာလေ။ ကိုယ့်တပည့်ရဲ့ သားချင်းထဲက ဆိုပေမယ့် နောင်တစ်ချိန် သူက တူကယ်တော်ရင်၊ အသုံးကျလာရင်လည်း ကိုယ်ကပဲပြန်ပြီး တစ်လှည့် မှီခိုအားကိုးလို့ ရနိုင်တာပေါ့”

ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား။ “အလုပ်ထဲခေါ်ထည့်ပြီး နောင်တစ်ချိန်ကျ မှီခိုအားကိုးမှာ” တဲ့။ ကိုယ်တွေတင်မက အိမ်ကသားတော်မောင်တွေအတွက် ဒါအန္တရာယ်ကြီးလိုက်တဲ့ စကားမျိုးကြီး။

ကောင်မလေးရဲ့ တစ်ခုခုပဲ ပြောလိုက်ချင်သလိုလို အဓိပ္ပာယ်မျိုးထွက်ကာ လက်လက်ဖြာနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့၊ ဖော်ရွေရိပ်ရှိပြီး ပြုံးနေတတ်ပေမယ့် တိကျပြတ်သားမယ့်ပုံရှိတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို ခင်ခင်မွန်းရော စိန်စိဖြယ်ပါ မြင်မြင်ချင်း တွေ့တွေ့ချင်း၊ သထိထားမိချင်းချင်း ဆိုသလိုမှာ အင်မတန် အမြင်ကတ်ကာ မနှစ်လိုတွေ့ ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

“ချစ်စဖွယ် ... တဲ့။ သူနဲ့ သေချာပေါင်းကြည့်ရင် အင်မတန် ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး အံ့ဩချင်စရာ အချက်တစ်ချက်ကို ခင်ခင်မွန်းရော စိန်စိဖြယ်ပါ သတိထားမိလာကြလိမ့်မယ်။ အဖေကတော့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ကျီစယ်တတ်ပေမယ့် စိတ်ကောင်းဝင်တဲ့အခါတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲ ဆိုတာကို အဲဒီအချက်နဲ့တင် လက်ခံနိုင်လိုက်တယ်”

ဟင် ... ! ဘာလဲ။ နှစ်ယောက်သားဟာ ခေါင်းနုပန်းတွေ ပိုကြီးသွားကြသည်။ ချစ်စဖွယ်ဆိုပြီး တစ်စက်မှ ချစ်စရာမကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိဖြယ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သို့သော် ... သူ့အပြုံးက အထက်စီးဆန်တဲ့၊ သူကသာ တစ်နေရာ အမြင့်က ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့များလား။

သူကလေးနဲ့ ရက္ခတို့ စတင်ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်ကတော့ ရက္ခရဲ့ ဝမ်းကွဲနှုမငယ် နေခြည်တို့အိမ်မှာ ဖြစ်ပေသည်။ သူကလေးက နေခြည်ရဲ့ သူငယ်ချင်း။ နာမည်လေးနဲ့လိုက်အောင် ချစ်စဖွယ်လေး ပြုံးရယ်နေတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို နေခြည်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမ အချောအလှပေါင်းစုံတို့ကြားမှာ ရက္ခက ထင်းလင်းပြတ်သားစွာ သတိထားမိသွားခဲ့ပါသည်။

“နေခြည် ... အဲဒီတစ်ယောက်က ...”
“ချစ်စဖွယ် တဲ့”

“ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး။”

“အာ ... ကိုရက္ခကလည်း။ နေခြည်က ကိုရက္ခကို သဲဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ဟာကို၊ သဲဦးကမှ အရမ်းလှတာ၊ လုံးဝ ရှယ်ပဲ။ နှစ်ယောက်မရှိတူး။”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ နင့်ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပေး ပြီးရင်တော့ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး။”

“နေခြည်နဲ့ သဲဦးက စည်းဝါးကိုက်ထားပြီးသား။ သဲဦးကို ငါ့အစ်ကိုနဲ့ နင့်ကိုသဘောတူတယ်လို့ပါ ပြောထားပြီးပြီ ဟာကို။ ကိုရက္ခက ချစ်စဖွယ်ကို ဘာကိစ္စ သိချင်ရသေးတာလဲ”

“ဟ ... ငါက နင်စီမံချင်တာကိုပဲ မဆိုင်းမတွ ခေါင်းညိတ်လက်ခံရအောင် နင် ကစားတဲ့ ကော်ပတ်ရှပ်များ မှတ်နေလား။ ငါ့ဟာငါ ဘယ်သူနဲ့ သိချင် သိချင်ပေါ့။ နင့်တာဝန်က မိတ်ဆက်ပေးဖို့ပဲ။ နင့်ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ စည်းဝါးကိုက်ကိုက် ဘာကိစ္စ ငါ့စော့ ကြိုမပြောဘဲ ခွင့်တောင်းမတောင်းဘဲ စည်းဝါးက သွားကိုက်သေးလဲ။ ဘာလဲ ! အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ နင်နဲ့က ဘာမို့လို့လဲ။ ငါ့ကိုပေးလိုက်ရင် အဲဒီအစ်ကိုကို နင်လည်းရမယ် ဒီလိုလား ! နင်တို့စည်းဝါးက ! ”

နေခြည် တစ်ယောက် ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးနှင့် စိတ်ကောက်ကာ ...

“ကိုရက္ခ ... အဲဒါ နေခြည်သူငယ်ချင်း ချစ်စဖွယ်တဲ့။ ချစ်စဖွယ် ... အဲဒါ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲပဲ ကိုရက္ခတဲ့။ အမှန်ကတော့ သူ့နာမည်စာလုံးပေါင်းက ရကောက်နဲ့ပေါင်းတဲ့ ရက္ခဆိုတော့ ‘အစောင့်အရှောက်’လို့ပဲ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာပြောပြော နင် ဘာမှမယုံနဲ့။ သူက ယပက်လက်နဲ့ပေါင်းတဲ့ ယက္ခဘီလူးထက်စောင့်မှ ဆိုးသေးတယ်။ သူ စိတ်တိုရင် ဘီလူးထက်ဆိုးတယ် ...

လူပုံကြီးကျတော့လည်း ကြည့်ဦးလေ၊ ဘီလူးက နှစ်ထပ်ကွမ်း ဆလဲပြန်သ၊ ထားရတာ။ ဘီလူးလိုပဲ အစားအသောက်မှာလည်း သရဲမရဲစီးနေတာ။ သူနဲ့ပေါင်းရင် ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမကျန်အောင် သူကချည်း လှယက်စားပစ်တတ်တာ။ သူနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရင် ငတ်ပြီလို့ သာ စိတ်ထဲခွဲမှတ်ထား။ အဲဒီလောက် စားသောက်နေတော့လည်း ဒီလိုကြီး သူများသုံးဆလောက်ကြီး ဖြစ်နေတာ အဆန်းတော့ မဟုတ်လှပါဘူး။”

နေခြည်ရဲ့ ရှုတည်တည် အောက်သိုးသိုး ချောက်ချ ခဲ့ရဲ့ပြီး ပြောနေမှုတွေမှာ ချစ်စဖွယ်က ချစ်ဖို့ကောင်းအောင် ရယ်လို့ချည်းနေသည်။ နေခြည်ရဲ့သူငယ်ချင်းမတွေ တစ်ပုံကြီး ကြားက သူနဲ့မှကွပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာကိုတော့ ခေတ်ကာလသား သမီးလေးပီပီ တစ်ခုခုကို ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်ပုံရကာ နားရွက် အိပ်ဖျားလေးက နီတိတီနှင့် ရှိလေသည်။

ကောင်မလေးရဲ့အကျင့်က တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုပြောနေရင် နှုတ်ကနေ “အဲ” ... “အဲ”နှင့် စကားထောက်

လိုက်ပေးနေတတ်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုရင်လည်း “အဲ” ပဲ သံတံစ ရယ်ချင်လာရင်၊ အံသြသွားရင်၊ ရှက်သွားရင်၊ အားတက်သော ထောက်ခံလိုလျှင်တွေမှာလည်း “အဲ ...” ဟု ခပ်ရှည်ရှည်ဆွဲဆော် တတ်ကာ။ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ မနှစ်သက်စရာ များနှင့် ဆိုရင်တော့ သူ “အဲ” က “အဲ့” ဟု အောက်ကမြင့် အသံ နှင့် ခပ်တိမ်တိမ်သာ ထွက်တတ်သည်။

သူများတကာ စကားပြောဆိုနေစဉ် တောက်လျှောက် မှာလည်း သူ့ဘက်က သဘောတူတာ၊ ထောက်ခံနေတာမျိုး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် အဆက် မပြတ် လိုက်ညီတတ်နေတတ်တာ၊ သူ့ပိုပဲ လည်ပင်းမညောင်း ခေါင်းမမူးတတ်ဘူးလား မသိပေ။

ခုလည်းပဲ နေခြည့်ရဲ့ အရှဲ့အစောင်း စကားတွေကို တောက်လျှောက် ခေါင်းလိုက်ညီတတ်နေပြီးမှ သူ့ဘာသာသူ ခပ် ရှက်ရှက် အားနာနာနှင့် “အဲ့” ခနဲ တိုးတိုးကလေး လုပ်နေပါသည်။ အဲဒီ ဘာမှန်းမသိ လုပ်နေတတ်တာလေးတွေကိုပဲ ရကွက အရမ်း သတိထားမိသွားတာ။ နေခြည့်သူငယ်ချင်း သဲဦးဆိုတဲ့ ကောင်မ လေး ဘယ်လောက်လှလှ အဲဒီ “အဲ” ကလေးလောက် စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းလို့လား။

ရကွက ချစ်စဖွယ် ထိုင်နေသည့် ကြမ်းပြင်နားသို့ ရောက်အောင် ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ဝင်သွားပြီး ကိုယ်လည်းကြမ်း ပြင်ပေါ်မှာပဲ ခြေဆင်းပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ နေခြည့် တစ် ယောက် “ဘီလူးလိပ် သူများသုံးဆလောက်ကြီး” ဘာညာနှင့် မဲ့ရွဲ အပုပ်ချချင်တာလည်း တကယ်တော့ မလွန်လှပါ။

သူများတကာတွေ ခုံပေါ်မထိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒီအတိုင်း ဆင်းထိုင်နေကြတာ၊ အဆင်ပြေပြေ သက်သောင့်သက် သာတွေပဲ ရှိနေကြပါရက် ရကွကျကာမှပဲ ဝတ်ထားတဲ့ ဂျင်းဘောင်း ဘီက ဖင်လျောသွားသလိုလို။ နဂိုက ခပ်ပွပွဖြစ်တဲ့ ဘော်င်းဘီ ဟာ ခုကျမှ ဘယ်နေရာတွေက ကျပ်သွားမှန်းမသိ ခြေထောက် ကို အလွယ်တကူ ကွေးမရ၊ မျိုးမရ ကွကွကြီးပဲ ဖြစ်နေသလိုလို။ အနားတင်ရှိနေကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် အကြီးကြီးနဲ့ ဟိုလူ့မထိရအောင်၊ ဒီလူ့လည်း မတိုက်ရအောင် ရောင်ပြနေရတာနဲ့ပဲ သူများတကာတွေ ချောင်ချိုလွတ်လပ်နေကြတဲ့ နေရာပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်စာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခု ကသာ ကျပ်နေသလိုလို၊ ကျုံ့မရ ရှောင်မရသလိုလို မျိုးစုံတွေ ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။

“အဲ ... ကိုရကွကြီးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ပါ လား”
 “အဲဒီလို ပြောလိုက်မှပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုကြီးသွားသလို လိပ်”

နေခြည့်ဟာ ခုကျမှပဲ တဟိုးဟိုး တဟားဟားနှင့် ဖြစ်လာကာ “နဂိုတည်းက အကြီးစားကြီး ဖက်တီးဟာကို ... ချစ်စဖွယ်ကြောင့်ပဲ ပိုကြီးတယ် ဖြစ်ရသေးတယ်” ဟု ထပ်မံနှိပ် ကွပ်လိုက်ပါသည်။ လူတွေဟာ ကိုယ်ကပိန်တာရီး၊ ကြော့ရှင်း တွေ ဖြစ်နေကြရင် သူများတကာကို တမင်သက်သက် “ဝတုတ် ကြီးတွေ” ဟု လိုက်ဖိစီး နှိမ်ပြောချင်ကြသူတွေရယ်၊ တမင်ကြီးပြော တာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် လူမှုရေးနားမလည် ရှေ့မကြည့်နောက်

မကြည့်နဲ့ လွတ်စနဲ့ ပြောထွက်တာတွေက နိပ်သလိုကြီးတွေ ဖြစ်နေတတ်တာရယ်။ အဲဒီလို နှစ်မျိုးနှစ်စားထဲမှာ တစ်မျိုးမျိုးတော့ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

နေခြည်ကတော့ နှစ်မျိုးလုံး ပေါင်းထားတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် ရက္ခက ညီမလုပ်သူကို ဗွေမယူပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြီးမှန်း ထွားမှန်း ကိုယ့်ဘာသာသိသည်လေ။ ဒါပေမဲ့ “ဝတုတ်ကြီး ဖက်တီး”ကတော့ မဟုတ်။ အရပ်က ခြောက်ပေနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း ရှိမှတော့ လူစပ်သေးသေးစာရင်းဝင်ချပ်လို့ ရဦးမလား။ အကြီးစားကြီးပေါ့။ နေခြည်ကိုဗွေမယူတဲ့အပြင် နေခြည်ရဲ့စကားကြောင့် ကောင်းမလေးခမျာ “အဲ...” ခနဲ ထပ်အားနာနေပြန်တာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေရတာမို့ သဘောတွေထောင် ကျနေမိသေးတော့သည်။

ချစ်စဖွယ်က ရက္ခတစ်ယောက် ချောင်ချောင်ချီချီနဲ့ သက်သက်သာသာ ထိုင်လို့ရအောင် သူ့ကိုယ်လေးကိုလည်း ယိုကာ တိမ်းကာနှင့် နံဘေးနားက သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း “နင်က ဟိုဘက်တိုး၊ နင်က ဒီဘက်နည်းနည်း ကပ်လိုက်လေ။ နင်က ဒီဘက်ကို ရွှေ့ထိုင်ပေးလိုက်” တွေ လိုက်လုပ်နေတာမို့ သူ့ဟာနဲ့သူ စကားပြောဆို အထိုင်ကျနေကြသူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဗုဗုဗုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။

“ရတယ် ချစ်စဖွယ်၊ နေပေစေ၊ ကျွန်တော် အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် ပြေမလဲ၊ ကျုပ်နေတယ်”

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“မြင်နေရတဲ့ဟာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘောင်းဘီနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒီအတိုင်း ထိုင်ချတဲ့အလေ့ မရှိဖူးလို့ပါ”

“အဲဒါကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်ပဲ တက်ထိုင်လိုက်ပါလို့ဆို”

“ရတယ်၊ ဒီမှာပဲ ဒီလိုပဲ ဝိုင်းထိုင်ချင်တာ”

“အဲ ... အပြော အဆိုရ အတော်ကျပ်မယ့်ပုံတော့”

“ဒါဖြင့် ချစ်စဖွယ်က ပြောရဆိုရ ကျပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်က နေရထိုင်ရ ကျပ်နေတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး အကျပ်ထဲချည်း ကျနေကြတာ၊ ညီတာပေါ့၊ ကျေပြီ”

“ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူးရယ်၊ ခုကျ ဝန်ခံပြီ တွေ့လား၊ သူ ကျပ်နေတယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ စကားက ထိပ်စကို ပြန်ရောက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်က ‘အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး’ လို့ ငြင်းရင် ချစ်စဖွယ်က ‘မြင်နေရတဲ့ဟာကို’ လို့ ပြန်ပြောမယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရှေ့အကြောင်းအရာကို မတက်တော့ဘူး။ ဒီကျပ်တဲ့ မကျပ်တဲ့အကြောင်းထဲတင် လည်နေပြီး ရှေ့ဆက်ပြောလို့မရ ဖြစ်နေမယ်၊ ဒီတစ်ချက်နဲ့ပဲ မိုးချုပ်သွားမှာပဲ”

ချစ်စဖွယ်ဟာ ချစ်စဖွယ် ကောင်းအောင်လေးရယ်မောလို့နေပြန်ပါပြီ။ သူ့ရယ်လိုက်ရင် ပခုံးလေးတွေက ကျုံ့ကျုံ့ပြီး အထက်အောက် လှုပ်နေကြကာ ပါးလေးတွေက မိုးတက်လာကြတာမို့ မျက်လုံးတို့က မျက်ဆန်နက်ကို မမြင်ရတော့ သလောက်နီးပါး နေပိတ်လို့သွားကြသည်။ အတော်လေးကြည့်လို့ကောင်းပြီး၊ ချစ်ဖို့လည်းကောင်းသော ရယ်ပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဒါမျိုးလေးကို ကြည့်ချင်၊ ချစ်ချင်လာရင် ဟာသတွေချည်း ထိုင် ပြောနေရမလိုတောင် ဖြစ်နေသည်။

“ခါတိုင်းတုန်းက ကိုရကွကို နေခြည်တို့အိမ်မှာ မတွေ့မိ ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က မောင်နှမတွေနဲ့ သိပ်လုံးလေ့မရှိတာလည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့လို ကလေးမဟုတ်တော့တော့ လတ်လျားလတ်လျား သိပ်နေလို့ မရတော့ဘူးလေ။ ကျောင်း ပြီးသွားကတည်းက အလုပ်ဝင်လုပ်နေရတာလည်း ပါတယ်”

“ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

နေခြည်က တမင်ဝင်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဘိုးနဲ့ လိုက်လိုက်သွားပြီး အလုပ်နီးနားပတ်ဝန်းကျင် က ဟာတွေ တစ်နေကုန်ဝယ်ခြမ်း ထိုင်စားသောက်ပြီး ညနေကျ လေးပင်ပြီး ပြန်တာမျိုးများ အလုပ်ဝင်တယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး၊ အစားဝင်တယ်လို့ ပြောချင်ပြောပေါ့”

“ဟိတ်ကောင်မလေး၊ နင် လွန်လွန်းလာပြီ”

“မဟုတ်တာ မမှန်တာပါလို့လား”

သို့သော် နေခြည်ဟာ ရကွရဲ့မျက်လုံးတို့ကိုကြည့် ပြီး ကုပ်လေးပု၊ လျှာလေးထုတ်ကာ အနားနားကတော့ ထထွက် သွားပါသည်။ ချစ်စဖွယ်က မျက်လုံးလေးပြူးကာ ...

“ညီမတွေက ကိုရကွကို ကြောက်ရလား”

“သူပြောသွားသလိုပဲ၊ စိတ်တိုလာရင် ဘီလူးထက်ဆိုးတတ် တာလေး တစ်ခုပါပဲ”

“အဲ ... ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်မှာက စိတ်တိုနေတဲ့အချိန်ရယ်၊ စားချင်နေတဲ့ အချိန်ရယ်ပဲ၊ နှစ်မျိုးနှစ်ချိန်တည်းပဲ ရှိနေ နိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာအချိန်တွေကော ရှိနေနိုင်သေးသလဲ” လို့ မေး

“ချစ်စရာ ကောင်းတာလေးတွေကို ချစ်စနိုးလေး ဖြစ်နေတတ်တဲ့ အချိန်မျိုးလည်း ရှိနေနိုင်သေးတာပေါ့” လို့ နေခြည်သည်။ သို့သော် ကောင်မလေးက ...

“အဲ ... ကြည့်စမ်း၊ စားချင်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတာ ကိုရကွ ကိုယ်တိုင်ကိုက ဖွင့်ပြောတာ။ ကြည့်ရတာ တော်တော်စား တယ်နဲ့တူတယ်”

အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းလှသလိုလိုပေ။

“ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူကလေးကို ချစ်စရာလေးဟု သိမြင်နေချိန်တွင် ကောင်မလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ ရကွကို “အစားသာအဓိကထား တတ်တဲ့ ငစားကြီး” လို့ မှတ်ထင်နေပုံရတာက “နည်းနည်းလေး တော့ လွဲနေတယ်” ဟု ထအော်ရမလိုလို ရှိသည်။

“ပြောပါဦး ဆုံဖူးတယ်လို့ မှတ်ထားမှာလား”

“မှတ်ပဲ ထားရဦးမလား၊ မှတ်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ သူ့ အလိုလို စိတ်အသိထဲမှာက ရှိနေမှာပဲ”

အလဲ ...။ လိုက်နိုင်တယ်ဟာ။ နားရွက်ထိပ်ဖျားလေး

တွေ နိနေတတ်သော်လည်း ပါးစပ်ပိတ် နှုတ်ဆိတ်ကာ ဒီလောက် လေး ပြောမိတာကို စိတ်ကြီးပဲ အတင်းဆိုးသလိုလို မာန်ပဲတက်နေ လိုလို နေလေ့ရှိမယ့် ပုံစံမျိုးတော့ ဟုတ်ပုံမရ။

“စဉ်းစားထားတဲ့ လူမျိုးကော ရှိသလား”

ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်လေးနှင့် သဘောကောင်း၊ အဆင်ပြေ
 တတ်ပုံလေး ထွက်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ရတနာ
 ပထမဆုံးနေ့ စ၊စတွေ့ချင်း အချိန်မှာ သူများတွေဆို ပြောဖြစ်ကြ
 ဦးမှာ မဟုတ်သည့် စကားမျိုးကို လျှပ်တစ်ပြက် မေးကြည့်လိုက်
 ပါသည်။ ချစ်စဖွယ်က မျက်နှာနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီးမှ
 ဆတ်ပြကာ ထပ်မေးသလို လုပ်လိုက်တဲ့ ရကွစံမှ အကြည့်
 လွဲကာ ...

“အဲ ... မေးတာကြီးက ရယ်ဖို့တောင်ကောင်းသေး
 လက်ခံထားတဲ့လူ ရှိသလားလို့ ဘာလို့မမေးသလဲ”

“မလိုဘူးလေ၊ ချစ်စဖွယ်ဟာ လက်ခံထားတဲ့လူမျိုး ရှိ
 ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒါမျိုးတွေ စကားပြန်တောင်ဖြေ
 မနေဘူး”

“အဲ ... အပိုင်ကြီးပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့ အဲလိုမဟုတ်မိလို့
 နို့မို့ဖြင့် ရှက်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့မယ်”

“ဒါဖြင့် စဉ်းစားနေတဲ့ လူမျိုးလည်း မရှိဘူးပေါ့”

“လူကိုတော့ လူကြိုက်နည်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလို့ တ
 ထစ်ချ ထင်နေပြန်ပြီ”

ကောင်မလေးက ခေါင်းကလေးမော့ကာ ပခုံးလှုပ်
 ရယ်လိုက်ရင်း ... “ကဲ ... တော်ပြီ၊ အတည်ပေါက်ကြီးတွေ လ
 ပြောနေလို့ အနိုင်မခံ ပြန်ဖြေနေတာ။ ကြာရင် ဒီထက်ပွင့်လင်
 လာရင် မကောင်းဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ‘ပထမအကြိ
 အမြင်’တွေ အောက်ကုန်ရလိမ့်မယ်” တဲ့။

မအောက်ပါဘူး။ အောက်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိ
 ဘူး။ အများထဲမှာ ထင်းနေလို့ စိတ်ဝင်စားသွားမိတဲ့ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကို ဒီထက်ရှေ့တိုးပြီး ပတ်သက်သွားချင်စိတ်တွေ
 သာ ခိုင်မာတိကျသွားခဲ့တာပါ။ မလိုမိတ်ပတ်ကလေး ရှောင်ထွက်
 သွားပြီး စကားဖြတ်သွားတတ်ပုံကိုလည်း သဘောကျသည်။
 ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေရမှာပေါ့။ လိုက်လျောညီထွေ ရှိတတ်သော်လည်း
 ဘယ်အချိန်လောက်ကျ ရပ်သင့်ပြီး၊ ဘယ်လောက်ထက် ရှေ့မ
 ဆက်သင့်တော့ဘူးဆိုတာ သိတဲ့သူကလေးပဲ။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ နေခြည့်ဆီကပဲ အားလုံး
 မေးလိုက်တော့မယ်”

“မမေးပါနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ” လို့ ပြောမသွားတာက
 “မေးပေါ့” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ် မဟုတ်လား ကောင်မလေး။
 ရကွမှာ နေခြည့်ရဲ့အိမ်ကနေ နေခြည့်သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်ကုန်
 အောင် ပြန်သွားတဲ့အချိန်အထိ တမေ့တမော့ကို ထိုင်စောင့်ပြီးမှ
 မေးယူရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဘာကိစ္စမျိုးကို
 မှ ဒီလောက် ကြိုးစားပမ်းစားကြီး စိတ်ရှည်သည်းခံ လုံ့လဝီရိယ
 မထုတ်ဖူးတာကို ကိုယ့်ဘာသာလည်း အံ့ဩနေသလို နေခြည့်လည်း
 အံ့ဩနေမည်ပဲ၊ ထင်ပါသည်။

သို့သော် နေခြည့်က ရကွကို “တကယ်လား ...
 အတည်ကြီးလား။ ဘာလို့လို့နဲ့ အစားစားဖို့ ပျင်းနေတုန်း ခဏ
 တဖြုတ်လောက် ဟီးလေးဟားလေး သက်သက်လား။ နေခြည့်
 သူငယ်ချင်းကိုတော့ ပေါက်ကရ လုပ်ချင်လို့ မရဘူးနော်။ ဗိုက်
 တင်းနေတုန်း တခြား ဘာမှလုပ်စရာကလဲမရှိ၊ ပျင်းပျင်းကြီးဖြစ်

နေတာနဲ့ ခဏလာပတ်သက်ပြီး၊ ဗိုက်ပြန်ဆာလာတာနဲ့ ဝိုးတော့
ဂက်ဒေါက်။ ငါ ပြန်စားလိုက်ဦးမယ်၊ ငါက စားဖို့ပဲ သေချာ
ဝါသနာပါတာ ဆိုတာမျိုးတော့ မရဘူးနော်”တဲ့။

“နင် ငါ့ကို ဒီထက်ဖွဲစရာစကားလုံး ထပ်ရှာလို့ မရတော့
ဘူးလား၊ ကုန်ပြီလား။”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုရကွရဲ့အစ်ကို ကိုသစ္စဆို နေခြည့်
ကို တအားခုကွပေးတာ။ ခဏ ခဏ ပြဿနာလာလာရာ
တာ။ အမျိုးထဲကပဲလေလို့ သည်းခံလိုက်ရင် မျက်နှာပျက်
ရပေါင်းက များပြီ”

“ဘာအမျိုးလဲ။ အဲဒီကောင်နဲ့ နင်နဲ့ ဘာတော်လို့လဲ။
ဘာမှမတော်ဘူး၊ အဝေးကြီးပဲဟာ။ ဒီကောင်တော့ ကြည့်
ရှောင်၊ မပတ်သက်မိစေနဲ့လို့ ငါပြောထားတယ်လေ။ ဟို
ဘက် ဒီဘက် ပတ်သက်မှုတွေနဲ့ ကြားကနေ လူသတ်မိ
ပြီး ကြီးမိန့်ကျရရင် မကောင်းဘူးလို့ ပြောထားတယ်”

“နေခြည့်က လိုက်ပတ်သက်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ သူက
သာ ဒါ ငါ့ညီမလေးလို့ အမြဲပြောပြီး လူကို မျက်နှာပူ
ရအောင် လာလာလုပ်တာ”

“ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ငါ့ဟာလေးနဲ့ငါ စိတ်ချမ်းသာပြီး
စိတ်လက်ကြည်လင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျက်သရေယုတ်လိုက်
တာ။ နင်က ငါ့ကို ဟိုဘယ်သူလဲ ... အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့
ကျတော့ နင်က စလိုတောင် မိတ်ဆက်ပေးမလိုလို့နဲ့။ ခု
ကျတော့ ငါက သိချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ကျမှ
ပေါက်ကရလုပ်မှာ ကြောက်သလေးဘာလေးနဲ့ ဘယ်လိုလဲ”

“အို ... အခြေအနေချင်းမှ မတူတာ၊ သဲဦးက ကိုရကွ
လောက်နဲ့တော့ ဒီလောက်ကြီး ထိခိုက်နစ်နာနေမယ့်သူမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ ချစ်စဖွယ်ကကျတော့ ...”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“သူက အင်း ... သူက မပြည့်စုံဘူး။ ဆင်းရဲတယ်ပဲ ထား
ပါတော့”

“အရေးမပါတာဟာ”

“ဂရုစိုက်ရမယ့်သူရှိတယ်”

“ဘာကောင်လဲ အဲဒါ”

“ဘာကောင်လဲတော့ မသိဘူး။ သူ့ကို တစ်သက်လုံး
ထောက်ပံ့ပြီး ကျောင်းပါထားပေးထားတာ”

“ပြီးရင် ဘာတဲ့လဲ”

“ဘာပြီးရင်လဲ”

“ကျွတ် ... အချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ပညာ
ပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့ပေးတယ်၊ ကျောင်းထားပေးထား
တယ်၊ ပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ဘာစာချုပ် အနှောင်အဖွဲ့၊ ကံတိုကဝတ်တွေရှိလဲ၊ အဲဒါ
မျိုးကို ပြောနေတာ”

“အေးလေ ... အဲဒါကိုပဲ ဘယ်သိပါ့မလဲဆို ဘယ်လိုလုပ်
သိမလဲ”

“ဟာ ... ဘာမှလဲ မသိဘူး။ ဘာမှဖြင့် မသိဘဲနဲ့များ ဘာ
လို့ နဂိုတည်းက လာစပြီး ပြောနေသေးလဲ။ အစောတည်း

က အပြည့်အစုံ မသိရင် မသိသလိုနေ၊ သိသလိုလိုနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အလယ်လောက်အထိ သယ်လာပြီးမှ ဘာမှ မသိတော့ဘူးလို့ ဖြတ်ချတာ။ အဲဒါ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူ တွေရဲ့ အပြုအမူ မဟုတ်ဘူး။ ယုတ်မာတယ်လို့ ခေါ် တယ်”

နေခြည်က ရက္ခရဲ့ တကယ်အသည်းအသန် ဖြစ် နေသလိုလို ပုံစံကိုကြည့်ကာ သဘောတွေကျနေရသဖြင့် လူယုတ် မာ ဖြစ်သွားရတာကိုလည်း ဒေါသထွက်မနေအားပေ။

ဂရုစိုက်ရမယ့်သူ ရှိတယ်တဲ့။ ဘာကြီးလဲ၊ ဘာကောင် ကြီးလဲကွာ အဲဒါ။ ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာလောက်အထိ ဂရုစိုက်နေရမှာတဲ့လဲ။ ကျောင်းထား ထောက်ပံ့ထားပြီး သေဆို သေ၊ ရှင်ဆိုရှင်လောက် ဆိုရင်တော့ မနိပ်ပေ။ ဟာ ... စိတ်တို လာပြီ။ ဘာကြောင့် အဲဒါမျိုးကြီးက ရှိနေရတာလဲ။

“အဘိုးကြီးလား ... လူရွယ်လား ... လူလတ်လား”
“ဪ ... မသိပါဘူးဆို။ ခုပြောသလောက်ထက် ဘာမှ ပိုမသိဘူး၊ ပြောနိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထောက်ပံ့ ထားတဲ့သူ ဆိုတာနဲ့ပဲ အဘိုးကြီး၊ လူရွယ်၊ လူလတ်ပဲ ဖြစ်ရမှာလား။ အဘွားကြီး၊ အဒေါ်ကြီး၊ အစ်မကြီးရော မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား”

ရက္ခက နေခြည်ရဲ့ခေါင်းကို ပိတ်ထုလိုက်ပြီး စိတ် ရှုပ်ရှုပ် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်တော့ နေခြည်က ...

“ကမ္ဘာအံ့ဖွယ်သူတပဲ၊ ခု ကြားထဲမှာ အစာမစားဘဲ ချစ် စံဖွယ်ရဲ့အကြောင်းကိုချည်း ဆက်တိုက်ပြောနေခဲ့တာ နှစ်

နာရီနီးပါးလောက် ရှိသွားပြီ၊ မကြံစဖူး ထူးကဲလှတဲ့ ဖြစ် ရပ်ဆန်းကြီး”

အဲဒီဖြစ်ရပ်ဆန်းကြီးက ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩချင်စရာ ဆည်း ကောင်းချင်ကောင်းလာဦးမယ်။ “အစားစုံ ရှာစားဖို့ကလွဲ နှင် ဘာကိုမှ စိုက်လိုက်မတ်တတ် အားတက်သရော မရှိဘူး” လို့ အများက သတ်မှတ်ကြတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် ကောင်းအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေလည်း တွေ့ချင်တွေ့ရမယ်။

ဖော်ရွေရိပ် အမြဲသမ်းနေတတ်တဲ့ အပြုံးနှုတ်ခမ်း ဆွနဲ့ တလက်လက် တောက်ပနေကြတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ က အဲဒီ ထူးခြားဆန်းပြား အံ့ဩချင်စရာပေါင်းစုံကို သယ်ဆောင် နေတီးထားခဲ့ပြီလေ။

“တစ်သက်လုံး အပြတ်ပဲ” တဲ့။
“လုံးဝလုံးပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး” တဲ့။
“နင့်အကြောင်းများ တစ်ချက် တွေးမိရင် ကိုယ့် ဦးနှောက်ကိုယ် နှပ်နှပ်စင်းပြီး ခွေးကျွေးပစ်မယ်။ နင်လည်း ငါ့ အကြောင်း လုံးဝမတွေးမိစေနဲ့၊ နင့်ခေါင်းထဲ အတွေးအဖြစ် ရောက်ရမှာတောင် မသတိလွန်းလို့” တဲ့။

အဟက်ဟက်၊ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပြောပြီး လူကို လည်း သူလွယ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်နဲ့ တဖုန်းဖုန်း ထုထောင်း ရိုက်ပုတ်လို့ သွားလိုက်သေးသည်။ ကိုယ်လား ... ! နာတာပေါ့။

အသည်းလား။ စိတ်လား။ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ပါ။ အသားအသား။ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကြီးက စတီး Buckle ကွင်းတွေ ကျားနဲ့။ ဟိုနားတစ်ခု ဒီနားတစ်ခုဆိုတော့ သူက လွဲလွဲနီနီလိုက်တိုင်း အဲဒီကွင်းတွေက တလွှားလွှားနဲ့ ကျောကုန်းကို ခိုမိ၊ လက်မောင်းကိုရိုက်မိ။ ရင်ဘတ်ကိုပါ တစ်ခုက လာရိုက်သွားလို့ ရင်နာကျန်ရစ်တယ် ပြောရင် မယ်မင်းကြီးမက ဂုဏ်ထူးတက်နေဦးတော့မည် ထင်သည်။

သို့သော် ... သစ္စက ဒီနေ့အဖို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သဘောနည်းနည်းကောင်းနေချိန်မို့ လူမြင်ကွင်းကြီးထဲမှာ အေးဟစ်ရိုက်ပုတ်ခဲလိုက်ရတာ၊ နည်းနည်းနာပြီး ကျန်ရစ်ရတာတွေ ဘယ်နှယ်မှ မနေလိုက်ပါ။ ထစ်ခဲနဲ့ရှိ အဝတင် ပြုပြီးသားပြန်နေတဲ့ ဒေါသုကလည်း ဒီနေ့မှ ကြားသားမိုးကြီး ထွက်လို့ထဲ မလာတာ။

နို့မို့တော့လား ကိုယ့်လည်း ကျောသွားသေး။ ဖြစ်ချသွားသေး။ အော်ဟစ်သွားသေး။ ရိုက်ပုတ်သွားသေးတဲ့ မိန်းမမို့ကို မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားပဲ ဖြစ်နေပါစေဦး။ (အဲဒါတွေ မတိုင်ခင် တစ်မိနစ်အထိ “ချစ်သူတွေ” ဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုနဲ့ ရှိခဲ့ကြတယ် ပဲထားပါဦး) သစ္စက သည်းညည်းကို ခံနေမှာ မဟုတ်ပါ။

ဘာဆိုလဲ။ “ယောက်ျားတို့၏ ကြီးမြတ်လှသော ဂုဏ်ကျက်သရေကို ပြနိုင်ဖို့ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ် မှန်ရင် အားနွဲ့လှတဲ့ မိန်းမသားများကို ပါးစပ်နဲ့ရော လက်နဲ့ပါ မလွန်ကျူးမိစေနဲ့” ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုးကို သစ္စက နည်းနည်းလေး မှကို လက်မခံနိုင်တာပါ။ မိန်းမတွေလား။ ယောက်ျားတိုင်းသာ

အဲဒီအဆိုအရ ယောက်ျားကောင်း။ ယောက်ျားမြတ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်ချင်နေကြရင် သူတို့တွေ ဝမ်းသာအားရ ထင်တိုင်းကြံ နိုင်စားကြလွန်းလို့ ကမ္ဘာကြီးလည်း ပျက်သွားတာ ကြာလှပြီပြီနေမှာ။

သူကစပြတ်သွားတဲ့အတွက် ကိုယ်က စိတ်မတိုတဲ့ အပြင် ဝန်ပေါ့ လွတ်လပ်သွားသလိုတောင် ရှိသွားသေးလို့ ကျေးဇူးတင်ထိုက်တဲ့ မိန်းမသားငယ်ကို သစ္စက ပြန်တွေ့ရင်တော့ ... “နောက်တစ်ယောက်နဲ့ကျ နင် အဲဒီလောက် အရူးမထနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်မကြီးနဲ့ဟ” ဟုတောင် မှာချင်သည်။

“ဟာ ... သစ္စလို ကောင်မျိုးကတောင် ငါ့စုပါ ပါဝါကို မယှဉ်သာလို့ ငြိမ်ခံကျန်ရစ်နေရတာပဲ” လို့ အထင်မြောက်သွားရင် အဲဒီဟာမ ဘဝမှာ ဒုက္ခလှလှတွေ့ရတော့မည်။ ဘယ်တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့အသားသွားထိလို့ ပြန်ပြီး နာနာထကျင်းပစ်လိုက်တာမျိုး၊ အဲဒီထက်ဆိုးသေးတဲ့ တစ်ခုခုပါ ပြုလိုက်တာမျိုး မလုပ်ပါဘူးလို့ သူ့မှာ “တစ်ဘဝစာ အာမခံချက်ကြီး” ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ကမ္ဘာဂိုဏ်းပေါင်းစုံဆိုင်ရာ သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ဥက္ကဋ္ဌမကြီး ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့။ ဟက်ဟက်။

သွားပြန်ပြီပေါ့ တစ်ယောက်။ အဲဒါ ဘယ်နယောက်မြောက်လဲ၊ မှတ်လည်း မမှတ်မိပါ။ မှတ်မိချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ မေမေ့ကိုတော့ တစ်ချက် သတိရမိပါသည်။ သစ္စ တစ်ယောက် ရည်းစားရယ်လို့ စထားတတ်လာတဲ့ အချိန်ကစလို့ မေမေ့မှာ (သူသိသလောက်ပေါ့) ကောင်မလေးတွေကို ဖွဲ့ဝင်တစား ရှိလိုက်ရတာ။ အမယ် ... အမေတစ်ခု သားတစ်ခုပေမယ့် “သူ့ဘက်က

သဘောထားတွေ သိပ်ကြီးပါတယ်” ဆိုတာကို ပြောပြရမှာပဲရယ်လို့ “သမီး” တွေ “ကလေး” တွေခေါ်။ ခင်သလို မင်သလိုတွေ ပြော။ ဆီးကြိုဖော်ရွေပုံတွေပြ။

“မလိုဘူး ... မလိုဘူး၊ အဲဒီလောက်တွေ လိုကိုမလိုအပ်ဘူး”

-ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိလို့ ကိုယ့်အမေလည်း ကြိုကြိုတားတားပေး။ အမေကြီးပါ စာရင်းဝင်ရှုပ်နေသလိုဖြစ်တော့ မပတ်သက်ချင်ကြတော့ပါဘူး ဆိုတဲ့အခါ စခန်းသိမ်းရခက်တာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့က ပြတ်ပေမယ့် သူနဲ့က ဆက်ခင်နေသလိုလိုကြီးကိုး။ သူ့မှာတော့ နှစ်ခါက သုံးခါ ကြိုပါများလည်း “ဒီတစ်ယောက်နဲ့တော့ တစ်နေ့ကျ လက်ထပ်ဖြစ်မယ်ပဲ ထင်ခဲ့မိတာ” ဆိုတဲ့ အပြောနဲ့ နှမြောသလိုလို စိတ်မကောင်း စိတ်ပျက်သလိုလိုတွေ ဆယ်ရက်တစ်လလောက် ဖြစ်ဖြစ်ကျန်တတ်တာ။

အရေအတွက် များလာတဲ့အခါမှာတော့ “သစ္စ ... ဘယ်နှယောက်တောင် ရှိပြီနော်” ဟု သတိပေးသလိုလို ဆိုတတ်သည်။ ဒါတောင် မေမေရဲ့ “ဘယ်နှယောက်” ဟာ မေမေ သိသလောက်လေးအတွင်းကပဲ ရှိသေးတာ ဆိုတာကိုတော့ ခုထိမသိရှာသေး။ ကြာလာတော့ မေမေလည်း “မလိုဘူး ... မလိုဘူး၊ အဲဒါတွေ လုပ်စရာမလိုဘူး” ဆိုတဲ့ သစ္စရဲ့ စကားကို လိုက်နာကာ ဆင်ခြင်စပြုလာသည်။ “ဘယ်နှယောက်တောင် ရှိပြီနော်” ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း မပြောတော့။ လိုက်ရေတွက်လည်း ပေးမနေတော့။

သူ့ရဲ့သား သစ္စကို အဲဒီလို ရည်းစားအတွဲများတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မေမေ မမြင်ချင်တာ သစ္စက

သိပါသည်။ အထူးသဖြင့် “မျိုးရိုးလိုက်တာပေါ့” ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို ပိုပြီးတော့တောင်မှ လက်မခံချင်တာ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောရင် မေမေက မျက်ရည်ကျတတ်သည်။ ပြီးရင်တော့ အဲဒီရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားဘူးသေးတာလေးတစ်ချက်” သာ နှလုံးထက်သာပြီး (ဒါတောင် သစ္စက အဲဒီအချက်ကိုလည်း သာ နှယ်လို့တော့ မထင်ပါ။ မေမေကသာ သာသလိုလိုပြောနေတာ) ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာတော့ ဘယ်တစ်ချက်မှာမှ အံသုံးမကျလှတဲ့ နှလုံးဘီလူးကောင်နှင့် နှိုင်းခိုင်းပြောပြီး ရင်ထုမနာတွေ ဖြစ်နေအံ့ရှိသေးသည်။

အဲဒီလိုသာ ငိုတတ်၊ ရင်နာတတ်တာ မေမေကလည်း သစ္စကို ထိထိရောက်ရောက် ဆုံးဆုံးမမနှင့် ပဲ့ပြင်ညွှန်ကြားမှုတွေ ပြီးတော့ ဘယ်သောခါကမှ လုပ်ဖူးခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါ။ အဖေအသုကတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ သားလုပ်တဲ့လူက “စိတ်နာပါတယ်၊ အကျင်ပါတယ်” ဆိုလည်း ခံစားရကောင်းမှန်းတောင် သိရဲ့လား၊ သိတံ့ပါ။ သစ္စက ရှောင်ကို တမင်ရှောင်ထားပါရက် မတော်အဆတွေ လိုက်တိုင်း ဝေးဝေးဝါးဝါးနှင့်၊ သစ္စရဲ့ နံ့ဘေးက မိန်းကလေးတွေ လူမထပ်တာကိုလည်း အင်မတန် သဘောကျနေသည့် မျိုးနှင့်သာပါ။

မေမေနှင့် ဖေဖေတို့ ဒီပြင်အချိန်တွေမှာရော အဆက်ဆက် သွယ်ရှိသလား။ ပတ်သက်ဆက်ဆံနေကြသလား သစ္စမသိ။ နေလည်းမသိချင်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ် တစ်ခါ အိမ်ငှားစာချုပ် ချုပ်ဆိုတဲ့အခါတွေမှာတော့ မေမေဆီ ပုံမှန်ပေါ်လာပြီး အိမ်လခငွေ ပြုလစာကို ရှယ်ယာခွဲယူတတ်ချိန်မျိုးမှာ သစ္စက “အဖေ” ဆို

တဲ့လူကို စိတ်ထဲကနေ အမုန်းမျက်မိဆုံးပင်။ သို့သော် ... “အဘိုးနဲ့တိုင်ပြောပစ်ပြီး တားမြစ်ခိုင်းမယ်” ဟု အမြဲဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒီကနေ့အထိ ဘာလို့များ အကောင်အထည်မထောင် ဖြစ်သေးသလဲ သစ္စမသိ။

ဟိုဘီလူးကောင်တို့ သားအမိကျတော့ သူတို့အထက်က သေရွာကနေ ရှယ်ယာလာခွဲလိုမှမရတာ။ သူတို့ရဲ့အိမ်မှာ အတစ်နှစ်စာဟာ သူ့အမေတစ်ဦးတည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရလေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် “ဘာမှမသိတတ်ပါဘူး” လို့ မေမေက အမြဲစွပ်စွဲတဲ့ သစ္စဟာ လိုအပ်တာရှိ၊ သုံးစရာရှိ အဘိုးဖြစ်သူထံကိုပဲ (အောက်ကျစရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းသည်ထင်သော်လည်း) အမြဲလက်ဖြန့်တတ်ခဲ့တာ။

ကိုယ်က အဘိုးဆီဖြန့်တော့ ဟိုဘီလူးကလည်း အဘိုးဆီပဲ ဖြန့်သဗျာ။ သင်းဟာလည်း “ဘာမှအသုံးမကျဘူး” လို့သာ ထင်ရတာ။ ဒီလိုနေရာတွေမှာတော့ “ကိုယ့်ဖို့ ကိုယ့်ဘက်ဆီတာကံ သိတတ်ဖို့ရာ အသုံးမကျသား။

ကဲ ... တော်ပါပြီ။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်မှ ပျင်းဖြူစိတ်ပျက်နေရတဲ့ကြားထဲ။ ဘာတွေလျှောက်ပြီး ခေါင်းထဲရောက်နေမိတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ ကိုယ် ပေါက်ကရ လျှောက်တွေ နေမိသလို ခုနက မမချောလည်း ယောင်ယမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုတော့ အတွေးထဲ ခေါင်းထဲ မထည့်မိပါစေနဲ့ဗျာ။ ကိုယ့်ဦးနှောက်ကိုယ်များ နပ်နပ်စင်းပြီး ခွေးစာကျွေးပစ်မယ်ဆိုပဲ။ ဘယ်ခွေးမှမစားချင်လို့ ဦးနှောက်ခမျာ ဂုဏ်ငယ်နေရမှာကို ကြိုတွေးထားမိရဲ့လားတော့ မသိ။ ဪ ... သနားပါ ဘိ။ ဟိ ... ဟိ။

ဟော ... မိပြီ။ သစ္စက စိတ်လက်ကုန်ခန်းစွာ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲဟာ” ဟုသာ ရေရွတ်လိုက်မိပါတော့သည်။ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာရှိမလဲ။ ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ နေရာရဲ့ မျက်စောင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ သစ္စက ဟိုမမချော ... ကိုယ်နဲ့ပြဿနာဖြစ် အော်ဟစ်ရိုက်ပုတ်ကတည်းက အဲဒီခုံတန်းကလေးမှာ ရှိနှင့်နေတဲ့ ကောင်မလေးအဖြစ်အပျက်ပေါင်းစုံကို တွေ့ပြီးနေတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမည်။

ပြောပြီးပါပြီလေ။ လူမြင်ကွင်းကြီးထဲမှာပါ ... လို့။ သို့သော် တွေ့ပစေပေါ့၊ မြင်ပစေပေါ့။ ကိုယ်တိုင်က လူသူကင်းမဲ့တဲ့ တောကြီးမျက်မဲထဲတို့၊ ချောင်အမှောင်ထဲတို့ ရောက်နေတာ မဟုတ်တာ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းကြီးမှာ လူစည်စည် ဘတ်စ်ကားတွေ ဘတ်စ်အနားက ပန်းခြံသေးသေးလေးထဲမှာ ဝင်ထိုင်မိနေတဲ့ နေ့လေ။ တစ်ယောက်မလို တစ်ရာတွေတွေ့ သစ္စက ဘာမှမမြင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးထား၊ ဂရုစိုက်နေစရာ ရှိတာမှမဟုတ်တာ။

အဲဒီကောင်မလေးကတော့ ပေါက်ကရတွေ ဖြစ်ပျက်ကတည်းကလည်း မျက်စိစွေကလေးနဲ့ကြည့်။ အားလုံးပြီးစီးပြီး ချမ်းသွားတော့လည်း သူ့မျက်စိက တစ်ချက် တစ်ချက်မှ မရွေ့လာပြန်ပြီ။ ဒီနေ့အဖို့ သစ္စက ဘာအလုပ်မှ သိပ်မရှိလို့ အားချင်း ထထွက်မသွားသေးဘဲ ပျင်းပျင်းနဲ့ ဆက်ထိုင်နေစဉ်မှာ သည်း ကောင်မလေးဟာ တစ်ချိန်လုံး ခိုးကြည့်နေခဲ့သေးတာပါ။ သစ္စက လူကသာ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့နဲ့ အတွေးပေါင်းစုံ

ယောက်ယက်ခတ်ပြီးနေမယ်။ ပညာကတော့ ဒါမျိုးဆို “ဘယ်နှချက် လှမ်းကြည့်သလဲ” လို့ လာမေးမယ့်သူရှိရင်တောင် အတိအကျ ပြန်ဖြေလိုက်နိုင်ပါသေး။

ခုနက မမချောအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိပြီး လူက ရယ်ချင်သွားရချိန်မှာ သစ္စက မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ရှုံ့မဲ့ဖြဲခေါင်းချိုး ဇက်ချိုးလုပ်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ကို ပျောက်ထုတ်ပစ်သည်။ အဲဒီမှာတင် တစ်ချိန်လုံး စွေစောင်းကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မျက်လုံးချင်းကြီး တည့်တည့်သွားဆုံကျနေမိကြပါရော။

ခိုးကြည့်တယ်။ လူမိတယ်။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒါကိုပဲ ကောင်မလေးက ထိုင်နေရာကတောင် ယောင်ယမ်းပြီး ခုန်ထလိုက်ကာ ခံဘေးနားက ကုလားထိုင်အလွတ်နေရာပေါ်မှာ ချထားတဲ့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ကောက်ကက်သိမ်းပစ္စည်းတွေက ပြန်ပြုတ်ကျတာက ပြုတ်ကျ။ ဖြန့်တုန်းက ဖြန့်ထားပြီး ခုမှ အစီအစဉ်ကမကျ ဖြန့်စားခြင်းစားကောက်၊ ကောင်သိမ်းနေတော့ လက်ထဲ မဆန့်မပြဲတွေကဖြစ်။ အား ... ကြည့်ရတာ မျက်စိနောက် ခေါင်းရွပ်လိုက်တာ။

ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ ... ဟ။

အမြင်ကတ်ကတ်ရှိတာနဲ့ သစ္စက ကိုယ့်ဘာသာ ဘတ်စ်ကားဂိတ်ဘက် လှည့်ထိုင်နေရာကနေ အဲဒီကောင်မလေးရှိတဲ့ ခုံတန်းလျားလေးဘက်သို့ပဲ တမင် တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ထိုင်ပစ်လိုက်ကာ ဗရတ်သုက္ခတွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို ခပ်တည်တည်ပဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါတော့သည်။

နည်းနည်းလေး အချိန်ယူလိုက်မှ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရသွားနိုင်ဟန်ရှိတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့လက်ထဲမှာ သူ့ပစ္စည်းအားလုံးကိုပဲ စနစ်တကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေရာချ ကိုင်တွယ်လိုက်နိုင်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လည်းမထိုင်တော့ပါ။ ရှက်ရှက်နှင့်လှည့်ထွက်ပြေးသွားခြင်းမျိုးလည်း မလုပ်ပါ။ သစ္စကို ကျောမပေးတပေး အနေအထားလောက်နဲ့ တမင်စောင်းရပ်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ (ပစ္စည်းတွေကို လက်ထဲပွေ့ပိုက်လျက်) ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခပ်ကြာကြာလေး ဆက်ရပ်နေသည်။

ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိရင်လည်း ပြန်ထိုင်လေ။ ဒါမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလေး ဘာလေး ပြန်ဖြစ်မှာပေါ့။ ခုကျတော့ သူကလည်း တမင်ကျောပေးရပ်နေ၊ သစ္စကလည်း တမင်ကြီးပဲ စိုက်ကြည့်ပေးနေလိုသောအခါ သစ္စဟာ ကျောပေးထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ နောက်ကျောဘက်ကြီးကနေ ကောင်းကောင်းကြီး ဝမ်းသာအားရ စိုက်ကြည့်နေရာကျနေတော့တာပေါ့။

“ဟေ့ ... မင်းဟာက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သွားချင်လည်းသွား၊ မသွားချင်လည်း ပြန်ထိုင်။ မင်းဘာသာ ကြည့်မိတာလည်း ကြည့်မိတယ်ပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ။ ခုကျတော့ ငါလှည့်ကြည့်လာပြီဆိုတာသိမှ ငါ့ရှေ့လာပြီး ကျောပေးရပ်နေတာက ဘာအလုပ်လဲ။ ပေါက်ကရ မလုပ်နဲ့။”

သစ္စက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထအော်ပစ်လိုက်တော့ ကောင်မလေးရဲ့ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်က ကျုံ့တက်သွားပါသည်။ နှုတ်ကလည်း တစ်ခုခုတော့ ထွက်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဘာမှန်းတော့ မသိလိုက်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက သစ္စရှိရာ ဘက်သို့တော့ လှည့်လာပါသည်။ ရှေ့လည်း နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း လောက် လှမ်းတက်လာကာ ...

“ဆောရီး”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“ဆောရီးပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်မ အစကနေ အဆုံး စိုက်ကြည့်နေမိသလို ဖြစ်သွားတယ်”

“စိုက်ကြည့်နေမိသလိုဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိုက်ကြည့်နေတာပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲ့ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ အဲသလိုပဲ”

“ဒါများ ဘာဆောရီးစရာရှိလဲ၊ လူမြင်ကွင်းထဲက အဖြစ် အပျက်တစ်ခုကို မျက်လုံးပါပြီး မျက်စိအကောင်းကြီးရှိတဲ့ လူတိုင်း ကြည့်နိုင် မြင်နိုင်တာပဲ”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အစအဆုံး ...”

“အစကအဆုံးပဲကြည့်ကြည့်၊ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ဖြတ်ကြည့်ကြည့် ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အားလုံးပြီးသွားပြီးတဲ့အခါမှာလည်း ရှင်များ ဘာဖြစ်နေသေးလဲလို့ ဆက်စပ်စုနေမိပြန်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... ဒါနဲ့ တောင်းပန်ချင်ရင် နည်းနည်းလောက် ရှေ့ထပ်တိုးလာပြီး အနားအထိ လာတောင်းပန်ပါလား။ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်ကနေ ကျယ်ကျယ်အော်

ပြောနေကြတော့ ဟိုဘတ်စ်ဂိတ်က လူတွေပါ ကြားကုန်ကြမှာ မစိုးဘူးလား”

ကောင်မလေးက သစ္စရဲ့စကားကို နာခံကာ သစ္စနဲ့ရာ ခုံတန်းလျားလေး အနားသို့အထိ ရောက်လာပါသည်။ သစ္စက သူဝင်ထိုင်ချင်ရင်လည်းရအောင် ခုံတန်းရဲ့ခလယ်လောက်မှာ ဆိုင်နေရာကနေ ဘေးစွန်သို့ တိုးကပ်ပေးလိုက်သည်။ “ထိုင်ပါလား” လို့တော့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုပါ။ ဝင်ထိုင်ချင်ထိုင်၊ မထိုင်ချင်နေ ဒါကတော့ သူ့အလုပ်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးလေ။

ကောင်မလေးကလည်း ဝင်မထိုင်ပါ။ သူ့ပစ္စည်း ဂူလီနတ်စ၊ သဗ္ဗသန့်ပေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းပိုက်ကာ ရင်ဘတ်မှာ အပ်ကိုင်ထားရာကနေသာ ဣယုလိုက်ကာ သစ္စ ဖယ်ပေးလိုက်လို့ လွတ်သွားသည့် ထိုင်ခုံနေရာမှာ တစ်ခုစီ တစ်စီ ခပ်ကျဲကျဲလေးတွေ လိုက်စီချလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ပန်းခြံထဲလာပြီး စည်ပင်ပိုင်တဲ့အများဆိုင်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဈေးဆိုင်ခင်းလိုခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး၊ မဟုတ်လား။

“ခုနက ဘတ်စ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တုန်းက လူတစ်ယောက်က အတင်းတိုက်ချလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မရဲ့အိတ်က ဟောဟိုက မြောင်းထဲကျသွားခဲ့တာပါ။ ညစ်ပတ်သွားတာနဲ့ ဟိုကြံရည်ဆိုင်က ရေစောင်းပြီး အိတ်ရော အထဲထဲက ပစ္စည်းတွေကိုရော ရေပြန်ဆေးထားတာနဲ့...”

“ဪ ... ခုနက ထိုင်ပြီး ပြန်နေလုန်း အခြောက်ခံနေတာ”

“အဲ ... အစ်မတစ်ယောက်နဲ့လည်း ဒီနားမှာ ချိန်းထားတာပါ။ အဲဒီအစ်မကလည်း ခုထိမလာသေး၊ ပစ္စည်းတွေကလွန်းထားတော့ ဒီနားက တစ်နေရာရာမှာများ ရှိနေမလားလို့ လှည့်ပတ်လိုက်ရှာနေတာမျိုးလည်း မလုပ်ချင်။ အဲဒါနဲ့ ဒီတိုင်း ထိုင်နေရပြီး အချိန်တွေက ပိုနေသလို ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သူများတကာရဲ့ပြဿနာကို အစကနေအဆုံးကြည့်မိနေတယ်”

သစ္စက ကောင်မလေးကို စချင်လာသဖြင့် စကားကို ဝင်ထောက်လိုက်လျှင် ကောင်မလေးက တအား အားနာသွားသလို မျက်နှာပေးနှင့် “အဲ့” ခနဲ တစ်ချက် အသံပြုလိုက်ကာ ...

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်တမ်းက အဲဒီတစ်ယောက်က တော်တော်လွန်တာပါ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... နောက်ခံစာစိတ်အကြောင်းရင်းတွေလည်း ဘာမှဖြင့် သိမထားရဘဲနဲ့များ။ အရင်တွေတုန်းက ငါက သိပ်လွန်ထားတာတွေလည်း ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့၊ မင်း သိနိုင်လား”

ကောင်မလေးက သစ္စကို “ဘယ်လိုလူမျိုးပါလိမ့်” ဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။ လူဆိုတာမျိုးက သူစိမ်းလူမသိနိုင်သည့် ကိုယ့်အတိတ်နောက်ကြောင်းဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကောင်းထား ပြောချင်ကြသူကသာ များသည်မဟုတ်လား။ လူနှစ်ယောက်တို့ ပြဿနာဖြစ်ကြပြီဆိုလည်း အကြောင်းရင်းမှန်ကို မသိနိုင်လောက်သည့် တတိယကြားလူကို “သူကသာလွန်

တာပါ။ ငါကတော့ ဒီလိုပါ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ကြက်မွေးနှင့်သပ်ကာ ပြောချင်ကြသူက များမည်။ အခု သစ္စက သူကြံဖူးခြင်းဖူးနေကျ လူအများစုနှင့် ပြောင်းပြန်ဆိုတော့ ကောင်မလေးအတော်စဉ်းစားရ ကျပ်သွားဟန်ရှိလေသည်။

“အမြဲမှတ်ထား။ လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာရယ်လို့ရှိရင် တစ်ယောက်တည်းကပဲ လွန်တယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးက လွန်နေလို့သာ ပြဿနာက ကြီးရတာ၊ တစ်ယောက်တည်းကပဲ စွတ်လွန်နေရင် ပြဿနာတော့ ရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ သေးသေးလောက်ပဲ လုပ်လို့ရမယ်။ ကြီးချင်လို့ မရလောက်ဘူး”

ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သဘောကျသွားသော လက္ခဏာတွေနှင့် ဖော်ရွေလိုရိပ်သမ်းသော ပြုံးဖျူဖျူအရိပ်အယောင်တွေပါ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“အဲ ... ဟိုမှာ အစ်မ ရောက်လာပြီ၊ ကျွန်မ သွားရတော့မယ်”

“သွားချင်သွားပေါ့၊ ဘယ်သူက မင်းကိုမသွားရသေးဘူး၊ ဒီမှာပဲ ရပ်နေလို့ ပြောထားလို့လဲ။ ခုနက ဒီနားလာပြောပါလားဆိုတာက သပ်သပ်နော်။ မင်းဘက်က ပြောစရာတွေ ရှိနေသေးရင်သာ အော်ပြောမနေနဲ့ အနားလာပြောလို့ ဆိုလိုတာ။ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး၊ သွားစရာပဲ ပေါ်လာပြီဆိုရင်တော့ သွားပေါ့။ ခွင့်တောင်းသလိုလိုတွေ လာလုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး”

ကောင်မလေးမှာ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေပါ ပြီးယောင် သမ်းလာတော့ကာ သူ့ပစ္စည်းတွေသူ အိတ်တစ်လုံးထဲ ကောက်၊ ကောက်ထည့်နေပါတော့သည်။ ပစ္စည်းတွေ ကုန်သွားလျှင်တော့ စကားလက်ဆုံ ခဏကျဖူးလိုက်သည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို (အဲဒီလူစိမ်းကလည်းပဲ ခပ်ရွတ်ရွတ် ခပ်ရှဲ့ရှဲ့ထဲကဆိုတော့) နှုတ်ဆက်သွားရကောင်းနိုး၊ အပြောခံနေရဦးမှာစိုးလို့ ဒီတိုင်းပဲ လှည့်ထွက်သွားလိုက်ရကောင်းနိုး ဝေခွဲမရနိုင်ဟန်တွေ ကောင်မလေးရဲ့ရုပ်သွင်မှာ ပေါ်လာသည်။

“နှုတ်ဆက်မနေပါနဲ့။ မလိုပါဘူး။ မင်းကလည်း အားမှာ သွားလို့သာ လာပတ်သက်တာ။ ငါကလည်း မင်းလုပ်ကိုင် နေပုံက မဟုတ်လို့ လှမ်းပတ်သက်လိုက်တာ။ နို့မို့ဆိုရင် တော့ ဒီနှစ်ယောက်ဟာ သူစိမ်းကြီးတွေပဲ။ နောင်လည်း ပြန်ထပ်တွေ့နေကြစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးဆိုတော့ လူမှုရေးအရဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့စရာလည်း မလိုပါဘူး။”

သစ္စက သူ့စိတ်ထဲ အတပ်လှမ်းသိနိုင်နေသလို ပြောလိုက်လျှင် ပြီးယောင်ယောင် ကောင်မလေးက ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်နှင့်ပင် (ဘာစကားမှ ထပ်ဆိုမနေတော့ဘဲ) သစ္စကို ကျောခိုင်းကာ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။ သေချာပါတယ်။ အခုသာ ထွက်သွားနေရင်းက နောက်လှည့်မကြည့်တော့တာ။ သူ့အစစ်ဆိုသူထံ ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သစ္စထံ လက်ညှိုးလှမ်း ထိုးပြကာ တစ်ချက်လောက် လှည့်ကြည့်ဖြစ်အောင်ကို ကြည့်ကြ မည် မဟုတ်လား။

သစ္စက ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ခပ်လှမ်း လှမ်း(တော်တော်ခပ်လှမ်းလှမ်း)က ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ အား ကုန်သုံးပြီး မာရသွန်ပြိုင်ပွဲဝင်သလို ပြေးသွားလိုက်သည်။ သစ္စ ထပြေးတဲ့ဘက်ဟာ ကောင်မလေး သွားနေတဲ့ ပန်းခြံငယ်ဝင်ပေါက် ဝဲဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။ သစ္စက ပြေးရင်းလွှားရင်း ထွက် ပေါက်မရှိတော့တဲ့ ပန်းခြံငယ်ရဲ့ ပုဏ္ဏရိုက်ခြံစည်းရိုးခပ်ပုပုကိုလည်း “လွှား” ခနဲ ခုန်ကျော်ထွက်လိုက်သေးသည်။ သစ္စ ကွမ်းယာဆိုင် ကိုရောက်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကွယ်ပြေးသွားချိန်မှာ ကောင်မလေး လည်း ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေကာ ဟိုဒီလှမ်းမျှော်နေသည့် သူ့အစစ်ဆိုသူ မိန်းမတစ်ယောက်ထံ ရောက်ပြီ။ ကွက်တိ။

သစ္စက ကွမ်းယာဆိုင်ရဲ့နောက်ကွယ်ကနေ ဘတ်စ် ကားဂိတ်က ကောင်မလေးတို့ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ စကားလေး နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းလောက် ပြောပြီးတာ နဲ့ ကောင်မလေးဟာ သစ္စနဲ့ သူ့နဲ့ နှစ်ယောက်သား ရှိခဲ့ကြတဲ့ ပန်းခြံငယ်ထဲက ခုံတန်းလေးတစ်ခုကို နောက်ပြန်ပြန်လှည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုး။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ။

သူ့နောက်ကနေလည်း လိုက်ထွက်မလာဘဲ ပန်းခြံ ထဲတင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကျန်ရစ်တဲ့ သစ္စ တစ်ယောက် ထွက်ပေါက် က ထွက်လာတာလည်း မမြင်ရပါဘဲနှင့် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကောင်မလေးမှာ သူ့လက်ညှိုးသူ တောင် သေချာပြန်မသိမ်းနိုင်သေးဘဲ လေထဲမှာ တစ်ဆစ်ချိုးက လေး ထောင်ရက်တန်းလန်းနှင့်ပင် ပန်းခြံငယ်ထဲမှာ သစ္စကို ဟိုဒီစေ့စဲကာ လှည့်ပတ်လိုက်ရှာနေလေသည်။

ပန်းခြံကလည်း ခပ်သေးသေးကလေးနှင့်၊ နေ့လယ်
နေ့ခင်းမို့ ဘတ်စ်ဂိတ်မှာသာ လူစည်သော်လည်း ပန်းခြံထဲထဲ
ထိုင်နေသူကဖြင့် ခပ်ရှင်းရှင်း။ မတွေ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဟဲ ဟဲ
ဟဲ ဟဲ။

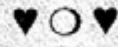
“သေချာပါတယ် ... လောင်းမလား။ အဲဒီကောင်
လေးဟာ နဂိုတည်းက ဖြစ်၊ဖြစ်သမျှ အကြောင်းတွေကို နောက်
ကြောင်းပြန် ပြောပြဖို့ ရည်ရွယ်ရင်း ရှိပြီးသား၊ သူ့အစ်မဆိုသူ
ကိုသာမက ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး တွေ့တွေ့သမျှ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်
ဆွေအပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုးမောင်နှမရွယ်တူချင်းတွေကို “လူ
ထူးလူဆန်း တစ်ယောက်အကြောင်း” ပြောပြီးရင်းပြော၊ ထပ်၊ထပ်
ကိုပြောနေပေလိမ့်တော့မည်။

သူပြောချင်တဲ့လူ ကျန်နေသေးရင် ... ဒီနေ့ တစ်
ရက်သာမက နက်ဖြန်၊ သန်ဘက်၊ နောက်တစ်ပတ်၊ တစ်လ
လောက်လည်း ပြောချင်ပြောဖြစ်ဦးမှာပေါ့။ သစ္စကလည်း အဲဒီ
လိုပြောဖြစ်နေအောင် ပြောစရာရအောင်၊ တမင်ပြောစမှတ်ချန်
ထားရစ်ခဲ့တယ်လေ။ တိုက်ဆိုင်လို့ ဒီနားနောက်တစ်ခေါက်ပြန်
ရောက်တဲ့အခါ ပန်းခြံလေးထဲလှည့်ကြည့်ပြီး ... “အင်း ... ဟိုလူ”
ဆိုပြီး ပြန်တွေးမိပြန်လိမ့်ဦးမည်။

သစ္စကတော့ ခဏနေကျ အဲဒီကောင်မလေးကို
သတိတောင် ရချင်မှ ရမိတော့မှာပါ။ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာက သူ
မရှိတော့ဘဲ၊ သူ့ခေါင်းထဲ အတွေးထဲ ကိုယ်က ခပ်ကြာကြာဆက်
ရှိနေရတာကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ အရသာတစ်မျိုးပေါ့။ အဲ ...
အဲ ... ဒါပေမဲ့ ဟိုမမချောရဲ့ခေါင်းထဲတော့ မသွားဘူးနော်။ နေ

...။ တော်တော်ကြာ ခွေးမစားချင်တဲ့ အပုံကြီးတွေကို (ခေါင်းထဲ
ကလည်းထုတ်။ နုပ်နုပ်စင်းထားမိပြီမို့) မချောခမျာ ဘာလုပ်ရမှန်း
သိ ဖြစ်နေရရှာပါဦးမယ်။

ဟား ဟား ... ဟား ဟား ဟား။

အဲဒီအိမ်ကြီးထဲသို့ စဝင်၊ဝင်လိုက်ချင်းမှာ ချစ်စဖွယ်
ရဲ့မျက်ဝန်းထဲ ပထမဦးဆုံး စရောက်လာသူက ကိုရကွ ဖြစ်ပေ
သည်။

“အဲ”

ရကွက ဝမ်းသာအားရ လေသံကြီးနှင့် သံရှည်တစ်
ချက်ဆွဲကာ အော်ဟစ်လိုက်လျှင် ချစ်စဖွယ်က “ကိုရကွ” ဟု ရွှင်
သန်းတက်ကြွစွာ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။ ရကွက အတော်ကြီးမြင့်
သာ ခုံဝိုင်းရှည်တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေရာကနေ “လွှား” ခနဲ ခုန်
ဆင်းလာပြီး ချစ်စဖွယ်ရဲ့အနီးသို့အထိ လျှောက်လှမ်းလာသည်။
နှုတ်ကလည်း အားပါးတရကြီး ဆိုသလို ...

“အဘိုးပြောထားတဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ ချစ်စဖွယ်လား”

“အဘိုးရဲ့မြေးဆိုတာ ကိုရကွလား”

ပြိုင်တူနည်းပါး မေးမိကြပြီးလျှင် ချစ်စဖွယ်ရော
ရကွပါ ရင်ထဲကိုယ်စီမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေးတွေ ဖြစ်သွားကြ
ပါသည်။ ရကွကတော့ “အဘိုးရဲ့လူယုံတော်၊ အချစ်တော်အဖြစ်
ရောက်လာမည်သူ” ဟု သတင်းကြိုကြားထားရတဲ့သူဟာ ချစ်စဖွယ်

ဖြစ်နေလေတာကို အံ့သြဝမ်းသာပြီး ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။

မြေးအရင်းတွေကိုတောင်လွန်ပြီး ချစ်ခင်အားကိုးမှု ရှိဦးမယ်လို့ သတင်းက ထွက်နေတာလေ။ ခုတော့ အဲဒီတစ် ယောက်ဟာ ချစ်စဖွယ် ဖြစ်နေလေသောအခါ နဂိုက ကြံရွယ်ရင်း ရှိထားတဲ့ “ကြိုကန်ထားမယ်၊ ငါ့တော့ လာမကျောနဲ့” ဆိုတဲ့ အတွေးတွေဟာလည်း လုံးဝ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်။ ချစ် စဖွယ်မှန်း ကြိုသိလို့ကတော့ က၊ပြီးတော့တောင် ကြိုနေနိုင်ပါ သေးသည်။

ပြီးကျ နေခြည့်ထံမှ ကြားထားရတဲ့ “ဂရုစိုက်ရမယ် သူ” ဆိုတာ အတွက်လည်း စိတ်ထင်ပုထ်နေစရာ မရှိတော့ပြီလေ။ “ဘာကောင်လဲ အဲဒါ” ဟု မနာလို ပူပန်ခဲ့ရသူဟာ လက်စသတ် တော့ “အဘိုး” ပေ။ ဒါပဲရှိတာ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မိုးနတ် မင်းကြီးရာ။

ရက္ခ ဝမ်းသာနေသလို ချစ်စဖွယ်ကလည်း တကယ် ပဲ ဝမ်းသာနေပါသည်။

“ဒီအိမ်ကလူတွေက တစ်ယောက်ကို တစ်မျိုးစီနဲ့ သမီးရင်ဆိုင်ရမှာ ငါးယောက်ရှိတယ်။ ငါးယောက် ငါးမျိုး။ တစ်ယောက်မှ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိမယ်၊ အချိုးပြေမယ်လို့ ထင်မထား နဲ့။ မဖော်ရွေတဲ့အပြင် မလိုလား မနှစ်သက်မှုတွေကိုပဲ အထင်း သား ပြကြလိမ့်မယ်” တဲ့။

အဘိုးက အဲဒီလို ကြိုပြောပြထားခဲ့တာပါ။ ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ် ဆုံတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီ ငါးယောက်

ထဲက နှစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အမေအရွယ်၊ အဒေါ်အရွယ် အန်တီကြီး နှစ်ယောက်ဟာ တကယ်ပဲ ဖော်ရွေပျူငှာ နှစ်လိုခြင်းကင်းတဲ့ရုပ် မျိုးတွေနဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ကြတာပါ။ မကောင်းတတ်လို့ ပြုံးပြထားရ သော အပြုံးမျိုးတွေသာ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာရှိလျက် မျက် လုံးလေးလုံးတို့ကတော့ စိမ်းစိမ်းတောက်နေခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စဖွယ်က ဓမ္မမယူတဲ့အပြင် ခွင့်လွှတ်သနားပြီးတောင် နေလိုက် နိုင်ပါသေး။

အံ့တော်ဆိုးတဲ့ မြေးယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် ဆို တာကိုတော့ အဟုတ်ကို ကြိုလန့်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။ ကိုယ့်ထက် နည်းနည်းစီ ကြီးကြမည့် ရွယ်တူမတိမ်းမယိမ်း ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်ဟာ “ထင်သလိုနေတတ်တဲ့ကောင်တွေ။ အချင်းချင်း တောင် မတည့်ကြတာ တခြား ဘယ်သူနဲ့မှလဲ သူတို့ဘက်က အလျှော့ပေး ဆက်ဆံပြီး ခင်မင်ဖို့ စိတ်ကူးရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဆိုသဖြင့် “ဘယ်လိုများ ကြည့်ရှုဆက်ဆံရပါ” ဟု ဦးနှောက် များပင် ခြောက်ခဲ့ရတာ၊ ခုတော့ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ဟာ ကိုရက္ခတဲ့။

ကိုရက္ခဆိုလို့ကတော့ ချစ်စဖွယ်က မကြောက်တဲ့ မလန့်တဲ့အပြင် ခင်မင်လို့တောင်မှနေသေး။ ဟိုးတစ်ခါ နေခြည် တို့အိမ်မှာ တွေ့ဖူးပြီးကြကတည်းက ကိုရက္ခနဲ့ ချစ်စဖွယ်တို့ဟာ နေ့တိုင်းလိုလိုပဲ ဖုန်းပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ ချစ်စဖွယ်တို့အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိပါ။ အနားနားက ဖုန်းခေါ်ပေးတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကိုသာ မျက်နှာပူပူနဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုနေရတာ။

“ရည်းစားစကား မပြောရ”

“အရည်မရ အဖတ်မရများနှင့် စကားဆက်မပြတ်ခြင်းမျိုး သည်းခံပါ”

“လိုရင်းကိုသာ ပြောပါ။ သင့်နောက်တွင် နောက်လူများ တန်းစီစောင့်စားနေနိုင်သည်ကို သတိပြုပါ”

အဲဒီအိမ်က အဲဒီကတ်ပြားသုံးခုကို ဖုန်းတင်ထား တဲ့ စင်ကလေးဘေးမှာ မြင်သာ ထင်သာကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားတာ ပါ။ ချစ်စဖွယ်ဟာ “ရည်းစားစကားမပြောရ” ဆိုတဲ့ ကတ်ပြားကို သာ လိုက်နာနိုင်လျက် ပြောသမျှစကားတိုင်းဟာ အရည်မရ အဖတ် မရတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတာမို့ လိုရင်းပြောပါ ဆိုတာကိုလည်း ဘယ်လိုက်နာနိုင်ပါတော့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နောက်မှာ နောက် လူတွေ တန်းစီစောင့်နေတာမျိုး မရှိသရွေ့ကတော့ အဲဒီမျက်နှာ ပူရ မျက်နှာပြောင်ရတဲ့ အလုပ်ကို ချစ်စဖွယ်ကိုယ်၌က အေးအေး ဆေးဆေးပဲ ပြုမူနေတတ်တာပါပဲ။

ကိုယ်က စ,ခေါ်တာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ တစ် ဘက်ကချည်း အမြဲစခေါ်လာတဲ့ဖုန်းကို မိနစ်နဲ့တွက်ပြီး၊ ခေါ်ဆို ခပဲပေးပြီး ပြောနေရတာ။ အဲဒီလောက်တော့ ပြောမှာပေါ့နော်။

- “စကားလည်း မစပ်မိကြဘူး”
- “အဲ ... ကျွန်မကလည်း အဘိုးကို သူ့မြေးတွေရဲ့နာမည် တွေကို မေးမထားမိတာလေ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”
- “ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာတယ်။ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ ထက်တောင်မှ ပိုသေးတယ်”
- “အဟမ်း ... အဟမ်း ... အဟမ်း ... အဟမ်း”

ချစ်စဖွယ်နှင့် ရက္ခတို့ ပလဲနံပတွေ သင့်နေကြစဉ် မှာ အိမ်တံခါးပေါက်ဝဲကို ကျောပေးထားတဲ့ ဆိုဖာဆက်တီအကြီး ကြီးတစ်ခုဆီမှ တမင်တကာ ချောင်းဟန့်သံတွေ အဆက်မပြတ် ပင် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ရက္ခကတော့ “ဒါ သစ္စပဲ” ဆိုတာကို အတပ်သံသဖြင့် လှည့်လို့ကို မကြည့်ပေမယ့် ချစ်စဖွယ်ကတော့ ချောင်းဟန့်သံတွေ ထွက်လာသည့် ဆိုဖာကြီးထံ အကြည့်ရောက် သွားမိပါသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ဆိုဖာကြီးရဲ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် က ဘွားခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တာမို့ ချစ်စဖွယ်မှာ “အဲ” ခနဲ နေအောင် လန့်သွားရပြီးမှ ထိုလူ့ကို သေချာမြင်လိုက်ရသည်၌ လက်ညှိုးကလေး ထိုးရွယ်ကာ ...

- “အဲ ... ဟိုတစ်ယောက်”
- “ဟား ဟား ဟား ... မှတ်မိသားပဲ။ ဒါနဲ့ မင်း အဲဒီနေ့ ကစပြီး ဒီနေ့အထိ ငါ့အကြောင်းကို လူဘယ်နှယောက် လောက်ကိုများ လျှောက်ပြောပြပြီးသွားပြီလဲ”
- “အဲ ... ငါးယောက်လောက်တော့ ... အင်း ... မဟုတ်ဘူး၊ ခုနစ်ယောက် ထင်တယ်”

သစ္စမှာ ကောင်မလေးကို မျက်နှုံးပင့်သွားလောက် အောင်ပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘယ်လိုလဲ ! တကယ်ပဲ ရိုးရိုး သားသားနဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်ပါပဲ ဆိုတဲ့အထဲကများလား။ များသော အားဖြင့်ကတော့ အဲဒီလို အကျောကြီးနဲ့ မေးထည့်လိုက်ရင် “ဘာလို့ပြောရမှာလဲ” တို့၊ “အမိပွယ်မရှိတာ” တို့၊ “ခေါင်းထဲ မှာတောင် မရှိဘူး” တို့ စတဲ့ ပေါက်တတ်ကရ ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ် ဆယ် စကားမျိုးတွေကိုပဲ ဇောင်းပဲနုရွဲလေသံမျိုးတွေနဲ့ ပြန်ရတတ်

တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါသစ္စလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ခုံးတတ်တဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ပဲထားပြောပြီး ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အများနဲ့မတူအောင် လုပ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

“အဘိုးရဲ့ နောက်ထပ် မြဲးတစ်ယောက် ဆိုတာ သူလား”

သစ္စက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်ကာ “သစ္စလို ခေါ်တယ်” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးကလည်း ချက်ချင်းပင် “ချစ်စဖွယ်ပါ” တဲ့။ သစ္စက တည်တည်တင်းတင်းနဲ့ ခပ်ထန်ထန် ဖြစ်နေနိုင်သည့် ကိုယ့်မျက်နှာကြောကို (လျော့နေမှန်းလည်း လူမရိပ်မိအောင်) တဖြည်းဖြည်းချင်း၊ နည်းနည်းချင်း ကြိုးစားပြီး လျော့လျော့နေရင်းက ကောင်မလေးကို ခပ်စိုက်စိုက်ပဲ ကြည့်ပေးနေလိုက်သည်။

မဆိုးပါဘူး။ သစ္စရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က သစ္စစိတ်ပင်စားတတ်လေ့ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေလောက် ဂုဏ်ထူးမှတ်ထွက်ပြီးသား အနေအထားမျိုးအထိ မဟုတ်ပေမယ့် ရုပ်ကလေးရော အမူအရာ၊ အနေအထိုင်နဲ့ နာမည်ကလေးပါ အောင်မှတ်တော့ ဖြင့်မကပါဘူး။ မည်သို့ပင် ရှိပစေလေ။ အဘိုးက အလေးထားမှန်း သိသာနေတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ရကွနဲ့လည်း “ဝမ်းသာတယ်၊ အမယ်လေး ဝမ်းသာလိုက်တာ” ဆိုတာမျိုးတွေလောက်ထိ အကျွမ်းတဝင်ရှိပြီးသူတွေ ဖြစ်နေကြပြီဆိုမှတော့ သစ္စကလည်း မူလက စဉ်းစားထားတဲ့အတိုင်း “ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုပါဘူး” ဆိုတဲ့ အတွေးကို အမြန်ဖျောက်ထုတ်ပစ်ရတော့မည်။ ပတ်ကိုပတ်သက်

ရမည်။ လုံးကို လုံးရမည်။ သူ့ဘာသာသူ အောင်မှတ်သာသာမကလို့ မယ်ကုဝဏ်ရုပ်ပဲရှိရှိလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

သစ္စရဲ့ အကြည့်ကြီးကြောင့် ချစ်စဖွယ်မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်တွေတောင် ဖြစ်လာရကာ “အဲဟိုနေ့က ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ” ဟု ရှက်ဝဲဝဲလေး မေးလိုက်ပါသည်။

“ပြန်ကြည့်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလို့ အမြန်ထပြေးပြီး ပန်းခြံအပြင်ဘက်က ကွမ်းယာဆိုင်နောက်မှာ သွားပုန်းနေတာလေ၊ လှမ်းမြင်နေရသားပဲ”

ချစ်စဖွယ်က ပခုံးကျုံ့ကျုံ့လေးကို အထက်အောက်လှုပ်ကာ လှုပ်ကာ “တအစ်အစ်” နှင့် ရယ်နေလေသည်။ ချစ်စဖွယ်ရဲ့ မြင့်လိုက် နိမ့်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ ပခုံးလေးတွေကို လိုက်ကြည့်နေမိတဲ့ ရကွကို သစ္စက လှမ်းသတိထားမိနေရတော့ စိတ်ထဲက နေ “တဟက်ဟက်” ရယ်လိုက်မိ၏။ အစားလောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားဘတ်တဲ့ကောင်ဟာ ဒီတစ်ခါတော့ အဲဒီပန်းဖြူဖြူလုံးလုံးလေးတွေကို “ဝက်လက်စွပ်ပြုတ်ဟင်း ချက်စားပစ်လိုက်ရ” ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ငေးနေမိတာတော့ မဟုတ်ဘူး မှတ်လား။

ဪ ... သနားစရာကောင်။ နေရာတကာ ငါနဲ့ လိုက်လိုက်ယှဉ်တတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါမှာတော့ ငါဟာ မင်းရဲ့ သူညီပြိုင်ဘက် မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး ဟောကောင်ရေ။ သစ္စကိုဒီလို နေရာမျိုးမှာတော့ မင်း လာတက်ယှဉ်ဖို့ စိတ်မကူးလေနဲ့ ဘီလူးရဲ့။

သစ္စနှင့် ချစ်စဖွယ်တို့လည်း နဂိုတည်းက အသိအကျွမ်းတွေပဲ ကြုံဖြစ်နေနှင့်ကြတာ ရကွ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လှုပ်ရှားလို့ နေပါသည်။ သစ္စဆိုတဲ့ အဲဒီကောင်ဟာ သူက ကိုယ့်ကို

“ယက္ခ” (ဘီလူး) လို့ခေါ်လေတိုင်း ကိုယ်ကလည်း “မင်းသာ သစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဝစ္စ ... ဝစ္စ” ဟု ပြန်ခေါ်တတ်တဲ့ အတိုင်းပင်။ သူ ဟာ မိန်းကလေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ဝစ္စမှ တကယ့် ဝစ္စ။ ဝစ္စ(မစင်၊ ကျင်ကြီး)တောင်မှ ရိုးရိုးဝစ္စမဟုတ်။ ဝစ္စပုပ်၊ နံဟောင်နေတတ်တဲ့ အပုပ်အပဲ့ဝစ္စမျိုးပါ။

ခုလည်းပဲ ကြည့်စမ်း။ ယောက်ျားအချင်းချင်းဆိုရင် တော့ဖြင့် အင်မတန် စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာ သိသာနေသည့် အကြည့် မျိုးကြီးနဲ့ “အဲကလေး” ကို စိုက်ကြည့်နေပြန်ပြီ။ ချစ်စဖွယ်ဟာ သူ့မူပိုင်အတိုင်း “အဲ” လို့တောင်မှ ပြန်မထွက်နိုင်။ (-) မြင်ကတ် စရာ အကြည့်ကြီးအောက်မှာ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် ဖြစ်နေရတာ။ ဒါတောင်မှ ချစ်စဖွယ်ဟာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရွေး ပေါင်းတတ် သင်းတတ် ဖော်ရွေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး။ အလကားနေရင်း ရှက်ကြောက်တွန့်တိုနေတတ်တဲ့ အစားထဲက မဟုတ်ပါ။ အဲဒီလို လူမျိုးတောင် မနေတတ်တော့အောင် လုပ်နေတာ။

“ဪ ... မင်းတို့နဲ့ တွေ့ပြီးကြပြီလား”
ဧည့်ခန်းထဲသို့ အဘိုးဦးမြသောင်း ရောက်ရှိလာပါပြီ။
“အဘိုး ... ချစ်စဖွယ်က ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုတုန်းကတည်းက အသိုတွေပဲ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေး နေခြည့်ရဲ့သူငယ် ချင်းလေ”
“ကျွန်တော်နဲ့ကတော့ ဘယ်သူမှ ကြားမခံဘူး၊ နဂိုတည်းက တိုက်ရိုက်မိတ်ဆွေ”

ဦးမြသောင်းက မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာ မျက်နှာကို ရွဲ့ လိုက်သည်။ ခုလိုကျတော့လည်း လုယက်ပြီး “သူနဲ့ပိုကျွမ်းတယ်။

ငါနဲ့ပိုခင်တယ်” လုပ်ချင်နေကြပြန်ပြီ ထင်သည်။ မနေ့ကအထိ တော့ စကားပြောနေတုန်း ကျောခိုင်းသွားတဲ့လူနဲ့။ နားရွက်ထဲ လက်ညှိုးထိုးထည့်ပြီး နဖာကလော်သလို ကလော်နေတဲ့ကောင်နဲ့။

“တစ်ချက်တီးလောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ မင်း ဘို့ကို ငါလိုက်ရှာခေါ်ပင့်မနေနိုင်ဘူး၊ တစ်ချက်မတီးခင် ဧည့်ခန်း ထဲက ကြိုစောင့်နေကြ၊ ဒါပဲ” လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် မှာထားတော့ လည်း ခပ်မာမာနဲ့ အမိန့်ဆန်တဲ့ လေသံကြောင့် ရောက်တော့ ရောက်နေကြပါရဲ့။ တစ်ယောက်က လူထိုင်ဖို့မဟုတ်။ အလှပြ ထားရုံသက်သက်ဖြစ်တဲ့ သစ်သားပန်းကနုတု ခုံဝိုင်းရှည်အမြင့် ကြီးပေါ် တက်ထိုင်နေတာ။ သူ့အရပ်ကလည်း အမြင့်ကြီးနဲ့မို့ ခေါင်းက မျက်နှာကြက်ကျောက်ပြားတွေနှင့်ပင် ထိလှလှဖြစ်နေ ပြီ။ တမင်ရောက်လာတဲ့လူက သူ့ကိုမော့ကြည့်ရအောင်။ သူလည်း ပြန်ဆင်းလာရခက်အောင် လုပ်ထားတာလေ။ ဆင်းချင်တော့လည်း သွားခနဲ။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ကြောင်ကျပဲကျတာ အံ့ရော။

နောက်တစ်ယောက်ကကျတော့ ဧရာမဆိုဖာပုံပုံကြီး ထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို အခွေလိုက်လေး လုံးပြီးဝင်အိပ်နေသည်။ ဆင်ပါ ခြံထားလိုက်သေး။ ဟိုအကောင်နဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ တွေသာ ကြုံဖြစ်မနေလိုက်တော့ မိတ်ဆက်ပေးမယ့် အချိန်မှာ “တခေါ်ခေါ်” နှင့်ပင် အသံထွက် ယောက်နေလိုက်ဦးမှာ မြင်ယောင် မိသေးတော့။

“ဘယ်မလဲ မင်းတို့အမေတွေကော”
“အဘိုးက မေမေတို့ကိုပါ စောင့်နေရမယ်လို့ မှာထားတာ လား”

“မေမေက သူနဲ့တော့ တွေ့ပြီး သိပြီးပြီတဲ့၊ အဲဒါကြောင့်”
 “တွေ့ပြီးတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ စောင့်နေရမယ်လို့လည်း
 ပြောမထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဓိကပြောစရာ၊ ပြစရာရှိသေး
 တယ်၊ သွားခေါ်လိုက်ကြ။ ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ အဘွားကြီး
 ဒေါ်ကြည်ကရော။ ဒေါ်ကြည် ... ခင်ဗျားကို ကလေးတွေ
 နဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကြိုစောင့်နေနှင့်ပါလို့ မှာထားတယ်
 လေ”

ဦးမြသောင်းရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် တစ်ဘက်ခန်းမှာပဲ
 ရစ်ဝဲလုပ်နေတဲ့ ဒေါ်ကြည်က ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာပါသည်။
 ကလေးတို့ရဲ့ အချစ်တော်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို အသည်းကျော်ဖြစ်
 တဲ့ ဒေါ်ကြည်ဟာ သစ္စာနဲ့ ရကွဲက မလိုလားတဲ့သူမှန်ရင် သူ
 အနေနဲ့ကလည်း ဖွဲ့ဆန်ကွဲပဲ ဖြစ်ကာ အိမ်ရှင် အိမ်ဦးစီး ဦးမြ
 သောင်းရဲ့စကားကိုလည်း (နှစ်ကာလကြာရှည်လှပြီဖြစ်သော လူပု
 အိမ်အကူကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း) အတိအလင်း မဟုတ်တဲ့တိုင်
 မထိတထိတော့ ဆန့်ကျင်ဝံ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်နှယ်လဲ။ ကိုယ့်မြေးတွေရှိရက် ဘယ်ကမှန်
 မသိတဲ့ ဟာမလေးတစ်ယောက်ကို မြေးအရာ၊ အရင်းအချာအ
 ထားမည်ဆိုတာကို မခင်မွန်းနဲ့ မစိန်စိတို့ထံမှ ကြိုသိထားကတည်း
 က (အဲဒီနှစ်ယောက်နှင့်လည်း တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း၊ တစ်လှ
 တစ်စည်းတည်း မဟုတ်လှပေမယ့်) ဒေါ်ကြည်က ဆန့်ကျင်ကာ
 ကွက်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးထားပြီးပြီလေ။

“ကဲ ... ဒေါ်ကြည်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ပေးမယ်လို့ပြောထား
 တာ အဲဒါပဲ”

ရှင်မိထွယ်
 မောင်ကို မုန်းတယ်
 အသစ်တော်မတ်လဲနန်းတပျာသစ်

ရှင်မိထယ်

မောင့်ကိုမုန်းတယ်

တကယ်ပါကွာ

မင်းမျက်နှာလေးက ကိုယ့်အတွက်ထာဝရ
ကဗျာမပီ ... စာမပို

မင်းမျက်နှာလေးက တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီး
တစ်စိန်စိန်ကြည့်လေ ကိုယ့်အတွက်
အမောပြေလေးပါပဲ ခင်ရယ်...။

“အစ်ကိုကြီးရယ် ... အစ်ကိုကြီးရဲ့အလုပ်ထဲမယ် အလုပ်
သမားအသစ်ခန့်မယ့်ကိစ္စဟာ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ဒေါ်ကြည်က တမင်ပင် “အလုပ်သမား” ဆိုတဲ့စကား
ကို ကြိုပြောထားပေးလိုက်ပါသည်။ အိမ်ထဲရောက်လာမယ်မှ
မကြံသေး အင်မတန် စိတ်ဆတ်တတ်ကြတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်
လုံးကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး အပိုးကျိုးနေအောင် စွမ်းဆောင်
သားလိုက်နိုင်သော ဒီဟာမကလေးကို တစ်ဘက်ခန်းကနေ အကဲ
ခတ်နေရင်း ဒေါ်ကြည်က မရှုစိမ့်နိုင် ဖြစ်နေတာကြာပြီ။ အဲဒါ
ကြောင့် တမင်ပင် “ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိ” လို့ ကြိုနှိမ်ထားလိုက်ချင်
တာပါ။

“ဆိုင်လား မဆိုင်လားဆိုတာ ကြည့်လေ ခင်ဗျား”

“ကြည်ကြည်”

ဒေါ်ကြည် တစ်ယောက် ဆတ်ခနဲပင် ဖြစ်သွားပါ
သည်။ အောင်မာ ... ကလေးတွေခေါ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ခေါ်ရဲတယ်။
သူ့အရွယ်ကလေးနဲ့ ငါ့အရွယ်ကြီးကို။ ကလေးတွေတောင်မှ
ချစ်လွန်းတာရယ်။ မမချစ်များလားလို့ရယ် သည်းခံထားတာဟေ့။
သူတို့အမေတွေတောင် ငါ့ကိုတော့ “ကြည်ကြည်” လို့ ရွယ်ရင့်
ဘတူလေသံမျိုးနဲ့ မခေါ်ကြပါဘူး။

“ကြည်ကြည် ... ကျွန်မပေးပစ်ခဲ့တဲ့ မောင်းကွင်းလက်စွပ်
ကို ကြည်ကြည်တို့ ရွာဦးစေတီက ဌာပနာပိတ်ပွဲအမိ
ဆရာတော်လက်ထဲ အပ်ဖြစ်လိုက်ရဲ့လား”

မြတ်စွာဘုရား။

“ညည်း ... ညည်း ဘယ်သူလဲ”

ကောင်မလေးက ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလာလျှင် ဒေါ်ကြည်သည် ယောင်ယမ်းကြောက်လန့်ပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိရာ Side Table စားပွဲပုလေးတစ်လုံးနှင့် နောက်ပြန်ဝင်တိုက်မိပြီး ယိုင်လဲကျမတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။ ကောင်မလေးက ယိုင်ကျသွားသည့် ဒေါ်ကြည်ကို လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကတစ်ချက်။ ပခုံးကတစ်ချက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးဖမ်းဆွဲချုပ်ကိုင်ပေးလိုက်သည်။

“ကြည်ကြည့်တူကလေး မောင်သောင်းကျော် သင်္ကန်းဆီးချင်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ အလှူငွေ သပ်သပ်ထားပေးပစ်ခဲ့တယ်နော်။ အခု ငယ်ဖြူရဟန်း ဖြစ်မှဖြစ်ခဲ့ရဲ့လား။ လူပြန်မထွက်ဖြစ်ရင် ဘယ်နှုတ်လောက်များ ရနေပြီလဲ။ ပရိယတ္တိဘက်ကော လိုက်သေးလား။ ဘာတွေအောင်ပြီးပြီလဲ။ ဒါနဲ့ ဘွဲ့မည်ကရာ ဘာတဲ့လဲ။ ကျွန်မ ရဟန်းအစ်မ ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ရဲ့လား”

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး။ မမချစ် ... ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား”

ဒေါ်ကြည်အဖို့ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ရလွန်းသည်မှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပါပင်။ သို့သော် ကြောက်လွန်းလို့ဆိုပြီး ထွက်ပြေးချင်လို့မှ မရနိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်နေပါသည်။ ပြီယိုင်လဲမသွားစေရန် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပေးမထူမံပေးထားမှုဟာ ဒေါ်ကြည်ကို ပြေးထွက်ဖို့နေနေ လှုပ်လို့ရှားလို့မှ မရတော့အောင်ပဲ ဖြစ်နေစေသည်။ အဲဒါလည်းပဲ ဟိုတုန်းကအတိုင်းပါပဲ။ တစ်ထပ်တည်းပဲ။ မမချစ်ဟာ ဒေါ်ကြည်

တို့လို အိမ်ကအလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာ အင်မတန် လက်ပါလှေကိုင်ကာ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိရင်တောင် လက်ကောက်ဝတ်ကို သေချာဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီးတော့မှ တိတိကျကျ ပြောတတ်လေ့ရှိသူ။

“မမ ... မမချစ်လား။ ကျွန်မ မမချစ် မှာခဲ့တာတွေ တစ်ခုမှ မမေ့ဘူး။ မလွဲဘူး အားလုံးအတိအကျဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မောင်သောင်းကျော်က အခု ဦးစင်းသီဟတေဇ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဝါတော်က မမချစ် နှစ်ပတ်လည်နဲ့တူတူပဲ။ (၂၄)ဝါရပြီ”

ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ဖို့၊ ကြိုနှိမ်ထားဖို့၊ မရှုစိမ့်ဖို့ဆိုတာတွေလည်း ခေါင်းထဲက စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်ကွယ်သွားရပါပြီ။ အဲဒီ မောင်းကွင်းလက်စွပ်နဲ့ မောင်သောင်းကျော်တို့ကိစ္စ ဆိုတာပဲ အစ်ကိုကြီး ဦးမြသောင်းဘောင်မှ သိမှသိထားပါလေစရာ ဒေါ်ကြည်က ထင်သည်။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ အဲဒီကိစ္စနှစ်ခုစလုံးကို သိထားသူက (သက်ရှိထင်ရှားဆိုလို့) ဒေါ်ကြည် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား။

ဘုရား ... ဘုရား။ တကယ်ပဲ မမချစ်ပဲ ဖြစ်နေလေအောင်လား။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကိုယ့်မိသားစုထဲ ပြန်မဝင်လာခဲ့ဘူးနဲ့ တခြားတံစ်ပါး မိသားစုတစ်စုထဲ ရောက်သွားခဲ့ရပါသလဲ။ နှုတ်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံမှ ရှိနိုင်ခဲ့ပါလေစ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညည်း ဘယ်လိုများ တိုက်ဆိုင်ပတ်သက်ပြီး ပြန်တွေ့ဖြစ်ကြသည်လဲ။ “ယောက်ျားဘဝ ပြန်ရဖို့ ဆုပန်ထားတယ်” ဆိုပေမယ့် မိဘဝအဖြစ်သာ ပြန်လာခဲ့နိုင်သတဲ့။ ဘယ်နေရာမှာများ ကံညည်းသွားခဲ့လို့ပါလိမ့်။ ဘုရား ... ဘုရား။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်

ဖျံမှာလည်း မွဲသီးလေးတစ်လုံး ပါနေပါကလား။ တိုက်ဆိုင်လိုက် ပါဘိ။ သူဟာ တကယ်ပဲ မမချစ်ပါလို့ လက်ခံလိုက်ရတော့မှာ လား။

ဒေါ်ကြည်ဟာ မျက်ရည်တွေ တတွေတွေ စီးကျလာ ရတော့ကာ မမချစ် တစ်ဖြစ်လဲ မိန်းကလေးငယ်ကို ပြန်လည် ပွေ့ဖက်၊ ဖက်တွယ်ထားမိပါတော့ပြီ။

“ကြည်ကြည် ပြန်မှတ်မိ လက်ခံတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါ တယ်”

ထိုအခိုက်မှာပဲ သားတွေရဲ့ အတင်းလာဆွဲခေါ်ရာ နောက်ကို မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် လိုက်ပါလာကြရသော ခင် ခင်မွန်းနှင့် စိန်စိခြယ်တို့နှစ်ယောက်သားမှာ ရကွ။ သစ္စတို့နှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြပါသည်။ ဝင်ဝင်လာချင်းဆိုသလို ပင် ဒေါ်ကြည်နှင့် ဟိုမိန်းကလေးတို့ရဲ့ ဖက်တွယ်ငိုကြွေးနေကြ ဟန်တွေက ခင်ခင်မွန်းကော စိန်စိခြယ် ကိုပါ မျက်စိထဲ ပိုကောင် ဝင်သလို စပ်ဖျင်းဖျင်းတွေ ဖြစ်သွားစေရသည်။

ဒီမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်လို့ သတင်းစကြားကြ ရကတည်းက “ဆင်ဖမ်းမဟဲ့၊ ကျားဖမ်းမဟဲ့” နှင့် ဒေါင်းတိမောင် တိ အော်ဟစ်ထားခဲ့ကြသော သားတော်မောင် နှစ်ကောင်သည် လည်း ကြောင်နဲ့တွေ့တဲ့ ကြွက်ငယ်တွေလို ဖြစ်သွားကြရပြီ။

“သူ့ဘာသာသူ ရောက်လာတာကို ငါက ဆင်းတွေ့စရာ ဘာလိုလဲ”

အဲဒီလိုဆိုရင် ကျောပါခိုင်းထားလိုက်သေးတဲ့ ခင် ခင်မွန်းကို သားတော်မောင် ရကွက (မလုပ်စဖူး) နောက်ကျော

ကနေ သိမ်းဖက်မွှေးကြူကာ “အဘိုးအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန် တော်အတွက် မေမေက လုပ်ပေးရမှာပေါ့” ဆိုလို့ “ဗုဒ္ဓေါ” ဟု တောင် အော်ဟစ်ခဲ့မိရတာ။ စိန်စိခြယ် ဆိုရင်လည်း ...

“ရုပ်တီးရုပ်ယုက်တော်၊ နင်တို့အဘိုးဟာ ငါတို့တွေကို တမင်သက်သက် သိက္ခာကျ၊ မျက်နှာငယ်ရအောင်များ ကြရွယ်နေတာလား”

ဒေါသတကြီးနဲ့ (ကိုယ့်သားကိုယ်ပဲ) လက်ညှိုးငေါက် ခေါက်ထိုးကာ အော်မိတော့ ...

“ရကွရဲ့အမေက ခုလောက်ဆို အောက်ကို ရောက်နေ လောက်ပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရကွနဲ့ ကျွန် တော်နဲ့ ပြိုင်ရတော့မှာ မေမေ။ အမွန်းနဲ့ ရကွတို့ဆီမှာ သစ္စ ရုံးအောင် မေမေက လုပ်မလို့လား”

စိန်စိခြယ်မှာ ကိုယ့်ထဘီစကိုယ် အသာမကာ လှေကားထစ်တွေကို ချော်မလဲရုံတမယ် ပြေးဆင်းလာခဲ့ရတော့ တာပါ။ သစ္စရဲ့ သဘောထားတွေက ဤသို့ပြောင်းလဲသွားလျှင် ရကွလည်း ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာ သေချာသည်လေ။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မြန်မြန်ထက်ထက် သိရဖို့ အရေးကြီးပြီ မဟုတ်လား။

ဧည့်ခန်းထဲ ကိုယ်စီရောက်ကြတော့ ခင်ခင်မွန်းရော စိန်စိခြယ်ပါ ထပ်မံ၍ အံ့ဩကြရပါပြီ။ အင်မတန် ဖင်ခေါင်း ကျယ်လှကာ သူ့ကိုယ်သူ “အိမ်အကူမိန်းမကြီးပဲ” ဆိုတာ တစ်ခါ တစ်ရံ မေ့များတောင် မေ့နေပုံရတဲ့ ဒေါ်ကြည်ဟာ တကယ် Reserved Manner (တည်ကြည်၊ ဣန္ဒြေကြီး၊ ရောရောထွေး

ထွေးမဆန်၊ တစ်သီးတစ်သန့်ကြီး) စိတ်ထားရှိသော မိန်းမကြီးမျိုး။ သူ့ရဲ့လူ့ဗြေသမ္ပတ္တိဟာ ကြီးကြီးနိုင်လွန်းလိုက်တာ။ စိန်စိခြယ်တို့ ခင်ခင်မွန်းတို့ကိုပင် သူက ရံဖန်ရံခါတွေမှာ အလုပ်ရှင်အိမ်ရှင်အရာ ထားပေးချင်တတ်သူ မဟုတ်။ သမီးတွေ တူမတွေလို သူကပဲ အထက်စီး။ လူကြီးသူမကြီး လုပ်ချင်နေတတ်သေးတာလေ။

ခပ်ရိုင်းရိုင်း နှိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သစ္စာရှိခွေးမျိုးကောင်းတစ်ကောင်လို သူက သခင်တစ်ယောက်တည်းသာ စိတ်ထဲရှိမယ်ဆိုတဲ့ အစားထဲက။ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီးတာ နှစ်ပေါင်းအစိတ်နီးပါးပင် ရှိလာပြီဖြစ်သော်လည်း သင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာက ဒေါ်ခင်ချစ်ဇာလွဲရင် ဦးမြသောင်းကိုတောင်မှ သိပ်ဆရာတင် ဦးထိပ်ထားနိုင်ပုံ မရလှသေးတာပါ။ “မရဘူး မမချစ်မှ မမချစ်ပဲ” ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးမျိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။

အဲဒီအဘွားကြီးမျိုးဟာ “ဦးမြသောင်းကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပတ်သက်မှု ရှိသည်မသိ။ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့နေရာနဲ့ အာဏာကို ထိပါးလာနိုင်တဲ့ မိန်းကလေး” လို့ (သူတို့နှစ်ဦးပဲ ပြန်ပြောပြထားခဲ့ကြတာပါပဲ) သိလိုက်ရကတည်းက သူလည်းပဲ မောင်းတင်၊ ပြောင်းပဲလှည့်ထားပြီးတဲ့ ကောင်မလေးကိုမှ အခုတော့ ဖက်လို့ ယက်လို့ ငိုလို့ ယိုလို့။

“အမယ်လေး ... မခင်မွန်း ... မစိန်စိ”

ဒေါ်ကြည်က ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိခြယ်တို့ကို ဆီးကြိုခေါ်ငင်လိုက်သည်။ မှဲ့နက်ကလေးတစ်လုံး ခပ်ထင်းထင်း ပါနေတဲ့ ချစ်စဖွယ်ရဲ့ဇာယ်ဘက်လက်ဖျံကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားရာကနေ ရှေ့သို့ လှမ်းထိုးပြလိုက်ရင်း ...

“အမယ်လေး ... မမချစ်ပါ မစိန်စိတို့ရဲ့၊ သူကမှ မမချစ်အစစ်ပါ။ ခုမှ ပြန်တွေ့ ပြန်ဆုံကြရတော့တယ် မခင်မွန်းရဲ့၊ ဒါ ... မမချစ်ပါ”

“ဘာဖြစ်တယ် ... ဘယ်လို”

“ဒေါ်ကြည် ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် အဲလိုဖြစ်နေမှာလဲ”

ခင်ခင်မွန်းရော စိန်စိခြယ်ပါ ခါးခါးသီးသီး အော်ဟစ်လိုက်ကြသံတွေ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ညံ့တက်သွားကြပါတော့သည်။

“သူက အဖေ့ တပည့်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေးပဲ။ သူ့အဖေကလည်း အဖေ့ဆီမှာ လစာနည်းဝန်ထမ်း လခစား၊ သူ့အမေကကျတော့ သိပ်မမာရှာလို့ သူတို့ရဲ့အခြေအနေက ကျပ်တည်းတယ်ပေါ့။ ကလေး ဆယ်တန်းအောင်တော့ အိမ်မှာကျပ်လွန်းလို့ ဒီကလေးကိုလည်း အလုပ်တစ်ခုခုပေးပါဆိုပြီး လာပြောတော့ ပညာဒါနပြုချင်တာနဲ့ အစစတာဝန်ယူတယ်၊ ဘွဲ့ရတဲ့အထိတော့ ဆက်ထားလိုက်ဦး။ အလုပ်ထဲ အဆောတလျင်ကြီး မထည့်လိုက်နဲ့ဦးလို့ပဲ ပြောထားခဲ့တာ ...

ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်သူဖြစ်နေလဲဆိုတာတော့ လုံးလုံး မသိခဲ့ဘူး။ သူကတော့ အဲဒီနေ့က အလုပ်ထဲပါလာတဲ့နေ့မှာပဲ အဖေမှန်း သိလိုက်တယ်။ အရင်ကလည်း သူ့အကြောင်းသူ ဒီလိုပဲ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ နည်းနည်းပါးပါး သိခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့ဘာသာပဲ သိလိုက်တာ၊ ကိုယ့်လည်း ဖွင့်မပြော၊ နောက်ထပ်လည်း ထပ်မတွေ့ဖြစ်

ကြတော့ သူ့အဖေကတစ်ဆင့် ပညာဒါနသာ ပြုနေခဲ့တာ တော်ကံလျှောက် တစ်ခါမှ စကားမစပ် မပြောဖြစ်ခဲ့ကြ ပါဘူးလေ။ ဟိုးတလောကမှ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်းနဲ့ မောင်ထူးက 'အဘ ကျောင်းထားပေးနေတယ်ဆိုတဲ့ ကိုမြင့် ဆိုင်ရဲ့ သမီးကလေးဆိုတာ ဟောဟိုဟာပဲ။ ကိုမြင့်ဆိုင်တို့ က ဒီလမ်းထဲပဲနေတာ' လို့ ပြမှ သူ့ကို ဒုတိယအကြိမ် အဖြစ် ပြန်မြင်ဖူးတာ ...

အဲဒီအထိလည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲကတော့ ဘာမှမဖြစ် ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ မမှတ်မိဘူး။ သူကလေးကတော့ ကိုယ့်ကို သိနေတော့ လာနှုတ်ဆက်လိုက်ရင်းကမှ ...

တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဇာတ်ကြောင်းလှန် နေတဲ့ အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းရဲ့ စကားသံများက ဆတ်ဆတ်ကြ ဝင်အော်ကြပြန်တဲ့ အသံနှစ်ခုကြောင့် ပြတ်တောက်သွားရပါ သည်။

“သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က အဖေ့ဆီမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ် သုံး ဆယ်လုပ်လာတဲ့သူဆိုတော့ ဒီလိုပဲ လျှောက်စုံစမ်းမေးမြန်း ယူထားတာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မောင်ထူးနဲ့ပါ ပေါင်းကြံကြတာမျိုးက ပိုလို့တောင်ဖြစ် နိုင်သေးတယ်”

“ဒေါ်ကြည် ... ဒေါ်ကြည်ကရော ဘာလို့ တန်းယုံရတာ လဲ။ ဒေါ်ကြည်လို လူမျိုးက ဘေးပယောဂတစ်ခုခုမပါရင် ဒီလောက် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိကိုမရှိဘူး။ ဒေါ်ကြည်က မေမေလူ မှ မေမေလူ အစစ်ကြီးဟာကို”

“သူ့အသက်က မေမေ ဆုံးခဲ့တဲ့ အချိန်နဲ့ဆို ကွာနေနိုင် တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ မေမေက ဘယ်ရောက်နေရမှာလဲ ... ကဲ။ ပြီးတော့ မေမေက ယောက်ျားလေးဘဝကိုပဲ ဆုပန် ခဲ့တာ မိန်းကလေးအဖြစ် ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဝင်စားနိုင်ပါ့ မလဲ”

“ကိုယ့်မိသားစုဝင်အဖြစ်ပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ တိတိကျကျ ပြောသွားတာ။ သစ္စာနဲ့ ရက္ခဝှ မဖြစ်နိုင်ရင် အမေဒေါ်ခင်ချစ် ဝင်စားတဲ့သူဆိုတာ ဒီလောကမှာ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှိကို မရှိနိုင်တော့ဘူး”

“သူတို့သမီးက အမေ ဒေါ်ခင်ချစ် ဝင်စားတယ်မှန်းသာ သေချာရင် ဒီလိုအလုပ်သမားမိသားစုတွေလား။ ချက်ချင်း ပြေးလာပြီး မပြောကြမှာ။ စကားရယ်လို့ စတတ်ကတည်း က အိမ်ဦးခန်းတက်ထိုင်နေကြလောက်ပြီ။ ခုလိုနှစ်ဆယ် ကျော်ကြီးကျမှ ဒီမှာပါဆိုတာတော့ ပြဇာတ်ဆန်လွန်းမနေ ဘူးလား”

ရက္ခမှာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်သာရှိသည်။ သူ့ဘဝ မှာ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်တည်းက အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ ရတဲ့ “အဘွားဒေါ်ခင်ချစ်” ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီလို အခြေအနေနဲ့ မိသားစုရှေ့မှောက်ကို ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားမိခဲ့တာပါ။ ကိုယ်တိုင်က အဲဒီ“ဝင် စားတယ်” ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ယုံတာ မယုံတာ အပထား (စားသာအောင်၊ အဘိုးမျက်နှာသာရအောင်၊ အမေကျေနပ်အောင်) အဘွားအဖြစ် မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြိမ်ဖန်များစွာ သဏ္ဍာန်

လုပ် သရုပ်တူ၊ က၊ပြအသုံးတော်ခံ၊ ဟန်များခဲ့ဖူးတာမို့ ကိုယ့် ရှေ့က ချစ်စဖွယ်ရဲ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်နေရမှာတောင် အားမှာ သနားနေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား၊ အဲကလေးရယ် ... ဟင် !

သစ္စကတော့ အဘိုး၊ အမေ၊ အမွန်း၊ ရက္ခ၊ ဒေါ်ကြည် ... အင်း ... ပြီးတော့ ချစ်စဖွယ်။ တစ်ယောက်ချင်း စီကို အသေးစိတ် သေသေချာချာ စေ့စေ့ငုငုတွေ လိုက်ကြည့် အကဲခတ်နေမိပါသည်။ ပြဿနာဟာ ကြီးတော့ကြီးမည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာကော၊ ပျော်စရာပါ ကောင်းနေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ ရက္ခနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြရမည် ပြိုင်ပွဲဟာ ဒီလိုဆိုတော့ ပိုပြီးတော့တောင်မှ မြိုင်ဆိုင်မနေနိုင်ပေဘူးလား။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဘွားဖြစ်ဖြစ်။ အဘွားရဲ့အမေပဲဖြစ်ဖြစ်။ သစ္စအတွက် ကတော့ ချစ်စဖွယ်ဟာ ချစ်စဖွယ်ပဲ။ ကိုယ့်နံဘေးနား သူ့အလိုလို ရောက်ရှိလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာပါပဲ။

“ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ...။ ငါဘာမှ ထပ်မပြော၊ မဆုံးဖြတ်ပေးတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုက်သလို သတ်မှတ်ကြ၊ ဆုံးဖြတ်ကြည့်ကြဖို့ပါပဲ။ ငါ့မြေးနှစ်ယောက်ကတော့ အဘွားနဲ့လည်း ဆုံးဖူးလိုက်ကြတာ မဟုတ်တော့ သူ့ကို မင်းတို့ရဲ့နှမတစ်ယောက်လို၊ အလုပ်ထဲ အတူပိုင်း လက်တွဲခေါ်ရမယ့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်လို သဘောထားကြရင် ပြီးတာပါပဲ။ နဂိုကလည်း သိပြီးသားတွေချင်းဆိုတော့ အထူးပြောစရာ မရှိပါဘူး ...

မခင်ချစ်နဲ့ ဆုံးဖူးကြသူတွေကတော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ပဲ။ ထပ်စုံစမ်းချင်ကြတယ် ဆိုရင်လည်း သဘောပဲ။

လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆိုလည်း သဘောပဲ။ ကိုယ့်သားတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ သဘောလောကပဲ လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုလည်း ညည်းတို့စိတ် သဘောအတိုင်းပဲ ရှိပေစေ။ အေး ... အေး ... ငါကတော့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသလို အားလုံးကိုလည်း ညီတူမျှတူ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့ သဘောပဲ ရှိပါတယ် ...

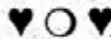
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းကလေးဟာ ငါစောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံမှုကို သိထားကြရင် ပြီးတာပါပဲ။ အေး ... အေး ... သွားကြ၊ သွားကြတော့ ရပြီ။ ကိုယ်နေသာသလို နေကြတော့”

အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းက ရုတ်ရုတ်သံသံ ခါးခါး သီးသီးတွေ ဖြစ်နေကြတဲ့ အခြေအနေကြီးကို ဝင်အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။ အဘိုးက “သွားကြတော့” ဆိုပေမယ့် ရက္ခက ဧည့်ခန်းထဲက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သစ္စကလည်း နောက်ထပ်တစ်လုံးမှာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ဝင်ထိုင်လေသည်။ ဒေါ်ကြည်ကတော့ ချစ်စဖွယ်ရဲ့လက်ကို ကိုင်ထားရာကနေ ပြန်မလွှတ်သေးဘဲ နှစ်ဦးသား အပူးမပျက်ပုံစံနှင့်ပဲရှိနေကြဆဲ။ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စီခြယ်ဟို့မှာသာ ထပ်ကန့်ကွက်ခွင့်ကလည်းမသာ။ ရုပ်လည်းမနေနိုင်။ သားတွေလို ကုလားထိုင်တွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြဖို့ကလည်း ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်တာမို့ အိမ်အတွင်း ခန်းဘက်တွေထဲပဲ ပြန်လှည့်ဝင်ခဲ့ကြရပါတော့သည်။

“ဟဲ့ ... မိမိ၊ နင်က ဒီအိမ်မှာ ခုထက်ထိ ရှိနေသေးတယ်လား၊ ကြည့်စမ်း”

သတင်းကြား၍ အသာလာ ပြေးချောင်းသော မိချစ် တစ်ယောက် ခလုတ်တွေ ဘာတွေ ဝင်တိုက်ပြီး ဖင်ထိုင်ရက်ကို လဲကျသွားတော့ကာ၊ လှည့်ထွက်သွားနေပြီဖြစ်တဲ့ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိန်ဩယ်တို့လည်း တောင်တောင်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြရပါတော့ သည်။

“မေမေ အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရေးကြီးလာမယ့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ” တဲ့။ ဘယ်လောက် ရင်နှာစရာ ကောင်းထားလိုက်ပါသလဲ။ ခင်ခင်မွန်းဟာ “ဟယ်... ကိုယ့်အဘွားဆို၊ အဲဒီလို မကြံကောင်း မစည်ရာတွေ မပြောပါနဲ့ ရကွရယ်။ မင်းအဘိုးရဲ့စိတ်ကြီးလည်း မင်း သိတဲ့အတိုင်း” ဘာ ညာနဲ့ ပယ်ချပုတ်ထုတ်ဖို့ ကြီးစားသေးပါသော်လည်း “ဒါမှဒါ၊ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘောအတိုင်း၊ ကိုယ့်ဆန္ဒကသာလျှင် အဓိက ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ဖြစ်ရစေရမယ်” ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးတွေမှာ အသားကျ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ရကွကို ကိုယ့်သားကိုယ်ပေမယ့် မပြောသာ မပိုင် သာဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

“သူ့ဘာသာ အဘွားမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေပစေလေ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဘွား ဆိုတာကိုလည်း မြင်ဖူး ဆုံဖူး ဆက်ဆံဖူးလိုက်တာမှလည်း မဟုတ်တာ။ အဘွား ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်မျိုး ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ တွေးပေးလို့ တောင်မှ မရဘူး။ ဒီလောက် ကိုယ့်ထက်တောင်ငယ်သေး

တဲ့ အရွယ်လေးကို မကြံကောင်း မစည်ရာဆိုတဲ့ စကား တစ်ခွန်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ထိုင်ရှိခိုးနေပြီး အဘိုး အတွက်သာလို့ပဲ သတ်မှတ်ပေးထားရမှာတဲ့လား။”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... စကားကြီးကလည်း ရာဇဝတ်သင့် လိုက်တာ ရကွရယ်။ ကျမ်းကြားလေကြား ဘယ်သူကြား ကြား သွားပြေးထောင်ကြနိုင်တာကိုလည်း သိရက်နဲ့။ ဘာလို့ ဒီအဘိုးနဲ့ အတိုက်အခံဖြစ်မယ့်ကိစ္စကို လုပ်ချင်ရ တာလဲ”

“အတိုက်အခံဆိုတာက ဘာလဲ ... ! ကျွန်တော်က ဟို ကောင် သစ္စနဲ့ပဲ ပြိုင်ရမယ် မှတ်နေတာ။ အခု ကျွန်တော့် ရဲ့ပြိုင်ဘက်၊ ယှဉ်ဘက် နောက်တစ်ယောက်က အဘိုးဖြစ် နေတာလား၊ ဟုတ်လား။”

ခင်ခင်မွန်းမှာ ပြောလေ ဆိုးလေ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အရဲ့တိုက်တတ်သော သားတော်မောင်ရဲ့အကြောင်းကို ကောင်း ကောင်းသိသူမို့ သူက မလျော့နိုင်ရင် ကိုယ်ကပဲ လျော့ရပါမည်။ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးတွေ မထွက်ချင်ရင် ဒီအကြောင်းကို လုံးဝ ဆက်မဆွေးနွေး မဖျောင်းဖျာဘဲ ရပ်တန်းကသာ ရပ်ရပါချေမည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကောင်းကို မကောင်းနိုင်ပါ။ ဘယ် ကမှန်းမသိ “ဘွား” ကနဲ့ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ဒီမိသားစုကြီးထဲမှာ နေရာတစ်နေရာ လာရနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို အမေလုပ်သူက နည်းနည်းမှ ကြည့်မရနိုင်ချိန်မှာ သားဖြစ်သူက သူ့ဘဝနဲ့ချီပြီး တော့ကို အရေးကြီးတယ်လို့ သတ်မှတ်သတဲ့။ အတည်ပြောတာ တဲ့။ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ မှန်ကန်ချက်တဲ့။

“ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ်” ဆိုတာကို ကြားကြရသူ အပေါင်းကတော့ တလွဲထင်စရာလား၊ ပေါက်ကရ တွဲမြင်စရာ လားနဲ့ မြင်မိ ထင်မိတဲ့ လူကိုပဲ အတွေးညစ်တွေ ပြည့်နေတဲ့လူ လိုလို ရှုတ်ချချင်ကြမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ပြောနိုင်တာမှမဟုတ် တာ။ “မခင်ချစ်” ချည်း တွင်တွင်သတ်မှတ်ကာ ဖူးဖူးမှုတ်အရေး ပေးလေတော့တဲ့ အဘိုးကြီးဟာ သူ့စိတ်ထဲ ဘာတွေရှိနေမယ်မှန်း မှ မသိနိုင်တာ။ လူဆိုတာက “ပုံသေ တွေးမှန်းထားလို့ ရတဲ့သူ” ဆိုတာ လောကကြီးထဲမှာ ရှိကိုမရှိနိုင်ပါဘူး။

အဲဒီလိုဆိုတော့ ပိုရင်မှာသည်။ ဒီတစ်မျက်နှာပဲ ကြည့်နေနေရတဲ့ကိစ္စမှာ ဒီတစ်မျက်နှာနဲ့တော့ ပြိုင်ဘက်အဖြစ် စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်တာ၊ မကွဲရဲတာ။ သားတော်မောင်ဟာ အမေ လုပ်တဲ့သူရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုနဲ့ စေတနာကို သဘောမပေါက်နိုင်လေ တော့ ခက်လှပါသည်။

အဲဒီကလေးမဟာ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါ်ခင်ချစ်ပါဆိုဆို ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိဖြယ်ကိုတော့ ကလေးတွေ အချင်းချင်း ခေါ်ကြသလို “အမွန်း” တို့ “စိန်စိန်” တို့ မလာပါ။ “အန်တီမွန်း၊ အန်တီစိန်စိ” နှင့် လူမှုရေးကလည်း ကျေညက်ပုံ ရပြီး အထာသိလှတာကိုလည်း ခင်ခင်မွန်းကလည်း ပိုပြီးလန့်ရဲ တာ။ ခင်ခင်မွန်းကလည်း ခင်ခင်မွန်းပဲလေ။ ဘယ်နေမလဲ၊ စမ်း တာပေါ့။

“အမေဒေါ်ခင်ချစ်ဆိုရင် အိပ်ရာထဲ မလဲခင် ခင်ခင်မွန်းနဲ့ စိန်စိဖြယ်တို့ကို နောက်ဆုံးပေးခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားနားကပ်လေး တွေအကြောင်း မှတ်မိသေးလား”

“နှစ်ယောက်အတူ ပေးခဲ့တာက ပတ္တမြားသက်သက်မဟုတ် ပါဘူး၊ စိန်နဲ့ ပတ္တမြားနဲ့ ခြယ်နှစ်ထပ်အပိုင်းတွေပါ။ ပတ္တမြားတစ်လုံးတည်း တစ်ခွဲကိုက်လောက် နားကပ်က အန်တီမွန်းက ဗီရိုလာရှင်းပေးနေရင်းနဲ့ ကြိုက်လွန်းလို့ လှလွန်းလို့ လိုချင်လှချေရဲ့ဆိုလို့ ဝတ်ထားရက်တန်းလန်း ကြီးကနေ ချွတ်ပေးလိုက်ရတာ။ အန်တီစိန်စိ မရလိုက်ပါ ဘူး။ အန်တီမွန်း တစ်ယောက်တည်းပဲရလိုက်တာ။ အဲဒါ ကမှ ပတ္တမြားသက်သက်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးပေးခဲ့တာ”

သူလုပ်မှပဲ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ကောင်း၊ ကျိတ်ရထားတာတွေပါ ပြန်ပေါ်လာကာ၊ စိန်စိဖြယ် တစ်ယောက် လည်း သူ မရလိုက်လို့ ခုမှရင်ထုမနာတွေ ထဖြစ်ရင်း “ဒီလို ကျိတ်လုပ်ချင်တာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ” ဘာညာနှင့် တဂစ် ဂစ် တက်မတတ် ဒေါတွေ ဘာတွေ ပွနေရတော့သည်။

“ငါ့သာ မတရားဘူးတွေ ဘာတွေ လာပြောနေတာ၊ တကယ်တမ်း နင်လည်းကျိတ်ကြိထားတာတွေ ရှိခဲ့မှာပါပဲ။ ရှိခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး ရှိကိုရှိပါတယ်။ ဟေ့ ... ကလေးမ၊ ငါ့ ကိစ္စကိုချည်း ပြောမနေနဲ့လေ။ သူ့ကိစ္စတွေ သူနဲ့ကျိတ် လုပ်ထားခဲ့ကြတာတွေ ရှိရင်လည်း တစ်လက်စတည်းပြော လိုက်ဦးမှပေါ့။ အမေ ဒေါ်ခင်ချစ် ဆိုတာ အဲဒီလိုမျိုး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မညီတာလေးတွေကတော့ အမြဲ ရှိနေကျဥစ္စာ။ မထူးဆန်းလှပါဘူး”

အဲဒီအခါမျိုးကျရင်တော့ အဲဒီ ဂျလည်မကလေးဟာ နှုတ်ထဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေအနေကို ရှေ့မတက်သာအောင်

“တဟင်းဟင်း” နှင့် ရယ်လို့ချည်းသာ နေတော့တာပါ။ ပြောပြီး ပြီကော။ လည်ပါတယ်လို့။

“ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်ချစ် ပြန်ဝင်စားလာတာ” ဆိုတဲ့ ကိစ္စကတော့ “ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု အတင်းကြီး မျက်စိစုံမှိတ် ငြင်းထုတ်ထားချင်ပါသော်လည်း တစ်စထက်တစ်စ မငြင်းနိုင်၊ မပြုနိုင် “သိလှချေလား” လို့ အံ့ဩတကြီး၊ လက်ဖျား ခါ၊ လက်ကိုလက်ခံလာရတော့တာပါ။ ကိုယ်တွေတုန်းက သဲကြီး မဲကြီး “ဒေါ်ခင်ချစ်” ဖြစ်ချင်ခဲ့ကြတာသည် ... အကုန်လုံးက “အင်”။ ကိုယ်လည်း အင်၊ သူလည်း အင်။ အချင်းချင်းလည်း အပြန်အလှန် “အင်” မှန်းက သိကိုသိနေကြတာ။

အခုဟာကတော့ နည်းနည်းလောက် မေ့နေတာသာ ရှိမယ်။ ဘယ်လိုမှ အကွက်ချောင်းဖမ်း၊ အမှားစောင့်နေလို့ကိုမရ၊ သိကိုသိနေတော့တာဖြစ်လျက် အသက်ကြီး နှစ်ဆယ်ကျော်လာ တဲ့အထိ အဲဒီလောက် မမေ့မလျော့ ပြန်မှတ်မိနေနိုင်တာကိုပဲ အံ့ဩထူးဆန်းလို့ကို မကုန်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရတာ။

အဲဒီလောက် မှတ်မိ၊ ယုတ္တိတန်ပြီး၊ ဟာကွက်မရှိမှ တော့လည်း အဘိုးကြီး အဲဒီလောက်ကျနေရတာ အဆန်းမဟုတ် နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီကြားတည်း ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်။ အဲဒီ ကလေးမဟာ လိမ္မာရေးခြားကလည်း ရှိလိုက်သေးတာ။ မြောက် စားခံရပြီး နေရာရနေသော်လည်းပဲ ခုထိတော့ ထောင်လွှားလွှား ကြွစောင်းစောင်း ဖြစ်မလာ။ အလုပ်ထဲမှာကလည်း လာဘ်မြင်၊ အကွက်သိ၊ ကြိုးစားပြီး လူကြီးသူမအကြိုက် ရိုကျိုးသိတတ်မှု လေးကလည်း အပြည့်နှင့် ဆိုတော့ ... ခက်တော့ ခက်နေပြီပေါ့။

ရက္ခတို့များ အန္တရာယ်ကို အန္တရာယ်မှန်းလည်း မမြင်။ “အဘိုးကြီး မျက်စိထဲ ခရော့စ်မဖြစ်စေနဲ့၊ ကြည့်ကျက်နေ ပါ သားရယ်” ဟု ဘယ်လိုသတိပေးပေး သူ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီကလေးမလေးကိုပဲ အရေးသယ်နေလိုက်ရတာ။ ရက္ခကအရေး သယ်တော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို ပြိုင်ကိုပြိုင်ပါမယ်လို့ သစ္စာဆို ဘားဟန်ရှိတဲ့ သစ္စကလည်း လိုက်ပြီး မလျော့သောစွဲနဲ့ ပတ်သက် ချင်ပြီပေါ့။ အဘိုးကြီးကလည်း နဂိုတည်းက ဖူးဖူးမှုတ်ထားချင် သောအခါ အဲဒီကလေးမဟာ ဤအိမ်က အဓိကအရေးပါသော သောကျားသားသုံးယောက်ရဲ့ အသည်းကျော်ကြီးတစ်ယောက်လို ကျလို့။

အဲဒါကိုပဲ ခင်ခင်မွန်းကလည်း မျက်စိစပ်နေရတာ။ အဲဒီ “ပင့်ပင့်မ” အုပ်စုထဲ ကိုယ့်သားပါ၊ ပါနေရတာကိုပဲ မခံချိ မခံသာ ကကျိကကျိနိုင်နေရတာ။ တစ်ခုလေးပဲ စိတ်ချမ်းသာစရာ ရှိတာက ကောင်မလေးက အလုပ်ထဲ အကွက်မြင်မြင်နဲ့ စိတ်ဝင် ဘစား ကြိုးစားသင်ယူနေတဲ့အခါ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ရှေ့ရေး နောက်ရေးအတွက်လည်း မတွက်ဘဲ အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့တူတူ အားကြိုးမာန်တက် မရှိခဲ့တဲ့ သားတော်မောင်ဟာလည်း “အလုပ် သဲက တစ်ဖဝါးမခွာ” တို့။ “အလုပ်ထဲမှာပဲ ဖင်မြဲမြဲနဲ့ စွဲစွဲနစ်နစ် ခိတ်ပါသူ” တို့ ဘာတို့ အလိုလိုနေရင်းနဲ့ကို အလုပ် လုပ်ဖြစ်လာရ တော့တာပေါ့။

“ရက္ခကို မိန်းကလေးတိုင်းက သိပ်စိတ်ဝင်စားကြတာ။ သားက သူ့အဖေအတိုင်းပဲ တည်လည်း တည်ငြိမ်တယ်၊ ဣန္ဒြေရတယ်လေ။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလဲ စိတ်ဝင်စား

တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျိုးရိုးကလည်း ကောင်းအလုပ်လေး အကိုင်လေးနဲ့ မိဘဘိုးဘွားကလည်း တင်ထောင်းတင့်တယ်ထဲကဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေတင်မကပါဘူး မိန်းကလေးရှင်တွေကပါ သတင်းမေးချင်ရတာနဲ့ လေသံပစ်ချင်ရတာနဲ့ ခေတ်ကိုက လူပျိုအမေ ဆန်တစ်စိတ်နဲ့ ပုန်းအိပ်ရမယ့်ခေတ်မျိုး မဟုတ်လား ...

သားကိုတော့ မှာထားရတယ်လေ။ မေမေတာဝန်ထားလို့။ မျိုးရိုးကောင်း အဆင့်မြင့် အထက်တန်းကျတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အန်တီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မရှားပါဘူး။ သူ့အဘိုးကိုလည်း ကတိပေးထားရတယ်။ စိတ်ချပါလို့ သားရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် ခင်မွန်းက အကောင်းဆုံးစီမံပေးနိုင်ပါတယ် ... လို့”

တမင်ကို ခင်သလိုလို မင်သလိုလို ကိုယ့်ယောက်ျားကြီးမို့လို့ အကျိုးအကြောင်းကောင် တိုင်ပင်ရင်ဖွင့် ပြောသလိုလိုနဲ့ “ငါ့မှာ အစီအစဉ်ရှိတယ်နော်၊ ငါ့သားက ဘယ်လိုရှိရှိ နင်က ကြည့်ဆင်ခြင်။ အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးတော့” ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ပြောပြောပေးထားရတာပါ။ “အမေကြီးက ဒီလိုပါလား” လို့ သိပြီး သားလုပ်တဲ့သူကို ရှက်စိတ်နာနဲ့ ပိတ်တဲ့လူက ပိတ်ပင်ထားမှ ရှေ့တိုးချင်တဲ့လူအဖို့ကလည်း ရှေ့မတိုးသာ ဖြစ်ပေတော့မပေါ့။ နို့မို့လား။ အဘိုးကြီးက ဒီလိုကြံစည်ချင်တဲ့အတွက် အရေးယူပါမယ်ဆိုရင် ဟိုသတ္တဝါလေးသစ္စက ကော့ကော့လေးလွတ်ပြီး ကိုယ့်သား ရကွကသာ ကားကားကြီး ပိတ်မိကျန်ရစ်မှာများ မြင်ယောင်ပါသေး။

ရကွက သစ္စထက်စာရင်တော့ မဆိုစလောက်လေး အသွက်လျော့တာ။ အချင်တာတွေအပြင် ဟိုတစ်ယောက်က သူများသည်းလို့ လိုက်သည်းနေတာလေ။ တကယ်စိတ်ပါတာမှ မဟုတ်တာ။ ရကွကသာ တကယ်စိတ်ရင်းမှန်ကြီး ဖြစ်နေလို့ ခင်ခင်မွန်းက ရင်နာနေရတာ။ အမူကဖြစ်ပြီဆိုလည်း ကြည့်ဦး။ “သူ့မခင်ချစ်ကြီးကို ကြံစည်မှု” အမယ်လေး ... မကြားဝံ့မနာသာ ရှိလိုက်တာ။ အကြောင်းရင်းမှန်ကို ဂယုနဏ မသိဘဲ ဘောကြားတောင်ကြား ကြားရုံလောက်ကလေးနဲ့ လူတွေဆို သူတို့ရဲ့အသိစိတ်ထဲမှာ ရကွကပဲ လူယုတ်မာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေရတော့မယ့် အပေါက်မျိုးပေါ့။

အမယ် ...။ လည်ပါတယ်ဆိုနေ။ ခင်ခင်မွန်းက အဲဒီလို တမင်ပြောနေရင် သင်းဟာ အပြုံးမပျက်တဲ့ပြင် စိတ်ပါဝင်စား လက်ဖြာတဲ့ မျက်ဝန်းလေးများနဲ့။

“နေခြည့်သူငယ်ချင်းထဲက သဲဦး ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လည်း မဆိုဘူးလေ အန်တီမွန်း။ ကိုရကွကြီးဆီကို အမြဲဖုန်းလာနေတဲ့ သိဂီဆိုတဲ့ အစ်မကြီးလည်း အန်တီဘောင်အတွင်းတော့ ဝင်နိုင်တာပဲ။ ဟုတ်တယ် ... ကိုရကွက အန်တီပါဝင်ပါမှ စိတ်ချရမှာ။ နို့မို့ သူက မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ဘာမှသိမယ့်ပုံလည်း မရပါဘူး။ သေချာစီစဉ်တော့မယ် ဆိုရင်တော့ အစားလျော့ ပိတ်လျော့ခိုင်းပြီး Gym (အားကစားရုံ)တစ်ခုခုကိုပါ အတင်းပို့လွှတ်ပေးမှ အန်တီရေ။ နို့မို့ သူ့လူကောင်ကြီးနဲ့ အစားအသောက်ပုံစံကြီးကိုကြည့်ပြီး အားလုံးက လန့်ထွက်ကုန်ကြပါဦးမယ်။ အဲဒီလောက်

ကြီး၊ ကြီးနေရင်လည်း တကယ်တမ်း ဝတ်ရစားရတော့မယ် ဆိုရင် ဘယ်လှူနိုင်ပါတော့မလဲ။ တော်တော်တော့ ပြောယူ ရမယ် ထင်တယ်”

အမယ်လေး ... အဘွားပုံစံမျိုးတင်မက၊ အဖိုးတို့ အဘေးတို့ အဘင်တို့ ပုံစံမျိုးနဲ့ပါ ချက်ကျလက်ကျကို ပြန်ဆွေး နွေးတာ။ “သူကြည့်စီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ်” လို့ ပြန်မပြောရုံတင်မယ် ပဲ ရှိသည်။

ဒီကံဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရှောင်ပါလို့ ပြောချင်တာကို သူက ဘွားအေးကြီးနေရာက ပြန်ပြောကာ ကိုယ့်ပါ ဆရာထပ် လုပ်ပြီး စီစဉ်ချင်လိုက်သေးတာမျိုး။

ဒီတစ်ယောက်တော့လား။ ဒေါ်ခင်ချစ် ဖြစ်နေလို့ အဘိုးကြီးအန္တရာယ်ကြည့် ကြောက်ပြီး ရှောင်ချင်ရုံမကပါဘူး။ အဲဒီလောက် လည်နေတာ။ ကိုယ်နဲ့ တန်းတူရည်တူပြောနိုင် ပြိုင်နိုင်နေတာ။ တော်ချင်စရာလား အမျိုး။ ကြည့်ရတာ ဟိုဘဝ က တစ်မျိုးနိုင်လာခဲ့သလို ဒီဘဝမှာလည်းတစ်မျိုးကျောချင်ဦး မယ့် ရုပ်ကလေးကို ပေါက်နေတဲ့ဥစ္စာ။

ပြီးကျ ဘယ်မှာလဲ အမျိုးဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ ပညာ ဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ်။ တာတစ်ခုမှလဲ တောင့်တောင့်တင်းတင်းထဲ ကကို မရှိတာ။ အဘိုးကြီးက ခေါ်မြှောက်စားထားလို့သာ ခဏ တဖြုတ် တောက်ကြွားနေတာလေ။ သူ့ချည်းသက်သက်ကတော့ ဘာမှမက်လောက်စရာမှ မရှိတာ။ ဘယ်သားရှင်တစ်ယောက်ကမှ ယောင်လို့တောင် မျက်စိကျကြမယ့် အနေအထားမျိုးမှ မရှိတဲ့ ဟာ။ သဘောတူနိုင်စရာလားအေ။

ခင်ခင်မွန်း ခမျာ တားမြစ်သင့်တဲ့လူကို တားမြစ်၊ ဘွန်းထုတ်သင့်တဲ့လူကို တွန်းထုတ်။ လုပ်နေရင်းနဲ့က အကဲခတ် သင့်တဲ့လူကိုကျ လိုက်အကဲခတ် ချောင်းမြောင်းနေရပါသေး။ ဘယ်သူရှိပါ့မလဲ စိန်စီခြယ်ပေါ့။ သင်းတို့ကျတော့ ကိုယ့်လိုမ ဘတ်ဘူးလေ။ အမေရာ သားပါ နစ်ယောက်စလုံးက တက်ညီ လက်ညီကို လည်မွတ်ကြတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ်မကြည့်ဖြူတဲ့ အရာကို သူလည်း ကြည့်ဖြူနိုင်မှာ မဟုတ်သလို၊ အန္တရာယ် ! ဆိုတာမျိုးကိုလည်း သူက ကိုယ့်ထက်တောင်မှ လည်သေး မြင် သေး ဖြစ်နေမှာ။ သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးက ကိုယ့်လို “ကိုယ်လွတ် ရင်ပြီးရော” ဆိုတာမျိုးလောက်သာမက “ကိုယ့်ကျလွတ်စေ သူများ ကျ မိနေစေ” ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိချင်ရှိနေကြဦးမှာလေ။ အကဲခတ် နေရတာပေါ့။

ခင်ခင်မွန်းလိုပါပဲ။ ဒီဘက်မှာလည်း ခုချိန်ကျမှတော့ ဘယ်လိုမှ ပြောမရ၊ ဆိုမနိုင်၊ ဆုံးမချင်လို့ မဖြစ်တော့တဲ့ သား တော်မောင်နဲ့ ရတက်ပွေ သောကရောက်နေရတာက စိန်စီခြယ် ပင် ဖြစ်တော့သည်။

“နင့်အဘိုးက နင့်အဖေ သူ့သားအရင်းကိုတောင် မိန်းမ သနာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် တစ်သက်အပြတ်ဆိုပြီး အိမ် ပေါ်က နှင်ချသေးတာနှော် သစ္စရေ။ မင်းကိုပါ ထပ်နှင်ချ လိုက်ပြန်ပြီ ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ချိန်ဆိုရင်တော့ ငါလည်း ငါ့ဟာငါပါ သတ်သေလိုက်တော့ရုံပဲ”

“မေမေကလေ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အပိုတွေကို သိပ်၊ သိပ်ပြောတာပဲ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာလား။ သူ့မခင်ချစ်ကိုတိ
သွားထိနေရင် နင့်အဘိုးက နင့်ကို မြေးရယ်လို့ သည်းခံနေ
မယ်များ ထင်သလား။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တာ နင်လုပ်
ချင်ရာလုပ်တော့ ငါပြောမနေတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ယောက်
တော့ ကြည့်ရှောင်လို့ ပြောနေရတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အနား
ကိုမကပ်နဲ့ ဝေးဝေးနေ”

“ဘာ ... သူ့မခင်ချစ်လဲ ! အနှစ်ခြောက်ဆယ်လောက်
ကွာတာလေးကို သူက ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဟယ် ... ပြောနိုင်လား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ပိုက်ဆံသာ
ရှိရင် ဘယ်အရွယ်နဲ့ ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် မြေးအရွယ်မ
ပြောနဲ့ ဖြစ်အရွယ်လည်း စဉ်းစားတဲ့လူက စဉ်းစား၊ လက်
ခုပ်တီးတဲ့လူက လက်ခုပ်တီးပြီး ထောက်ခံမှာပဲ။ အခုဟာ
က နင်တို့အဘွားပါ ဖြစ်နေလိုက်သေးတဲ့ ကိစ္စကြီးဟာကို”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... အဲဒီလောက် ရယ်ရတဲ့ဇာတ်
ကြောင်းကို မေမေကကော ခုထက်ထိ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့
ဝင်ထင်နေတုန်းပဲလား”

မထင်လို့ ရမလား။ ပြောမရ ဆိုမရ ကောင်လေး
နှင့်ကတော့ ခက်လှသည်။ ခင်ခင်မွန်းရဲ့သားတော်မောင်လည်း
ကောင်မလေးကို လုံးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာက ဒီလိုကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်ရင် နာမည်ပျက်က ရှိတာမဟုတ်။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ကျ
ခင်ခင်မွန်းဟာ သူ့သားသူ “ကလေးက အစားတစ်ခုလောက်ပဲ
မက်မက်မောမောရှိတာပါ။ သူတို့ချင်းက ခင်နေကြတာပဲ။ ဘွား

အကြီး ဝင်စားတယ် ဆိုတော့လည်း ကလေးက အစားတောင်း
စားဖို့လောက် စိတ်ထဲရှိတာမျိုး နေမှာပေါ့” ဆိုတဲ့ စကားမျိုးနဲ့
ကယ်ထုတ်သွားလို့ ရနိုင်သည်။

အဲဒီအခါမျိုးကျ အဖေလက်ထက်ကနေ သားလက်
ဆက်အထိ “ဇ”ရှိ၊ “နာမည်”ရှိ၊ “ဇာတ်လမ်း”တွေလည်း တသိ
ကြီး ရှိနေတဲ့ သစ္စကိုကျ စိန်စိခြယ်က ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့
ကယ်တင်နိုင်မလဲ။

သူ့အလှည့်ကျမှ မဲစာရောက်တာထက်တောင် ဆိုး
သွားမှာ။

“သစ္စရယ် ... ကိုယ် စာကယ်စိတ်ဝင်စားမိလို့ ပြစ်ဒဏ်
သင့်ရတယ်ဆိုလည်း ဘာပဲပြောပြော တန်သေးသလိုလို
ပေါ့။ ဒီတစ်ကိစ္စမှာတော့ မင်း ရကွဲကို ပြိုင်မနေပါနဲ့တော့၊
သူ့ဟာနဲ့သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ။ မင်းကပါ
ကြားဝင်ညှပ်မနေပါနဲ့။”

“ကျွန်တော်ကကော တကယ်စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ဘယ်သူ
က ပြောတာလဲ”

သေတောင် သေလိုက်ချင်တာ။ ကိုယ့်သားဟာ
အစောကတည်းကတားရင် လုပ်ချင်ပြီး မြောက်ပေးမှ ရပ်တန်းက
ရပ်မယ့်သားမျိုး ဆိုတာလည်း သိရက်နဲ့။ အဲဒီဟာမကလေးတော့
လား။ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီး ဖြစ်မနေလည်း အဘိုးကြီးက ဒီလောက်
ဖူးဖူးမှုတ်မနေလည်း စိန်စိခြယ်တို့က တစ်ဦးတည်းသောသားမှာ
ခပ်တော်လာရမယ့် ချွေးမအဖြစ် လက်မခံချင်လောက်ပေါင်။

ခုဟာကတော့ ယောက္ခမကြီးကလည်း ဖြစ်နေလိုက်
သေးတာ။ သူ့ဟာ ကိုယ့်ကို တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ စိတ်အနှောင့်
အယှက်ပေးနေပါမယ်လို့ သစ္စာဆိုပြီး လူပြန်ပြန်လုပ်နေလားမှ
မသိနိုင်တဲ့ဟာလေ။ ချွေးမဘဝတုန်းကလည်း ကိုယ်ကခံဘက်။
ယောက္ခမဘဝပြန်ရောက်ရမယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ်ပဲ ခံရပြန်ဦး
မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်မဟုတ်တော့ပေ။

အမယ်လေး ... အခုကျမှပဲ ခွဲခြားဆက်ဆံခဲ့ရတင်
မက ခွဲခြားပေးကမ်းခဲ့တာတွေလည်း ဘူးပေါ်သလို ပြန်ပေါ်လာ
တော့တာနော်။

“ဟင် ! ခင်ခင်မွန်းဟာ စိန်စီခြယ်နဲ့ သိဟသောင်းတို့
မရကြခင်တုန်းကလည်း တစ်ဦးတည်းသော ချွေးမဆိုပြီး
ရလိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ၊ နှစ်ယောက်အပြိုင် ဖြစ်လာ
တော့လည်း သူက ချွေးမကြီးဆိုပြီး ထပ်ရပြန်တဲ့ အခွင့်
အရေးတွေနဲ့ နဂိုတည်းကမှ မတရားရတဲ့ကြားတည်း
ခုလို ကျိတ်ပေးတို့၊ မသိစေနဲ့တို့ ဆိုတာတွေကလည်း ရှိ
ခဲ့သေးသတဲ့လား ... အံ့ပါတော်”

ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြန်ပေါ်လာတိုင်း စိန်စီ
ခြယ်က အဲသလို မဲ့ကာရွဲကာနဲ့ စကားနာထိုးလျှင် သင်းကလေး
ဟာ အပြုံးယုံယုံနဲ့ ...

“ဦးသီဟက ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ ခဏလှည့်ပါ။ အတိုးမယူပါနဲ့
ပြောပြောပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ အလီလီအလာ
လှာကိစ္စတွေလည်း အများကြီးရှိခဲ့ဖူးတာပဲလေ အန်တီစိန်စီ
ရယ်။ အိပ်ရာထဲ လဲနေတုန်းတောင် ဘယ်သူ့ကိုအရေး

တကြီး မပေးနိုင်ရင် မျက်နှာပျက်ရမယ်၊ ထောင်ကျတန်းကျ
ဖြစ်မယ်နဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့
ကတိနဲ့ မရမက အတင်းတောင်းသွားခဲ့တာ ဘယ်နှသိန်း
လဲ။ ဦးသီဟနဲ့ ဆုံဖြစ်ရင် မေးကြည့်ဦးလေ”

“မေး ... မေး ... မေးဖြစ်အောင်မေး။ ဆုံဖြစ်ရင်လို့ ပြော
မနေနဲ့။ လတိုင်းနီးပါး တွေ့ကိုတွေ့နေကြတဲ့ဥစ္စာ။ ရအောင်
မေး၊ ပြီးရင် ကစီအတိုင်း ပြန်ပြုဆပ်ဖို့ စဉ်းစားသင့်တာပေါ့။
သေတဲ့လူနောက်ကို ပါသွားတဲ့ ကတိဆိုတာ သူ့သေပြီပဲလို့
တိတ်တိတ်ကလေး ငြိမ်နေလိုက်လို့ရမလား။ အမေနဲ့သား
ဆိုပေမယ့် ကတိဆိုတာ ကတိမို့ မြေဆိုတာက ပါမှာပဲ။
ကြည့်စမ်း ... နောက်ကြောင်းပြန်မှတ်မိတဲ့သူသာ မရှိရင်
ဒီကိစ္စက ပေါ်လာမှာကို မဟုတ်တော့ဘူး။ နေနိုင်လိုက်ကြ
တာ။ နင်လည်း သိသိကြီးနဲ့ မဟုတ်လား စိန်စီခြယ်ရဲ့”

အဲဒီ ခင်ခင်မွန်း ဆိုတဲ့ ဟာမကလည်း အကွက်ရပြီ
ဆိုတာနဲ့ ဝင်ထောင်တော့တာ။ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ အဲဒီ
လို လူမသိ သူမသိ ကိစ္စတွေကိုပါ အသေးစိတ်ကအစ လိုက်သိ
နေလေတော့ ဘယ်လိုမှ လက်မခံချင်လို့မှ မရတော့တာ။ အဲဒါ
ကိုပဲ သားတော်မောင်က “ပြဿနာကြီး” ဆိုတာကို နားမလည်ဘဲ
အမေလုပ်သူကို ဟားရက်သေးသည်။

“အို ... ကိုယ် ရခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ မြေပါရင် ကိုယ်
ပါမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာသူပါမှာ ပါပေစေ။ သူ
မပါအောင် ကိုယ်က လိုက်ကယ်တင်ပေးနေရဦးမှာလား၊
မဟုတ်တာ”

အဲဒီလို စကားပိတ် ပြောပြောပစ်လိုက်နိုင်ပေမယ့် စိန်စိခြယ်မှာ အဲဒီယေဘုမကြီးတစ်ဖြစ်လဲ ကလေးမကို ဒေါသ တွေ ထွက်နေပြန်ပါရော။ နည်းနည်းလေးမှ အကျောတင်မခံ တတ်ဘူး။ မြီးခနဲ ပြတ်ခနဲ ပြန်ပြောချတတ်တာ။ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီး ဗိုလို့လား။ ကလေးမကိုယ်၌ရဲ့ မွေးရာပါဗီပဲလားမှ မသိတာ။ စိတ်ကုန်စရာ။

“အဖေလုပ်တဲ့သူက အားကိုးရတာ မဟုတ်တော့ သားကို တော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ကိုယ်နဲ့ သင့်မြတ်မယ့် အဆင်ပြေ မယ့် ချွေးမမျိုးနဲ့မှ ခေါင်းခေါက်ရွေးပြီး သဘောတူရမှာ ပဲ။ တော်ရုံသင့်ရုံလောက်နဲ့တော့ ဖြတ်ဗျက်နဲ့ ကောက် ကက်မပေးစားလိုက်နိုင်ဘူး။ သစ္စကလည်း အလာကြီးပါ။ သူ့အတွက် ကောင်းမယ်ထင်ရင် ဘယ်တော့မှ လုပ်မယ် ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက်တော့ သူ့သိပ်သိတဲ့ လူမျိုးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ ဘာလိုလိုဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးတိုင်းကိုလည်း သမီးမမွေးထားပေမယ့် သမီးချင်းစာ နာပြီး ပြောဆိုမှာကြားထားရတာလေ။ ယောက်ျားလေးလုပ် တဲ့သူက သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတိုင်း ယုံစား မနေကြပါနဲ့လို့ ...

ယောက်ျားလေးဆိုတာမျိုးကတော့ လူတိုင်းကိုဒီလို ချည်း ပြောမှာပဲလေ။ ကိုယ်တွေကိုယ်တိုင်ပဲ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး တော့ကို ဒီသင်ခန်းစာက ရထားရတာပဲ။ မိန်းကလေးလုပ် တဲ့လူက လိမ္မာရင် ကြည့်ရှောင်ပဲ ... ဒါပဲ။ ကိုယ်ကမှ မလိမ္မာလို့ ခံရပြီဆိုရင်တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

သစ္စ ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ အမေနဲ့ လည်း အဆင်ပြေ၊ သူ့အတွက်လည်း အကောင်းဆုံးဖြစ် မယ်ထင်တဲ့ဟာကိုပဲ ရွေးကို ရွေးယူမှာပဲ”

တစ်ကြိမ်ပြောရုံနဲ့ “နင့်တော့ ငါရွေးချင်တဲ့ အကောင်း ဓား စာရင်းထဲ မထည့်ချင်ဘူးဟေ့” ဆိုတာမျိုးနဲ့၊ “သစ္စနဲ့ ပတ် သက်ရင်တော့ ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ရမှ ငါ့ပါလာဆွဲထည့်ပြီး အပြစ် မပြောချင်နဲ့ဟေ့” ဆိုတာမျိုးကိုပါ အားလုံးပါအောင် သိအောင် ဘမင်ကြိုပြောထားတာ။ အဲဒါကိုပင် ...

“ကိုသစ္စက အဲဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မဆိုးပါဘူး အန်တီစိန်စိရယ်၊ သူ့နဲ့ဘေးမှာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲဆို တာ မိန်းကလေးတွေ ကိုယ်၌က ကောင်းကြတာမှလည်း မဟုတ်တာ”

“အေးပါအေး၊ အဲဒီလောက် အကောင်းမြင်ပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီ နဲ့ဘေးက မိန်းကလေးတွေဆို တဲ့စာရင်းထဲ ချစ်စဖွယ်ပါ ပါမနေရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကိုယ် နဲ့ကကျတော့ သေချာ ပြန်တွက်ကြည့်ရင် ကိုယ့်မြေးလေး ကလည်း ဖြစ်နေသေးတာ မဟုတ်လား။ သားက မလိမ္မာ လို့ ချစ်စဖွယ်ကိုပဲ ပြောရတာပါလေ”

“ဒါပေမဲ့ အန်တီစိန်စိသားက အန်တီစိန်စိ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းခေါက် ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချွေးမမျိုးကိုပဲ လက်ခံလိမ့် မယ်ဆိုတာကော သေချာလို့လား”

ဘယ်သေချာမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် “သဘော မတူဘူးနော် ... ကြည့်နေ” လို့ ထုတ်မပြောရုံတမယ် စကားမျိုး

ကို နာပုံ၊ ခံခက်စိတ်တိုပုံ မပြတာကိုက လန့်စရာ ဘယ်လောက် ကောင်းထားလိုက်သလဲ။ စိန်စီခြယ်မှာ မျက်လုံးကြီးပြူးကာသာ နေရသည်။ ဒီကြားတည်း အဲဒီ ခင်ခင်မွန်း ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ မထိ ခလုတ် ထိခလုတ် စကားလေးတွေနဲ့ လာပြီး ...

“သစ္စနဲ့ ချစ်စဖွယ်နဲ့လည်း တော်တော်တရင်းတန်းရှိတယ် နော်၊ ရိုးရိုးတွေပဲလား။ မေမေရဲ့ နောက်တစ်ဘဝဆိုပေ မယ့် ကလေးတွေနဲ့က တွေ့ဖူး မြင်ဖူး သံယောဇဉ်ရှိလိုက် ဖူးကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘွားအေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်မင်တာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ငါစကားခွားရတွေ့လာလုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့သားနဲ့ ရင်းနှီးကြ တယ်ဆိုရင် နင့်သားနဲ့ကျတော့ တစ်ခါမှ အဆက်အဆံ မရှိ။ စကားမပြော မပတ်သက်ဘဲ နေနေကြတာမို့လို့လား၊ အတူတူချင်းတွေဟာကို”

“ဒါပေမဲ့ သစ္စကကျတော့ ဟို ... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်က သူနဲ့ပတ်သက်ပြီဆိုရင် အနေ အထားက တစ်မျိုး ... တစ်မျိုး ... ဖြစ် ... ဖြစ် ...”

“ဘာမှ မတစ်မျိုးဘူး၊ နင့်သားကကျတော့ရော ဘုန်းကြီး ဝတ်နဲ့မို့လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်စဖွယ်ကို နေ့တိုင်းထိုင် ထိုင်ကန်တော့နေသလား”

“ဘာဆိုလဲ”

“နင့်သားလည်း ရဟန္တာမဖြစ်သေးရင် မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး သူတို့ပတ်သက်ချင်သလို ပတ်သက်ကြမှာ ပဲ။ အဲဒါကိုပဲ ငါ့သားကျ အပြစ်ကျစေ၊ နင့်သားကျတော့

လွတ်စေ၊ သူတော်ကောင်းဖြစ်စေ ဆိုတဲ့ အချိုးမျိုးတွေ တော့ မလာနဲ့ဟေ့။ နင့်သားလည်း ချစ်စဖွယ်ကို နေ့တိုင်း ရှိခိုးဦးသုံးကြိမ်ချမနေရင် သူသည်လည်း ‘ဒါ ငါ့ဘွားအေ ကြီး ဒေါ်ခင်ချစ်ပဲ’ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ဆက်ဆံနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချ”

“ဒါပေမဲ့ ငါက ငါ့သားနဲ့ဆိုရင်တော့ သင်းကို ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ သဘောမတူ လက်မခံနိုင်ပါဘူးဆိုတာ တစ်ခါ တည်း ပြောပြထားပြီးသား။ သင်းကလည်း လက်ခံတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျတဲ့၊ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ကောင်မလေး တွေအကြောင်း ကောင်းပြီကောင်းရဲ့တွေတော့ပြောပြီး တကယ့် ဘွားအေကြီးလိုပုံစံနဲ့ ပြန်ဆွေးနွေးတာ။ ငါ့သား နဲ့ သူနဲ့ကတော့ လုံးဝရှင်းတယ်၊ အသိသာကြီး”

စိန်စီခြယ်မှာ “သဘောမတူ၊ လက်မခံနိုင်ကြောင်း ကတော့ ငါလည်း ပြောထားတာပဲ”ဟု မြန်မြန် ပြန်ပြောလိုက်ရ သော်လည်း “ကိုယ့်ကိုကျတော့ သင်းက ဘယ်သူနဲ့ သဘောတူ တယ်၊ ဘယ်ဝါတော့ စိတ်တိုင်းကျတယ်တွေ ပြန်မပြောပါလား၊ ဒီသားက ဒီအမေရဲ့ဆန္ဒတွေကို အေးအေးဆေးဆေးတော့ လက် ခံမယ်မထင်ဘူး၊ သားနဲ့အမေနဲ့က ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပဲဟာဆိုတဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်အောင်သာပြောပြီး ဘွားအေကြီးပုံစံမျိုးလည်း မရှိ ခဲ့ပါလား”ဟု အလန့်အထိတ်တွေ ဖြစ်ရပါချေပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီဟာမ ခင်ခင်မွန်းက တမင်လိမ်ပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။

“နင်က ငါ့လိုပဲ သဘောမတူပါဘူးလို့ သွားပြောပေမယ့် ကောင်မလေးက အရေးမစိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲရှိနေ

တယ် မဟုတ်လား။ နင့်သားကို သူက ကျကိုကျနေတဲ့ ဥစ္စာ။ နင့်သားရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတွေကို ဘယ်မိန်းကလေးက များ လွန်ဆန်နိုင်တာ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ။ နင့်သားကလည်း မိန်းကလေးဆိုလို့ကတော့ 'လာထား' ဆိုတဲ့အထဲက ကဲ"

"နင် မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။" "ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ဘယ်တစ်ချက်က မဟုတ်ဘူး၊ မမှန်ဘူးလဲ"

ခင်ခင်မွန်းမှာ စိန်စိခြယ်ရဲ့ ခုန်ပေါက်မတတ် အခံ ရခက်နေဟန်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှာ "ဟုတ်လိုက်လေ ... ကောင်လိုက်လေ" ဟု ကျေနပ်နေမိပါတော့သည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ကောင်မလေးနဲ့ တကယ်ပဲ ပိုစိုးရိမ်ရပြီး အဘိုးဖြစ်သူရဲ့ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲ အစင်းသား ဖြစ်နေတော့မယ့်သူဟာ ကိုယ့်သားထက် သူ့သား သစ္စကပဲ ပိုဖြစ်နေနိုင်ပြီပေါ့။

"ကြည့်လည်း ထိန်းထားဦး၊ စေတနာနဲ့ ပြောတာ၊ ဖေဖေက မခင်ချစ်ကို ထိလာရင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး"

ခင်ခင်မွန်းရဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ကွက် ရိုက်ချက်မှာ စိန်စိခြယ်ဟာ အရှိုက်ကို ပိတ်ကနဲခဲလိုက်ရတဲ့လူလို မျက်စိအပြူးသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ တရူးရူးသာ ဖြည့်နေလျက်။

"အမေလုပ်တဲ့သူ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူပါဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ဒါကိုမှ ရှေ့ဆက်တိုးကြရင်တော့ နှမယောက်စလုံး ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲ။"

အမေနဲ့သား ဆိုပေမယ့် သူ့အပြစ်ရှိလို့ သူခံရရင် ငါတို့က လှည့်လို့ကို ပြန်မကြည့်ဘူးမှတ်။ ဒီလိုမိုက်မဲတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း မေမေမကလို့ ဘယ်သူပဲဖြစ်နေနေ၊ ဘယ်အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ်။ စိန်စိခြယ်တို့က 'ဘူး' ဆိုရင်တောင် တစ်လုံးတည်းပဲ၊ ဖရုံသီးဖို့နေနေ နောက်ထပ် 'ဘူး' တစ်လုံးတောင် ထပ်မရှိစေရဘူး။ ထပ်ကိုမပြောတော့ဘူး"

ခင်ခင်မွန်း ခမျာမှာလည်း စိန်စိခြယ်ကို အနိုင်ပြောလိုက်နိုင်လို့သာ ကျေနပ်နေရတာ။ ကိုယ့်သားလေးဘက်ကကျတော့ တကယ့်စိတ်ရင်းမှန်နဲ့ စူးစူးနစ်နစ် စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိနေပုံရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ဘက်ကကျတော့ နောက်ထပ် လူလည်လူရှုပ်၊ အတွေ့အကြုံရှိရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်ယှဉ်၊ ခင်ပြိုင်ကြံထားတာပါလား ဆိုတဲ့ အတွေးတို့နဲ့ ဆိုရင်တော့ အခံရခက်၊ အောင့်သက်သက်တွေ ဖြစ်နေရပါပြီ။ (တကယ်တော့ အဲဒီလို အဖြစ်ဟာ ကိုယ့်ဘာသာတွေ တွန်းထိုးပြော၊ ကိုယ့်စကားကိုယ်ယုံပြီး အတည်တွေ လုပ်ထားမိတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆိုတာကိုတော့ မေ့နေသည်။)

စိန်စိခြယ်ကတော့ သားလုပ်တဲ့သူကမှ ပြောမရရင် ကောင်မလေးကိုပဲ တရစပ်ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနေရမှာပဲဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဆိုသလို သာသာလေးနက်လိုက်၊ ပိဿာလေးနဲ့ ဘေးပစ်လိုက်၊ စတာတွေကို မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ပြုမှုနေရပါလေတော့သည်။

“အဲကလေး... ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒီလို ခဏခဏ ရယ်နေပုံမျိုးနဲ့တော့ ခက်တော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ သူ့ကို အဲဒီလောက် အရယ်သန်အောင် လုပ်၊လုပ်နေကြတာလဲ။ ကြာရင် ခက်ကြတော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့တွေ ကျုပ်ရောနော်”

“ချစ်စရာ အရမ်းကောင်းတယ်၊ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”
“အဲကလေး... အဲကလေး... အဲကလေး... အဲကလေး... အဲကလေး...”

“ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ ! လက်တောင် လောက် လှကလေးက သွားသွားကြီးစတိုင်မျိုး လာချိမနေပါနဲ့။”

“ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၊ တစ်ချက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ပဲ လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့် ဖြစ်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်ချင်းညီတာ သေချာတယ်။ တစ်ချက်ကလေးပဲဗျာ လှည့်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပြီ ... ခင်ဗျား အဲဒီလို သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်ကို ဆွေတာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်ကို ချစ်နေလို့ဗျ။ အဲဒါ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ! ”

ချစ်စဖွယ်မှာ “ဗုဒ္ဓေါ” ဟု ယောင်ယမ်း အော်ဟစ်လိုက်မိကာ စပ်စပ်စုစုနှင့် ဟိုဒီလျှောက်လှန်၊ ခိုးဖတ်နေမိသော

ထွက်များကိုလည်း ခပ်မြန်မြန်ပဲ သေသေသပ်သပ်ကလေး ပြန်ထိက်ပါသည်။ ဘုရားရေ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ “လှည့်ကြည့်မိင် စိတ်ချင်းညီလို့” တဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ နေတတ်သလို နေနေတာပဲ။ “သူ့စိတ်ကို ဆွေဆွနေတာ သူ့ကိုချစ်လို့” တဲ့။ အတင်းကြီးလား။

အဘိုးလုပ်သူကတော့ မြေးဖြစ်သူက စာရွက်စာတမ်း တစ်ထပ်ကြီးနှင့် စားပွဲထက်မှာ ခင်မြဲမြဲစိတ်ဝင်တစားရေးဆွဲထားတဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလျှင် “အလုပ်တာဝန်ကျေရာတယ်” ဟု စိတ်ချင်းတွေကျနေရာတော့မည်။ တကယ်စင်စစ်တော့ အဲဒီ ကိုရကွာ သူ့စားပွဲပေါ်က အေဖိုး(A4)စာရွက်မှန်သမျှနီးပါးတို့၌ သူ့ဘာသာရေးချင်ရာ ပေါက်ကရ လျှောက်ရေးနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိမြင်ခဲ့ဖူးသော သိရာမှာ မဟုတ်။

တော်တော်ဟုတ်တဲ့လူ။ ရေးချင်တိုင်းတွေရေး။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းကြီး ပစ်စလက်ခတ် ပေါ်စာင်ကြီးထင်ထား။

ရကွာရဲ့စားပွဲကို အဘိုးရဲ့အလုပ်ထဲက ဝန်ထမ်းတွေက တာ လွယ်လင့်တကူ မွှေနှောက်မစပ်စုရဲကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နည်း ကိစ္စရှိလို့ ဇာရင်း ဘာရင်းနဲ့တော့ တွေ့နိုင်တာပဲ။ ကျွန်ုပ်ကလေးလည်း ရှိသေးတယ်လေ။ သူကတော့ ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ ကိုရကွာကို တလေးတစား၊ အလိုက်သိ၊ ရိုသေနေစရာပင်တဲ့အခါ (ကိုရကွာရဲ့အလစ်မှာဆိုရင်တော့) စားပွဲတစ်ခုလုံးကို ချိတ်လိုသွန်၊ မှောက်လိုမှောက် ပြောင်းသန်နေအောင် နှောင့်ယှက် ထင်လည်း ရနိုင်နေတာပဲပေါ့။

ပြီးတော့ ... ချစ်စဖွယ် ကိုယ်တိုင်။ ကာယကံ ဖိန်းကလေးသည်လည်း ဒီစားပွဲကို ရောက်လာနိုင်တယ်။ ဒီပြဿနာများကို တွေ့သွားနိုင်တယ် ဆိုတာ ကိုရကွက နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိဘူးလား။ ဟင် ... ! ဒါဖြင့် ကိုသစ္စရော့ ချစ်စဖွယ်ပါ တွေ့ချင်လည်း တွေ့ကြပါစေလို့ တမင်ပေါ်တင် ပြထားချင်တာမျိုးလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ထောင်ချောက်ဆင်တာ

အဲဒီလို တွေးမိသွားလျှင်တော့ ချစ်စဖွယ်ဟာ ကိုရကွ ရဲ့ စားပွဲဆီကနေ အမြန်ဆုံးခွာလာခဲ့ကာ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပဲ မြန်မြန်ပြန်လာထိုင်နေလိုက်ပါတော့သည်။ “ချစ်စဖွယ်” ဆိုတဲ့ နာမည်တော့ တစ်လုံးမှတော့ မပါဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ “အဲကလေး” ဆိုတာသည် ချစ်စဖွယ်ကို ပြောနေတာမှန်းကတော့ တစ်ရုံးလုံး နိုးပါးသိနေနိုင်ကြတဲ့ကိစ္စလေ။ သူပဲ အဲဒီနာမည်ကို ရှာရာကြိုကြ တီထွင်ပြီး အဲဒီလိုပဲ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေ တာ လူတိုင်းကြားနေနိုင်တာပဲဟာ။ အဲဒီ ကိုရကွဟာ သိပ်ခက် တာပဲ။

ချစ်စဖွယ် တစ်ယောက် ကိုယ့်စားပွဲရှိရာသို့ ကိုယ် ပြန်လာထိုင်လိုက်ပြီး ဘာမှမကြာလိုက်မီ အချိန်အတွင်းမှာပင် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ကိုရကွရော ကိုသစ္စပါ အတူယှဉ်ပြီး ဝင်လာ ကြပါသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သစ္စက ချစ်စဖွယ်ဘက်သို့လှည့် ကာ “Good Morning!” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် နှုတ်ဆက်လိုက် လျှင် ချစ်စဖွယ်က အခန်းနံရံထက်မှ တိုင်ကပ်နာရီကို တမင်မော့ ကြည့်ပြလိုက်ကာ ... “Good Afternoon!” ဟု ခပ်ရဲ့ရဲ့ပြန်နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါလား ရုံးလာချိန်။

ရကွကတော့ ခါတိုင်းလို သစ္စနဲ့ ချစ်စဖွယ်တို့ရဲ့ အပေးအယူ အချိတ်အဆက်တွေကြားမှာ ဝင်နှောင့်လိုက်ဖို့ စိတ် မကူးတော့ဘဲ သူ့စားပွဲရှိရာသို့ပဲ အမြန်ဆုံး ချဉ်းကပ်သွားကာ...

“အဲ ... ကျွန်တော့်စားပွဲကို ကိုင်သေးလား”

“ဟင်အင်း ... ကိုရကွ”

ချစ်စဖွယ်က မြောင်စံ “ဘူး” ခဲလိုက်သည်။ ကိုင်တယ်၊ သာတယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ဗြဲလယမ်းတားကျထားတဲ့ စာရွက်တွေမှာ အားချင်ရာ လျှောက်ရေးထားတာတွေကို “မြင်ပြီးပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ နေရောက်မည်။ အဲဒီရင်ဖွင့်လွှာ (ရင်ဖွင့်လွှာပဲ ထားပါတော့) တွေ နဲ့ မြင်ပြီးပြီဆိုတာထက် “မမြင်ရသေးပါဘူး” ဆိုတာကသာ နယ်အတွက် ပိုကောင်းနိုင်မည်ဟု ချစ်စဖွယ်က ထင်လေသည်။ သို့သော် ကိုရကွဟာ သူ့စားပွဲရှိရာသို့ သူ ဆက်မသွားတော့ဘဲ ချစ်စဖွယ်ရဲ့စားပွဲရှိရာဆီသို့သာ ချဉ်းကပ်လာကာ စားပွဲပေါ်လက် နှစ်ဖက်စလုံးထောက်တင်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ နည်းနည်းကိုင်းညွတ် နိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ခပ်အေးအေး ...

“ရုံးကလူတွေက ကျွန်တော့်စားပွဲကို ရှင်းပေးလေ့မရှိဘူး။ ဘယ်လောက်ဖွဖ ဓာကလေးသိုက်ပဲဖြစ်နေနေ၊ မြေပါဝင် ခွေနေပစေဦး၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာမှဆိုင်ဘူး။ အနေသာကြီး ပဲ’လိုကို အပြီးမှာထားတာလေ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ လောက်တော့ စည်းကမ်းတကျနဲ့ မသပ်ရပ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် အဲဒါ ခင်ဗျားလက်ချက်ပဲ အဘွားလေးရဲ့”

သေရော့။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကိုယ်ကတော့ အကျင့်ပါ အဘာကိုး။ စပ်စုလျှောက်ဖတ်မိပြီးတဲ့အခါ သူ့အတိုင်း လက်ရာ

ခြေရာမပျက်ဘဲ ရှိနေစေလိုလျှင် ဗြဲလယမ်းတား၊ ပွဂ္ဂုပ်၊ ကြံဖြန့် ပြီးတော့သာ ထားရစ်ခဲ့ရမည်။ အခုတော့ ချစ်စဖွယ်က သပ်သပ် ရပ်ရပ်ကလေး ပြန်စီလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် လျှောက်ရေးထားတဲ့စာတွေ ဖတ်ကြည့်လိုက် သေးလား !”

ရက္ခက ချစ်စဖွယ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ငုံ့ကြည့်နေရင်းက မေးလိုက်ပါသည်။ ချစ်စဖွယ်ကတော့ လိမ်ညာလက်စနှင့် ဆက် ပြီးပဲ “ဘူး”ခံနေဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ နူးညံ့နွေးထွေးနေပြီး မထိတထိ စချင်ဟန်မျိုးလည်း ပါနေတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေဟာ အခွင့်သာတာနဲ့ သူ့လိုလားချက်၊ တောင်းဆိုချက် တစ်ခုခုကို ထုတ်ဖော်ပြောပစ်လိုက်တော့မယ့်သူ ဆိုတာကို အထင်းသားဖော် ပြနေကြသည်လေ။ တစ်ခန်းတည်း အတူရှိနေတဲ့ သစ္စကိုလည်း ဂရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်။

ချစ်စဖွယ်က ကိုရက္ခကို မျှက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် ပြန်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းပဲယမ်းပြလိုက်လျှင် ရက္ခက မချင် မရဲ ဟန်ပန်နဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပစ်လိုက်ပြီး “တဟင်းဟင်း” အသံထွက် ရယ်နေပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... သူ မဖတ်မိပေမယ့် ငါ ဖတ်မိတယ်ကွာ ဘာတဲ့ ... အီးကလေး ... ဗိုက်နာလိုက်တာကွာ။ မင်း အဲဒီလို လုပ်နေရင် ဆာဆာ မဆာဆာ ကျုံးစားထားတဲ့ ဟာတွေ အကုန်လုံး ပြန်ထွက်ကုန်တော့မှာပဲ။ အီး ... အီး ... အီး ... အီး ... အီးပါချင်တယ်ဗျို့။ ဗိုက်နာလို့ အီးပါချင်တာ ဘာဖြစ်လဲ ! အရမ်းဗိုက်နာတာပဲ။ ကျွန်တော်

ဗိုက်နာသလို ခင်ဗျားကော အိမ်သာမတက်ချင်ဘူးလား ... ဟင် ... ငင် ... ငင် ... ငင် ... ငင် ...

အဲဒါတွေပဲမှတ်လား။ မင်းမို့ သူ့စိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မင်းရဲ့ချေးအကြောင်း၊ အီးအကြောင်းတွေကို ဖတ်ထားသေးလားလို့ အရှက်မရှိ မေးရဲပလေတယ်ကွာ။ ခမျာမှာ အပျိုလေး အရွယ်လေးကွ၊ ရှက်ရှာမှာပေါ့။ ကြည့် ! မျက်နှာကို နီရဲနေတာပဲ”

ချစ်စဖွယ်ရဲ့ မျက်နှာက တကယ်ပဲ နီရဲနေပါလိမ့် မည်။ ချစ်စဖွယ်က အရမ်းပဲ ရယ်ချင်နေမိပြီလေ။ ရယ်ချင်လွန်း လို့ သူ ပြောသလို ကိုယ်ပါဗိုက်နာလာပြီး လည်ချောင်းထဲကပါ ယားချင်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရယ်သံထွက်သွားရင် “ကိုသစ္စဘက်ပင်း တယ်”ဟု ကိုရက္ခက စိတ်မကောင်းဖြစ်၊ ဒေါသတွေထွက်လာ တော့မည်။ အဲဒါကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ၊ ပါးတွေဖောင်းပြီး မေးရိုးပါ တင်းညောင်းနေအောင် အောင့်ထား ရသောအခါ ချစ်စဖွယ်ရဲ့မျက်နှာလေးက နီရဲနေတော့မှာ သေချာ ပေါက်ပင် ဖြစ်သည်လေ။

ရက္ခက သစ္စကို အသံမထွက်စေဘဲ လှည့်ကြည့် ပါးစပ်လှုပ်ပြပြီး ဆဲရေးလိုက်သည်။

“ဟေး ... ဟေး ... သွားပါ။ အဘိုးရဲ့ ‘Fine’(ဒဏ်ငွေ) ပုံးထဲကို ဝိုက်ဆံသွားထည့်ချေပါ။ အဘိုးက ‘ဒါမျိုးတော့ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်သိပါ။ သစ္စာရှိရှိ Fine ထည့်ပါ’လို့ ဒီ တစ်ရုံးလုံးကို မှာထားတယ် မဟုတ်လား။ အလုပ်ချိန်၊ အလုပ်ထဲမှာ မဆဲရဘူး။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး ဝန်

ထမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မဆဲရဘူး။ ဆဲမိရင် တစ်လုံးနှစ်
ရာပဲ။ သွား ... မင်း ပိုက်ဆံသွားထည့်”

“အဲ ... ကျွန်တော် ဆဲလိုက်တာ ကြားလိုက်သလား”

ချစ်စဖွယ်က ကိုသစ္စကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ
ကိုရကွဘက် ပြန်လှည့်ကာ “မကြားပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။
ဟုတ်တယ်လေ ကြားမှ မကြားလိုက်တာ။ မကြားတဲ့အပြင်၊ မြင်
တောင်မှ မမြင်လိုက်။ ကိုရကွက ကိုသစ္စဘက်ကို လှည့်ပြီး တစ်
ခုခုပြောလိုက်၊ လုပ်လိုက်တာတော့ သိပေမယ့် ကိုယ်ကမှ မမြင်၊
မကြားလိုက်ရတာ။

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မြင်တယ်လေ”

“အေးပေါ့၊ ကိုယ်မြင်တာကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားသလို သန်ရာ
သန်ရာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်၊ ဆွဲတွေး၊ ခံယူကြတာချည်းပါပဲ”

“လက်တစ်လုံးခြားကောင်။ စံပါပဲ။ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး
နဲ့ပဲ ကိုယ်ပြောတာ လုပ်တာကို တစ်ချိန်ကျ ‘ငါဘယ်မှာ
ပြောလို့ လုပ်လို့လဲ’ လို့ ရှောင်ထွက်လို့ရအောင် တာဝန်မယူ
ဘဲ နေချင်လည်း နေနိုင်အောင် မင်းရဲ့အကျင့်က လက်
တစ်လုံးခြားလေး အမြဲလုပ်တတ်လေ့ရှိတယ်။ ခုနက အိ
ပါချင်တာ ဖိုက်နာတာတွေကို လျှောက်ရေးပြထားတာနဲ့
အခု ပါးစပ်လှုပ်ဆဲတာ အဲဒါ အတူတူပဲ။ ဘာပဲလုပ်လုပ်
မဟန်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်လွတ်ပြန်ရုန်းလို့ရအောင် အကွက်ချန်
ပြီးမှ လုပ်တဲ့ကိစ္စတွေချည်းပဲ”

ရကွက သစ္စရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားသဖြင့် ချစ်စဖွယ်
မှာ “ကိုရကွ” ဟု အမြန်အော်ဟစ်လိုက်ရပါသည်။ သူတို့ညီအစ်ကို

တာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်သောအခါကမှ စကား
ကောင်းမပြော၊ သင့်မြတ်နေတယ်ဆိုတာလည်း မရှိ။ မထိခံလုတ်
ထိခံလုတ်တွေ၊ စောင်းမြောင်းဝေဖန်မှုတွေ၊ ပေါ်တင်နှိပ်ပစ်လိုက်
တတ်ကြတာတွေနဲ့ စကားလေးငါးခွန်းလောက် အချီအချပြောပြီး
ကြရင်တော့ လက်ပါချင်လာကြပါပြီ။

အဲဒီလို “ထစ်” ခနဲရို လက်မြန်လိုက်ချင်ကြတာကို
အဘိုးဖြစ်သူက လုံးဝမကြိုက်နိုင်တာမို့ တစ်ခုခုဆိုလို့ကတော့
ဘယ်သူမှားမှား၊ ဘယ်သူမှန်မှန်၊ ဘယ်သူပဲ ခံလိုက်ရလိုက်ရ
နှစ်ယောက်စလုံး သာတူညီမျှသော အပြစ်ဒဏ်တွေနဲ့ အဘိုးနဲ့တွေ့
ပြီး အထိနာပြီသာ မှတ်ပေတော့ပင်။ အဲဒါကြောင့်မို့ပဲ “ခံလိုက်ရရင်
လည်း ဒီအပြစ်ဒဏ်ပဲ၊ ကိုယ်မှန်နေလည်း အတူတူ နှိပ်ကွပ်ခံရမှာပဲ”
ဆိုပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ကစမှားဖို့၊ လက်ဦးဖို့ ဝိုန်မလေး
သာကြသလားပင် ထင်ရပါသည်။

ချစ်စဖွယ်ရဲ့ တားမြစ်သံကြောင့် ရကွက ရှေ့ဆက်
မလှမ်းတော့ဘဲ ရောက်ရာနေရာတင်ရပ်လျက် သစ္စကိုကြည့်နေ
သောအခါ သစ္စသည် လက်သီးတစ်လုံးကို မျက်နှာနားမှာကပ်၊
နောက်တစ်လုံးကတော့ ခပ်ကွေးကွေး လက်အနေအထားနဲ့ ရှေ့
ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်။ လက်ဝှေ့ကျော်တို့ရဲ့ ဟန်အတိုင်း လက်ကို
ပြင်ထားလိုက်ကာ ခြေထောက်ကလည်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ဘယ်ညာယမ်း ခုန်ပေါက်နေရင်း ပါးစပ်ကလည်း ...

“ရန်ကြီးအောင်ကွ၊ တွေ့မရှောင်ကွ၊ လုံးချောကွ။ လာခဲ
ပါ ... လာခဲပါ။ ပြိုင်လာရင် ဗိုလ်မထား ကျားဆိုမှကျား။
သစ္စရဲ့လက်သီးတစ်လုံးဟာ ကမ္ဘာမြေကွယ်ပြုန်းတောင်

ဘယ်မမုန်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးအတွက် No! ၊ မခင်ကြီးအတွက် မဟုတ်ဘူးနော်၊ လုံးဝ No! ... ဖွယ်စွယ်ကလေးအတွက်ပါပဲ။ ကမ္ဘာမြေကွယ်ပြုန်းတောင် မကြာဘူးဘယ်မမုန်းနိုင်တဲ့ ကညာမေ ဖွယ်အချစ်ဆုံးအတွက်လားလေ ... ကျား”

သစ္စရဲ့ လက်ငှေ့ရှေးပြု ဝိန်းဇောင်းသံစဉ်အလိုက် စာသားတွေမှာ ရကွတစ်ယောက် ပထမတော့ မေးကြောကြီးလေးတောင် တင်းသွားလျက်။ သို့သော် ခဏတဖြုတ်လေးအတွင်းမှာပင် အဲဒီမေးကြောတွေကို ပြန်လျှော့ပစ်လိုက်သည်။ ဒါ အတည်ယူဖို့မလို။ ဟားတိုက်ပစ်လိုက်ကာ ပေါကြောင်ကြောင်အဖြစ်သစ်မှတ်လိုက်ရမည့်ကိစ္စပဲ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား (-)ပေါ”
“ဟော ... ဆဲပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူကြားသလဲ”
“အားလုံး ကြားနိုင်တယ်၊ လိုက်မေးမနေနဲ့၊ တစ်လုံးနှစ်ရာဆိုရင် မင်းရဲ့လုပ်ရပ်က ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဆယ်ခါတောင် ဆဲဖို့ တန်နေတယ် နှစ်ထောင်ဖိုး။ (-)ပေါ၊ (-)ပေါ၊ (-)ပေါ၊ (-)ပေါ၊ (-)ပေါ”
“ဟိုး ... ဟိုး ... ပြည့်ပြီ”
“ဘယ်မှာပြည့်သေးလို့လဲ၊ ငါက လက်ချိုးထားပြီးဆဲမေတာ၊ ငါးခါပဲ ရှိသေးတယ်”
“(-)ပေါဆိုတော့ (-)နဲ့ပေါနဲ့ဆို နှစ်လုံး။ ငါးခါဆိုတော့ ဆယ်လုံး။ ပြည့်ပြီ သွားထည့်ချေ နှစ်ထောင်”
“ပေါက ဆဲတဲ့စကားလုံးမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် (-)နဲ့တွဲရက်ပဲဟာ၊ အဲဒီစည်းမျဉ်းထဲပဲ အကျုံးဝင်တယ်”
“အေး ... ပြီးရော၊ အဲဒါဆိုရင် မင်းလည်း ငါနဲ့အတူ ပုံထဲ တစ်ထောင်လိုက်ထည့်ချေ ဟောကောင်၊ မင်း ချစ်စဖွယ်ရှေ့မှာ ရှေ့ကစကားလုံးကိုသုံးခါ၊ နောက်က စကားလုံးကို နှစ်ခါ ပြောလိုက်မိပြီးပြီ”

ရကွက သစ္စကို လည်ပင်းကနေ ခပ်ကျပ်ကျပ်အစ်အောင် ကျုံးဖက်ပစ်လိုက်ကာ အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ “ကညာမေ ဖွယ်အချစ်ဆုံး” တွေ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတဲ့ကိစ္စကို ဒီနေရာမှာတင် တစ်စခန်းသတ်၊ ရုပ်တန်ဖေကာ လေထဲမှာပြောမိတဲ့စကား၊ လေထဲတင် ပျံ့နှံ့ကွယ်ပျောက်ပြီး အတည်မယူမိစေအောင် လုပ်ရမည်လေ။ ဟိုတစ်ယောက်က ဟိုမှာ ပါးစပ်လေးနဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို ဝလုံးလေးသုံးလုံးဖြစ်အောင် ဝိုင်းကာ အံ့ဩတကြီးဟန်ပန်တွေနဲ့ အငိုက်မိ၊ မှင်သက်မိသလို ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

အမှန်ကတော့ ရကွရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြီး၊ အင်အားကြီးနဲ့ အဲဒီလို အတင်းအကျပ်ကြီး တကယ်လုပ်ရင် သစ္စအနေနဲ့က ဘယ်လိုမှ ထိထိရောက်ရောက် ရုန်းမထွက်သာနိုင်တာပါ။ သို့သော် ကိုယ် မရုန်းနိုင်တာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံဘဲ သစ္စက အသာတကြည်ပဲ လိုက်လာသလိုလိုနဲ့ (ယက်ကန် ယက်ကန် မဖြစ်တဖြစ်ကလေး) လိုက်ပါလာရင်း ...
“ငါက ဖွင့်ပြောပြီးသွားပြီ ဟောကောင်၊ မင်း နောက်မှဖွင့်ပြောရင် ငါ့နောက်လိုက်ပဲ။ အေးလေ ... လိုက်ချင်လည်း

လိုက်ပေါ့ကွာ။ မျိုးရိုးထိန်းသိမ်းရာ ရောက်တာပေါ့။ မင်းအမေကိုယ်တိုင်က အဲဒီလိုပဲ ငါ့အမေရှေ့ကနေ ဘာလုပ်လုပ် နောက်ကနေ လိုက်လိုက်လုပ်နေတတ်တဲ့သူပဲဟာ”

“ငါက မင်းထက်အရင် စာနဲ့ရေးခြယ်ပြီး သူ ဖတ်မိအောင် တမင်ပြထားခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းသာ နောက်လိုက်။ နောက်လိုက်မှ ကိုယ့်စိတ်ထဲလည်း တကယ်မပါဘဲ သူများနောက်က လိုက်ရပြီးရော ဘာမဆိုလိုက်တဲ့ နောက်လိုက်”

“မင်းဘာသာ အိမ်သာတက်ချင်ကြောင်း လျှောက်ရေးထားတဲ့ စာတွေကို ဘယ်သူက အတည်ယူမှာလဲ”

ရက္ခက သစ္စရဲ့ဇက်ပိုးနဲ့ လည်ပင်းကို ဖက်ညှစ်ထားတဲ့ လက်မောင်းရဲ့အကွေးကို ပိုပြီးတင်းကျပ်လိုက်လျှင် သစ္စဟာ

“အစ်”ခနဲတောင် လေသံထွက်သွားရပြီးမှ ...

“ငါကကော ကိုယ့်စိတ်ထဲ တကယ်မပါဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ အရမ်းကိုပါတာ၊ ဒီလိုပုံကလေးကိုမှ စိတ်မပါရင် အရူးလား။ အခြောက်လား တစ်ခုခုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ရဲ့ မိဘမောင်ဘွား ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက ယောက်ျားတွေပယ်။ ကျန်တဲ့ ဘယ်သူမဆို သူ့ကို စိတ်မပါတဲ့သူရှိရင် ငါ့ကို ခေါင်းဖြတ်”

ရက္ခက လက်အကွေးကို ဒီထက်တင်းကျပ်သွားအောင် လုပ်ဦးမလို့ ကြံစည်လိုက်ပြီးမှ လုံးဝလွတ်ဖြေပေးလိုက်ကာ သစ္စကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး ...

“သစ္စ ...။ မင်း ဒီတစ်ကိစ္စတော့ လုံးဝလွတ်ပေးပါ။ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရိကျိုးပြီး ပြောရမလဲ။ အလုပ်

ထဲကလူတွေ အကုန်လုံးပါ ပင့်ခေါ်ပြီး သူတို့ရှေ့မှာထိုင်ရှိခိုး တောင်းဆိုရမလား ... ပြော။ မင်းလိုအပ်တာတစ်ခုခုကို လုံးဝတောင်းဆိုလိုက်ကွာ။ ပြီးရင်တော့ ကောင်မလေးနဲ့ကိစ္စကို လုံးဝလက်ရှောင်နေလိုက်ပါ”

သစ္စက ရက္ခကို မျက်လုံးမှေးမှေးကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေနဲ့ တမင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ “စိန်စိန် ... ငါ့ရဲ့အူဟင်းစားမယ်”

“စိန်စိန် ... ညည်းယောက်ျား ညည်းကြည့်ပြောထားဦး၊ ငါ့ပါးစပ်နဲ့ တွေ့တော့မယ်”

“သိဟ ငါ့ဆီက လှည့်ယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ မင်းအဖေကို ပြန်ဆပ်လိုက်” စတဲ့ လေသံတွေနဲ့ ကိုယ့်အဖေ့နဲ့အမေကို တစ်သက်လုံး အနိုင်ယူလာခဲ့တဲ့ကောင်ကလေး။ ခုလိုကျတော့ သေခါနီး သူတောင်းစားအိုကြီးရဲ့လေသံနဲ့။

ကိုယ်လည်း သူ့အမေအပေါ်တော့ တစ်မွှန်းတည်းမွှန်းကာ ကလိမ်ကျ ငေါက်ငမ်းမှုတွေ ပြုခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးကိုတော့ “ရာဇ” လို့ အနိုင်ယူလို့ မရခဲ့ဘူးလေ။ ဘကြီးက ကိုယ့်အဖေလို ဘာအပြစ်မှ ရှိခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ ဟန်ဆောင်မှုတွေထဲလည်း မပါ။ လိုချင်မက်မောမှုတွေလည်း ကင်းခဲ့တဲ့သူဖြစ်နေတော့ အနေအထားက နေရင်းထိုင်ရင်း အထက်စီးရသလို ဖြစ်နေကာ သစ္စဟာ ရက္ခက ကိုယ့်အဖေအမေအပေါ် လာနိုင်နေသလောက် ကိုယ်ကတော့ ရက္ခရဲ့အဖေအမေအပေါ် စိတ်ထင်တိုင်း နိုင်ခွင့်မရှိခဲ့ဘူး ထင်တာပါပဲ။

ခုချိန်ထိပဲလေ။ အဘိုးက နှစ်မိသားစုလုံးကို ချွေးမနပ်ယောက်စလုံးကို အသာ၊ အနာ မရှိစေဘဲ တန်းတူညီမျှ ထားဘယ် ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ ကိုယ့်အမေဟာ သူ့အမေလောက်

မပြည့်စုံနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ စိတ်လက်မချမ်းသာနိုင်သေးတာ အမှန်ပဲလေ။

“ငါ ချစ်စဖွယ်နားကခွာရင် မင်း အဘိုးနားက ခွာနေလို့က်”
ရက္ခ တစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်ကွာ၊ ကိုယ့်အမေဆီ ကိုယ်တောင်းလည်း ရတဲ့အခွင့်အရေးမျိုးတွေကို အဘိုးနားကိုချည်းကပ်တပ် ကပ်တပ်နဲ့ လိုက်လိုက်တောင်းနေတာ၊ အဲဒီသက်ကြီးရွယ်အိုကို မင်း မျက်နှာမပူဘူးလား။”

“မင်းရော ... အဲဒီလိုပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းက အဘိုးနားက ဘာမှ မတောင်းဆိုဖူးဘူးလား။ အတူတူချင်းကို ငါ့ကျမှ ဘာကိုမျက်နှာထုပနေရဦးမှာလဲ။ ငါ့ကို အဘိုးနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေ ဆိုတာလည်း အဲဒီအခွင့်အရေးတွေအားလုံး အဘိုးဆီက မင်းတစ်ယောက်တည်း အပိုင်သိမ်းယူပစ်လိုက်ချင်လို့ ပြောတာပဲ မဟုတ်လား။ ကောင်းကွာ” ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ရက္ခက နှုတ်က ထုတ်ဖော်ပြောမနေတော့ဘဲ ရင်ထဲမှာပဲ မျိုချလိုက်ပါတော့သည်။

လဲမယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပဲပေါ့။ တကယ် ကတိတည်ကြကြေးဆိုလည်း စာချုပ်စာတမ်းနဲ့လား။ သစ္စာရေပါသော ထားကြရမလား။ အိုကေလေ။ တကယ်ဆိုလည်း တကယ်ပဲ တစ်ခုကို လိုချင်ရင် တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ရက္ခက ကိုယ် တကယ်အလိုချင်ဆုံး အရာကိုသာ ယူပါမည်။

“မင်း ကတိတည်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ယောက်ျားကတိ ယောက်ျားစကားပေါ့ကွာ သစ္စာ”

“မင်းသာ တည်ပေစေ ရက္ခ”

ရက္ခနှင့် သစ္စာ “ငြောင်း” ခနဲ လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြပြီး ရက္ခက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်တော့မည်အပြု ...

“သူက အဘွားဝင်စားတယ် ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော၊ ဟိုဘက်ခေတ်က အမယ်ကြီးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ဒီဘက်ခေတ်က မခင်ချစ် ဖြစ်နေပြီပဲ။ မင်းက အဘိုးသုံးခဲတဲ့ စာပေလွှာကြိတ်နည်းမျိုးကိုပဲ ပြန်သုံးပြုတာကတော့ အောက်သကွာ”

“တစ်ခါတလေကျ ခပ်အောက်အောက်ကလေးတွေကအသုံးဝင်သွားတတ်တယ်။ စောင့်ကြည့်လေ”

ရက္ခ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့ချိန်မှာ ချစ်စဖွယ်တာ သူ့စားပွဲမှာသူ (မျက်နှာခပ်ညိုညိုကလေးနဲ့) အလုပ်လုပ်လျက် နေလေပြီ။ ရက္ခက အဲဒီကိုပဲ တောက်လျှောက် တန်းသွားလိုက်ကာ အကပုံစံအတိုင်းပဲ ချစ်စဖွယ်နားအထိ ခန္ဓာကိုယ်ကိုညွှတ်ကိုင်းလိုက်လျက် ...

“အဲ ... စာရွက်ထဲမှာ ရေးထားတာတွေ တကယ်အစစ်အမှန်တွေပါ”

“အဘိုးနဲ့ တိုင်မှာနော်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို တိုင်ပစ်မယ်၊ တစ်ယောက်မှ မကောင်းကြဘူး”

“အဘိုးခေါ်မေးလည်း ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလေးကိုချစ်လို့ ပါဆိုတာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရုံပဲ”

“လူကို သူတို့ချင်းပြိုင်ပြီး စ၊စရာ နောက်စရာလို့ မှတ်နေကြသလား မသိဘူး”

“အဲ ... ကျွန်တော်က စနေ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”
 “ကျွတ် ... တော်ပြီကွာ၊ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ်လုပ်ကြရင်
 ကောင်းမယ်”
 “အဲ ...”

ချစ်စဖွယ်ကလည်း တမင် ကန်ငြင်းနေခြင်း ဖြစ်
 ပါသည်။ သစ္စရဲ့အကြောင်းကို ခုထက်ထိ ကောင်းကောင်းမသိ
 နိုင်သေးသော ချစ်စဖွယ်က ရကွရဲ့အကြောင်းကိုတော့ သိပါသည်။
 “တကယ်၊ အစစ်အမှန်၊ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး” ဆိုတာတွေကို
 လည်းယုံကြည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီညီအစ်ကိုဟာ တကယ့်ကိုမလွယ်
 တဲ့သူတွေလေ။ ပြီးကျတော့ ဒီလူယေသုံးယောက်စလုံးဟာ မှန်းဆ
 ရခက်သော လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်မှုအောက်
 မှာ ရှင်သန်နေကြရသူတွေချည်း။ ချစ်စဖွယ်က စိတ်မညစ်ချင်ပါ။
 “အဲ ...”

ရကွက နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်ပြန်ရာ ချစ်စဖွယ်
 က ပြန်ကိုမထူးသည့်အဆုံး ရကွက ချစ်စဖွယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ
 ကိုင်ထားတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူပစ်လိုက်ကာ-စားပွဲပေါ်တင်
 ရှိနေတဲ့ ဆော့ပင်အနီရောင် မင်ပြားကြီးနဲ့ အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ
 ခပ်ထင်းထင်း ရဲရဲကြီး ...

“အရမ်းချစ်တယ်”

“ဟယ် ... သွားပါပြီ၊ သွားပါပြီ။ အဲဒီစာရွက်က အဘိုး
 ကို ပြန်ပြရမယ့်စာရွက်။ အဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြတော့မလဲ။
 စိတ်ညစ်တယ်။ ကိုရကွ ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ...
 ကြည့်ဦး”

ရကွလည်း ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။
 “အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ !”
 “ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ဘူး။ အင်း ... မဟုတ်ဘူး
 သိတယ်၊ သိတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။
 ဒီအတိုင်းပဲ သွားပြရတော့မှာပဲ”

“ဒီအတိုင်းပဲ သွားပြမယ် ... !”
 “ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပဲပြစရာရှိတာလား၊ ကွန်ပျူတာထဲ
 ကလည်းထပ်ပြီး Print out လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ မိတ္တူ
 ပွားလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ပြန်မပြတော့လို့လည်း
 မရတော့တဲ့ကိစ္စ ဆိုရင်တော့ ဒါကိုပဲ သွားပြကြရတော့
 မှာပေါ့”

“အဲ ... သေလိုက်ပါတော့လား။ ရှင်သေလိုက်။ ဟင်း !
 မထူးပါဘူး ကျွန်မလည်း သေရတော့မှာပဲဟာ”
 “ဒါဖြင့် တူတူသွားသေကြမလား”

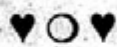
“ဘာလို့ အဲလိုလုပ်ရမှာလဲ။ ပြန်ပေးစာရွက်။ အလုပ်ကို
 ပြီးအောင်ဆက်လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင်တော့ အဘိုးဆီ
 သွားပြန်ပေးစရာရှိတဲ့အခါ ရှင်တစ်ယောက်တည်း သွားပေး
 ပေတော့၊ ရှင်ပဲ သွားသွေချေ။ ကျွန်မ၊ မလိုက်ဘူး”

ရကွမှာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ရမ်း ရယ်မဆုံး
 နိုင် ဖြစ်နေကာ ကိုယ့်စားပွဲရှိရာသို့ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။
 ချစ်စဖွယ်မှာတော့ စူပုပ်နေသော မျက်နှာထားနှင့် စာလုံးနီနီထင်း
 ထင်းကြီးတစ်ခု ပါနေသော စာရွက်ကို မျက်နှာအပ်ရင်း ဆက်
 အလုပ်လုပ်နေရပါသည်။

အဘိုး ရေးပေးထားတဲ့ အဲဒီစာကြမ်းတစ်စောင်ကို အချောပြန်ထွက်အောင် ပြန်ပြင်ရေးပြီး ပြန်ထင်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်လား။ ခက်ပါစေ၊ ခက်ပါစေ။ အကြောင်းအရာ အလုပ်ကိစ္စကလည်း ခက်ခဲပါစေ။ ရေးထားတဲ့စာကြမ်းတွေကလည်း ဘယ်လိုမှ အလွယ်တကူ ချောယူလို့မရအောင် ထောင့်တောင့်တောင့်ကြီးနဲ့ မှားယွင်းနေကြပါစေ။ အချိန်ကြာလေ ကောင်းလေ။ အဘိုးကို ပြန်ရင်မဆိုင်ရဲတော့လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီစာရွက်ကို “အဲကလေး” အနေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရချိန်များလေ ကြာလေ “အရမ်းချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ နိနီထင်းထင်းကြီးက သူ့မျက်စိထဲ ကြာကြာစွဲစွဲကြီး ရိုနေရလေလေ။

စားပွဲမှာ မေးစေ့လက်ထောက်ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်တည်း အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်နေသည့် ရက္ခကို အခန်းအပြင်ဘက်မှ သစ္စက ခပ်မဲ့ခွဲနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေ ... ဘာပြောလိုက်တာလဲ !”

“ဖေဖေ ... အဲဒါ တကယ်ပြောတာနော်”

ခင်ခင်မွန်းနှင့် စိန်စိခြယ်တို့ထံမှ အံ့ဩသံနှစ်ခုက ပြိုင်တူပင် ထွက်လာကြပါသည်။ အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းကတော့ ချွေးမနှစ်ယောက်တို့ရဲ့ အချိုးအချိတ်ကို အတော်ကြီး နော့နော့ကျေကျေသိပြီးနေသူ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း သံပြိုင်အော်ဟစ်လိုက်ကြသော အံ့ဩသံတွေကို ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ ...

“အဲဒီကလေးမလေးကို သစ္စနဲ့ ရက္ခထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သား ချထားပေးချင်တယ်။ ဒါဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးအတွက် ကောင်းအောင်စဉ်းစားပြီး ကလေးတွေအားလုံးကို စောင့်ရှောက်ချင်တဲ့သဘောပဲ။ ဒီကလေးမလေးဟာ ငါနဲ့ သွေးမတော် သားမစပ်တာမို့ သူ့ကို ငါ့အနေနဲ့ သဒ္ဓါလွန်းလို့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ချင်လွန်းလို့ဆိုပြီး အမွေဝေခွဲပေးရမယ့်အုပ်စုထဲ ထည့်လိုက်ရင် လူမှုရေးအရရော၊ ဥပဒေအရပါ အဖေအနေနဲ့ တကယ်သွေးရင်းသားရင်းတွေအပေါ် မတရားရာကျသွားမှာ အဖေက မလိုလားဘူး ...

ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားနည်းလမ်းကျကျပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ တစ်ဘက်က ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ကောင်မလေးက အလုပ်အကိုင်ကလည်းတော်တယ်။ စိတ်ဓာတ်ကလေးကလည်း ကောင်းတယ်။ သူ့ကို ရမယ့်သူရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ယောက်ျားဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့မြေးအရင်းတွေကို အဲဒီလိုတော်တဲ့ ကောင်းတဲ့ ကလေးမမျိုးလေးနဲ့ပဲ ရစေချင်တယ်။ ကံကောင်းတဲ့သူတွေ ဖြစ်စေချင်တယ် ...

ဒီတော့ ငါ စောင့်ရှောက်ပေးကမ်းချင်တဲ့လူနဲ့ ငါ့မြေးရင်းနဲ့ နေရာချထားလိုက်ရင် လူမှုရေးအရရော တရားဥပဒေအရပါ ညီညွတ်လျော်ကန်တယ်။ ကောင်မလေးလည်း ကောင်းစားမယ်။ ငါ့မြေးတစ်ယောက်ယောက်လည်း ကံကောင်းမယ်။ အဖေကတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်ကိုယ် အင်မ

တန်မှ ကျေနပ်နေတာပဲ။ ငါ့သမီးတွေ ငါ့မြေးတွေအနေနဲ့ကလည်း ခါးခါးသီးသီး မရှိလောက်ဘူးလို့ မြင်ပါတယ်။

အဖေမှာ မြေးရင်းက တစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုရင်တော့ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ မဖြစ်မနေ တိုက်တွန်းယူရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုကတော့ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အခါ အချင်းချင်း ညှိကြပါ။ တိုင်ပင်ကြပါ။ ကလေးတွေချင်းလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးပါစေ။ ကောင်မလေးမှာလည်း ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ဆိုတာ ရှိကိုရှိရမှာပဲ။ ငါ့မြေးတွေထဲမှာလည်း သစ္စကတော့ ကြိုက်တယ်။ ရက္ခက မကြိုက်ပါဘူး။ ခင်မင်ရုံပါဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သလို၊ ရက္ခကတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံနိုင်တယ်။ သဘောကျတယ်။ သစ္စကတော့ ညီမတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားချင်ပါတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

“ဖေဖေ ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ချစ်စဖွယ်က မေမေဆို”

“အဲဒီတော့ တာဖြစ်သလဲ”

“သူတို့ချင်း ဟို ... အမျိုးတော်စပ်နေ ...”

“ဒီဘဝမှာတော့ ဘာမှမတော်စပ်ဘူးလေ၊ သူစိမ်းတွေပဲ”

“သားတွေကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကောင်မလေးဘက်ကတော့ သူ့မြေးတွေဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ရှိနေနိုင်ဦးလားလို့”

“ငါ့မြေးတွေဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး သူ့မှာ မရှိနိုင်ဘူး။ သူတို့ချင်းက ဆုံမှမဆုံဖူးလိုက်ကြတာ။ သူ့အနေနဲ့ လက်ခံနိုင် လက်မခံနိုင်ဆိုတာ သာမန်သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို စဉ်းစားပေးတဲ့ စဉ်းစားပုံ စဉ်းစားနည်း

အတိုင်းပဲ ရိုးရိုးလေးပဲ စဉ်းစားယူလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ ဘာမှမထူးနိုင်ပါဘူး။”

ဦးမြသောင်းက “ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒီအဘိုးကြီး တကယ် သဘောတူ ကြည်ဖြူနိုင်လို့ ပြောနေတာမှ ဟုတ်ပါ့မလား” ဆိုတဲ့ သံသယနဲ့ မေးခွန်းတွေ တရစပ်ပြန်ထုတ်နေမိတဲ့ ခင်ခင်မွန်းကို ...

“ငါ့သမီးက ဒီကိစ္စကို လက်ခံနိုင်လောက်စရာကိစ္စလို့ မမြင်လို့လား။ ငါ့သမီးရဲ့သားနဲ့တော့ ဒီကောင်မလေးကို မစီစဉ်ချင်ဘူး၊ သဘောမတူနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောချင်နေတာများလား”

ခင်ခင်မွန်း တစ်ယောက် ရုတ်တရက်မို့ ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမှန်းမသိ၊ ခပ်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားရစဉ် စိန်စိခြယ်က နှုတ်သွက်လျှာသွက်နှင့် ခပ်မြန်မြန်ဝင်ပြီး ...

“စိန်စိကတော့ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါပဲ။ ဖေဖေက ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်ချင်ရင် စိန်စိက ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိပါဘူး။ သစ္စကို စိန်စိ ရအောင်ပြောပါ့မယ်။ ဖေဖေဆန္ဒ ပြည့်ဝပြီလို့ပဲ သဘောထားပါ။ သစ္စကလည်း ချစ်စဖွယ်ကိုဆိုရင် နဂိုတည်းကိုက ခင်မင်နေပြီးသားပဲ၊ အထူးပြင်းစရာမရှိနိုင်ပါဘူး ဖေဖေ”

ခင်ခင်မွန်းမှာ သူများတကာ အမ်းနေတုန်း ကြားက ဝင်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လူလည်ဝင်ကျသွားသော စိန်စိခြယ်ကို မျက်စောင်းကြီးတစ်ချက် ပိတ်ထိုးလိုက်ပြီးမှ ကိုယ်တိုင်လည်း လျှာခလုတ်တိုက်လဲပြီး တံတွေးသီးရမတတ် လျင်လျင်မြန်မြန် ကြီးပင် ...

“ခင်မွန်းကလည်း သဘောမတူနိုင်စရာ မရှိပါဘူး ဖေဖေ ရဲ့။ ဖေဖေဆန္ဒက ခင်မွန်း ဆန္ဒပါပဲ။ ရက္ခကလည်း ပြောရမကျပ်ပါဘူး။ အမေက တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပဲ စကားတည်တဲ့ သားမျိုးပဲဟာ။ ပြန်မေးနေရစရာတောင် မလိုဘူး သူနဲ့ပဲ ဖြစ်မြောက်မှာပါ”

ခင်ခင်မွန်းရဲ့ လျှာခလုတ်တိုက် တံတွေးသီးသံကို စိန်စိခြယ်က “အဟွန့် ဟွန့်” ဟု လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ရင်းက “နောက်လိုက်ကြီး ဘယ်တော့မဆို သူများနောက်က ထက်ကြပ် လိုက်ဖို့ချည်းပဲ” ဟု မကြားတကြားလေးပါ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါ နင့်နောက်က လိုက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေဆန္ဒကို ငါက ဖြည့်ဆည်းတာ”

“ဒါပေမဲ့ ငါက အရင်ပြောလိုက်ပြီးသားကိစ္စလေ”

“ဘယ်သူက အရင်ပြောပြော တကယ့်စိတ်ရင်းကသာ အရေးကြီးတာ။ ကိုယ့်သားကိုယ် တကယ်ပြောနိုင်ဖို့ အပြောပိုင်ဖို့ကသာ အရေးကြီးတာ”

“ကောင်မလေးက ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်မလဲ ဆိုတာကလည်း အရေးကြီးတာပါပဲ။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

စိန်စိခြယ်ရဲ့ သူ့သားသူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိဟန် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး အပြောက ခင်ခင်မွန်းရဲ့ရင်ထဲကို ကြက်မွှေးတစ်ချောင်းလုံး ထိုးထည့်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိစေပါသည်။ သားချင်းအပြိုင် ယှဉ်ရရင်တော့ သူ့သားကမှ “မိန်းမကျမ်းကျေးကြီး” ကို အဲဒါကြောင့်ပဲ ... တမင်ပင် ...

“ဒါနဲ့ နင်က ဟိုတလောက ပြောတုန်းကတော့ ‘ဘူး’ ဆိုရင် ‘ဖရုံ’ သီးဖို့နေနေ နောက်ထပ် ‘ဘူး’ တစ်လုံးတောင် ထပ်မရှိစေရဘူးဆို။ ဒီလိုပိုက်မဲဆိုးဝါးနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို မေမေ၊မကလို့ ဘယ်သူကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ ဘယ်အခြေအနေပဲ ဖြစ်လာပါစေ စိန်စိခြယ်တို့က နီး လုံးဝပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ပါဘူးဆို”

“တဟင်းဟင်း” လေး အသာရယ်နေတဲ့ စိန်စိခြယ် တစ်ယောက် မျက်နှာကြီး ဖြန်းခနဲ နီရဲသွားပြီး ဦးမြသောင်းရှေ့မှာ မျက်နှာက အပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းနဲ့ မျက်နှာမထားနိုင် တတ်အောင် ဖြစ်နေရပါသည်။ ကောင်မစုတ်။ သေဦးမယ့်ဟာမ။ ကိုယ့်အချင်းချင်း အပြိုင်ပြောထားကြတာကို အဘိုးကြီးရှေ့မှာ အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး နောက်ကြောင်းပြန် ဖွင့်ပြောချပစ်လိုက်တယ် ကြည့်စမ်း။ ငါနော် ...။ ငါ ...။ တောက် ... အဘိုးကြီးသာ ရှေ့တင်ရှိမနေရင် သင်းတော့လား ...။

“ဒါကတော့ နင်ကောဟဲ့ ခင်ခင်မွန်းရဲ့၊ နင်က ခုကျတော့ ဖေဖေရှေ့မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းကပဲ ဒါမျိုးတွေပြောထား သလိုလို၊ နင့်ကျ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ကလေးလို အပြစ်ကင်းသလိုလိုတွေ ဘာလို့ ဟန်ဆောင်ချင်ရတာလဲ။ နင်ကော ... ပြောထား ဆိုထားတာတွေ မရှိဘူးလား။ ကလေးမလေးကို နင့်သားနဲ့ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး ဆိုတာတွေ နင်ကော သွားဖွင့်မပြောထားဘူးလား။ နင့်ပါးစပ်ကြီးနဲ့ နင် သွားကိုပြောထားတာလေ”

“ငါ့ပါးစပ်ကြီး တစ်ပေါက်တည်းလားဟဲ့။ နင့်ပါးစပ်ပေါက်

ကြီးကကော အဲဒီအတိုင်းပဲ ချွတ်စွပ်၊ တစ်သဝေမတိမ်
 အဲဒီကလေးမလေးကို သွားပြောထားတာပဲ မဟုတ်လား။
 ငါကမှ တစ်ခါလား ပြောမိတာ၊ နင်ကမှ အခါခါအလီလီ
 မရှေ့မတွက်နိုင်အောင် ပြောတာ။ အခွင့်သာတိုင်းပြောတာ။
 သာသာကလေးရော နာနာကလေးပါ တရစပ်ထိုးစစ်ဆင်
 နေတော့တာ နင်မှနင်။ ငါမဟုတ်ဘူး”

ဦးမြသောင်းမှာ စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်လာတဲ့ ရုပ်

ကြီးနှင့် ...

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ အဲဒါတွေက ဘယ်
 တုန်းက ဖြစ်ထားကြတာလဲ။ မိန်းမချင်း ကိုယ့်သမီးအရွယ်
 လေး တစ်ယောက်အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ရှိကြလှချေ
 လား”

“ဒီလိုပါ ဖေဖေရယ်၊ ခင်မွန်းတို့က ဖေဖေတစ်မျက်နှာ
 တည်းကို ကြည့်တွေးပြီး လုပ်မိကြတဲ့ ကိစ္စပါ။ မှားသွား
 ရင်တောင် စေတနာအမှားပါ။ ဖေဖေအနေနဲ့ ခုလိုပြောလာ
 လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားဘူးလေ။ သဘောတူနိုင်လိမ့်
 မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ထင်ထားမိတာပါ။” အဲဒါကြောင့်
 ဖေဖေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးတဲ့ကိစ္စကို အတတ်နိုင်ဆုံး တား
 ဆီးမိခဲ့ကြတာပါ”

“နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ စိန်စိတို့
 က ဆွေးနွေးတဲ့ သဘောပါ။ သူတစ်ယောက်တည်းကို
 ပြောနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သားကိုယ်လည်း
 ပြောတာ၊ ထိန်းတာမျိုးတွေ လုပ်ပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ခင်မွန်းက ခုနကလည်း အံ့ဩလို့ အထပ်
 ထပ် ပြန်မေးနေမိတာလေ ဖေဖေ။ ခင်မွန်းတို့ကတော့
 မေမေလို့ ယူဆလိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာ ထိန်းလိုက်တာပါ”

“မတော်တဆ ဝေမျှား ကြီးမလား။ ဖေဖေအနေနဲ့က
 မေမေလို့ ယူဆထားပြီးပြီဆိုတော့ ကလေးတွေချင်း ရင်းနှီး
 ရင် စိတ်ကွက်မလား၊ ဒါကို တွက်တာလည်း ပါပါတယ်”

“ဟာ ဘာဆိုလဲ”

ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖော်လိုက်မိကြတဲ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာ
 အပြစ်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာတွေပဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အလို
 အယက်တွေ ပြန်ရှင်းပြနေကြရရင်း စိန်စိခြယ်ရဲ့ စကားကို ဦးမြ
 သောင်းက မျက်နှာနီနီကြီးနဲ့ ကျုံးအော်ပစ်လိုက်ရာ စိန်စိခြယ်
 ချော မျက်နှာလေး ပဲလှော်စေ့လောက် ဖြစ်သွားရရှာပါသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်ပဲပြောပြော အဲဒီလိုတွေ သွားပြောထား
 ကြပြီးပြီဆိုတော့ ခုချိန်ကျမှ သဘောတူပါပြီ၊ ငါ့ဆန္ဒကို
 လက်ခံပါတယ် ဆိုတာမျိုးကို ကလေးကို ညည်းတို့က
 ဘယ်လိုမျက်နှာတွေနဲ့ ပြန်ပြင်ပြောကြတော့မှာလဲ။ ခုလက်
 ဖမိုး ခုလက်ဖဝါး အပြောင်းပြောင်း အပြန်ပြန်တွေ ညည်း
 တို့လုပ်နိုင်ကြသလား”

“ဖေဖေကို ငဲ့တွက်ပေးခဲ့ရလို့ပါ ဆိုတာကို ရှင်းပြလိုက်ရင်
 တော့ ရမယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သူ လက်ခံမှာပါ”

“ကလေးမလေးက နားလည်သိတတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်း
 ကလည်း စိန်စိတို့အပြောကို အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံ
 တာပါ။ အပြုံးမပျက် အခင်မင် မပျက်ခဲ့ပါဘူး”

ဦးမြသောင်းမှာ ဈေးမတွေ့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်သမီးရင်းတွေသာဆိုရင် ... “အေး ... ဒါဖြင့် အဲဒီလောက် သဘောထားပြည့်ဝပြီး နားလည်သိတတ်တဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်ရဲ့ချေးကိုယူပြီး နှင့်တို့ ကြီးကောင်ကြီးမား နှစ်ယောက်စလုံး ဆီပြန်လေး၊ ကြော်ချက်လေးသာ ချက်စားလိုက်ကြပေတော့” ဟုကိုပြောချလိုက်မိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ခုတော့ ဈေးမတွေ့ ဖြစ်နေလေတော့ သူတို့မှာ ယောက်ျားတွေလည်း မရှိတော့တဲ့အခိုက်၊ အဆင်မပြေကြခိုက်မှာ နိုင်ထက်စီးနင်း နှိပ်ပြောတယ် ထင်မှာစိုးသဖြင့်သာ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

အဲဒီလိုတွေကြောင့်ပဲ ဒီပေါတောတောလိုလို၊ အတော့အခေါ်က အရွယ်ခုထိမရောက်ဘဲ ကလေးဆန်သလိုလိုနဲ့ အလိုရမက်ကလည်း ကြီးလိုက်ကြသေးတဲ့ လောဘအိုး ဈေးမနှစ်ယောက်နဲ့ ဟိုခပ်ဆိုးဆိုး၊ ပြောမရ၊ ငပျင်း မြူးနှစ်ကောင်တို့ကို ဦးမြသောင်းက တစ်စက်မှ စိတ်မချနိုင်၊ စိတ်ဖြောင့် လက်ဖြောင့်မရှိနိုင် ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီဈေးမနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ခုခုဆိုရင် ကလေးတွေလို ရန်ဖြစ်၊ လှယက်၊ ပြိုင်ဆိုင်နေကြဖို့ တစ်ခုပဲ သိတတ်ကြတဲ့ဟာတွေ။ ကိုယ့်မှာ ချစ်စဖွယ်ကို ဒီအုပ်စုတွေထဲ ဆွေမျိုးသားချင်းအဖြစ် ဝင်ခိုင်းရမှာတောင်မှ ကိုယ်ကျိုးအတွက်ပဲ တွက်မိသလိုလို အားနာမျက်နှာပူ သနားရမလိုလို ဖြစ်ရပါသည်။

ကလေးမလေးကလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတော့ ဦးမြသောင်းခမျာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ကိစ္စ အဆင်ပြေပြီးရင် နောက်တစ်ယောက်အတွက်ပါ အရည်အချင်းတူ၊ စိတ်ချရနိုင်မယ့် မြေးဈေးမနောက်တစ်ယောက်ပါ ထပ်ရှာရဦးမလို ဖြစ်နေသည်။

“အေး ... အေး ... ပြီးရောနော်၊ ညည်းတို့ဘာသာ လိပ်ကကြမ်းပိုး။ ကြမ်းပိုးကလိပ်။ ခုလက်ဖမိုး ခုလက်ဖဝါး ပြောတတ်ပါတယ် ဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့၊ ရှိစေတော့။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို ထပ်စိတ်ညစ်ရအောင်တော့ မလုပ်ကြလေနဲ့၊ ဒီတစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့။ ညည်းတို့ဟာက ‘သဘောမတူပါဘူး’ ဆိုတုန်းကလည်း နိုင်ထက်စီးနင်းနဲ့ ခုမှ ‘တူကြပါပြီ’ ဆိုတော့လည်း အလှအယက်နဲ့ မဟော်သစာဖြတ်ထုံးထဲကလို ကလေးတစ်ယောက်ကို အလယ်ကထားပြီး ကိုယ့်ဘက်ပါလာဖို့ လက်နှစ်ချောင်း ခြေနှစ်ချောင်းကနေ ကိုင်ဆွဲယူယက်ကြတဲ့ အမေနဲ့ ဘီလူးမလိုတော့ မဖြစ်စေကြနဲ့ ... ဒါပဲ”

ဦးမြသောင်းက စကားကိုမြန်မြန်ဖြတ်ကာ စိတ်ကုန်စရာ ဈေးမနှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှောက်ကနေ အမြန်ဆုံးပဲ ထထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ထွက်ပြေးတယ် ဆိုရမလောက် အမြန်ဆုံး သထွက်လာတာတောင် ဦးမြသောင်းရဲ့ နောက်ကျောဘက်ဆီမှာ စကားသံ အငြင်းအခန်သံတို့ကတော့ ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာလျက်။

“မဟော်သစာဇာတ်ထဲကလို ဆိုရင်တော့ ငါက အမေအရင်း၊ နင်ကသာ ဘီလူးမပဲ ဖြစ်နိုင်မှာပါပဲ”

“အမိပွယ်မရှိတာ၊ ဘီလူးယကွရဲ့အမေကသာ ဘီလူးမပေါ့။ ငါကတော့ ‘မှန်ကန်တဲ့၊ မဖောက်မပြန်တဲ့၊ ထင်ရှားတဲ့၊ သစ္စာတရား’ ရဲ့အမေဆိုတော့ ငါကသာ ကောင်မလေးရဲ့ လူမိခင်ရင်း ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့၊ ငါက ဘယ်လိုလှုပ်ဘီလူးမ ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“အေး ... ကောင်းပြီနော်၊ ဇာတ်တော်ထဲမှာက လူမိခင် ရင်းက ကလေးကလေးများမှာစိုးလို့ အပြိုင်မဆွဲဘဲ အလျှော့ ပေး အရှုံးပေးလိုက်တာနော်။ နင့်စကားအတိုင်း တည်စေ စေ”

“ဒါပေမဲ့ မဟော်သမာကတော့ ငြိုင်မဆွဲတဲ့သူကသာ အမေ ရင်းလို့ သိသွားပြီး သတ်မှတ်ကြေညာပေးလိုက်တယ်လေ”

“သိသိ မသိသိ။ ဖေဖေကလည်း မဟော်သမာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှလဲ ဝင်သတ်မှတ်ကြေညာနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဓိက က နင်သာ မိခင်ရင်းဆိုရင် အရှုံးပေး၊ ပြိုင်မဆွဲဖို့ပဲ”

“ဘာဆိုင်လဲ”

ဦးမြသောင်းမှာ ခေါင်းကိုသာ ယမ်းခါနေမိပါတော့ သည်။

စိန်စိန်ဩယ်နှင့် ခင်ခင်မွန်းတို့ကတော့ ချစ်စဖွယ် အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ ဦးမြသောင်းရဲ့ မေတ္တာတရားကိုလည်း ထင်း ထင်းပြတ်ပြတ် မြင်နိုင်လိုက်ပြီမို့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အလျှော့ မပေးနိုင်တော့တဲ့ အပြင်းအထန်စိတ်တွေက ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သွား ကြရပါပြီ။

“သူစိမ်းကို အမွေခွဲရမယ့် အုပ်စုထဲထည့်ရင် ဘာ ဖြစ်မယ်၊ ညာဖြစ်မယ်၊ မတရားရာကျမယ်” ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော စကားအသွားအလာကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဒါအသိသာ ကြီးပဲ။ အဘိုးကြီးဟာ မဖြစ်မနေ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တချို့တစ်ဝက် ကို ခွဲကိုခွဲပေးခဲ့ဦးမှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့အပြင် အလုပ် ... အလုပ် ... လုပ်ငန်းကိုင်ငံငန်း။ “ကလေးမလေးက အလုပ်အကိုင်မှာလည်း

တော်တယ်”တဲ့။ ကြည့်ရတာ သူ မရှိတော့ရင် အုပ်ချုပ်သူအကြီး အကဲ နေရာဟာ သစ္စလည်း မဟုတ်၊ ရက္ခလည်း မဟုတ်။ ဒီ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်ကိုဖြစ်တော့မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်သွားပြီ ထင်ပါသည်။

ဒီလိုဆိုတော့ ဒီကလေးမလေးဟာ သာမန်ညောင်ည မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ခုနေ့ ခဏခေါ်မြှောက်စားထားလို့ ခေတ္တ တဖြုတ်လောက် တောက်ကြွားခွင့်ရနေတာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ အမျိုးဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ် ရှိရှိ မရှိရှိ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ်တို့ ကတော့ (ကိုယ့်ပိုင်ထိုက်တွေ သူ့ဆီရောက်သွားတာပါလို့ ဘယ် လောက်ကြီးပြောပြော) ရှိရှိ ... ရှိရှိကို မြည်နေနိုင်လောက်ပြီလေ။

ခင်ခင်မွန်းနှင့် စိန်စိန်ဩယ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲတွေ ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။ ပြီးရင်တော့ နှစ်နှစ်ကာကာ စူးစူးနှင့်နှင့်ကြီးတွေ ဆက်ကြည့်နေ ဖြစ်ကြသည်။

“နင့်သားကို ဆိုရင်တော့ သူက ကျကိုကျနေတာပါတဲ့။ ငါ့သားကိုတော့ ဘွားအေကြီးလို့ ပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ ဆက်ဆံခင် မင်တာပါတဲ့”

စိန်စိန်ဩယ်က မျက်လုံးလေးကိုဝင့်၊ မျက်ခုံးလေးကို ပင့်ကာ ကိုယ့်ဘာသာ ပြောနေသလိုလိုနဲ့ ခင်ခင်မွန်း ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေကို ပြန်ပြောင်းကာ ပြောလိုက်လျှင် ခင်ခင်မွန်း ခမျာ ကိုယ်ပြောခဲ့မိတဲ့ စကားအတွက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရင်ထု မနာတွေ ဖြစ်သွားမိရကာ သားကလေးရက္ခရဲ့ မျက်နှာကို ပြေး မြင်လိုက်မိပါလေသည်။

ဟိုတစ်နေ့ကပဲလေ။ “မေမေရယ် ... ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်ချစ်နေလို့ပါနော်” တဲ့။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နဲ့ တွဲမနေဖို့၊ လုံးမနေဖို့၊ ခပ်ခွာခွာလေးနေဖို့ တကောက် ကောက် လိုက်သတိပေး လိုက်ပြောနေရတဲ့ ခင်ခင်မွန်းဟာ သား ဆီက အဲဒီစာကလေးကို ရထားတာမှ မကြာသေးခင် ရက်ပိုင်း ကလေးကမှပါ။ အမေမသိအောင် အမေ့ရဲ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲ တိတ်တိတ်ကလေး လာထည့်သွားခဲ့တာ။

ခင်ခင်မွန်းရဲ့သားတော်မောင်ဟာ တစ်ဦးတည်းသော သားရယ်လို့ အမေကို ချွတ်တတ် ကပ်တတ်တဲ့သားမျိုး မဟုတ်တဲ့ အပြင် စကားပြောဆိုတာကအစ စိတ်မရှည် လက်မရှည်နဲ့ မာ တာတာ။ မိန်းကလေးတွေ ဆိုတာမျိုးကိုလည်း “ရှုပ်လိုက်တာ” ဟု ကြည့်မရတဲ့ စာရင်းထဲသာ ထည့်တတ်လေ့ရှိသူလေ။ ဒီလို ကလေးမျိုးက အမေမသိအောင် အမေ့ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ “မေမေ ရယ် ... ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်ချစ်နေလို့ပါနော်” ဆိုတဲ့ စာ ကလေးတစ်စောင်ကို တိတ်တိတ်ကလေး လာထည့်ထားလိမ့်မယ် လို့ တွေးထင်မိဖို့နေနေ အိပ်မက်တောင် ယောင်လို့မက်မထားမိ ခဲ့ဘူးတာပါ။

သားကလေးဟာ ဒီလိုကျတော့ သူ့အဖေ ရာဇ သောင်းရဲ့ ကိုယ်ပွားကလေးအတိုင်း အဖေနဲ့ ချွတ်ခွပ်တူတဲ့သား မျိုးများ ဖြစ်နေမလား။ သူ့အဖေဟာလည်း တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မှာ ခင်ခင်မွန်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မြတ်နိုးချစ်ခင်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျား ကောင်းကြီးလေ။ သွားလေသူ့ကို သတိရသွားတော့ ခင်ခင်မွန်း မှာ မျက်ရည်လေးများပင် လည်ချင်ပါသည်။ ကံကောင်းလို့။ ကံ

ကြမ္မာကဖေးမပြီး သားနဲ့အမေ တစ်စိတ်တစ်ပမ်းတည်း ဖြစ်နေ ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာမျိုးပေါ့။

နို့မို့ ဟိုစာကလေးကို ဖတ်လိုက်ရကာစကများ သားကို သနားကလည်းသနား၊ စိတ်ကလည်းဆိုး၊ စိုးကလည်း စိုးရိမ်။ အို ... ခင်ခင်မွန်းမှာ လွန်ဆွဲသောစိတ်များနဲ့ စိတ်ဒုက္ခ တွေ့ရောက်ပြီး ခေါင်းကိုက်လိုက်ရတာဆိုတာလေ။ ခုများတော့ သားလေးရဲ့ဆန္ဒဟာ အဘိုးရဲ့ဆန္ဒ၊ အမေ့ရဲ့ဆန္ဒလည်း ဖြစ်ရပြီ မို့ “ကံများနယ် ကောင်းလိုက်တာ” ဟုတောင် ပြောရတော့မလို့ ပါပင်။ ဒီလို ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်မှုတွေ ခညောင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ သားလေးရဲ့ကုသိုလ်ကံကို ဘာမဟုတ်တဲ့ “ဖျက်မြင်းသားအမိ”ရဲ့ လက်ချက်များ အမိခံစရာလား။

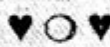
“ဒီမယ် ... စိန်စိုခြယ်ရယ်၊ အဲဒီကလေးမဟာ တကယ်ပဲ မေမေ ဖြစ်နေရင်၊ ပြီးကျတော့ ဖေဖေပြောသလို အတွေး အခေါ်၊ အသိဉာဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ရိုး မှန်ရင် နင့်သားလို ပေါက်ကရ ပလုံစိပုထနေတဲ့ သူမျိုးကို ရွေးကိုမရွေးဘူး၊ စိတ်ချ။ အကောင်းပြောတာ၊ စောစောစီးစီး သာ လက်လျှော့ထားလိုက် ...

သူ့ကျေးဇူးရှင်က သူ့ကို ‘ငါ့မြေး တစ်ယောက် ယောက်ကို ရွေးစမ်းပေး’ လို့ အမိန့်ချရင် သူ့ဘာသာသူ ဘယ်သူ့ကို ကျကျ မကျကျ။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုစိတ် ထားမျိုးနဲ့ ခင်ခင်။ သူ့ရွေးကိုရွေးချယ်မှာကတော့ ရကွဲပဲ။ လောကကြီးမှာ မိန်းကလေးတိုင်းဟာ ‘တစ်ဦးတည်း တစ် ယောက်တည်း ပြိုင်ဘက်မရှိ၊ မှီပိုင်’ ဆိုတဲ့ အခြေအနေကိုပဲ

နှစ်သက်သဘောကျတယ်။ ဒါအမှန်တရားပဲ။ နင်ရော ငါရော ဒို့ပြင်မိန်းမတွေ အားလုံးအတွက်ရော 'Eternal truth' 'Universal truth'ပဲ ... မှတ်ထား။"

စိန်စီခြယ်မှာ "အင်"ခန့်ပင် အသံထွက်သွားကာ "ဘယ်လိုပြန်ချေပလိုက်ရမလဲ" ချက်ချင်းပြန်ပြီး စကားလုံးစဉ်းစား။ စာစီ၍မရနိုင်သေးခင်မှာပင် ခင်ခင်မွန်းက အင်မတန် ကျေနပ်အားရနေသော မျက်နှာကလေးနှင့် စိန်စီခြယ်ရဲ့ရှေ့ကကော့ကော့ကလေး လှမ်းထွက်သွားချေပြီ။

"သမီးရယ် ... အန်တီကလေး ဒီသားလေး ရကွ တစ်ယောက်တည်းကိုတောင် မနည်းကြီးကြီးစားပြီး အဖတ်တင်အောင် ပွေးထားရတာလေ။ တကယ် 'ဘုရားကပေးတဲ့သားကလေးပါ။ အန်တီတို့ ငယ်ငယ်ကဆို ညီအစ်မတွေ တစ်သိုက်ကြီးနဲ့ နေခဲ့ရတော့ အန်တီက ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့လည်း သားသမီးကို အများကြီး ယူချင်တာပေါ့နော်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံး သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ကတော့ ဖြစ်အောင်ယုံမယ်လို့ မှန်းထားတာဆိုတော့ သားတစ်ယောက်တည်းပဲ ကံကပေးတဲ့အခါ သမီးမိန်းကလေးများ လိုချင်လိုက်တာလေ ထွန့်ထွန့်လူးပဲ ..."

မရနိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့အခါကျတော့ အန်တီက သမီးမိန်းကလေးဆိုရင် ချစ်ကိုချစ်တတ်တာ။ နေခြည်တို့

ဘာတို့ မေးကြည့်။ အန်တီဆိုမှာ တုမတွေဆိုလည်းချစ်ရကျရ။ သူစိမ်းမိန်းကလေးထဲက ချစ်စရာလေးများ တစ်ယောက်တလေလောက် မြင်မိရင် 'ဟယ် ... ငါ့သမီးလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့'လို့ အဲဒီလိုကို အရူးထတဲ့သဘောအထိကို ဖြစ်တာ။ အစ်မတွေက ဝိုင်းနှစ်သိမ့်ရတယ်။ 'ခင်ခင်မွန်းရယ် သားရှိရင် သမီးရတာနဲ့ တူတူပါပဲ'တဲ့လေ။ ဟုတ်တာပဲလို့ အဲဒါနဲ့ပဲ 'တစ်နေ့မှာတော့ သမီးလေးတစ်ယောက် အပိုင်ထပ်ရလာမှာပဲလေ'လို့ ဒီလိုပဲ စိတ်ဖြေရတယ် ...

ငါ့သမီးကိုတော့ တကယ်ပါ ရေစက်ပဲ။ မြင်မြင်ချင်း ဆိုသလို အင်မတန်ကို သ ဘာကျတာ။ ဟယ် ... ဒါမျိုးလေး လိုချင်တာ။ ဒါနဲ့ လေးသာ ငါတစ်နေ့ကျ တော်စပ်လာရမယ့် သမီးလေး ဖြစ်သင့်တာ'နဲ့။ တကယ် သိလား။ ငြိမ်နေတဲ့ အရူးထစိတ်တွေက ငါ့သမီးနဲ့မှ ပြန်လာတာ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက 'အဲဒါ အမေဒေါ်ခင်ချစ်ပဲ'ဆိုတော့ 'ဘုရားရေ သွားပါပြီ'ပေါ့။ စိတ်တွေဆင်းရဲလိုက်ရတာ။ သားနဲ့စပ်လို့ တော်ရမယ့် သမီးကလေးအဖြစ် လိုချင်နေတဲ့စိတ်ထားတွေကိုလည်း မနည်းချိုးနှိမ်ပစ်ရတယ်။ သားကိုလည်း တားရတာ၊ တားရတာ မေးကြည့်။ မကော်င်းဘူး မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်မိတာလေ"

ချစ်စဖွယ်မှာ ကိုယ့်ကို လက်ကလေးကိုင်ကာ၊ ပါးကလေးဆွဲကာ၊ ဆံပင်လေးသပ်ကာ ပြောနေသည့် အန်တီခင်ခင်မွန်းကိုကြည့်ပြီး ရယ်ပဲရယ်ချင်နေသည်။ "ဒါမျိုးတွေ ကြားပြီး

ပါပြီ အန်တီရဲ့၊ အန်တီစိန်စိုဆိကလေ” လို့များ ထုတ်ပြောလိုက်ရင် အန်တီမွန်းတော့ ထတောင်ခုန်မလား၊ မပြောတတ်သေးအမယ် ...။ အန်တီစိန်စိုတို့များ အန်တီမွန်းထက်တောင် သာသေးတာနော။ “အမေ” တဲ့။ “အန်တီ” တောင် မဟုတ်ဘူးနော် “အမေ” ပါတဲ့လေ သူ့ကိုယ်သူ။

“အမေ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့မိတာတွေရှိလည်း ဗွေယုနဲ့ သမီးရယ်၊ ခေါင်းထဲမထားဘူး မဟုတ်လား။ အမေတို့ကလေ ယောက္ခမဆိုပေမယ့် ကိုယ့်မိဘရင်းလို ကိုးကွယ်ချစ်ခင်ရတာဆိုတော့ ဖေဖေအတွက်ပဲ ပိုကြည့်လိုက်မိတာပေါ့နော်။ ကိုယ့်သားကိုယ်လည်း တားမြစ်ရ၊ ဆုံးမရ။ ငါ့သမီးကိုလည်း တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ပြောရ၊ နားချရ လုပ်ရတယ်။ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာကိုး သမီးရဲ့ ...

နောက်ဆုံးတော့ကွယ်၊ ငါ့သမီးကို ပြောပြောနေရတဲ့ စကားတွေကလည်း စိတ်ပါလို့ ပြောနေရတာမျိုး မဟုတ်တော့ အမေပါးစပ်ထဲ ခါးတောင်နေပြီ။ ကိုယ့်သားလည်း ကိုယ်သနားလှပြီလေ။ သူ့ခမျာ အမေက ‘ချစ်စဖွယ်ကိုတော့ မထိနဲ့’ လို့ မှာထားတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထင်ရာတွေ ခိုင်းမိတာပေါ့ သမီးရယ်။ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ထွက်ပေါက်က ရှာတာပေါ့။ သားက ဆေးတို့အရက်တို့လည်း လုပ်တတ်တာ မဟုတ်တော့ ဒီဘက်မှာ စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းထားရသမျှ တှစ်ဘက်တွေမှာ သွားပေါက်ကွဲတာပေါ့။ ကြာကြာနေရင် ဘာမဟုတ်တာလေးတွေနဲ့ နာမည်ပျက်ရတော့မယ် ...

အဲဒါနဲ့ အမေက ဖေဖေနဲ့တက်ကိုဆွေးနွေးတာလေ။ ‘ဖေဖေ ... ဒီလိုဒီလိုပဲရှိပါတယ်’ ဆိုတော့ ဖေဖေက ‘သူ့အနေနဲ့ ဘာမှတားမြစ်ဖို့မရှိဘူး၊ သစ္စနဲ့ ချစ်စဖွယ်နဲ့ဆိုရင်တော့ သူ ခွင့်ပြုတယ်၊ ကျေနပ်တယ်’ တဲ့။ အမယ်လေး စိတ်ကို ချမ်းသာသွားလိုက်ရတာဆိုတာများ။ ဒီလိုမှန်းသိအစောတည်းက အခြေအနေကို မှန်းဆအကဲခတ်ပြီး ဆင်ခြင်နေရတာတွေတောင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ အမေတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်တယ်။ ‘ငါ့တွက်ကိန်း လွဲပြီး အကြောက်အလန့်ကြီး နေခဲ့လို့ ကလေးတွေမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ’ လို့ ...

ခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာရပါတော့တယ် သမီးရယ်”

အဲသလို တဖွဲ့တနွဲ့ စိကာပတ်ကုံးနဲ့ “အမေ” ချင်းထပ်နေခဲ့တဲ့ အန်တီစိန်စိုနှင့်တုန်းကလည်း ချစ်စဖွယ်မှာ ရယ်ချင်လို့ချည်းပဲ နေရသည်။ ခုဆီထမင်း၊ ခုစာကလေးကြော်။ စိတ်ရော၊ နှုတ်ရော၊ လုပ်ရပ်တွေပါ အင်မတန် အပြောင်းအလဲမြန်မြန်နိုင်လွန်းတဲ့ အန်တီကြီးတွေကို ချစ်စဖွယ်က ဗွေယုစိတ်ဆိုးဖို့ထက် နားလည်သနားဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ နားလည်တယ်ဆိုပေမယ့် ရယ်ချင်စိတ်ကိုတော့ ထိန်းလို့မရ။ ဟားချင်လှောင်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး။ ရယ်ကိုရယ်နေရုံသက်သက်လေးပါ။

အန်တီစိန်စိုတုန်းက အန်တီမွန်းလို သူတို့အိမ်ရောက်လာတုန်း အပိုင်ဖမ်းဆွဲထားပြီး ချဉ်းကပ်နေတာမျိုးတောင်မဟုတ်။ သူ့သားနဲ့ သူ့တူတို့ မရှိကြတုန်းအခိုက်မှာ ရုံးအထိ ရောက်လာ

ပြီးကို ပြောသွားတာ။ ရုံးလာတာကလည်း ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်နဲ့ နော်။ “အမေ ကြိုက်တတ်လို့” ဆိုပြီး ငါးရဲ့ကိုချည်း နည်းမျိုးနဲ့ ချက်ပြုတ်လာတာ။ ငါးရဲ့အူဆီပြန်၊ ငါးရဲ့ပြုတ်ထောင်းမွေကြော် ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်း၊ ငါးရဲ့ခေါင်းနဲ့ ဒန့်သလွန်သီးမဆလစ ချက်။ ငါးရဲ့ကွင်းကြော်နှပ်။

“အဲ ... အန်တီစိန်စီရယ်၊ ဒါတွေ သမီးက ဘယ်လိုလုပ် ကုန်အောင်စားရမလဲ” ဆိုတော့ “မေမေတုန်းကလည်း တစ်စုံစီမံ စားတာပဲလေ။ အားလုံး ငါ့သမီးအကြိုက်တွေချည်းပဲ ဟာ။ ကုန်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ရှိတာမှတ်လို့။ သမီးတို့အိမ်မှာ မိသားစုလည်း ရှိတာပဲ မဟုတ်လား” တဲ့။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အရင်ဘဝက အဘွားဒေါ်ခင်ချစ်ဟာ ငါးရဲ့တစ်မျိုးတည်းကို ဒီလောက် အသည်းနဲ့နဲ့ သည် မှန်သော်လည်း ဒီဘဝက ချစ်စဖွယ်ကတော့ဖြင့် အဲဒီလောက်ကြီး မဟုတ်လေတာကိုလည်း ရှင်းမပြရဲတော့ပါ။ လူကြီးတန်ခိုးချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်နဲ့ အပင်ပန်းခံ ချက်ပြုတ်သယ်ဆောင်လာပြီး ရုံးအထိ တကူးတက လာတောင်းပန်နေတာကို အားနာလှပါသည်။ အားနာပေမယ့် သူ့ချိုင့်ကြီးတွေကို လက်ခံမထားလိုက်ပြန်လျှင်လည်း သူ တောင်းပန်ပြေလည်လိုတာကိုပါ လက်မခံဘူး။ စိတ်ဆိုးနေသေးတယ်၊ ဘာညာ ထင်မှာစိုးလို့ သူ့ရဲ့ငါးရဲ့ပဒေသာကို လက်မခံထားဘဲကလည်း မနေရ။

လက်ခံထားပြန်တော့လည်း ချစ်စဖွယ်မှာ အဲဒီနေ့က ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်လိုက်ရတယ် ထင်သနည်း။ အဘိုးခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ အပြင်ကိုယ်စီ ထွက်သွားရတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်

ယောက် ရုံးသို့ပြန်ရောက်လာကြတဲ့အခါမှာ ကိုသစ္စကတော့ဖြင့် ခုနောက်ပိုင်းတွေမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖြစ်နေကျပုံစံတွေ အတိုင်း) အနားသို့ ရောက်ကိုမလာတော့ဘဲ ဘာသိဘာသာ။ ကိုရှုကွက်တော့ ရုံးခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ချစ်စဖွယ်ရဲ့စားပွဲအနီးသို့ပဲ ချဉ်းကပ်လာတာမို့ ...

“ဟာ ... ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်နဲ့ ဘာတွေလဲ၊ အကျွေးအမွေးလား၊ ရုံးကလူတွေကိုကျွေးဖို့ ထည့်ယူလာတာလား၊ ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ”

“အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလောက်ချိုင့်ကြီးနဲ့ အများကြီးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း စာ ထည့်လာတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ပြပါဦး၊ ဘာတွေလဲ”

“ကျွန်မ ထည့်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပေး ပေး ပေး ... မကိုင်နဲ့ သူများဟာ”

“မကျွေးချင်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ မဟုတ်လို့ပါ။ သူများက သူများကို လက်ဆင့်ကမ်းတာ၊ ကျွန်မက ကြားကနေ သယ်သွားပေးရမှာ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ။ မဖွင့်နဲ့ ... မဖွင့်နဲ့၊ မှောက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတောင် ဖွင့်မကြည့်ဘူး”

အစားသရဲကတော့ “မွေးနေတာပဲ၊ ဘာတွေလဲမသိဘူး” ဘာညာနှင့် တော်ရုံနဲ့ အနားကကို မသွားတော့ပါ။ တစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်ကိုပေးချင်တာကို ရုံးလာတက်ရတဲ့ ရုံးသမားတစ်ယောက်ကို ကြားလူအဖြစ် လက်ဆင့်ကမ်းသယ်

ခိုင်းရတယ်ဆိုတာကိုလည်း အယုံအကြည် ရှိဟန်မတူပါ။ “တစ်မျိုးကြီးပဲ” တဲ့။

ယုံယုံ မယုံယုံကွယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ချိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ငါးရဲ့ပေါင်းစုံကိုမြင်လျှင် အနားကပ်လာသော ကိုရကွတင်မက ခပ်ဝေးဝေးက ကိုသစ္စပါ သူတို့အိမ်မှာ ကြားဖူးနေကျ “အဘွားဇာတ်လမ်း” ကို ချက်ချင်းပြေးသတိရသွားကြမှာမူ။ ဟင်းတွေရဲ့လက်ရာပုံစံကို မြင်လိုက်တာနဲ့လည်း “အန်တီစိန်စိုလက်ချက်” ဆိုတာကို မပြောဘဲ သိကြတော့မှာလည်း မူချ။ အဲဒီအခါကျ ကိုရကွဟာ ပင်ကိုက အစားမက်တာရော၊ “ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ” မှာ တံမင်ရွဲ့ချင်စိတ်နဲ့ရော ဘယ်လိုတားတား။ ဒီဟင်းပေါင်းစုံဟာ သူ့ဗိုက်ထဲချည်း ရောက်ကုန်တော့မှာ။

ဘယ်ကောင်းမလဲ။ မစားစေချင်လို့၊ မသဏာလို့ မဟုတ်ရပါဘူး။ သူတို့တွေက တရားလွန် ပြိုင်ဘက်တွေလေ။ အန်တီစိန်စိုက ကိုယ့်ဖို့ရှည်ရှယ်ကာ တကူးတက ယူလာပေးသော ဟင်းတွေအားလုံး ကိုရကွဗိုက်ထဲချည်း ရောက်ကုန်တယ်ဆိုရင် သူတို့ချင်းလည်း တက်လိုက်ကြမယ့် ပြဿနာ ဖြစ်သလို၊ ကိုယ်သည်လည်း ကြားကနေ မျက်နှာပူစရာ၊ အားနာစရာ အရမ်းကောင်းတော့မည် မဟုတ်လား။

အန်တီစိန်စိုကတော့ ရုံးဆင်းမည့်အချိန်လောက်နှင့် မှန်းပြီး ချိုင့်ကြီးကို လာပို့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စဖွယ်မှာကတော့ ရုံးက ငါးနာရီဒေါင်ခနဲထိုးတာနဲ့ မဆင်းနိုင်သေး။ အဘိုးနှင့်လုပ်စရာတွေက ရှိနေသေးလေတွေ့ ကိုရကွသာ မြန်မြန်ရုံးဆင်းသွားရင် ချိုင့်ကို လေမလုံအောင် အဆင့်တွေဖြုတ်လုပ်ထားတာမျိုးလုပ်

ဘားချင်တာ။ တော်ကြာ အခြောက်အခြမ်း သုံးခွက်က တော်ပါရဲ့ ဆီပြန်နစ်စုက သိုးလွှားမှာ စိုးရလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကိုရကွဟာလည်းပဲ အဲဒီနေ့ကများ ချစ်စဖွယ်ကိုရော ချိုင့်ကိုပါ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် တော်ရုံနှင့်ကို ရုံးမဆင်းနိုင်တာ။ ကိုသစ္စ ပြန်သွားတာတောင် ပေထိုင်ပြီး ကျန်ရစ်ဆဲ။

ဟင်းတွေ သိုးကုန်မှာကို စိုးရတာကတစ်မျိုး။ ကိုယ်အဘိုးဆီသွားနေရတုန်း ချိုင့်ကို သူ ယူဖွင့်ကြည့်ပြီး သိကုန်တာတွေ၊ နှိုက်စားပစ်တာတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ နောက်ကြောင်းမအေးနိုင်ဘဲ စိတ်တထင့်ထင် ရှိရတာကတစ်မျိုး။ အဲဒီနေ့ကတော့ တော်တော်လေးကို စိတ်ဒုက္ခရောက်လိုက်ရပါသေးသည်။

အခုကောတဲ့ ...။

သူ ပြောချင်ရာတွေ တရစပ်ပြောပြီးသွားသောအခါ အန်တီမွန်းဟာ သူ့ဆုပ်ကာကိုင်ကာနှင့် ပြောနေသော ချစ်စဖွယ်ရဲ့လက်ကလေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲလိုက်ပြီးတဲ့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို “ခွပ်” ခနဲ။ ဟင် ... ! ဘယ်နှယ် ... ! ဘာလဲ ... ! ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်ထောင်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ...။ အဲ ... ချစ်စဖွယ်ရဲ့ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်ထက်မှာ တစ်လုံးတည်းစိန်ကလေး ခပ်သေးသေးတစ်ပွင့်နှင့် လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းဟာ ခပ်တည့်တည့်ပဲ ရောက်ရှိနေပါလေတော့သည်။

“အဲ ... ဘာလဲ ... အန်တီမွန်းရဲ့၊ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒါ မေ့မလက်စွပ်ပဲလေ။ အန်တီနဲ့ သူ့သားကြီး ကိုရာနဲ့ ရကားစက မေမေကိုယ်တိုင် သူ့လက်ကချွတ်ပြီး အန်တီ

ကို ပေးခဲ့တာ။ သူ့ကို ဖေဖေက ပေးထားတဲ့ လက်စွပ်တဲ့။
အဲဒီတော့ အဓိပ္ပာယ် အင်မတန်ရှိတာပေါ့။ မေမေက သူ့
သားကြီး ဩရသကို အန်တီကိုပေးလိုက်တဲ့ သဘောလည်း
ရောက်တယ်။ ဦးမြသောင်းက ဒေါ်ခင်ချစ်ကို ပေးခဲ့သလို
ရာဇသောင်းက ခင်ခင်မွန်းကို ပေးတယ်လို့ သဘောထားလို့
လည်း ရတယ် ...

ဟော ... အခုလည်း အဓိပ္ပာယ်က ပိုတောင်ပြည့်စုံ
လာသေးတယ်။ အန်တီက ရက္ခကို ငါ့သမီးလက်ထဲအပ်
လိုက်တော့မယ်။ ဒါ ရက္ခက သမီးကိုပေးတဲ့သဘောလည်း
သက်ရောက်တယ်။ ပြီးတော့ အန်တီက မေမေ့ကို ဖေဖေ
ပစ္စည်းလေးကိုပဲ တစ်ပတ်လည်ပြီး ပြန်ပေးရာလည်း ရောက်
တာပေါ့။ အဓိပ္ပာယ်တွေလည်း အင်မတန် လေးနက်ပြည့်စုံ
တယ်။ ငါ့သမီးနဲ့လည်း သိပ်ကျက်သုရေရှိ လှပတာပဲ ...
ကြည့်စမ်း။”

“အဲ ... မလိုချင်ဘူး အန်တီမွန်းရယ်”
“ဘယ်နှယ် မလိုချင် ရှိရမလဲကွယ်၊ ဒါ သမီးပစ္စည်း
သမီးဆီ ပြန်ရောက်တာပဲ။ စိန်ဖြစ်နေလို့ မလိုချင်တာလား။
တန်ဖိုးမရှိပါဘူးကွယ်။ စိန်က တစ်လုံးတည်းသာဆိုတယ်
ခပ်သေးသေးပါ။ ပြီးကျတော့ ရှေးစိန်လေ။ မေမေကလည်း
Sentimental Value သံယောဇဉ်တွယ်တာမူ အမှတ်တရ
အထိမ်းအမှတ် တန်ဖိုးသဘောနဲ့ပဲ ပေးခဲ့တာပါ။ အရမ်း
တအားအဖိုးတန်တာကြီးမျိုးတွေ ဆိုရင် မေမေကလည်း
ပေးခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

၆

ရယ်ချင်တယ်ဆိုတာ အဲဒါတွေပင်ဖြစ်သည်။ သူ
ကိုယ်တိုင် ဒေါ်ခင်ချစ်ဟု သတ်မှတ်ထားသည့် မိန်းကလေးကို
ဒေါ်ခင်ချစ်ရဲ့ မကောင်းသတင်းဆန်တဲ့ အချက်တစ်ခုကို အားရ
ပါးရ မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် ပြောပြနေမိပြီ။ အတင်းတုပ်မိသည့်သဘော
မျိုးပင် သက်ရောက်နေပြီဆိုတာ အန်တီမွန်း တစ်ယောက် သတိ
ထားမိဟန်မတူပေ။ “သူ့ယောက္ခမကြီးက သိပ်မကောင်းတာတွေ
ပဲ ပေးတတ်တာပါ” ဟု ပြောချင်နေချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်သည်
လည်း အဲဒီလက်ဆောင်ကိုပင် တခြားတစ်ယောက်ထံ ကမ်းနေပြီ
ဖြစ်တာကိုလည်း မေ့လျော့နေသလားပင်။

ချစ်စဖွယ်နှင့် အန်တီမွန်းတို့ “မယူချင်ဘူး”၊ “ယူပါ”
နှင့် တတွန်းတွန်း တထိုးထိုး ဖြစ်နေကြပါသည်။ သူက “အဓိပ္ပာယ်
တစ်ခုနဲ့ပေးတာပါ” ဆို၍ပင် ချစ်စဖွယ်က ပို၍မယူနိုင် ဖြစ်နေ
ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုရက္ခက ချစ်စဖွယ်ကို propose လုပ်ကာ သူ့
ရဲ့အချစ်တစ်ခုအတွက် ကမ်းလှမ်းထားတာလည်း မှန်သည်။ အဘိုး
ကိုယ်တိုင်က “ငါ့သမီးဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် အဘိုးရဲ့ မြေးနှစ်ယောက်
ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ အဘိုးက သဘောတူ စီစဉ်ပေးချင်တယ်”
ဟု ဖွင့်ပြောထားဖူးတာလည်းရှိသည်။ အဘိုးဟာ ကိုယ်တစ်မိသားစု
လုံးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မို့ အဘိုးရဲ့ဆန္ဒဆိုရင် ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်း
ကိုစဉ်းစားပေးရမှာလည်း အမှန်ပင်။

အဲဒါနဲ့ပဲ “ရက္ခကို သမီးလက် အပ်တယ်” ဆိုတဲ့
လက်စွပ်ကို ချစ်စဖွယ်က လက်ခံလိုက်ရတော့မှာတဲ့လား။ စဉ်း
စားဆုံးဖြတ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ချစ်စဖွယ်ဟာ ကိုရက္ခကို ခေါင်းညိတ်
လက်ခံပါတော့မည် ဆိုလျှင်လည်း ကာယကံရှင် ကိုရက္ခထံပါး၌

သာ ဖြစ်လိုလျက် သူ့အမေ အန်တီမွန်းကြီးကို အရင်ဦးစွာ ကတိတွေ ခံထားမိတာမျိုးကြီးတော့ မဖြစ်လို့လှပါပေ။

“ဒါဖြင့် သမီးက သစ္စာကိုသာ လက်ခံနိုင်မယ်၊ ရကုတို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။”

အဲ ... ပြဿနာ။ ဘုရား... ဘုရား ... ဒေါကြီး မောကြီး မျက်နှာနီကြီးနဲ့။

“ကိုသစ္စာကို သမီးကဘယ်မှာပြန်လက်ခံလို့လဲ အန်တီမွန်းရဲ့”
“စိန်စိခြယ် သမီးရဲ့ရုံးအထိ လိုက်ချသွားတာ အန်တီက သိပါတယ်နော်။ အန်တီကတော့ အဲဒီလိုအရိပ်အကဲမကြည့် နေရာဒေသ နားမလည်ဘဲနဲ့ လူကြားသူကြားထဲအထိလိုက် ပြီး လူသိအောင် ပိုပိုကြီး လျှောက်လုပ်ပြတာမျိုး၊ ဝါသနာ လည်း မပါဘူး၊ အားလည်းမပေးဘူး။ ရုံးမှာက ဖေဖေ မျက်နှာရော သမီးမျက်နှာပါ ရှိသေးတဲ့ဟာ။ သူမို့အားမ နာ။ အဲဒီမှာ သူ ငါ့သမီးကို ဘာတွေနဲ့ သွားဆွဲဆောင် သလဲ အန်တီမွန်းက သိပြီးသား။”

ဘုရားရေ ... ချစ်စဖွယ်ကပဲ အစားပုပ်မကြီးမို့ ငါးရဲ့ ပဒေသာနဲ့ ဆွဲဆောင်ရာနောက်ကို ပါသွားတယ်ပဲ ဖြစ်ရသေးသည်။

“ဟိုလေ ... အန်တီရယ်၊ ယင်းတွေ ချက်လာတာကကျ တော့ ...”

“အို ... ပြောပြီးပါပြီလေ၊ Sentimental Value ကသာ အရေးကြီးတာပါလို့။ ကဲ ... ဒီမှာကြည့်လိုက်ပါဦး ငါ့သမီး ရယ်။ ငါ့သမီးကသာ ဒီလက်စွပ်ကို ငြင်းသွားရင် အန်တီ သား ရကုတော့ ဒုက္ခပဲ”

အန်တီမွန်းမှာ ချစ်စဖွယ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ဖမိုး ပေါ်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် အတင်းအုပ်မိုး ဆုပ်ညှစ်ကိုင်ထား ပြီး ရုန်းမရအောင် လုပ်ထားတော့သည်မှာ ချစ်စဖွယ်အဖို့ နာ၍ ပင်နေပါသည်။ လူကြီးနှင့် လူငယ်ပေမယ့် ဇောတွေထက်သန်နေ သည့် ဒီလူကြီးကို လူငယ်က ဘယ်လိုမှ ယှဉ်မရုန်းသာဖြစ်နေ သည်။ ထိုအနိက်မှာပင် “ကဲ ... ဒီမှာကြည့်” ဆိုလို့ ကြည့်လိုက် တော့ လွတ်နေတဲ့ နောက်လက်တစ်ဖက်နှင့် မျက်လှည့်ပြလိုက် သလို “ဘွား” ခနဲ ဆွဲထုတ်ပြလိုက်သည့်အရာမှာ စာရွက်လေး တစ်ရွက်။

“မေမေရယ် ... ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်ချစ်နေလို့ပါ နော်” တဲ့။

ဘုရား ... ဘုရား။ ချစ်စဖွယ်မှာ ဘုရားချည်းအကြိမ် ကြိမ် တနေရတော့သည်။ အန်တီမွန်းဟာလေ သူထုတ်ပြလိုက် တဲ့ စာရွက်လေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ အတူပြန်လိုက်ဖတ်ပြီး မျက် ရည်တွေ ဘာတွေလဲ ဝဲတက်လာလို့။ တကယ်ကို အသည်းအသန် Serious ကြီးတွေကို ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

“အန်တီသားကလေးဟာ သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ သမီး တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်မိရှာဖူးတဲ့သူ ပါကွယ်။ ဘယ်တော့မှလဲ ပြောင်းလဲတော့မယ့်သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အကယ်၍များ ဖွဟဲ့ မပြောကောင်းပြော ကောင်း၊ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ သမီးနဲ့များ ဖူးစာဖက်ခွင့် မရခဲ့ရင်လည်း နောက်တစ်ယောက် အသစ်ရှာပြောင်းချစ် ပြီး ဘဝကို အဆင်ပြေပြေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဆက်လက်

ရပ်တည်နေနိုင်မယ့်သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါတွေအားလုံး သမီးခေါင်းထဲမှာ သေသေချာချာ တလေးတနက်ထည့်ပြီး စဉ်းစားပေးလိုက်ပါ။ အန်တီသားကို ရွေးချယ်လို့ကတော့ သမီး ကံဆိုးဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဒါကို အန်တီပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ အန်တီသားကလေးလည်း ကံကောင်းရှာပါစေကွယ်”

ချစ်စဖွယ်မှာ ခေါင်းတွေ ဘာတွေပင် ကိုက်တက်လာရတော့သည်။ ကာယကံရှင် ကိုရကွကိုယ်တိုင် ချစ်ခွင့်ပန်ချစ်ခွင့်တောင်းစဉ်ကပင် ခုလောက်ထိ စိတ်ပင်ပန်းတကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရခက်ခဲတာမျိုး ချစ်စဖွယ်မှာ မကြုံခဲ့ပါဘူး။

အန်တီမွန်းကတော့ဖြင့် သူ ပြောချင်ရာတွေကို တောက်လျှောက်ကြီး ပြောချအပြီးမှာ ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ အိမ်အတွင်းခန်းတွေဘက် ပြန်လည်ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ “မေမေရယ် ... ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်ချစ်နေလို့ပါနော်” ဆိုတဲ့ စာရွက်ကလေးကတော့ တမင်ပဲ ပေးထားခဲ့တာလား။ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာလားမသိ။ ချစ်စဖွယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ပါသည်။

စာကလေးကို တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်ကြည့်လိုက်မိပြီး ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရလေမယ့် ချစ်စဖွယ်က ကိုယ့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်ထက်က လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းကိုတော့ မြန်မြန်ပဲ ပြန်ချွတ်ပစ်လိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့သာ ထည့်သိမ်းထားလိုက်ပါတော့သည်။

ချစ်စဖွယ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ရှေ့နား မလှမ်းမကမ်းက အတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို အကြောင်သားလေး ရပ်ကြည့်နေရင်းက ... “ပြတ်ကြပြန်ဦးတော့မယ်။ သူတို့ ကွဲကြပြီကြတော့မယ်။ မရေတွက်နိုင်တော့တဲ့ ‘ပြီးဆုံးသွားသော ဇာတ်လမ်းများ’ စာရင်းထဲ နောက်ထပ်တစ်ခုပါ ထပ်တိုးပေါင်းသွားပြန်ဦးတော့မယ်” ဆိုတဲ့ အတွေးတွေကိုလည်း (နှုတ်ကပင် ဖွင့်ပြောမိတော့မတတ်) တရစပ်ကြီး တွေးနေမိပါတော့သည်။

လူက အယောင်ယောင် အကမ်းကမ်းနဲ့ သတိလက်လွတ်ကြီး ငေးကြည့်နေမိ။ တရစပ် တွေးနေမိတာများလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမိမှန်းမသိ။ မထင်မှတ်ဘဲ ဒက်ထီကြီး သွားဆုံနေရတဲ့ အဲဒီမြင်ကွင်းကြောင့် လူက တစ်မျိုးကြီး ခံစားသွားရတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဒီတစ်ခါကတော့ ဟိုးအရင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ကိုသစ္စနဲ့ ချစ်စဖွယ်တို့ စဆုံတွေ့ဖူးကာစက အဖြစ်အပျက်လို မိန်းကလေးဖြစ်သူအက်ကပဲ ပယ်ပယ်နယ်နယ်တွေပြောလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး အော်ဟစ်မောင်းမဲကြိမ်းဝါးကာ တဖုန်းဖုန်း တခိုင်းခိုင်းနဲ့ပါ ထုရိုက်လှဲရိုက်ပြီးမှ ဖြတ်တောက်ချန်ရစ်သွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ခုအဖြစ်အပျက်က အဲဒီတုန်းကနဲ့များ တကယ့်ပြောင်းပြန်။ ကောင်မလေးလုပ်တဲ့သူဟာလေ မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ကိုသစ္စက အားရပါးရ ငေါက်ငမ်းပြောဆို

နေသမျှကို တစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်သာဘဲ ခေါင်းငုံ့လို့ကို ငြိမ်နေတာ။

တစ်ခွန်းလောက်ဝင်ပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပြန်ရင်လည်း ယောက်ျားလေးလုပ်တဲ့သူက အပြောမှမခံတာ။ ပိုမိုပြတ်သားမာထန်သောဟန်ပန်ကြီးနဲ့ တားဆီးပစ်လိုက်တတ်တာ ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့ဟန်၊ ရှက်ဟန်တူတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ခံဘက်ကချည်း ဖြစ်နေရတော့တာပေါ့။

အဲဒီမြင်ကွင်းကို အားမနာ ပါးမနာကြီး ဝေးကြည့်နေမိရင် ချစ်စဖွယ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေနှင့် လှိုက်တက်လာရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ဖြစ်လာရသလဲ။ ဖြစ်စရာဘာရှိသလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မသိပါ။ ကိုသစ္စဟာ ချစ်စဖွယ်ရဲ့အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်။ ကိုယ်လေးစားချစ်ခင်ရတဲ့ အဘိုးရဲ့ မြေး။ အလုပ်ထဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်။ အဲဒီလိုပတ်သက်မှုမျိုးတွေပဲ ရှိနေသူ တစ်ယောက်အတွက်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ (ရေတွက်နိုင်နိုင်၊ မရေတွက်နိုင်နိုင်) ဇာတ်လမ်းအပြီးအဆုံးတွေအတွက် ကိုယ်က ဘာကြောင့် မဆီမဆိုင် ဝင်ခံစား နာကျင်လာရဖို့ရှိပါသလဲ။

ပြောနေလိုက်တာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုများမောက်မောက်မာမာနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ကို ပြောနေလိုက်တာ။ စကားလုံးတွေကိုလည်း မသိနိုင်ပါ။ လေသံကလည်း ပြောရလောက်အောင်တော့ အရမ်းကြီး အကျယ်ကြီး မဟုတ်လေတာမို့ မကြားရလောက်ပါ။ ကိုသစ္စရဲ့မျက်နှာထားကလည်း ဒေါသတကြီး ရိုင်းရိုင်းပျူပျူကြီး ဆိုတာမျိုးထက် ခနဲတဲ့တဲ့ သရော်ကမော်ဟန်မျိုးက

သာ ပိုများနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စဖွယ်ရဲ့စိတ်အတွေးထဲမှာတော့ “မေ့ကံမာရက်စက်လှချေရဲ့” လို့သာ မြင်နေသည်။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့တော့ ဒါနောက်ဆုံးရက်၊ နောက်ဆုံးအချိန်ပဲ။ တစ်စခန်းရပ်၊ လက်စသတ်၊ ပြီးပြတ်ကြဖို့အတွက် လုပ်ရပ်တွေပဲဟုသာ မြင်နေသည်။

မိန်းကလေးဘက်က ရိုက်နှက်၊ လက်ပါပြီးတော့ တောင်မှ ပြတ်တောက်သွားပြန်တာမျိုးကိုပဲ ထပ်မြင်ရတာမျိုးဆိုရင် ချစ်စဖွယ်အတွက် ဒီလောက်ရင်နာလာမိတာမျိုး ရှိမည်မထင်ပါ။ ခုကျတော့ ရက်စက်ဝံ့နေသူမှာ ကိုသစ္စ ဖြစ်နေလို့သာ။

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာ ... ကိုသစ္စတို့ပါလား။”

ချစ်စဖွယ်နှင့် အတူပါလာကြသော သူငယ်ချင်းမများထဲမှ နေခြည်က ခုမှပင် ကိုသစ္စတို့ကို လှမ်းမြင်သွားကာ အံ့ဩသံ ထွက်လာပါသည်။ နေခြည်ရဲ့အံ့ဩသံဟာ ကိုသစ္စတို့ကို ခုမှလှမ်းမြင်လိုက်ရလို့အပြင်၊ အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြောင်ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ရှေ့သို့ခြေလှမ်းမဆက်နိုင်၊ ဘာမှဆက်မလုပ်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ချစ်စဖွယ် အတွက်လည်း အံ့ဩတကြီးဖြစ်ရဟန်၊ စူးစမ်းအကဲခတ်ချင်ဟန်တွေ အပြည့်နှင့်ပါ။ ချစ်စဖွယ်မှာတော့ နေခြည်ရဲ့ အကြည့်နဲ့ အတွေးတို့ကိုတောင်မှ ဂရုမစိုက်ချင်မိတော့အောင်ပင်။

ချစ်စဖွယ် တစ်ယောက် ငေးငေးကြီး ဖြစ်နေဆဲမှာပင် ကိုသစ္စက ဟိုမိန်းကလေးနှင့် စကားပြောဆိုနေကြခြင်းကို ဖြုန်းခနဲကြီး ရပ်တန့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင်တော့ ဖျတ်ခနဲပင် ဒီဘက်သို့လှည့်လာကာ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း၊ တစ်လှမ်းချင်း ...။

အဲ ...။ အဲဒါ ငါ့ဆီလာနေတာ။ ငါ့ဆီကို သူလာနေတာပဲဟာ။

ချစ်စဖွယ်မှာ အခြေအနေမှန်ကို စတင်သဘောပေါက်မိသွားနိုင်ပြီး ဘာမှမကြာလိုက်ခင်မှာပင် ကိုသစ္စဟာ ချစ်စဖွယ်ရဲ့ နံ့ဘေးသို့ ချက်ချင်း အနီးကပ်ရောက်လာပြီးဖြစ်ကာ ချစ်စဖွယ်ရဲ့ လက်ကလေး တစ်ဖက်ဟာလည်း ကိုသစ္စ ဆွဲယူလိုက်ရာနောက်သို့ ပျတ်ခနဲ။

“အဲ ... ကိုသစ္စ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

ကိုသစ္စက ချစ်စဖွယ်ကို ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ချစ်စဖွယ်နားသို့ ရောက်လာပြီး လက်ကိုဖမ်းကိုင်ဆုပ်လိုက်ပြီးတော့ ခုနက ခြေလှမ်းကျများကိုလည်း တစ်စက်မှ ရပ်တန့်လိုက်ခြင်း မရှိဘဲ ဆက်လှမ်းသွားတော့တာမို့ ချစ်စဖွယ်မှာ သူ့ဘေးကနေ အပြေးလေး လိုက်ပါနေရတဲ့အဖြစ်ကိုပဲ ရောက်ရှိသွားရပါတော့သည်။ နေခြည် အပါအဝင် ချစ်စဖွယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမ တစ်သိုက်တို့ဟာလည်း မြန်းစားကြီး ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ မှင်သက်တွေမိပြီး ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ကြသည်။

“ကိုသစ္စ ဘာလုပ်တာလဲ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျွန်မက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လာတာ၊ ဟိုမှာ သူတို့ ဒီတိုင်းကြီးကျန်ရစ်ကြပြီ၊ ဒီလိုလုပ်တာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ သူတို့ထဲမှာ ကိုရကူရဲ့ညီမလည်း ပါတာပဲ။ ကိုသစ္စက ကျွန်မကို ဒီလိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေ မပြောမဆို ဇနီးပစ်တော့ သူတို့တွေက ဘာထင်မလဲ။ ခုနက ကိုသစ္စနဲ့ အခြေအတင်ဖြစ်နေကြတဲ့ ကောင်မလေးကကော ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ”

ချစ်စဖွယ်တစ်ယောက် ဝမ်းပန်းတနည်းကြီးကော၊ ဒေါသသံနှင့်ပါ တတွတ်တွတ် အော်ဟစ်ပြောဆိုလာပေမယ့် သစ္စကတော့ ဘာမှလဲ ပြန်မပြော။ သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း မလျှော့ပါ။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးထိ သွားမိပြီးမှပင် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ရပ်ထားသော သစ္စရဲ့ကားဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး သစ္စက ကားဆီမရောက်ခင်မှာပဲ သူ့လက်ထဲက ကားသော့ကီးချိန်းမှ Remote Control နှင့် ကားတံခါးသော့ချထားတာတွေကို တို့ခနဲ ... တို့ခနဲ လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

ချစ်စဖွယ်ကို “ဟိုဘက်က သွားတက်လိုက်” ဟုတစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို ပြန်ဆိုပြီး သစ္စက ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ခုမှပဲ လွှတ်ပေးလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျတော့ မောင်းသူဘက်ကတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ခင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးက ရှေ့ခုံပေါ်မှာရှိနေတဲ့ အဝါရောင်မွှေးပွ Baby Milo အရုပ်ကြီးကို တော့ ကိုသစ္စက ဖြတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ကားပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းဘက်သို့ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာထိရောက်အောင် လွှင့်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ခုနကအထိ ဒီကားရဲ့ ဒီရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဟိုကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုင်ပြီးပါလာခဲ့တာနေမှာပေါ့။ ကားပေါ်မှာ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ အရုပ်ကြီးဟာလည်း အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အရုပ်ဖြစ်မှာ။ ခုကျ အဲဒီမိန်းကလေးကိုတောင် ဖြတ်ချချန်ထားရစ်ပါပြီ ဆိုမှတော့ အရုပ်မဟုတ်ဘယ်ရောက်ရောက်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူယူယူ ဟု ဖြတ်ခနဲ လွှင့်ပစ်ခံလိုက်ရတာလည်း ဘာထူးဆန်းတော့မှာလဲ။

ခါးသီးလှသည့် အတွေးများနှင့် ချစ်စဖွယ်က သစ္စာ တက်ထိုင်နိုင်ထားသည့် ရှေ့ခန်းထဲကို တက်မထိုင်ဖြစ်ဘဲ ကား တံခါးဘေးတင် ငှူပေပေကြီး ဆက်ရပ်နေမိသည်။ (သို့သော် _ ငေးကြောင်ကျန်ရစ်ကြသည့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေရှိရာဆီ ကိုယ် ပြန်ပြေးချသွားရင်လည်း ရပါရက် ဘာကြောင့် အဲဒီလိုမလုပ်ဖြစ် မှန်းကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ မိဝေခွဲနိုင်ချေ။)

“တက်လေ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အမယ် ...။ သူကပဲ အဲဒီလို ပြန်မေးရတယ်ရှိသေး။ လေသံကလည်း ခုနက ဘာမှဖြစ်မလာခဲ့သလိုလို အေးအေးဆေးဆေး နိုင်လိုက်ပုံများနော်။

“ပြီးသွားပြန်ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား ! တစ်ဇာတ်လမ်း။ လုံးဝ ထမင်းစား ရေသောက် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အေးအေးဆေးဆေး ပဲနော်”

အမှန်ဆို အဲဒီလို ခနဲ့သံ၊ ဝမ်းနည်းသံ၊ ဒေါသသံ တွေ စုပြုံပါနေတဲ့ စကားမျိုးကို ချစ်စဖွယ်အနေနဲ့ မပြောသင့်ပါ။ မပြောမိရင် ပိုကောင်းပါမည်။ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်သူနဲ့ဘာဖြစ် ဖြစ် ကိုယ်က လိုက်ဝင်ခနဲ့စရာ ဒေါသဖြစ် နာကျင်နေရစရာ ဘာအကြောင်း ရှိသလဲ။

“နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ထမင်းစားပြီး ရေသောက်ပြီးရင် အခံရခက် ဒေါသထွက်ပြီး တနဲ့နဲ့ ဖြစ်နေရတဲ့သူ ဘယ်သူ ရှိသလဲ ... ! ဒါ ထမင်းစား ရေသောက်နဲ့ နှိုင်းလို့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“အဲ ... ကိုသစ္စာများ အခံရခက် ဒေါသထွက်၊ တနဲ့နဲ့ ဖြစ်နေရသေးတယ် ... !”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ။ ခုလက်ရှိအချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှာ နောက် ထပ်အပြိုင်တွဲနေတဲ့ ဘာကောင်မှန်း မသိတဲ့ အကောင် တစ်ကောင်ပါ ထပ်ရှိနေသေးတာကို သိလိုက်ရရင် ဘယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဟီးဟီးဟီး ဟိုးဟိုးဟိုးနဲ့ ရယ် မောပျော်ရွှင်နေနိုင်ကြသလဲ။ တွေ့ဖူးလား”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မက ဘာကိစ္စ အလကားနေရင်း အချောင် လက်ဆွဲခံရပြီး ဒီအထိပါ၊ ပါလာရတာလဲ။ ကိုသစ္စာတို့ ဘာသာ ပြဿနာရှိကြတာ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

အဲဒီလိုဆိုလိုက်မိသော်လည်းပဲ ချစ်စဖွယ်ဟာ ကား တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး၊ ရှေ့ခန်းကခုနေရာဆီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် မိရက်သားကတော့ ဖြစ်သွားမိပါပြီ။ သစ္စာ ချစ်စဖွယ် ကားပေါ် ရောက်ရောက်လာလာချင်းပင် ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်သည်။

“မင်းပြောသလိုပဲ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြီးသွား ပြတ်သွားပါပြီဆိုတဲ့ အချိန်တွေမှာ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အနားမှာ ရောက်ရောက်နေခဲ့သလဲ”

“ဟာ ... ! ဘာဆိုင်လဲ၊ ဒါ ... လုံးဝတိုက်ဆိုင်မှုသက် သက်ပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ပထမဆုံးအကြိမ်ကလည်း ထားပါ၊ ရှိပါစေ။ ဒီတစ်ခေါက်မှာတော့ မင်း လှမ်းရပ်ကြည့်နေတာကို တွေ့ လိုက်ရတဲ့အဖြစ်ဟာ ကိုယ့်ကို ပိုပြီးအခံရခက်စေတယ်။

အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံနိုင်လိုက်ဖို့ ခက်ခဲစေတယ်။ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား တုန်လှုပ်စေတယ်။ ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး ချစ်စဖွယ်”

ချစ်စဖွယ်မှာ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားဖြစ်လျက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လျှင် သစ္စက ဆက်ပြီး - “ကိုယ် ရကွနဲ့ ကတိခံထားခဲ့တယ်။ သူ့ကို အဘိုးအဘွားကပ်နဲ့၊ အဘိုးဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူနဲ့။ ဒါဆို ကိုယ်လည်း ချစ်စဖွယ်နဲ့ ခပ်ခွာခွာနေပါမယ်လို့ အခြေအလှန် ကတိကဝတ်တွေ ပြုထားကြတယ်”

ကြည့်စမ်း ...။ ဪ ... အဲဒါကြောင့် ခုနောက်ပိုင်းတွေမှာ ကိုသစ္စဟာ အဘိုးနဲ့ ပိုရင်းနှီး စေးကပ်သွားကြသလို ရှိသလောက် ချစ်စဖွယ်နားကျတော့ လုံးဝကို ရောက်ရှိမလာတော့ဘဲ ရှောင်တိမ်းဖယ်ခွာနေသလိုတောင် ရှိနေတော့တာကိုး။

“အဘိုးနဲ့ ချစ်စဖွယ်ဆိုတာ ယှဉ်ရွေးစရာ နှစ်ယောက် ဟုတ်သလား။ မဟုတ်ဘူးလား ခုချိန်မှာ ကိုယ်လုံးဝမစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားကတိ၊ ယောက်ျားစကားလို့ ဆိုခဲ့ကြတာ တစ်ခုကို ရကွဘက်က မချိုးဖျတ်သရွေ့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ချိုးဖျက်ချင်စိတ်ဝင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး မဟုတ်လား ...

ကိုယ် နောင်တလည်း မရချင်ပါဘူး။ နောင်တရတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်အဖေကို တစ်စက်ကလေးမှ သဘောမကျနိုင်ခဲ့တဲ့ အဘိုးဆီက ‘မင်းမဆိုးဘူး မင်း ငါ့စိတ်ထဲ နည်းနည်းဝင်လာပြီ’ဆိုတဲ့ စကားမျိုးရ

လာတာကိုပဲ ကျေနပ်လက်ခံနေတော့မယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ ...”

ကိုသစ္စတို့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရကတည်းက ဝမ်းနည်းနာကျင်နေခဲ့ရတဲ့ ချစ်စဖွယ်ဟာ ခုတော့ ငိုပါ ငိုချင်လာသည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိ”တို့၊ “ဘာကြောင့်မှန်းမသိ”တို့ ဖြစ်နေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တို့အတွက် “အဖြေ”တို့လည်း ခပ်ရေးရေးကနေ ပြတ်ပြတ်သားသား သိမြင်ရတော့မလိုလို ဖြစ်လာသည်။ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ချင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ချစ်စဖွယ်ရဲ့ရင်ထဲတစ်နေရာကို ကိုသစ္စက ဝင်ရောက်နေရာယူသွားနိုင်ခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။ အဲဒီလောက် သတင်းစကားမကောင်းခဲ့တဲ့သူ။ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ဖြစ်ကြတာကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နှစ်ခါကြီးများတောင်မှဆိုရင်၊ တွဲသွားတွဲလာ အယောက်ပေါင်းများစွာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရတာကတော့ အခါပေါင်းများစွာ ဆိုတဲ့သူတစ်ယောက်ကိုမှ ကိုယ့်ရင်ထဲ အဝင်ခံလိုက်ရသလား။ မိုက်မဲလွန်းရာ ကျမနေပေဘူးလား။

ဒါပေမဲ့ ချစ်စဖွယ်ဟာ ဒီလူတစ်ယောက်ကိုမှပဲ စွဲလမ်းတွယ်တာသွားမိပါပြီ။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်အတိုင်း ပြန်မြင်တတ်နိုင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်သိနေနိုင်ရင် ဘဝမှာ အောင်မြင်နိုင်ဖို့ လမ်းစပေါ် စရောက်တယ်” တဲ့။ ကြားဖူးခဲ့တဲ့ အဆိုအမိန့်တို့ဟာ ချစ်စဖွယ်အတွက်တော့ အလုံးစုံလည်း မမှန်ကန်နိုင်ကြပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်

အတိုင်း သိမြင်နိုင်လိုက်ချိန်မှာ ဘာတွေမှန်းမသိ ဆုံးရှုံးသွားသလို တောင် ခံစားလိုက်ရပါကောင်း။

ချစ်စဖွယ်ကကော (အဘိုးက “ဘယ်သူ့ပဲရွေးရွေး နော်” လို့ လမ်းစဖွင့်၊ ရွေးချယ်ခွင့် ပေးထားခဲ့ပေမယ့်) ဒီလိုလူ တစ်ယောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ရဲ သလား။ ကိုယ်က မျက်ကန်းတောတိုး မိုက်ရွှဲရဲဆန်ဆန် ရွေးချယ် ပါတော့မယ် ဆိုရင်ကော၊ သူက ကိုယ်နဲ့ ဆန္ဒချင်း ညီမျှစွာလက် တွဲလျှောက်လှမ်းလိုသည့်သူမို့လား။ “မိန်းကလေး” ဆိုရင် ခုနက သူကောက်ယူလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ Milo ရုပ်လောက်သာ သဘောထား ချင်တတ်တဲ့လူဟာ ကိုယ့်ကို ဝေးဝေးရှောင်နေဖို့အတွက်တောင်မှ ဒီပြင်တစ်ယောက်နဲ့ ကတိစကားတွေ လဲလှယ်ထားကြတဲ့သူလည်း ဖြစ်နေပြန်သေးသတဲ့လေ။

ချစ်စဖွယ်ဆီက ဘာမှ စကားပြန်ထွက်မလာဘဲ ကျောက်ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လို ငုတ်တုတ်ငြိမ်သက်နေမှုကိုသာ ကြိုရတဲ့အခါ သစ္စက သွားကလေးတွေပေါ်ရုံလောက် လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ ဝေးဝေးနေပါမယ်လို့ပဲ ကတိခံထားခဲ့တာ၊ အဲဒီ အကြောင်းကို မင်းကို ပြန်မပြောပါဘူးလို့တော့ ကတိမပြု ခဲ့မိတဲ့အတွက် အခု ဒါကိုပြန်ပြောနေမိတာ။ ကိုယ်ယောက်ျား မပီသရာတော့ မကျလောက်ပါဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းအတွက် တစ်ခုခု လေးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ခံစားမနေပါဘူးလို့ သူ့ကို ကတိထည့် မပေးခဲ့မိတာ။ ကိုယ်က ကံအဆိုးစားကြီးထဲကပဲတော့

မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။ ကံကောင်းစရာလေး တစ်ကွက် နှစ်ကွက်ကတော့ ကိုယ့်အတွက် ရှိနေနိုင်ပါသေးတယ်”

ချစ်စဖွယ်မှာ သစ္စဘက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါ ဘူးဟု စိတ်တင်းထားသည့်ကြားကပင် လှည့်ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သစ္စကတော့ ချစ်စဖွယ်ကို ကြည့်မနေပါ။ ချစ်စဖွယ်ဘက်က လှည့်ကြည့်လာသည်ကို သိနေနိုင်ပေမယ့်လည်း ပြန်မကြည့်ပါ။

ကားမောင်းနေရင်းက ဟိုး ... ရှေ့တူရူကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ပြီးကျတော့ သူ့ရဲ့မျက်နှာ ထားဟာ အံ့ဩထိတ်လန့်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် နူးညံ့ လို့နေသည်။

မျက်လုံးချင်း ဆုံခွင့်မရတဲ့အတွက် ဘေးတိုက်သာ မြင်နေရတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲက ခံစားချက်တစ်ခုခုကို ချစ်စဖွယ် က ဘယ်လိုမှ ဖမ်းယူရိပ်မိဖို့ မစွမ်းသာပါ။ အတိအလင်း ရင် ဆိုင်ကြည့်ကြကြေး ဆိုရင်လည်း ဒီလို အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝလွန်း သူတစ်ယောက်ထဲက အစစ်အမှန် ခံစားချက်ကို ချစ်စဖွယ်က (ကိုယ့်လောက် ဗဟုသုတ၊ အတွေ့အကြုံကလေးနဲ့)အတိအကျ မှန်းဆနိုင်ဖို့ စိတ်မချရပါ။

သစ္စက နောက်တစ်ချက် ထပ်ပြီးပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ခနဲတဲ့တဲ့ ရွဲ့တဲ့တဲ့ပဲ အမြဲပြုံးတတ်လေ့ရှိသူ တစ်ယောက်ထဲက အေးချမ်းနူးညံ့လှတဲ့ အပြုံးလေးတွေဟာ ချစ်စဖွယ်ကို ပိုပြီးမှင် သက်မိစေသလို ရင်နာရမှုတွေလည်း ပိုပိုလို့ပင် တိုးတိုးလာစေ ပါသည်။ အဲဒီလိုလေးတွေလည်း ပြုံးတတ်သေးတယ်ဆိုရင် အဲဒီ

အပြေးလေးတွေ မျက်နှာထားလေးတွေကို အမြဲအပိုင်ရနိုင်တဲ့တစ်ယောက် ကိုယ်က ဘာလို့ဖြစ်ခွင့်မရှိရတာပါလိမ့်။

“ဟိုကောင့်ကို လုံးဝမပေးခဲ့မိတဲ့ ကတိတစ်ခုလည်း ကိုယ်ဘာသာ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ်ပဲ ထပ်ထိန်းဦးမယ်လို့ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ချစ်စဖွယ်။ အဲဒါ မင်းအတွက်ပါ။ ရက အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး။”

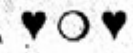
ကိုသစ္စရဲ့စကားတွေကို ချစ်စဖွယ်က ဘာမှနားမလည်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မကောက်တတ်။ ကောက်နေချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ “သူ့ကိုချစ်မိပြီ”လို့ သိခွင့်ရသွားတဲ့အဖြစ်ကိုပဲ အမှတ်ရ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါတော့မည်။ ချစ်စဖွယ်က သစ္စဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်ယူခဲ့တဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကျန်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်နှယ်ညှစ်ဖြစ်နေမိရင်းက “ကိုသစ္စ ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးရင်တော့ ကားရပ်တော့လေ။ ကျွန်မ ဒီကပဲ ဆင်းတော့မယ်”ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ ပြီးပြီး နူးညံ့နေတဲ့ သစ္စဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဟိုအရင်က သစ္စရဲ့ပုံစံပဲ ပြန်ဖြစ်သွားတော့ပြီး ကားကို လမ်းဘေးသို့ ချက်ချင်းဆွဲကပ် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

စိတ်ခုသွားပြန်တာလား။ တော်ပါပြီ။ ဘာမှတွေ့မနေတော့ပါဘူးလေ။ ဘဝမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့ ကံမပါဘူးဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ စိတ်ခုခု၊ စိတ်ဆိုးဆိုး၊ အမုန်းပဲပွားပွား ဘာမှအရေးကြီးလောက်စရာ ရှိမယ်မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ချစ်စဖွယ်က ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ခြေတစ်လှမ်း အပြင်လှမ်းထွက်လိုက်ပြီးမှ “ကိုသစ္စ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ မသိ

“ဟု ထပ်မေးလိုက်မိသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ ခပ်ခွဲနဲ့ သစ္စက ခေါင်းကိုပဲ ပြန်ခါပြလေသည်။ ချစ်စဖွယ် ကားအောက်သို့ရောက်ပြီး တံခါးမှ သေချာအံကျကျ မပိတ်ရသေးခင် သစ္စက ကားကို ဆက်မောင်းထွက်သွားပါသည်။ “သူ ... တစ်ချက်မှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုတာကိုရော၊ ကားတွင်း မနက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် မသိမသာ ရောင်းကြည့်ရတာမျိုးလည်း အာယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုပါ ချစ်စဖွယ်က အသေအချာကြီး သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ သူ့ကားကလေးကို မြင်ကွင်းက ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့အထိ နေရာတင် အကြာကြီးရပ်ကာ ဆက်ငေးမျှော်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ဘဝမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ကြီးပြင်းခဲ့ရဖူးပေမယ့် “ငါ့ဘဝကြီးဟာ နေမပျော် ချင်စရာကြီး”ဟုတော့ တစ်ခါမှ တွေးမထင်ခဲ့မိဖူးတဲ့ ချစ်စဖွယ်ဟာ “အချစ်”ဆိုတဲ့အရာနဲ့ ကြုံဆုံလိုက်ချိန်ကျမှပင် ကိုယ့်ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာ အတွေးအမြင်တွေကို ချက်ချင်းပြောင်းလဲပစ်ရမလိုဖြစ်နေတော့သည်။

စိန်စိခြယ်ဟာ လက်ဖျားနဲ့မှ မထိခဲ့ဖူးတဲ့ သားဖြစ်သူကို မိရာဖမ်းလှမ်းရိုက်ထည့်လိုက်တာ နားရွက်အောက်၊ မေးဖျားနဲ့ လည်ပင်းအစပ်တို့ကိုသာမကဘဲ ပါးပြင်ကိုပါ လက်ဖျားနဲ့ သုမ်းထိခတ်သွားပါသည်။ စိန်စိခြယ်ရဲ့ ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ကြီး

နှင့် ဝမ်းနည်းသွားပေမယ့် သစ္စကတော့ ဘာမှဖြစ်လိုက်ဟန်တောင် မရှိ။ မထုန်တက်တေးရုပ်ဟာ မပြောင်းလဲတဲ့ပြင် အရိုက်ခံလိုက် ရတဲ့နေရာများကို (ယားယံသွားသည့်အလား) တစ်ချက် နှစ်ချက် လောက်ပင် ကုတ်နေလိုက်ပါသေးသည်။

ဒီတော့မှပင် ကတုန်ကယင်နဲ့ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတဲ့ စိန်စိခြယ်က ပြန်လည်အားယူ မောင်းတင်လိုက်ကာ ...

“မင်း ငါ့ကို မသနားဘူးလား သစ္စ။ မေမေဘဝဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်သမတ်တည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ စိတ်အေးစိတ်ချရမယ်လို့ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ တည်ငြိမ်အေးချမ်း ရတော့မယ်ကြတိုင်း၊ အပြောင်းအလဲတစ်ခုနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် စိန်ခေါ်မှု၊ နေရာအနေအထား ခြိမ်းခြောက်ခံရမှုတွေက ဆက်တိုက်ဆင့်ဆင့်လာတာချည်းပဲ ...

ဟိုဘက်မှာက အမေနဲ့သား၊ သားနဲ့အမေ ပလံ့ပ တွေသင့်ပြီး တစ်စိတ်ဝမ်း တစ်လက်ညီ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ကျေနပ်နေကြချိန်မှာ မင်းကတော့ မေမေအပေါ် ကဏ္ဍ ကောစနဲ့။ စဉ်းစားလိုက်ရင်တောင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်း တယ်။ ငါက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ကံဆိုးနေရတာလဲ”
“မေမေ”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့။ မင်းဘဝမှာ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပဲ။ ဘယ်သူ့ပဲယူယူ အချိန်တန်လို့ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုတော့ မယ်လို့ မင်း စိတ်ကူးရင် ဘယ်သူ့မှ ဘယ်ဝါမှဆိုတဲ့စိတ် မျိုး မင်းမှာ လုံးဝမရှိနိုင်တာ ငါ့ထက် ဘယ်သူက ပိုသိ နိုင်ဦးမှာလဲ သစ္စရယ်။ မင်းဘဝမှာ လူပျိုကြီးတော့ မလုပ်

ဘူးလို့ စဉ်းစားရင် ဘယ်မိန်းမကိုမဆို မင်းအတွက် ကောင်း မယ် သင့်တော်မယ်လို့ သဘောရရင် မင်း လက်တွဲနိုင်တာ ပဲ မဟုတ်လား ...

မင်းမှာ အဲဒီလိုစိတ်ထားမျိုးလည်း ရှိပါရက်နဲ့ အမေ စကားဆိုရင် ရွဲရပြီးရော၊ ဆန့်ကျင်ရပြီးရော လုပ်ချင်နေ တာ။ မင်းက ငါ့ကို မွေးကျေးဇူးဆပ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဟင် ... ! သစ္စ”

“မင်းကို ငါ အသိနိုင်ဆုံးပါ။ ငါ့ထက် ပိုသိနိုင်မယ့် သူ မရှိတော့ပါဘူး”ဆိုတဲ့ မိခင်ရင်းကပင် ဒီလိုထင်နေပြီဆိုတဲ့ အခါ သစ္စရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တို့က ပိုမိုခိုင်မာတိကျသွားရတာပေါ့ ကောင်မလေးရယ်။ မင်းကလည်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်ထက်ပို သာအောင်တွက်ပေး၊ တွေးပေးနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာပဲ။

ခုနောက်ပိုင်းမှာ သစ္စဟာ အမေလုပ်တဲ့သူနဲ့ ရန် ချည်းဖြစ်လို့ နေရသည်။ တစ်ခါတလေ လက်ပါလာ။ တစ်ခါ တစ်ရံကျတော့ အဖျားတက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်။ တစ် ခါခါကျပြန်တော့ နတ်ဝင်သည်လို့ ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်တတ်တဲ့ မေမေဟာ သစ္စကို သူ့ဘက်ပါအောင် ဖျောင်းဖျားချလို့ မရနိုင် သရွေ့ မငြိမ်းချမ်းနိုင်တွေဖြစ်ကာ ကြာကြာနေရင် နှလုံးရောဂါ သည်နဲ့ စိတ်ရောဂါသည် တစ်ယောက်ယောက်တောင် ဖြစ်လာ နိုင်စရာ အကြောင်းရှိနေပါသည်။

မေမေရဲ့ဆန္ဒက သစ္စကို ချစ်စဖွယ်နဲ့ နေရာချ ပြီး မြောက်စေချင်နေသည်။ သူ့သားတော်မောင်ကို ဒီတစ်သက်မှာ တော့ အတော်စိတ်ချ အထင်ကြီးဟန်ရှိတဲ့ မေမေက သူ့သားကသာ

“စ”လိုက်ရင် ချစ်စဖွယ်ဟာ ငေါက်ခဲကျ ကောက်ခဲ ယါလာ မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချနေသည်။ ခက်နေတာက သားဖြစ်သူ သစ္စကို ဘယ်လိုမှ တိုက်တွန်းနားချမရ၊ ပြောမရ ဆိုမရ ဖြစ်နေ ခြင်းပင်။

သူဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာတဲ့အပြင် တဖြည်းဖြည်း နဲ့ အနေပါခွာလာ၊ အပြောအဆိုပါ နည်းလာပြီး မခင်မင်၊ မပတ် သက်ဘူးကြတဲ့သူတွေလိုပါ ဖြစ်၊ ဖြစ်လာတဲ့အခါ မေမေတစ်ယောက် နတ်ပူးသလို အခါခါ ဖြစ်ရတာလည်း အဆန်းမဟုတ်နိုင်တော့ ပြီပေါ့။

ပထမပိုင်းတုန်းကတော့ ဟိုကောင်နဲ့ ကတိကဝတ် တွေ ရှိကြလို့။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ကိုယ်။ ကောင်မလေးရယ် ...။

“ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ထပ်ယူနိုင်ရုံတင် မကဘူး မေမေ၊ ချစ်ပါ ချစ်နေမိတာ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့မှ ဘယ်ဝါမှဆိုတဲ့စိတ်မျိုး မရှိဘူးဆိုတာလည်း လုံးဝမဟုတ် ဘူး။ မေမေ မှားတယ်။ သူမှသူ။ သူနဲ့မှလွဲရရင် တခြား နောက်တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာရော၊ ဘဝတစ်ခု လုံးမှာပါ အတည်တကျ နေရာပေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ် နိုင်တော့ဘူး။ သူကလွဲတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝ အဖော်မွန် စနိုးမယားဆိုတဲ့ နေရာမျိုးမှာ မထားနိုင်ဘူး။ နေရာမပေးနိုင်ဘူး”

အဲဒီလို အမှန်အတိုင်း အရင်းအတိုင်းသာ ဖွင့်ချ ပြောပြလိုက်ရရင် “အင်မတန် ဖြစ်မြောက်စေချင်ပါတယ်” ဆိုပြီး

ခန့်ပေါက် အဖြစ်သည်းနေရှာတဲ့ မေမေတစ်ယောက် အံ့ဩလွန်း လို့ တက်ချက်တောင် သွားမလား မဆိုနိုင်ပေ။

မေမေသားအကြောင်းကို မေမေ တကယ်မသိပါ ဘူး။ ဘယ်သူမှလဲ မသိနိုင်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေး ကိုတောင် ပေးမသိချင်တော့တဲ့ အဖြစ်မှန်တစ်ခုဟာ ဘေးက ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ကိုမှလဲ ပေးသိမနေချင်တော့ပါ။ ဘာအရေးပါတော့ မှာလဲ။ သစ္စဆိုတဲ့ သင်္ကေတသားဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပွဲမြဲနှင့်သီးနေလောက်အောင် မြတ်နိုးဖူးပါပြီ ဆိုတာဟာ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်၊ တစ်လောကလုံးအတွက် အံ့ဩချင်စရာကြီး၊ မယုံ ကြည်ချင်စရာကြီးတွေ ဖြစ်ချင်သလောက် ဖြစ်ကြပေစေ။ ကောင်မ လေးရဲ့နှုတ်ဖျားမှာရော အတွေးထဲမှာပါ “ယုံကြည်စရာလား ကိုသစ္စရယ်” ဆိုတာလေး တစ်ချက်လောက် ဖြစ်သွားရင် သစ္စရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုရော စိတ်ဓာတ်ပါ ရစရာမရှိအောင် ကြေမွစုတ် ပြတ်သွားရပါလိမ့်မယ်။

သိပြီးမှ “မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မယုံနိုင်ပါဘူး” ဆိုတာ သက် ဘယ်တော့မှ ပေးမသိတော့တာကသာ ကျေနပ်စရာဖြစ်နိုင် ဦးမည်ထင်သည်။ သစ္စရဲ့သဘောထားဟာ တစ်မျိုးကြီးတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပေါ့။ အဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့လာခဲ့တဲ့ ဒီသင်္ကေတသားဟာ ဒီတစ်ချိန်ကျမှ ဖွင့်ပြောအသိပေးဝံ့ဖို့ကိုတောင် မဖြစ်နိုင် မရနိုင်ဖြစ် နေရတယ် ဆိုတာကအစ လူရယ်ချင်စရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမည်။

“မေမေ ... အဘိုးရဲ့မျက်နှာသာကိုရဖို့ ဒီကောင်မလေးကို အသုံးချရမယ့် ဒီလိုနည်းလမ်းမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော်မသုံး နိုင်ဘူး”

“အမယ် ... မင်းက !”

“မင်းလိုလူမျိုးကများ” ဆိုတဲ့ မေမေရဲ့ အဲဒီအထင် အမြင်ဟာ သစ္စာအတွက် ပိုပြီးနှုတ်ပိတ်ကျိတ်မြိုနေစေဖို့ တွန်းအား ပဲ ဖြစ်နေစေလိမ့်မည်။

“ခဲလည်းပဲ အဘိုးက ကျွန်တော်ကို သဘောကျပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒီကောင်မလေးကို လက်ထပ်ယူစေချင် နေတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့မှလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရက္ခန္ဓာဖြစ်မြောက် သွားရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“မင်းက ဒီတစ်ချက်ကျကာမှ ဘာကြောင့် အဲဒီ ရက္ခန္ဓာကို အရှုံးပေးချင်နေတာလဲ”

“သူ့ကို အရှုံးပေးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုယ့်နှလုံးသားကို အကွဲအကြေ၊ အစုတ်အပြတ် မခံနိုင်တာပါ မေမေ။ အချစ်ဟာ လူတွေကို အဆန်းတကြယ် တွေ့လည်း တွေးတောလုပ်မိစေတတ်တယ်တဲ့။ ပြန်မရနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို ဘာကြောင့်များ ကမ်းလှမ်းတောင်းဆိုယူနေတော့ မလဲ။ “ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်ကြီး တော်တော်ကတိမြဲသားပဲ” ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံ၊ လူချင်းကြိုတိုင်း လက်မ ထောင်ထောင်ပြသွားတတ်တဲ့ ရက္ခန္ဓာကို အရှုံးပေးရာ မရောက်တဲ့ အပြင် သနားတောင်မှ သနားအားနာနေမိသေးတယ်ဆိုရင် မေမေ ကတော့ “သူ့ကိုရှုံးပြန်ပြီ” ဟု ထင်ဦးမည်။

“ကောင်မလေးကို တစ်သက်လုံး ချစ်မြတ်နိုးမနေ ပါဘူး” ဆိုတဲ့ ကတိမျိုး ရက္ခန္ဓာကို သစ္စာက မပေးခဲ့ဘူးလေ။ သူ့

ဟာနဲ့သူ ကံပါလို့ ဖူးစာပါလို့ ကောင်မလေးနဲ့ လက်တွဲခွင့်ရသွား ပြီဆိုရင်တောင် သူ့ မိန်းမလုပ်တဲ့သူကို ကိုယ်က လှမ်းမြတ်နိုးနေ မိဦးမှာ။ (ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုသာ ကိုယ်ထိန်းလို့ ရချင်ရမည်။ စိတ် ဆိုတာကတော့ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်လို့ ရကောင်းတဲ့အရာမှမဟုတ် တာ) ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း သနားအားနာဖို့ ကောင်းမနေနိုင်ဘူး လား။ ပြီးကျ အဘိုးဟာ သူ့အနား တစ်ချက်မှ မကပ်တော့တဲ့ ဒီကောင်ကို တစ်စက်လေးမှ ကြည့်လို့ရတော့တာမဟုတ်။ အမြင် မရှင်း။ တော်တော်ကြီးကို စိတ်ကုန် စိတ်ပျက်နေတော့တာ။ ဒီကောင်ကို သနားအားနာဖို့ ကောင်းမနေဘူးလား။

သစ္စာရဲ့ဘဝမှာ ချစ်သူ၊ ရည်းစား၊ မိန်းကလေး၊ ကောင်မလေး (ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်ပေါ့) တွေ ရဖူးပေါင်းများလှပြီ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ စိတ်ပါလက်ပါ မြတ်နိုးစုံမက်သွား မိရတဲ့ “ချစ်စဖွယ်” လို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျိုးနဲ့တော့ တစ်ခါမှ ကို မဆုံကြိုဘူးသေးတာမို့ ပိုင်ပိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရှိရဖို့က အဓိကလား။ ကိုယ်တကယ်ချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားခွင့်ရှိတဲ့စိတ်က အဓိကလား ဆိုတာလည်း ခွဲခြားပြီး သိနိုင်ပြီ။

သူက ကိုယ့်ကို “ထပ်တူညီမှု” တွေ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုမှတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့က အဓိကမကျတော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဘာမှပြန်မသိချင်၊ မတောင်းဆိုချင်။ ချစ်နေရတာတစ်ခုက စိတ် ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှပြီ။ အဲဒီလို တကယ်အချစ်စစ်ကိုသိသွား ခွင့်ရတာကပဲ ချမ်းသာသူခနဲ့ ပြည့်ဝလှပြီ။

“မင်း ငါ့စိတ်ကို သိတယ်နော် သစ္စာ။ ငါက ဘယ်တော့မှ အလျှော့ပေးချင်တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး”

“မေမေ ... ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်လျှော့လိုက်ပါ”

“အဲဒီလို မပြောနဲ့၊ ငါ အမြဲစိတ်လျှော့နေခဲ့ရတာ။ အလျှော့မလေးချင်ပေမယ့် စိတ်မလျှော့လိုက်ရတဲ့အခါမျိုးတော့ ဘယ်ခါက ရှိဖူးသလဲ။ အမြဲလျှော့လိုက်ရတာချည်းပဲ။ တစ်ခါမကဘူး၊ အခါခါရှိဖူးပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝမလျှော့တော့ဘူး။ မင်း စောင့်ကြည့်”

“မေမေကလည်း ခြိမ်းလိုက် ခြောက်လိုက်နဲ့ ကြောက်စရာကြီး”

“ရယ်စရာလုပ်မပစ်နဲ့။ ဒီမယ် သစ္စာ၊ မင်းကို မွေးတုန်းကလေး အဲဒီမိန်းမပါ ဟိုဘက်ကမွေးခန်းခုတင်ပေါ် ရောက်လာပြီ။ နောက်ကလိုက်ချလာပြန်ပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်တော့ မင်းသာလျှင်မြေးဦး၊ သားဦး၊ အရင်ဦးဆုံးဖြစ်ခွင့်ရဖို့ ငါ ဘယ်လောက် ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ စိတ်ရောလူဖါ အပြင်းအထန် ထက်သန်ပင်ပန်းလိုက်ရတယ် ထင်သလဲ -

သူများတကာတွေက ကလေးမွေးကြတာ တစ်ရာဖိုးနာရင်၊ ငါမှာတော့ ဇောတစ်ခုနဲ့ ကပ်နေရတာ၊ အတင်းဖျစ်ညှစ်ကြိုးစားပြီး မမွေးမွေးချင်အောင် Contraction (သားအိမ်လှုပ်ရှားကျုံ့ကြွမှု) မလာဘဲနဲ့လည်း ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ် ညှစ်ညှစ်ချနေရတာ၊ တစ်ထောင်ဖိုးလောက်နာတယ်ဟဲ့။ သူ့ဟာနဲ့သူတောင် သင်္ချိုင်းကုန်းကို မျက်စောင်းထိုးနေပြီးသား မီးနေသည်တစ်ယောက်ဟာ ဇောတစ်ခုပါကပ်နေခဲ့တော့ အခန့်မသင့်ရင် အသက်တောင် ပါသွားနိုင်သေးတယ် ...

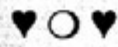

ငါ အဲဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး မင်းကို မွေးထုတ်ယူခဲ့တာ၊ ကြီးလာတဲ့အခါ ဒီလို အလွယ်တကူလေး အရုံးပေးငြိမ်းချမ်းလိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး သစ္စာရဲ့။”

သစ္စာက မေမေ့ကို ကျုံးဖက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ မာထန်ထန် ဂျစ်ကပ်ကပ် သားတစ်ယောက်ရဲ့ အဖက်အပွေ့မှာ စိန်စီခြယ်တစ်ယောက် အနည်းငယ် ငြိမ်ကျသွားလျှင် သစ္စာကတော့ မေမေ့ကို စိတ်ထဲမှာပဲ တိတ်တခိုး တောင်းပန်နေမိပါသည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ။ မေမေ သတ်မှတ်တဲ့ “အရုံး”နဲ့ ကျွန်တော်ခံယူတဲ့ “အရုံး”နဲ့က တစ်ထပ်တည်း မကျနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

မေမေကတော့ ရကွတို့သားအမိကို မရှုံးလိုက်ချင်တာ။ သစ္စာကတော့ အချစ်စစ်တစ်ခုနဲ့ စိတ်ချမ်းသာနေရတဲ့ အဖြစ်လေးကို မရှုံးလိုက်ချင်တာ။ မေမေထင်နေသလို သစ္စာက သာ“စ”လိုက်ရင် ဒီလိုဦးနှောက်အသိဉာဏ်နဲ့ မိန်းကလေးက ငေါက်ခနဲ ပါလာဖို့ထက်၊ “ဟင် !” ခနဲ မယုံကြည်မသင်္ကာဟန် ကြီးနဲ့သာ ငြင်းချလိုက်မှာပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ချမ်းသာမှုလေး တစ်ခု မြဲကြာနေဖို့ မေမေ့ကို စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေစေရတာကတော့ ငရဲကြီးရာများ ကျနေမလား။

ကိုယ့်အပြစ်မကင်းနိုင်မှုနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေရတဲ့ သစ္စာဟာ သားရဲ့ရင်ခွင်ထက်ဆီမှာ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းကလေး ခေါင်းမိုနေတဲ့ စိန်စီခြယ်ရဲ့မျက်နှာထား တစ်ခုကိုတော့ အကဲခတ်ရိပ်စားမိနိုင်စွမ်း ရှိမည်မဟုတ်ပါချေ။

“သစ္စက အဘိုးကို အပြတ်ငြင်းလိုက်ပြီတဲ့၊ သူနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဘိုး ဆန္ဒရှိရင် ရက္ခ နဲ့သာ စီစဉ်ချင် စီစဉ်လိုက်ပါ။ ဒီတစ်ခုအတွက်တော့ သူ့ကို ခွင့်ပြုခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ဖေဖေ့ကို ငြင်းလည်းငြင်း၊ တောင်းလည်း တောင်းပန်သတဲ့”

ခင်ခင်မွန်းမှာ ကိုယ့်ဘက်က အားတက်သရော၊ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ပြောပြနေမိတဲ့ သတင်းကောင်းတစ်ခုအတွက် သားဖြစ်သူ ရက္ခဘက်ကတော့ ဝမ်းသာအားရ စိတ်ပင်တစား ဟန်ပန်တွေ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်ထွက်မလာလေတာကို အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါဟာ သတင်းကောင်းပဲ။ ရက္ခနဲ့ သစ္စ ယှဉ်ရင် ဒီကိစ္စမှာ သစ္စပဲ နိုင်ကိုနိုင်မှာဟုတော့ မပြောလိုပေမယ့် ကိုယ်လိုလား ထက်သန်နေတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခု ဟာ ပြိုင်ဘက်မရှိလေ ကောင်းလေပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ခုတော့ ဖြင့် ရက္ခဟာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်။

“ဒါ အခွင့်ကောင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ သစ္စက ငြင်းလိုက်လို့ အဘိုးကြီးစိတ်ထဲ ခုတုတု ခံတန်တန်နဲ့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတုန်း မေမေတို့က ဒီအခွင့်အရေးကို အပြတ်အပိုင် နိုင်ဆုံး အသုံးချပစ်ရမယ်။ ရက္ခနဲ့ အခုပဲ စီမံချေပါတော့ လို့ မေမေကလည်း မင်းအဘိုးကိုပြောမယ်။ မင်းကလည်း တစ်ဖက်က ကိုယ့်အဘိုးကိုယ်ကပ်လေ။ ပြောဦးလေ။ ဟုတ်ပြီလား”

သစ္စကသာ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ ထငြင်းလိုက်တာ။ သူ့အမေ စိန်စိခြယ်ကတော့ ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုမှ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနဲ့ ပြီးလိုက်မှာ မဟုတ်တာ၊ မြေမြေချင်းမို့ ခင်ခင်မွန်းက သေချာအပိုင်သိပါသည်။ စိန်စိခြယ် တစ်ယောက်တည်းတောင် ကျင့်မှက၊မှာ။ ကွဲနေကြပါပြီဆိုပြီး အဆက်အသွယ် ရှိနေကြဆဲ သီဟသောင်းဆိုတဲ့ မတ်တော်မောင်ကလည်း ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စထဲကို လှုပ်ရွှပြေးတော့ကို ပြန်ပါလာဦးမှာ သေချာပေါက်ပင်။

ဒီတော့ သူတို့မဦးခင် အခွင့်အရေး ပိုသာနေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တို့ဘက်ကသာ လက်ဦးမှုကိုရယူမှ။ သူတို့ဟာက အဖေနဲ့အမေကသာ ဘယ်လောက် မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြစ်ဖြစ် ကာယကံရှင်အဖြစ် လှုပ်ရှားရမယ့် သားဖြစ်သူနဲ့မှ ဆန္ဒချင်းက မညီနိုင်ကြတော့တာ။ လှုပ်ရှားခွင့်၊ အကြံထုတ်ခွင့်တွေမှာ အရာရာသည် အောက်စည်းက အရှုံးနဲ့ကြုံရမှာမျိုး ဖြစ်နေပြီဥစ္စာ။ ကိုယ်ကပဲ အထက်စည်းက၊ အနိုင်လမ်းကြောင်းလည်း ထင်းထင်းကြီးနဲ့ လှုပ်ရှားရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ပြီးကျ ဒါဟာ မိခင်ရဲ့ဆန္ဒသက်သက်မဟုတ်ဘဲ သားဖြစ်သူရဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်နဲ့လည်း ကိုက်ညီသည်။

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ်”

“ကြားရင်လည်း အဖြေလေး ဘာလေး ပြန်လာပါလား၊ ဟုတ်ကဲ့လေး ဘာလေး ပြောပါလား။ ကြည့်ရတာ ဘာမှ

လဲ အားတက်သရော မရှိပါလား။ ကျွတ် ... ! ငါ့နယ်
နော်၊ ဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်လှချေရဲ့ဆိုတာ နင်မှဟုတ်
ရဲ့လား၊ ငါ့များလားလို့တောင် ဘေးလူတွေက ထင်စရာ
ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုလဲ ... မင်းဟာက”

“သစ္စ အဘိုးကို ငြင်းလိုက်တာ ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ”
“သိရင်လည်း သိသလို ဆက်လုပ်လေ၊ လှုပ်ရှားလေး
ရကွနော် ... ရကွ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ။ ငါ့ကို အိမ်
မှာပဲနေနေတဲ့ မိန်းမကြီးဆိုပြီး ဘာမှမသိဘူး ထင်မနေနဲ့။
နင် အိမ်မှာကော ရုံးမှာပါ အဘိုးကြီးနား မကပ်တော့တာ
ခိုင်းချင်ရင်၊ ခေါ်ချင်ရင်၊ စကားပြောချင်ပြီဆိုရင် မရှိဘူး။
ဘယ်ရောက်နေမှန်းကို မသိဘူးဆိုတာတွေ ငါပြန်မကြား
ဘူးများ မှတ်လို့လား။ ဘယ်တော့မဆို အဘိုးကြီးဘေးနား
ကြည့်လိုက်တိုင်း သစ္စကချည်း တကပ်ကပ်နဲ့။ အလုပ်ထူ
ရတာနဲ့၊ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးနေရတာနဲ့။ နင့်ကျ ကြည့်
လိုက်တိုင်း အဲဒီဟာမလေးနားမှာချည်းပဲတဲ့။ အဲဒါကကော
ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲဟဲ့”

ခင်ခင်မွန်းမှာ “မပြောတော့ပါဘူး” ဟု အောင့်ထား
ရာကနေ ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်တိုလာသည်။

“အပျိုနဲ့ လူပျို ချဉ်းကပ်တာကို မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
မွန်လွန်းအားကြီးတာကတော့ ကောင်းမလားဟဲ့။ ဘယ်လို
မဆို အဓိကပိုကျနေသေးတဲ့ အဘိုးကြီးကိုလည်း ဘယ်
နည်းနဲ့မဆို ဦးစားပေးစာရင်းထဲ ထည့်ရဦးမှာပေါ့။ ခုက
တော့ အဘိုးကြီးက မင်းကို ကြည့်မရဖြစ်ပြီး အမြင်ကထိ

နေပြီဆို၊ သစ္စကိုသာ အရင်းအချာအဖြစ် သတ်မှတ်စပြု
နေပြီဆို ...

ဟင် ! ငတုံး အကောင်။ အဓိကနဲ့ သာမညတောင်
မခွဲတတ်ဘူး။ မွန်ခွင့်လိုင်စင် ရသွားတာနဲ့ ကိုရွှေတောက်တဲ့
တို့က သံပုံးတီးတာတောင် ပြန်ကွာမကျနိုင်တော့ဘူးတဲ့။
ဟိုမှာ အဘိုးကြီးက သူ့ဆန္ဒကိုငြင်းမယ့်သာ ငြင်းတာ။
အဲဒီလိုငြင်းတဲ့အတွက် သစ္စကို ဗွေတောင်မယူဘူးဆိုပဲ။
အဲလောက်အထိတောင် ဖြစ်နေပြီ။ မင်းကတော့ အခုထက်
ထိ ဘာများအောင်မြင်သလဲ။ အခွင့်အလမ်းကြီး ပေါ်လာ
ပါပြီဆိုတာတောင် မြန်မြန်ထက်ထက် ထ၊ လှုပ်ရှားဖို့ကို
ထိုင်ပျင်းနေသေးလား မသိဘူး။ မတုန်မလှုပ်နဲ့ ဘာမှ
အားရစရာ မရှိဘူး”

ရကွမှာ အမေလုပ်သူကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းကြီး
တစ်ချက်ကိုပဲ ခိုးချလိုက်ရပါသည်။ အရင်ကလို အနေအထားဆို
ရင်တော့ ပြိုင်ပွဲထဲကနေ သစ္စက ထွက်သွားပါပြီဆိုတာသည်
ကိုယ့်အတွက် လက်ခမောင်းထခတ်စရာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
မည်။ ခုဟာကတော့ “ဝမ်းသာလိုက်တာ” လို့ ထင်ပြေးလွှား လှုပ်
ရှားနေရဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အကြောင်းက ရှိပြီးဖြစ်နေပြီ။ အား
တက်သရော တက်ကြွခန့်ပေါက်နေတဲ့ အမေဖြစ်သူကို အားလည်း
နာ၊ သနားလည်း သနားမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရကွမှာလည်း ဘာအခွင့်
အရေးမှ မရှိနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြောပြရမလဲ။

ချစ်စဖွယ်က ရကွကို “လက်မခံနိုင်ပါဘူး” လို့ အတိ
အလင်း ဖွင့်ပြောကာ ငြင်းပယ်လိုက်ပြီးနေပြီလေ။

“ကိုရကွကြီးကိုလေ ကျွန်မ အရမ်းလည်း ခင်မင်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်လည်း ရှိတယ်။ ကျွန်မမှာ အစ်ကိုရင်း ဘေးရင်း ရှိရင်တောင် ကိုရကွထက်ပိုသာပြီး ခင်မင်တွယ်ထား ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ အလွန်ဆိုးမှ ဘန်းတူလောက်ပဲရှိပါပြီ။ ကိုရကွကို အဲလောက်အထိ ကျွန်မရဲ့စိတ်က ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရကွ တောင်းဆိုသလို သမီးရည်းစားအဖြစ် တစ်နေ့ကျ လက်တွဲကြမယ့် ဘဝအဖော်ဆိုတဲ့ အချစ်ခွဲ နဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ ချစ်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုရကွကို ကျွန်မ လက်ထပ်နိုင်ဘူး။ အဘိုးကိုလည်း ကျွန်မ အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောမှာပါ။ ကိုရကွ ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါနော်”

“သစ္စကြောင့်လား” ဟု ရကွက တစ်ခွန်းတော့ မေးလိုက်သေးသည်။

“ကျွန်မ ကိုသစ္စကိုပဲ ရွေးချယ်ချင်ပါတယ်လို့လည်း အဘိုးကို ဘယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုသစ္စနဲ့လည်း လက်တွဲဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး”

“အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုကတော့ ရှိမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ် ...။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ဆန္ဒစကားကို လုံးဝကြီးပယ်ရှားတော့မယ်ဆိုတာ ခိုင်လုံတဲ့ အခြေခံအကြောင်းရင်းတော့ ရှိလို့ပေါ့။ အဘိုးကိုတော့ ကျွန်မ ပြောပြဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုရကွကိုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်တိုင်က မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်သွားမိတဲ့သူတစ်ယောက်ပေါ့လားလို့ပါ”

“ဪ သူနဲ့ပဲ ...”

“သူနဲ့လည်း လက်တွဲခွင့်ရဖို့တော့ မရှိပါဘူး”

ချစ်စဖွယ်ရဲ့ အပြုံးလေးတွေဟာ အဆွေးရိပ်လေးတွေ ညက်သန်းနေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ “သူကိုယ်တိုင်လည်း အရူးသမား ခင်မင်ယောက် ဖြစ်နေတာပါပဲ” ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သူ မိန်းကလေးက ဘာင်(ဆွေးဆွေးလေးပဲဖြစ်ဖြစ်) ပြုံးနေနိုင်သေးရင် ရကွသည်လည်း ကိုယ့်အရူးကို အပြုံးတစ်ခုနဲ့ပဲ ဘာကြောင့် မခံယူနိုင်ဘဲ ရှိရမလဲ။

“ကိုယ် နားလည်ပေးရမှာပေါ့၊ ချစ်စဖွယ်အတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာ အောင်မြင်နိုင်ပါစေလို့ ဆက်ဆံတောင်းပေး နေမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုရကွရဲ့ဆုတောင်းက ပြည့်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ချစ်စဖွယ်က “အန်တီမွန်းကို ပြန်ပေးပေးလိုက်ပါ”

ဆိုကာ “အဘွားလက်စွပ်” ဟု ပြောသော လက်စွပ်လေးတစ် ခုကို ရကွကို ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။ “မေမေလည်း တော် တော် တက်တက်ကြွကြွ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ သူလုပ်ချင်ရာ တောင်းပယ်ထင်ရာတွေကို တိတိတဆိတ် လျှောက်လုပ်ထားတာပဲ” ရကွမှာ မျက်နှာလည်းပူ။ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်။ ချစ်စဖွယ် “အန်တီမွန်းကို ပြန်ပေးပေးပါ” ဆိုပေမယ့် ရကွက “ဘယ်လို ပံ့သွားပေးရမလဲ။

သူ့အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ချက်နဲ့သူ ... အဟုတ်ကြီး ခင်၊ တက်ကြွနေတဲ့ မေမေဟာ ဒီလက်စွပ်ကို ပြန်ပေးခံလိုက် ခင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ၊ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားရဲပေ။

“ရကွ”

ခင်ခင်မွန်းက ခုထက်ထိ မလုပ်မယုက် ငှုင်ငှုင်ကြီး ဆက်လုပ်နေဆဲ သားဖြစ်သူကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“သွား ! နင် အခု နင့်အဘိုးဆီသွား။ အဘိုးကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစု၊ စကားစမြဲပြောပြီး စကားမစပ် စပ်အောင်လုပ်။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ နင်နဲ့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်ဆိုတာ နင့်အဘိုးကို အခုသွားပြောချေ”

“အာ ... မေမေ ...”

“ဘာ ... မေမေလဲ။ နင် ငါ့ကိုတောင် နင့်ရင်ထဲကဟာတွေ ပါဆိုပြီး အရှက်မရှိ အကြိမ်ကြိမ် အလီလီ ဖွင့်ချပြရဲခဲ့သေးရင် အဘိုးနဲ့ဆိုယောက်ျားချင်း။ ကိုယ့်လည်းသူက သဘောတူပြီးသား။ ပိုလိုတောင် ပြောနိုင်ရဦးမယ်။ ခုသွားဆိုသွား”

ရကွမှာ စိတ်ညစ်ညစ်ကြီးနှင့် မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ရှုံ့ထားလျှင် ခင်ခင်မွန်းမှာ သားဖြစ်သူကို လက်ကကိုင်ဆွဲခေါ်၊ အင်္ကျီစကနေ ဆွဲခေါ်၊ နောက်ကျောကနေတွန်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံကြိုးစားနေပါသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ချင်းက မမျှလေတော့ သွေးကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါ။ ခင်ခင်မွန်းလည်း ကြာတော့ အရမ်းဒေါသထွက်လာကာ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲတွေ ဖြစ်လာသည်။

“ခါ ငါ့ကို ဘမင် ကပ်ဖိုးကပ်ဖဲ လုပ်နေတာ၊ ငါ့သဘောဟာ နင့်ဆန္ဒလည်း ဖြစ်ပါရက်နဲ့ ဘာလို့ တမင်သက်သက်ကြီး ဂျစ်တိုက်နေရတာလဲဟဲ့။ အဲဒီလိုကြီး တမင်ကြီး ဆန့်ကျင်ပြနေရအောင် နင် မကျေနပ်စရာ၊ မကြိုက်စရာ

ငါက ဘာများလုပ်မိသေးလို့လဲ။ နင့်စိတ်တိုင်းကျ၊ နင့်သဘော၊ နင့်အကြိုက်၊ နင့်အတွက်တွေချည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် လိုက်လုပ်နေရတာ အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ”

ရကွကို ထုံလည်းထု၊ ရိုက်လည်းရိုက်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လှုပ်ရှားအောင် မလုပ်နိုင်သရွေ့ ရကွဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီစကိုချည်း သဲခဲပြီး ဆွဲဆောင်လုံးချေ၊ စိတ်တိုင်းကျတွေ ကြံနေလိုက်တာ၊ တစ်ချိန်မှာတော့ အပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ ရုပ်အကွက်လက်တိုလေးကိုသာမက အောက်ကတစ်ထပ်ခံဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်လက်ပြတ်ကိုပါ ဘောင်းဘီထဲကနေ ဆွဲထုတ်လှုပ်ခါမိသလို ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ...

“ခွင် ... ကလောင် ... ကလောင် ... လောင်”

“ဟင် ... ! ဘာလဲ”

ရကွရဲ့ဘောင်းဘီအတွင်း ဘက်အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျပြီး နံရံထောင့်တစ်ခုဘက်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားပါသည်။ အဲဒီအခါကျမှပင် တကယ့်ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုနီးပါး တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ခဲ့တဲ့ ရကွဟာ ပြူးတူးပြုတ် အပြေးအလွှားနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး ...။ သို့သော် ... သူ့ထက်လည်လို့ သူ့အမေလုပ်နေတဲ့ ခင်ခင်မွန်း သွက်သွက်သေးသေးကို ကြီးကောင့်ကြီးမား ရကွဟာ လျင်မြန်မှုအရာမှာ မည်ကဲ့သို့ယှဉ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ တစ်စုံတစ်ခု လိမ့်ဝင်သွားတဲ့ နံရံထောင့်ကို ရကွမရောက်ခင် ခင်ခင်မွန်းက ရောက်ရှိပြီး အဲဒီတစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း ကုန်းကောက်ပြီး ဖြစ်နေနှင့်ပြီ။

“ဟင် ... ! ဒါ ... ဟိုလက်စွပ်။ ဒါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နင့်ဆီရောက် ... !”

ခင်ခင်မွန်းမှာ လက်စွပ်ကလေးကိုတစ်လှည့်၊ ရက္ခ ကိုတစ်လှည့် အပြန်ပြန် အလှန်လှန်တွေ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကြည့်နေရင်း မျက်နှာက အရောင်ပြောင်းကာ နီရဲလာသည်။ ခုနက အားမလို အားမရနိုင်စွာ အသည်းတွေယားနေရတဲ့ ရုပ်လည်း ပျောက်ပြီး မချီတင်ကဲရပ်ပဲ ပေါ်လာသည်။

သားကလေး။ သူ ချစ်လှပါချေရဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးထံကို ပြိုင်ဘက်မရှိ ကိုယ်ချည်းတစ်ယောက်တည်း ပန်းဝင် ရတော့မယ့်ကိစ္စမှာ ဘာကြောင့် ဒီလောက် မထုံတက်တေး၊ ကပ်ဖိုးကပ်ဖိုးကြီး ဖြစ်နေသလဲ။ ဒါပဲပေါ့။ အဖြေကတော့ ဒါပဲလေ။ ဟိုသတ္တဝါမလေးဟာ သားကလေး ရက္ခကို ဒီလက်စွပ်ကလေး ပြန်ပေးလိုက်ပြီ။ ပေးတာမှ “စိန်ကြီး၊ အဘိုးတန်ကြီးမို့ ယူမထား ချင်လို့ပါ ကိုရက္ခရယ်” ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးနဲ့ ပြန်ပေးတာမျိုး ဟုတ်ပုံမရ။ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ဟုပြောပြီး ပေးခဲ့တာကို သူ့ဘက်ကလည်း အဓိပ္ပာယ်နှင့်ပင် တုံ့ပြန်လိုက်ပုံပင်။

“စာရော ! ဟိုစာတစ်စောင်လေ။ အဲဒီစာကိုလည်း သူ့ကိုပဲ ပေးထားခဲ့တယ်”

ရက္ခက သူ့အခန်းရှိရာဆီသို့သာမှန်းပြီး မေးငေါ့ပြသည်။ ခင်ခင်မွန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ “ဟိုက်” ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး ခုနကထက် သာ၍ဆိုးသေးသော ဒေါသတွေပါ ဆူဝေတက်လာရပါတော့သည်။ သေချာပြီပေါ့။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ သူတစ်ပါးက ကောက်ယူမြှောက်စားလို့သာ တောက်ကြွားလာရတဲ့ ဘာမဟုတ်

တဲ့ အဲဒီဟာမကလေးဟာ ခင်ခင်မွန်းရဲ့သားကလေး ရက္ခကို ငြင်းပယ်လိုက်ပြီပေါ့။ အဘိုးလုပ်တဲ့သူက “တစ်ယောက်ယောက်ကိုရွေး” လို့ ပြောထားခဲ့တာကို ရက္ခကိုမှ ကွက်ပြီးရွေးပြီး “လက်မခံနိုင်ပါဘူး” လို့ လုပ်လိုက်ပြီပေါ့။

ကြည့်စမ်း ...။ ငါ့သားကလေး သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ အမေလုပ်တဲ့လူက ငိုကြီးချက်မပင် ဖြစ်လုနီးပါး ဘွန်းထိုးရိုက်ပုတ် တိုက်တွန်းနေခဲ့တာကို မလှုပ်မယှက်ကြီး ငြိမ်ပေနေခဲ့တာ။ ကပ်ဖိုးတိုက်နေတာ၊ ဂျစ်ကျနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူသာ။ အမေလုပ်တဲ့သူရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သိထားတော့လည်း ဒီလက်စွပ်ပြန်ရထားတာကိုလည်း အမှန်အတိုင်း မပြောလိုက်ရဲ့။

“သူကများ ငါ့သားကို ဘာကြောင့် ငြင်းရမှာလဲ”
“မေမေ”

ရက္ခက အကျယ်ကြီး အော်ထည့်လိုက်တဲ့ အမေလုပ်တဲ့သူကို စိတ်မကောင်းသလိုကြည့်ရင်း “ဒါ သူ့ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးလေ၊ သူ့မှာ သူ့ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်” ဟု လေအေးကလေးနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ခင်ခင်မွန်းက တော့ ခုနကထက်ပင် ပို၍ကျယ်လောင်လာသေးသော အသံနှင့် ...

“ဘာလို့ငြင်းရမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းရတာလဲ ... !”
“မေမေ ... မေမေ ... အေးဆေး ... မေမေ ... အေးဆေး”

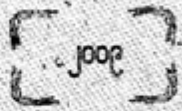
ရက္ခက အမေလုပ်သူ ခင်ခင်မွန်းရဲ့ပခုံးလေးကို အသာလေး ပုတ်ကာ၊ ပွတ်ကာနှင့် ချော့မော့ပါသည်။ သားဖြစ်သူရဲ့ လေသံထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း

တွေအပြင် မိခင်ဖြစ်သူအတွက်ပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာတွေ ပါ ရောပါနေပြီဆိုတာကို ရိပ်မိလိုက်တော့ ခင်ခင်မွန်းက တပ်ပြီး အော်ဟစ်မလို့ ပြင်နေရာကနေ ရုတ်ခြည်း ရုပ်တန်တိတ်ဆိတ် ပစ်လိုက်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ပါးစပ်က ငြိမ်သွားပေမယ့် နှလုံးသားကကော ဦးနှောက်ကပါ အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံ ကာ လိုက်ငြိမ်သက်လိုက်နိုင်ပါရဲ့လား။

ဒီအချိန်မှာ သူ့သားဖြစ်သူ သစ္စက အဘိုးရဲ့ဆန္ဒတွေ ကို ဆန့်ကျင်ပြီး “သူနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု ငြင်းချ လိုက်တဲ့အတွက် စိန်စိခြယ် တစ်ယောက်လည်း ဘယ်လောက် ခံစားနေရပြီ လှုပ်ခတ်အဖြစ်သည့်နေတော့မလဲ ဆိုတာကို မိတွး နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာက သူ့သားကစငြင်းတာလေ။ ဒီ ဘက်မှာကကျတော့ ကောင်မလေးက ငြင်းလွတ်လိုက်တာကိုခံရ တာ။ “မဖြစ်မြောက်နိုင်တော့ဘူး” ချင်း တူရင်တောင် ဒီကတော့ ခံလိုက်ရပြီမှ မဖြစ်မြောက်ရမှာ။ ခင်ခင်မွန်းရဲ့အသည်းက ယား ရရုံမက နာပါနာတာပေါ့။

စိန်စိခြယ်ထက် ဆယ်ဆမက အဆတစ်ရာမက သာအောင် နာပါသည်။

သီဟသောင်းမှာ အိမ်ရှေ့မည့်ခန်းထဲက ကုလား ထိုင်တစ်လုံးထက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်။ ပြန်ထရပ်လိုက်။ ဘယ်လောက် မှ မကျယ်လှတဲ့ မည့်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းခဏ လျှောက်လိုက်၊ ပြန်လာဝင်ထိုင်လိုက်၊ ခဏကြာကျ ပြန်ထလိုက် နှင့် စိတ်က ဂနာမငြိမ်နိုင်တော့ ဖြစ်နေမိပါသည်။ ကန်ထရိုက် တိုက်ခန်းတစ်ခုရဲ့ မည့်ခန်းနဲ့ အတွင်းဘက်အိပ်ခန်းတို့ဆိုတာက လည်း ဘယ်လောက်မှ ဝေးကွာကျယ်ဝေးတာ မဟုတ်လေ တော့ အဲဒီအတွင်းဘက် အိပ်ခန်းထဲဆီကိုလည်း လှမ်းတကြည့်ကြည့် နှင့် စိတ်မချ လက်မချ ကယောင်ချောက်ချာတွေ ဖြစ်နေမိသေး သည်။

“ကရင် ... ကရင် ... ကရင် ... ကရင်”
ဟော ...။ ဖုန်းသံဝင်လာပြီ။

သီဟသောင်းက တယ်လီဖုန်းကို ခုန်အုပ်မတတ် ပြေးလွှား ကက်ကိုင်လိုက်ကာ “ဟဲလို” တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနိုင် တော့ဘဲ “မင်းလား” ဟု တိုက်ရိုက်မေးချလိုက်သည်။

“ဦးသီဟ ... ရှင်အသံက ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင် အိမ်မှာတော့ ရှိနေတယ်ပေါ့”

ကျွတ် ... ! မျှော်နေတဲ့ဖုန်းက တစ်ခု။ ရောက်လာ တာက တစ်ခု။ အရေးမပါလိုက်တာ။ သီဟသောင်းကား “ပြတ်စဲ ခဲ့ကြပြီ” ဆိုသော်လည်း အဆက်အသွယ်မပြတ် ရှိနေကြဆဲ ပထမ မိန်းမ စိန်စီခြယ်ထံမှ အဆက်အသွယ်နဲ့ဖုန်းကို မျှော်နေခြင်းဖြစ် ပါသည်။ သို့သော်လည်းပဲ ဝင်လာတဲ့ဖုန်းက လက်ရှိပေါင်းသင်း နေတဲ့ ဒုတိယဇနီးသည်ထံမှ။ အဲဒီမိန်းမဟာ အဲဒီလိုပဲ သူမို့အပြင် ထွက်ပြီဆိုရင် သီဟသောင်းကို အိမ်မှာပဲ အိမ်စောင့်ကျန်စေကာ အိမ်ကလိုင်းဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ တဝှမ်းဝှမ်း ချက်ကင်လုပ်တတ်သည်မှာ အင်မတန် အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလှသော အကျင့်ပေ။

ခုလိုနတ္တလင်းက အမျိုးတစ်ယောက်အလှူကို တစ် ညအိပ်ဆိုတာမျိုးတော့ ပြောမနေနဲ့။ မြို့ထဲလောက် ခဏထွက်ရင် တောင် ပြန်မရောက်ခင်စပ်ကြား သုံးခါလောက် ဖုန်းနဲ့ပြန်ချက် နေတတ်လေ့ရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးမို့ ဒီတစ်ညအိပ်ခရီးမှာ အခါသုံးဆယ် လောက်လည်း ဖုန်းကမလာဘူးဟု မပြောနိုင်ပေ။ သို့ပေမဲ့ သည်းခံရမှာပေါ့လေ။ သူ ဒီလို တစ်ညအိပ်ခရီး ထွက်ပေလို့ပဲ သီဟသောင်းမှာကလည်း တစ်ညဆို ဆိုသလောက် အကြံအဖန် အကွက်အကွင်းကို ဖန်တီးယူလိုက်ခွင့်ကြီး ရလိုက်တာပဲ မဟုတ် လား။

“အိမ်မှာရှိနေလို့ မင်းကို ဒီလိုင်းဖုန်းနဲ့ စကားပြန်ပြောလို့ ရနေတာပေါ့ကွ”

“အမယ်လေး ... ဘုမတော့ပါနဲ့၊ အိမ်မှာသာရှိနေတယ် ရှင်အသံက တစ်မျိုးပါလား၊ အိမ်မှာ ရှင်အပြင် ဘယ်သူ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ယောက်ကော ရှိနေသေးလဲ”

“ဟေ့ ... ပေါက်ကရတွေ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဒါပဲ လား”

“နေပါဦး ဒါပဲမဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကိုင် လိုက်ခြင်း မင်းလား ! ဆိုတာကကော ဘာသဘောလဲ”

“မင်းလား ဆိုမှတော့ မင်းလားပေါ့ကွ၊ မင်းကို မေးနေ တာပေါ့”

“ရှင်လား ... ကျွန်မဆီကဖုန်းကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့် နေမှာ၊ ဒီမှာ ဦးသီဟရယ်၊ ဖုန်းမှာ တိဗီမပါလို့ ရှင်ရုပ် ကြီးတော့ မမြင်ရပေမယ့် ရှင်အသံ ကြားလိုက်တာနဲ့ ရှင် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ မလည်ရှုပ်တစ် ခုခုကို လုပ်ထားပြန်ပြီဆိုတာ ကျွန်မ အတပ်ပြောနိုင်ပါ တယ်။ ဖုန်းတစ်ခုခုကို မျှော်နေပုံထောက်ရင်တော့ အခု လက်ရှိ ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်လည်း ရောက်မနေသေးဘူးဆိုတာ မှန်းနိုင်ပါတယ်။ သတိတော့ ပေးလိုက်မယ်၊ ရှင် အေးဆေး နေပါ။ ရှင်ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်မ ပြန်မသိနိုင်တာ မရှိဘူး ဆိုတာကိုတော့ မဝေမပါနဲ့”

“အေး ... မင်းလည်း နောင်များကျ ဖုန်းမှာ တိုက်ရိုက် Live လွှင့်နိုင်၊ မြင်နိုင်လို့ ရနေတဲ့စက်ပါ တပ်ထားဖို့မမေ့ ပါနဲ့”

“အရှ် မတိုက်နဲ့နော် ရှင်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆက်လို့ အခြေအနေမဟန်ဘူးထင်ရင် ညတွင်းချင်း ဒီကနေ ကား ဝှားပြီး ပြန်ချလာမှား မလုပ်ဘူး မှတ်နေလို့လား”
 “ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... မင်းကလည်းကွာ၊ နည်းနည်းလေးတောင် စလိုမရဘူးလား”

ရှုပ်တီးရှုပ်ပွေ နေတတ်တဲ့ သီဟသောင်းဟာ အရင် မိန်းမ စိန်စိခြယ်နဲ့တုန်းကလည်း ကိုယ်လုပ်ချင်ရာသာ လုပ်နေတာ၊ ကိုယ်ကချည်း ကျောရတယ် နိုင်ရတယ် ဆိုတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ဖူးသလို၊ ဒီမိန်းမနဲ့ကျတော့ ဘဝပေးက နည်းလေးတော့ ကိုယ်ကပင် ကြောက်တောင် ပြန်ကြောက်နေရသေးတဲ့ အဖြစ်နှင့် ပါ။ ရမလားလို့ ခြေကွဲအစချပ်မိတဲ့ အဖြစ်မှာ အတည်တကျ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရတဲ့အထိ စွမ်းဆောင်လိုက်နိုင်တဲ့ ဒီမိန်းမဟာ နောက်ပိုင်းမှာလည်း ကိုယ့်လည်ကုပ်ကို ကောင်းကောင်းကိုင်ချုပ်ထားတာ မလှုပ်ဘာအောင် တရစပ် ထောင့်စေ့စေ့ မျက်စိဒေါက်ထောက် အုပ်ထိန်းထားတတ်တဲ့ ဟာမျိုးကြီး။

သို့ပေမဲ့လည်း သီဟသောင်းကလည်း သီဟသောင်းပဲလေ။ ကွန်ထရိုးလေး နည်းနည်းလျော့တာနဲ့ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ကစလို ကြီးကြီးမားမား ပေါက်ကရမှုအဆုံး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကို နည်းနည်းလေးတော့ ကျူးလွန်လိုက်ရမှဆိုတဲ့ အထဲက မဟုတ်လား။ စုလည်းပဲ ဦးကျားသေလို့ ဝင်စားထားတဲ့မိန်းမ ခန့်မှန်းသလိုပင် အသန့် လေပူလေသိမ်းတို့က ပုံမှန်မဟုတ်နိုင်ရအောင် သီဟသောင်းဟာ မဟုတ်တာ တစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားပြန်ပါပြီ။

ကျူးလွန်တာမှ ဒုတိယမိန်းမ ဆွေဆွေရန်သွားလောက်ဖွယ်ရာ၊ ပထမမိန်းမဖြစ်သူ စိန်စိခြယ်နဲ့မှ အတူပူးပေါင်းကြံစည်ထားမှုကြီး။ ပြောရမယ်ဆိုရင် မဖြစ်ညစ်ကျယ်၊ ရှုပ်တီးရှုပ်ယုတ်၊ ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်ကြည့်ကြတာမှန်သော်လည်း တကယ့်ရာဇဝတ်မှုအကြီးစားကြီးဟု ပြောလည်းရတဲ့ ပြစ်မှုကြီးပင်။

အမှုကကြီးဆို အခုလက်ရှိ သီဟသောင်းနဲ့ ဒုတိယမိန်းမတို့ရဲ့ စံရာနေအိမ်တိုက်ခန်းသာရဲ့ အလည်အိပ်ခန်းထဲမှာ စွေစွေကလေး သတိကင်းမဲ့ကာ ရောက်ရှိနေသူတစ်ယောက် ရှိနေ၍တည်း။ သီဟသောင်းနှင့် စိန်စိခြယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပူးပေါင်းကြံစည်မှုအရ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ သူများတကာရဲ့ တိုက်ခန်းထဲ သတိလစ်နေတာလား၊ အိပ်ပျော်နေတာလား၊ အတပ်မဖြောင့်နိုင်ဘဲ လာရောက်နေသူလေးကတော့ အမေဒေါ်ခင်ချစ် ဝင်စားတယ်ဟု အဆိုရှိသူ ချစ်စဖွယ်ကလေးပင်တည်း။

ဖြစ်ပုံကတော့ သူ့သား သစ္စက “ဒီကောင်မလေးကို ငြင်းပါတယ်” ဟု လုပ်ချလိုက်တာမို့ ငါးရံပြာလူး ဖျပ်ဖျပ်ခါသွားတဲ့ စိန်စိခြယ်ရဲ့ တစ်နပ်စာဉာဏ်အရပင်။ ဘယ်တော့မှ မျက်စိတဆုံး အရှည်မတေးဘဲ မျက်မွှေးတဆုံးသာ ဝှေးဝှေးမြင်တတ်တဲ့ စိန်စိခြယ်ဟာ ...

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ ဒီနှစ်ကောင်သားကို အခန်းတံခါးပိတ် ပေးစားပစ်လိုက်တာမှမယ်၊ သူတို့အကြောင်းကို လူသိရှင်ကြား ကျော်ကြားကုန်ပါပြီဆိုရင် အဲဒီနှစ်ကောင် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဆက်ငြင်းကြမလဲ ... ကဲ။ မကောင်မလေးဘက်တော့ ပြောမနေနဲ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ

အရှက်နဲ့လူလုပ်တာ။ သစ္စကကျတော့လည်း ဘယ်လောက်ပဲ ရှုပ်ခဲ့ ပေ့ခဲ့။ အဖေနဲ့တူမယ်ဆိုရင်တော့ ငြင်းမရ ပြုမရ ခြေကျလူသိသွားပါပြီဆိုရင် တာဝန်ယူဖို့ ဆက်လက်တွဲဖို့ သူ ငြင်းပယ်နေတော့မယ် မထင်ပါဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား။

“မင်းဟာက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား စိန်စီရာ၊ တော်ကြာ အသေ သိသွားရင် စိတ်တွေတို ...”
“အို ... ဒါ သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်မြောက်စေချင်တဲ့ ကိစ္စပဲဟာ”
“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းနဲ့ ဖြစ်သွား စေချင်တာ ဟုတ်လို့လား၊ အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်းနဲ့ပဲ ...”

“အို ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေးက ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တော့တာ၊ စိတ်ဆိုးလည်း ပြီးမှ ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်အောင် ပြန်ထိုင်ကန်တော့ကြရုံပဲ။ ကောင်မလေးကို လည်း ကျွန်မတို့ လုပ်တာလို့ သိစေမှာမှ မဟုတ်တာ။ သစ္စရဲ့အကြံတွေချည်းလို့ပဲ သူက ထင်နေမှာ။ ရှင် ကျုပ်ကို ကူညီမှာလား မကူညီဘူးလား တစ်ခွန်းပဲပြောတော့ ကိုသိဟ။ ရှင်တူနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ရပြီး အဲဒီစုံတွဲသာ အဘိုးကြီးရဲ့နေရာကို ဆက်ခံယူလိုက်လို့ကတော့ အမွေ မပြောနဲ့။ ရှင် ရနေကျ အိမ်လခတစ်ဝက်စာတောင် ဝေစု ခွဲခွင့်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးသာမှတ်”

အဲဒီအခါကျတော့ မိန်းမ နတ္တလင်းသွားမည်မို့ တစ်ညတာကလေး အန္တရာယ်ကင်းနေမယ့် သိဟသောင်းကလည်း “ကူညီပါ့မယ်၊ အကြံအစည် အဆင်ပြေအောင် အိမ်ခန်းလည်းစိုက်

နိုင်ပါတယ်” လုပ်ရတော့တာပေါ့။ တကယ်တမ်း ပြဿနာတွေ တက်ကြပြီ ရဲမှုရဲခင်းပါ ဖြစ်ပြီဆိုရင်တောင် အိမ်ခန်းလောက်စိုက် တဲ့အပြစ်က နည်းမှာပေါ့ဟု ရည်ရွယ်မိသော်လည်း ...

“နှစ်ယောက်ပူးကြီးကို အိပ်ပျော်စေပြီးမှ ရှင့်တိုက်ခန်း အရောက်ပို့ရမှာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးကို တစ်ဘက်လှည့်နဲ့ အိမ်အရောက်ခေါ်ပြီး အိပ်ဆေးခတ်ထား မယ်၊ ရှင်ကခေါ်ယူပြီး ရှင့်တိုက်ခန်းမှာ ထားထားချေ။ ကြိုတော့ပြောလိုက်ပါရစေနော် ကိုသိဟ၊ အဲဒါ ရှင့်အမေ ဝင်စားထားတဲ့ မိန်းကလေး။ ပြီးကျ သားကောင်းစားမှ ရှင်နဲ့ကျွန်မလည်း ရေမြင့်ပြီး ကြာတင်ရမှာ။ ရှင်ကမိန်းက လေးကို လက်ဖျားနဲ့မှ ထိဖို့ ကြိစ္စယ်ဖို့ စိတ်မကူးလိုက်လေနဲ့”
“အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဟာကြီးကို တိုက်ခန်းထဲ တွဲတင်ချိတင် ထားရမှာ လက်ဖျားနဲ့မထိလို့ ခြေနဲ့ချည်း ခပ်ခပ်တင် သွားရမလား၊ ပြီးကျ မင်းက ငါ့ကို တွေ့မရောင် နှာဘူး ကြီးပုံစံနဲ့တော့ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့မှာလည်း စည်းတော့ ရှိပါသေးတယ်”

“ပြီးရော ... ဒါဖြင့် ကောင်မလေး ရှင့်တိုက်ခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ ရှင်ကတော့ တိုက်ခန်းပြင်ထွက်ပြီး ဘေး လှေကားမှာဖြစ်ဖြစ် ထွက်နေချေ။ သားကိုတော့ ကျွန်မပဲ ဖြစ်အောင် ခေါ်လာခဲ့လို့ ရတယ်။ အဲဒီကပဲစောင့်၊ ပြီးရင် လည်း ရှင် ဒီတစ်ညတော့ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ ရှိနေလို့မရ ဘူးနော်၊ တိုက်ခန်းကို အပြင်ကနေကို သော့ခတ်သွားရ မှာ၊ ရှင် ဘယ်မှာညအိပ်မလဲ ဆိုတာလည်း ကြိုစီစဉ်ထားဦး”

ပြီးစလွယ်နဲ့ “အေးပါ ... အေးပါ” လုပ်လိုက်ရသော်
 ငြား တရစပ် ဖုန်းဆက်နေမယ့် ဒုတိယမိန်းမ ညအိပ်ရာမဝင်မ
 ချင်း သီဟသောင်းဟာ အဲဒီတိုက်ခန်းက လှိုင်းဖုန်းနားက ခွာလို့
 ရနိုင်ပါရိုးလား။ ဖုန်းကို ဖုန်းခွက်က မယူကာ ဘေးချထားတဲ့
 နည်းကိုလည်း သုံးလို့မရနိုင်ပါ။ ဟိုဟာမက “လှိုင်းမအားတာ
 ဖြစ်မယ်” ဟု ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘဲ “ဦးသီဟတော့ လူလည်ကျ
 ပြီ” ဟု ချက်ချင်းပြန်ချလာတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။ “ဒုတိယ
 မိန်းမက ဒီလိုပါ” ဟုတော့ သီဟသောင်းက စိန်စိခြယ်ကို သိက္ခာ
 ကျ အရှက်ရခံပြီး မပြောချင်ဘူးလေ။

အဲဒါကြောင့် “ကောင်မလေး အထဲမှာရှိနေရင်
 ရှင်အပြင်မှာထွက်နေ” ဆိုပေမယ့် သီဟသောင်းဟာ ဧည့်ခန်းထဲ
 ကတော့ မခွာရဲသေးပါ။ တကယ်တမ်း ဆောင်ရွက်ကြည့်ကြတော့
 ကလေးမကို စိန်စိခြယ်က အိပ်ဆေးခတ်၊ သီဟသောင်းက အဖေ
 အိမ်ကနေ ကိုယ့်အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် သွားသယ်လာ ဆိုတဲ့
 အဆင့်အထိက လွယ်ကူပေမယ့် ကိုယ့်သားကိုယ် ပြန်အိပ်ဆေး
 ခတ် သယ်လာရမယ့် ဒုတိယအဆင့်ကတော့ ဘာတွေခက်ခဲပေ
 ရှည်နေတယ်မသိ။ ခုထိကို ပေါ်မလာကြပါ။ ကလေးမလေးကို
 အဖေအိမ်ကနေ သွားသယ်ထုတ်လာရတုန်းက “ကိုယ့်ဘယ်သူများ
 မြင်သွားသေးလဲ” လို့ နောက်ကျောမလှဲတဲ့ သီဟသောင်းက စိန်
 စိခြယ်ထံလည်း ဖုန်းလှမ်းမဆက်လိုက်ရဲ။ သူ့ဆီကပဲ လူမလာ
 နိုင်သေးရင်တောင် ဖုန်းများ အရင်ဝင်လာလေမလားလို့ အသည်း
 အသန် မျှော်နေရပါသည်။

ခုမှ သေချာပြန်စဉ်းစားမိတော့ တူတော်မောင်
 အစားသရဲ ရကွလို့ မဟုတ်တဲ့ပြင် အစစအရာရာ လည်မွတ်
 အကွက်မြင်တတ်တဲ့ သားတော်မောင်ကို ဘယ်ထဲကို ဘာဘယ်လို့
 ထည့်ကျွေးပြီး အောင်အောင်မြင်မြင် အိပ်ဆေးခတ်လို့ရနိုင်မှာလဲ။
 အဲဒီအဆင့်က အောင်မြင်ပြီပဲထားဦး ကိုယ်တိုင်လည်း ကားမ
 မောင်းတတ်တဲ့ စိန်စိခြယ်ဟာ မေ့မြောအိပ်ပျော်နေတဲ့ သားဖြစ်သူ
 ကို ဘယ်သူ့ အကူအညီနဲ့ ဒီအိမ်အရောက် သယ်ချလာနိုင်မှာလဲ။
 အား ... ခုမှပဲ အဲဒီမဆင်မခြင်ဟာမရဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာ ဟာ
 ကွက်တွေ အများကြီးနဲ့ပါလားဆိုတာ တွေးမိတော့သည်။

အဲဒီထက် ပိုဆိုးတာက အထဲက အိပ်ပျော်နေတာ
 လား ဘာလား မသေချာတဲ့ ဟာမကလေးကိုကော ဘယ်လိုအိပ်
 ဆေးမျိုး သုံးထားတာပါလိမ့်။ တော်ကြာကျ လက်ဆလက်မှန်း
 လွန်ပြီး မနိုးသောအိပ်ခြင်းမျိုးနဲ့ဆိုရင် “စိန်စိခြယ်လုပ်တာပါ”
 ဆိုတာက နောက်မှ။ သီဟသောင်းမှာသာ ကိုယ့်အိမ်ထဲ အလောင်း
 ကြီးတစ်ခုနဲ့။ ဒါမှမဟုတ် စတီလောက် မှန်းလုပ်ထားရင်ကော။
 သစ္စကော သူ့အမေပါ ရောက်မလာကြသေးခင် ကောင်မလေးကပဲ
 အရင် ပြန်နိုးလာလို့ကတော့ သွားပြီပေါ့။ ကြီးကောင်ကြီးမားကျမှ
 အမှုတွဲကြီးပြီး အဖေဟာ သီဟသောင်းကို အမွေဖြတ်ရုံသာမက
 စားနဲ့ပါ အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ပစ်ချင်နေမလား မပြောတတ်တော့ပေ။

သီဟသောင်းတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ
 ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ဂနာမငြိမ်တွေပဲ ဖြစ်
 ပွားနေရပါတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးက ဘဲလ်
 က ရုတ်တရက် ထမြည်လာတာမို့ ...

“အမယ်လေး ... မယ်မင်းကြီးမ၊ ခုမှပဲ ပေါ်လာပေတော့ တယ်၊ ကျေးဇူးရှင်”

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်ကာ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ပြန်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် သီဟသောင်းသည် တံခါးကလူကို မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်တွေ ဖြစ်သွားရကာ ...

“ဟင် ... ! မခင်မွန်း၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကဘယ်လို...”
“ဒီနားရောက်တုန်း ရှင်အိမ်ကို ဝင်လည်လိုက်ဦးမှလို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့လေ၊ ကဲ ... တံခါးဖွင့်ဦးလေ ကိုသီဟရဲ့”

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်း နေလေတဲ့မတ်တော်မောင်ဟောင်းရဲ့အိမ်ကို မရီးဟောင်းက မျက်နှာ ပြောင်တိုက်ပြီး “ကြိုလို့ဝင်လည်တာ” ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ် နိုင်တဲ့ကိစ္စလေ။ ပြီးကျတော့ ကွဲကွာသွားကြတာပဲ နှစ်ပေါင်းက ကြာကြာလှပြီ။ ဘယ်တုန်းကများ ဒီလို “ဒီနားရောက်တုန်း” လှည့် ဝင်လာဖူးတာ ရှိဖူးလို့လဲ။

“ကျွန်တော်မိန်းမ ... အဲ ... ဒုတိယမိန်းမကလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ... ပိုကောင်းတာပေါ့။ ခင်မင်ရင်းစွဲရှိလို့သာ ဝင်လာ ရတာ၊ သူနဲ့တိုးနေရင် မျက်နှာက ပူနေရဦးမှာလေ။ ကိုယ်က စိန်စိခြယ်နဲ့ပဲ ပိုရင်းနီးသလို ဖြစ်နေရတာ မဟုတ်လား။ နေရာကျတာပေါ့။ ကဲ ... ဖွင့် ... ဖွင့် ... မရှိလေ ကောင်းလေ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခုပဲ အပြင်ထွက်တော့မှာ”

“ခဏတဖြုတ်တောင် ဝင်ထိုင်၊ အမောဖြေ ရေသောက်၊ အိမ်သာဝင်ချင်လို့တောင် မရဘူးလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာ လဲ၊ ရှင့်ဟာက”

အိမ်သာပါဝင်မတဲ့။ အိမ်သာပါဝင်လိုက်လို့ကတော့ အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိန်း ကလေးကိုပါ တစ်ခါတည်း တန်းမြင်။

“ကဲပါ မခင်မွန်းရာ၊ ကျွန်တော်လည်း မအားဘူး။ ခင်ဗျား လည်း ပြန်လိုက်တော့”

တံခါးနှစ်ထပ်ရဲ့ အပြင်ဘက်က သံပန်းတံခါးက တော့ သော့ခတ်ထားပြီးသားမို့ သစ်သားတံခါးမကြီးကို ပြန်ဆွဲ ပိတ်လိုက်လျှင် ဒီတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ငြင်းနေရတဲ့ ဒုက္ခကတော့ ကင်းလွတ်နိုင်ပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးဟောင်း စိန်စိခြယ် လိုပင် ဇွတ်တရွတ် ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ သဲကြီး မဲကြီးနိုင်လှတဲ့ မရီးဟောင်းဟာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ရုံ၊ မြင် ကွင်းကွယ်သွားရုံနဲ့တော့ အလွယ်တကူ လက်လျှော့ပြန်သွားမယ့် သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီပြဿနာကို ခဏနေ စိန်စိခြယ် ရောက် လာမှသာ ကြည့်ကျက်ရှင်းပေရော့။ လူချင်းမမြင်ရတော့လျှင် သူ့ဘာသာ ဝက်ဝက်ကွဲအော်ဟန် ထုနှက်ခေါ်နေလည်း ကိုယ်က အထဲကနေ မကြားတော့သလို လုပ်နေလည်း ရတာပဲ။ အိမ်ထဲ တော့ ဘယ်ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့တဲ့ကိစ္စကို စိန်စိခြယ် ရောက်လာမှ နှစ်

ယောက်ပေါင်း ဖြေရှင်းရ ရှင်းရ။ စိန်စိခြယ်အသံကို မကြားမချင်း တော့ တံခါးကို မဖွင့်ရေးချ ပြန်မဖွင့်။

သို့သော် ... သီဟသောင်းက သစ်သားတံခါးကြီးကို ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်နှင့် အံကျစေ့စေ့ပိတ်မသွားနိုင်သေးခင် မှာပင် ခင်ခင်မွန်းက သူ့လက်ထဲက ထီးကောက်ရှည်ကြီးကို သံပန်းတံခါးကြားထဲကတစ်ဆင့် ထိုးထည့်လိုက်ကာ သစ်သားတံခါးနှစ်ခုကြား ကန့်လန့်ခံထားလိုက်ရင်း ...

“နှစ်ယောက်ချင်း အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဖွင့်ပေးမှာလား။ ဒီရပ်ကွက်က ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုပါသွားပြောပြီး ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရဲပါ၊ ပါလာမှ ဖွင့်ပေးမှာလား။”

“ခင်ဗျားက အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။ သူများအိမ် လာလည်တယ်လည်းဆိုသေး။ အိမ်ရှင်က သူ့အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ ဧည့်မခံနိုင်၊ စကားမပြောနိုင်၊ အချိန်မပေးနိုင်တာကို အိမ်လာလည်တဲ့သူက ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရဲပါခေါ်လာပြီး အတင်းတံခါးဖွင့် ဝင်လည်ချင်တယ်ဆိုတာ ရှိသလား။”

“ဒါကတော့ ရှင့်အကြောင်း ရှင့်အသိဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် သီဟသောင်း။ ဖွင့်မှာလား မဖွင့်ဘူးလား။”

သီဟသောင်းမှာ ကိုယ့်မိန်းမဟောင်းကိုရော၊ မရီးဟောင်းကိုပါ ပူးတွဲရည်ရွယ်ကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကလေး တစ်ချက်ဆဲရေးလိုက်ရင်း တံခါးကိုတော့ ဖွင့်ပေးလိုက်ရပါချေပြီ။ ဒီအရူးမဟုတ်၊ အကောင်းမဟုတ် မိန်းမဟာ တကယ်ပဲ ရဲကိုသွားခေါ်ချမလာဘူးလို့ အာမခံနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူနဲ့ကိုယ်နှစ်ယောက်

ချင်းကမှ မျက်နှာနှာစရာတွေ၊ အပေးအယူတွေနဲ့ ညှိကြပြကြလို့ ရချင်ရနိုင်ဦးမည်လေ။

မဖွင့်ချင် ဖွင့်ချင်နှင့် ဖွင့်သွားသော တံခါးချပ်တွေကြားက အိမ်တွင်းသို့ အတင်းတိုးဝင်လိုက်တဲ့ ခင်ခင်မွန်းက အိမ်ထဲကို ရောက်ရောက်ချင်အောင် ဧည့်ခန်းမှာတင် အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ အတွင်းခန်းတွေဘက် တစ်ဆက်တည်း ဦးတည်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်မှာလဲ၊ ရှင်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကြီးက”

တကယ်ဆိုရင် ခင်ခင်မွန်းဟာ ဘာဆိုဘာမှ ကြိုသိမထားသေးသူပါ။ ခုချိန်ထိလည်း ဘာမှမသိသေး။ “အိမ်ကိုမနက်ကြီး ချစ်စဖွယ် ရောက်တယ်၊ စိန်စိခြယ်နဲ့ တွေ့ကြပြီး ခဏကြာကျပြန်ပျောက်သွားတယ်။ ရေးကြီးသုတ်ပျာ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အမူအယာနဲ့ သီဟသောင်းကပါ (ထူးထူးခြားခြား)အိမ်ကိုပေါက်ချလာတယ်” ဟု မိချစ်ထံမှ ပြန်သိလိုက်ရတာနဲ့တင် တစ်ခုခုပဲဟု ဒိန်းခနဲ စိတ်ပူကာ ထင်ရာမှန်း ရမ်းသမ်းပြီး ဒီအထိ လိုက်ချလာခဲ့လိုက်ခြင်းပင်။

သီဟသောင်းဟာ သူ့အဖေ အိမ်မှာ မရှိတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး စိန်စိခြယ်ရဲ့ အခန်းထဲအထိ ဝင်သွားတဲ့။ သီဟသောင်းနဲ့ စိန်စိခြယ်တို့ဟာ ပျာယီးပျာယာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်တွေ ဖြစ်နေကြသတဲ့။ မိချစ်ကိုလည်း “ဟိုဘက်အိမ်က တင်ခုခုသွားယူပေးစမ်း” လို့ အဝေးကိုနှင်သတဲ့။ စိချစ် ပြန်ရောက်လာတော့ သီဟသောင်း မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကဲ ... မသင်္ကာစရာမကောင်းဘူးလား။

ဒီနေ့မနက်မှပဲ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ ဈေးထဲသွား မိသည့် ခင်ခင်မွန်း တစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ အိမ်မှာ စိန်စီခြယ်ပါ ရှိမနေတော့ပြီ။ အဲဒါနဲ့ပဲ နတ်နှိုးဆော် သလို (ကြိုလည်းသိထားပြီးဖြစ်တဲ့) ဒီအိမ်ထိ လိုက်ချလာခဲ့တာ။ ကြည့်စမ်း ...။ သူများအိမ်လာပြီး “ရဲနဲ့တံခါးဖွင့်မယ်” တွေ ဘာ တွေ ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဘာ အကြောင်းမှမရှိတဲ့ အိမ်ရှင်မှန်ရင် ဘယ်သူက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက် မှာတဲ့လဲ။ ဖွင့်မပေးတဲ့အပြင် သူကတောင် အထဲကနေ “ရဲကိုဖုန်း ဆက်ခေါ်လိုက်ရမလား” ဟုပင် ပြန်လုပ်နိုင်သေးတာ မဟုတ်လား။

အဲဒါကြောင့်ပင် ခင်ခင်မွန်းဟာ အိမ်ထဲကိုရောက် တာနဲ့ သူတို့ ကလိမ်ကကျစ် လင်မယားစုံတွဲရဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကိစ္စကြီးက ဘာလဲဟု တန်းမေးလိုက်ခြင်းပင်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ချစ်စဖွယ်ကိုပါ အတင်းလှည့်ပတ် ဆွဲဆောင်၊ တိုက်တွန်းနားချ၊ တွန်းတွန်းထိုးထိုးတွေလုပ်ပြီး ဒီအထိ လှည့်ဖြားခေါ်ဆောင်လာခဲ့ ကာ ဒီအိမ်၊ ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ ချစ်စဖွယ်နှင့် သစ္စကို ချိန်းပေးနေ ကြပြီဟုပဲ ထင်နေသည်။

အဲဒီလို ဆိုလိုကတော့ သဲကြီးမဲကြီးနိုင်နေကြမည့် မိသားစုသုံးယောက်တို့ကြားမှာ ဘုမသိ၊ ဘမသိ နားယောင်ခေါင်း ညှိတ်လိုက်မိသွားတာမျိုး မဖြစ်ရလေအောင် ခင်ခင်မွန်း အနေနှင့် ချစ်စဖွယ်ကို မရအရ ပြန်ခေါ်ကယ်တယ်ခဲ့ရမှာပဲ။ အတင်းကြားဝင်၊ ဝင်ပါရမှာပဲဟုပဲ တွက်ထားသည်။ သို့သော် ... သို့သော် ...။ ခင်ခင်မွန်းတစ်ယောက် တိုက်ခန်းရဲ့အိပ်ခန်းတံခါးကိုပါ အတင်း ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်လျှင်ကား ...

“ဟင် ... ! ရှင် ... ရှင် ... နင် ... စကောလောက်မှ စောက်မနက်၊ အကြိပက်စက်လှချေလား။ ကိုယ့်အမေဝင် စားတာလို့ သိထားပြီးသား ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေးကို နင်မို့လို့ အဲဒီလောက် လုပ်ရက်ပလေတယ် သိဟသောင်း ရယ်။ နင် မရှက်ဘူးလား။ နင့်အဖေက အဲဒီကလေးကို သူ့မြေးတွေအတွက်လို့ ရည်ရွယ်စားတာလည်း နင်သိရက် နဲ့။ နင် ... နင်က ... မကြီးမငယ်ကြီးနဲ့ အရူးထပြီး ယုတ် မာပြီး ...”

“ဟာ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”
“ဘာတွေလျှောက်ပြောရမလဲ၊ နင့်အိမ်မှာ နင့်မိန်းမလည်း ရှိမနေတုန်း ဒီကလေးက ဘာလို့ အိပ်ပျော်ရက်ကလေး လာရောက်နေရတာလဲ ... ဟင်”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ခင်ဗျားက၊ ဒါ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ကျုပ်သားကိစ္စပဲ”

“နင့်သားကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ် နင့်အိမ်ပေါ် ရောက်နေတာ လဲ၊ ပြီးကျတော့ ကလေးက ဘာလို့ အိပ်ပျော်နေတာလဲ”

“ကျုပ်သားကိစ္စမို့ ကျုပ်အိမ်ပေါ် ရောက်နေရတာပေါ့။ နို့မို့ ဘယ်ရောက်ရမလဲ၊ ကျုပ်သားက သူ့အဖေအိမ်ပေါ် ကို မိန်းမခိုးလာလို့ အဖေက လက်ခံထားရတာပဲ။ အိပ်ပျော် နေတာတော့ သူ့ကိစ္စပဲ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ။ ခင်ဗျားလည်း သိချင်ရင် နှိုးမေးပေါ့။ ကျုပ်ကို လာမေးနေ ရလား”

သီဟသောင်းမှာ ဟန်မပျက် လီဆယ်နေလိုက်ရသော်လည်း ခင်ခင်မွန်းက တကယ်ပင် လှုပ်လှုပ်နိုးနေလေသော အခါ ... “ဟာ ... ဒီမိန်းမ” ဟု စိတ်တိုသွားရပါသည်။ သို့သော် ချစ်စဖွယ်ကား နိုးမလာပါ။ သီဟသောင်း စိတ်ပူခဲ့သလို မနိုးသော အိပ်ခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မရှိပေမယ့် အသက်ကလေး မှန်မှန်ရှုကာ သဲကြီးမဲကြီးတော့ဖြင့် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။

“ဟင်း ... ! ဒီတစ်ယောက်ကလည်းပဲ အိပ်ဆေးများမိထားသလားတောင် ထင်ရတယ်၊ ဒါဖြင့် မိန်းမခိုးလာတယ်လည်း ပြောသေး၊ ကာယကံရှင် နင့်သားက ဘယ်မှာလဲ”
“ဘယ်သိမလဲ၊ ကျုပ်လည်း အဲဒါကိုပဲ စောင့်နေတာပဲဟာ”
“ဒါပေမဲ့ ဒီမနက် အိမ်မှာခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပျာယံပျာယာ တွေ လာဖြစ်နေကြတာ နင်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်နော်။ ငါ သိပြီးသား။ နင့်သား လုံးဝမပါဘူး။ လိမ်မယ်မကြံနဲ့”
“ဘယ်ပါမလဲ၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူတို့က ဒီရောက်နေနှင့်တာပဲဟာ။ သူတို့ကိစ္စကြောင့် အဖေနဲ့အမေလည်း ပျာယာခတ်နေရမှာ ထုံးစံပဲ။ ခင်ဗျားက ဘာလို့ အဲဒါကို ပုလိပ်စစ် လာစစ်နေရတာလဲ”

“နင် ခုနပြောတော့ နင့်သား ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိလို့ နင်ကိုယ်တိုင်တောင် စောင့်နေတာဆို”
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကောင်မလေးကို ခိုးလာတယ်၊ ဒီမှာထားသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ခဏဆိုပြီး ဘယ်ပြန်ထွက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ကောင်မလေးကလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အိပ်နေလိုက်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်ထိုင်

ပြီး သားကို စောင့်နေရတာ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားကရော ဘာဖြစ်ချင်နေသေးတာလဲ ... ပြော”

သီဟသောင်း၏ အပြောအဆိုနှင့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်မှာ ယုတ္တိတန် အဆင်ပြေနေရသဖြင့် ခင်ခင်မွန်းမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူများတကာ နှစ်ကိုယ်စိတ်တူ ခိုးပြေးကြသည့်ကိစ္စထဲ ကိုယ်က အလကားနေရင်း အရှက်မရှိ ဝင်ပါနေရာကျနေမှာကလည်း စိုးရသေးသည်။ သို့သော် သူတို့ချင်း ခိုးတောင်ပြေးရလောက်အောင် စိတ်တူသဘောတူ အဆင်ပြေပြီးသားဆိုရင် “အဘိုးရေ” ဟု အစချီကာ အရာရာကို အေးချမ်းစွာ အောင်မြင်အနိုင်ယူလိုက်လို့ ရပါရက်၊ “မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု သွားငြင်းပြီးမှ ပြန်ခိုးပြေးကြပြန်သည် ဆိုတာက ဘာလဲ ... ! ဒီတစ်ကွက်ကတော့ သံသယရှိစရာ ကောင်းမနေဘူးလား။

သီဟသောင်းမှာတော့ ရုတ်တရက် အချိန်မီအကွက်ကျကျ ယုတ္တိရှိရှိ လိမ်လည်ဇာတ်လမ်းဆင်လိုက်နိုင်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးနေမိသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်မွန်းတို့များ ဘာဆက်ပြောရမလဲတောင် မသိတော့တဲ့ပုံနဲ့ ... ဟား ဟား ဟား။

“ကဲ ... ကဲ ... အကြောင်းစုံ သိရရင်လည်း ပြန်တော့ဗျာ၊ ဘယ်နှယ် သူများတကာ ခိုးပြေးလာကာစ လင်မယားစုံတွဲနေတဲ့အိမ်ကိုမှ အလိုက်မသိ အားမနာ ဒုတ်ဒုတ်ထိလိုက်ချလာရတယ်လို့”
“အို ... ပြန်တာကတော့ မပြန်နိုင်သေးပါဘူး”
“ဘာဖြစ်တယ်”

“သစ္စ ရောက်လာတဲ့အထိ၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေးမလေး နီးလာတဲ့အထိကတော့ စောင့်ပေးနေရဦးမှာပေါ့။ မသိတော့လည်း မသိတဲ့အလျှောက်ပေါ့။ ခုတော့ သိသိကြီးနဲ့ ရှင်နဲ့ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချန်ရစ်ပြီး ပြန်ရမှာ ကြီးဒေါ်မိကြီးတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်မှ မဟုတ်တာ။ သင့်မှမသင့်တော်တာကြီး”

သီဟသောင်းမှာ ခင်ခင်မွန်းကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိပြန်စဉ်မှာ ဧည့်ခန်းမှဖုန်းက မြည်လာပြန်ပါသည်။ သီဟသောင်းခမျာ နောက်ဆံတင်ငင်နှင့်ပင် ဖုန်းကိုထွက်ကိုင်ရစဉ် သိကြီးမဲကြီး အိပ်ပျော်နေသည့် ချစ်စဖွယ်မှာ “တအင်အင်”အသံနှင့် နီးလာသလိုရှိကာ မျက်လုံးမှေးမှေး၊ ရီဝေဝေ၊ သတိမရှိတဲရီနှင့်ပင် ...

“အင် ... ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”
“နင် ... နင့်ယောက်ျားရဲ့အဖေအိမ်ကို ရောက်နေတာပေါ့”

ခင်ခင်မွန်းက နာနာကြည်းကြည်းနှင့် ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ပြောချလိုက်သည်။ တင့်တောင်းတင့်တယ် တန်ဖိုးထားချစ်ခင်မယ့် ယောက်ျားကောင်း၊ ငါ့သားလို့ဟာကိုကျတော့ အပြတ်ငြင်းပယ်ပြီး၊ ကျက်သရေရှိအောင် လုပ်ယူလို့ရနေတဲ့ ကိစ္စကိုပဲ စတန့်ထွင်ပြီး ခိုးပြေးတဲ့လူမျိုးနောက်ကိုကျတော့ လိုက်လာသတဲ့။ ဦးနောက်ပျက်နေတဲ့ဟာမ။

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ ... ဘယ်သူလဲ ... ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

“ဟင် ... ! အဲဒါ ညည်း တကယ်ပြောတာလား၊ ညည်း သစ္စနဲ့ ခိုးပြေးလာကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အာ ... ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ... သီဟသောင်းနဲ့လား”

“အမယ်လေး ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ခုပြောနေတာကကော ဘယ်သူလဲ၊ အန်တီမွန်းလား၊ အန်တီမွန်း ... ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အန်တီစိန်စိန်ကော”

ခင်ခင်မွန်းက သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေသေးသော ချစ်စဖွယ်ကို ငေါက်ခနဲ ထပါလာအောင် တွဲမလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်ချေတွေကိုလည်း (ဟုတ်သည်ရှိ၊ မဟုတ်သည်ရှိ) တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ တွက်ချက်အဖြေရှာပြီးသွားပြီ။ သေချာကြီးနီးထလာနိုင်ဟန်မတူသေးတဲ့အပြင် တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ပြန်တောင်အိပ်ပျော်သွားသေးဟန်ရှိတဲ့ ချစ်စဖွယ်ဟာ ခင်ခင် မွန်းရဲ့ဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ လေးလေးပင်ပင်၊ ဗျစ်ဆွဲကြီး၊ ဒရွတ်တိုက်ကြီးနှင့်ပင် ပါလာကာ တစ်ခါတလေမှာ ပါးစပ်ကလည်း ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဝူးတူးဝါးတားများကို ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။

“ကဲကွာ ... ဒါပဲလားကွာ။ မဟုတ်ဘူး ... ငါ အိမ်သာ တက်ချင်လာလို့ပါဆိုကွာ”

ခင်ခင်မွန်းတို့ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာကြသောအခါ သီဟသောင်းမှာ ဒုတိယမိန်းမကို မနည်းကြီး ဖုန်းဖြတ်ချဖို့ ကြိုးစားနေရာကနေ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးကြီးနှင့် ဖုန်းခွက်ကိုလည်း လက်ဝါးနဲ့ အမြန်ပိတ်အုပ်ပြီး ...

“မခင်မွန်း ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”
 “နင်တို့ရဲ့ လီဆည်ယုတ်မာမှုအားလုံးကို ငါ သိလိုက်ပြီ သီဟသောင်း၊ ငါ ကောင်မလေးကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်”
 “ဟာ ... ခင်ဗျားက ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ”
 “ဟလို ... ဟလို ... ဦးသီဟ ... ရှင် ဘယ်သူနဲ့စကား ပြောနေတာလဲ၊ အဲဒီအိမ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေတယ် မဟုတ်လား ဦးသီဟ”
 “ကျွတ် ... မင်းကလည်းကွာ၊ နေဦး ... အခန်းတံခါးဝ မှာ အလှူခံ ရောက်နေလို့ ငါ သွားကြည့်လုပ်ရဦးမယ်၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မလား”
 “ဘာလို့ ချရမှာလဲ၊ အလှူခံလို့သာ ရှင်ကပြောနေတာ၊ အလှူခံရဲ့အသက် အိမ်ဝလောက်က ကြားနေရတာ မဟုတ် ပါလား၊ အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့အသံမျိုး ဖြစ်နေတယ် ဦးသီဟ”
 “မင်းကလည်းကွာ၊ ဘယ်သူက မင်းအခန်းထဲ ရောက်နေ ရမှာလဲ၊ အလှူခံပါဆိုနေမှကွာ၊ ခက်တာပဲ”
 “အလှူခံမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ခင်ခင်မွန်းလို့ ခေါ်တယ်၊ နင် ယောက်ျား မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေလို့ ဖြေရှင်းကယ်တင် ရအောင် ငါ့ရောက်နေရတာ၊ တလွဲတွေးမနေနဲ့”
 တိုက်ခန်းရဲ့တံခါးနှစ်ထပ်ကို (လူကြီးတစ်ယောက် ကလည်း တွဲမှီရက်နှင့်ပင်) ကျွမ်းကျင်စွာ ဖွင့်နိုင်သွားပြီဖြစ်သော ခင်ခင်မွန်းက အပေါက်ဝကနေ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကျုံးအော် လိုက်ပါသည်။ တစ်ဘက်က ဖုန်းထဲကလည်း “ဦးသီဟ”ဟု မိုး

ချွန်းသလို အော်ပစ်လိုက်သံကြီးအဆုံး သီဟသောင်းက ဖုန်းကို ဖိနှိပ်ချပစ်လိုက်ကာ ခင်ခင်မွန်း နောက်သို့ လိုက်ရပါချေပြီ။
 အင်မတန် စိတ်ဆောင်နေတဲ့ ခင်ခင်မွန်းဟာ ပျော့တွဲ ကြီးနှင့် လေးပင်နေသော ချစ်စဖွယ်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အလေးချိန် ကို Super Woman တစ်ယောက်အလား ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ပင် သယ်ဆောင်ကာ သီဟသောင်းတို့ရဲ့ ပထမထပ် လှေကားကနေ ဆင်းချသွားနေပါပြီ။ သီဟသောင်းလည်း ခုန်းခိုင်းကြံအောင် လိုက် ဆင်းချသွားပြီး အောက်အရောက်၊ ခင်ခင်မွန်းမှာ ဖလက်ဖောင်းပေါ် ၌ တက္ကစီတစ်စီးကို လက်တားခေါ်ပြီးသားပင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။
 “ငါအခုနေ ဝူးဝူးဝါးဝါး ထအော်ချလိုက်ရင် နင် တကယ် ဒုက္ခရောက်သွားမှာနော် သီဟသောင်း၊ ဘာမှ နှောင့်ယှက် တားဆီးဖို့ စိတ်မကူးနဲ့တော့၊ ကောင်မလေးကို တက္ကစီ နောက်ခန်းထဲ မ၊တင်ပေးလိုက်ဦး။ နေ ... နေ ... ကိုယ် လုံးကို မထိနဲ့၊ ခြေနှစ်ဖက်ကပဲမ”
 စိန်စိခြယ် တစ်ယောက် သီဟသောင်းရှိရာ တိုက် ခန်းဆီသို့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ရောက်လာခဲ့ ချိန်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ငိုင်မှိုင်နေသည့် သီဟသောင်း တစ် ယောက်ကို မြင်ရပါတော့သည်။
 “သစ္စကို ခုချိန်ထိ ဘယ်လိုမှ အလစ်ဖမ်းလို့ မရသေးဘူး၊ အဲဒါ လာပြောတာ။ ကောင်မလေး ပျောက်နေတာကို သိ သွားလို့ အဘိုးကြီးတော့ စိတ်တိုနေပြီတဲ့။ မထူးတော့ဘူး။ သစ္စကို အကွက်ချောင်းလို့ ရှုချိန်ထိ ကောင်မလေးကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆွဲထားရတော့မှာပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ဒီတစ်ညထက်

ပိုဇာလို့ မရဘူးဆိုရင် ဘယ်မှာသွားထားကြမလဲ၊ အဲဒါ ရှင် စဉ်းစားပေးဦး”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ... ကောင် ... ကောင်မလေးက လာခေါ် သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်တယ် ... ! ”

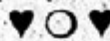
“မရှိတော့ဘူး”

“ဟင် ... ! ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လာခေါ်သွားတယ်ဆို တာက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့မိဘတွေလား”

“ဟင်အင်း ... ခင်ခင်မွန်း”

စိန်စိခြယ်မှာ မတ်တတ်ကြီး အသက်ထွက်သွားသလို ရိုကာ ... “ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့အကြံတွေ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ခုလောက် ရှိ အဖေရော အားလုံးပါ အကုန်သိကုန်နိုင်ပြီပေါ့။ ကျွန်မ အဲဒီ အိမ်ကို မပြန်ရဲတော့ဘူး” ဟု တိုက်ခန်းမှာတင် ကုတ်ကပ်ပြီး ဂျစ်ကျင့်ယိုနေပါတော့သည်။ သီဟသောင်း ခမျာ နယ်ပြန်နေသည့် မိန်းမကလည်း မကြာခင်ဆိုသလိုအချိန်မှာ ကားထိုးဆိုက်၊ ပြန်ချ လာမယ့် တစ်ယောက်ဆိုတာကို သိနေသည့်အတွက် စိန်စိခြယ်ကို အကြောင်းမျိုးစုံပြကာ ချောမော့ဖျောင်းဖျ ပြန်လွှတ်ဖို့ ကြံပါသော် လည်းမရ။

ဒုတိယမိန်းမ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့် ညနေချိန် ကြီးမှာတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ငေးမိုင်နေတဲ့ သီဟသောင်း နဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ငိုယိုနေတဲ့ စိန်စိခြယ်တို့ကို ပက်ပင်းကြီး ဘွားဘွားကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

ချစ်စဖွယ်ကား သူ့အိမ်သို့ သူပြန်ရောက်မလာနိုင် ရှာပါ။ သူ့ခိုးလက်က သူ့ဂုဏ်လုဆိုသလိုပင် အိမ်အပြန်လမ်းတစ် လျှောက်မှာ စိန်စိခြယ်နဲ့ သီဟသောင်းတို့ရဲ့ လုပ်ကွက်တွေ စိစဉ် ပုံတွေကို တရေးရေးနဲ့ တွေးမြင်လာတဲ့ ခင်ခင်မွန်းဟာ တက္ကစီ ပေါ်မှာတင် ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြန်ပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်စဖွယ်ကို ဒီတိုင်း ကြီးတော့ ပြန်လက်လွှတ်ခံလိုက်နိုင်ပါရိုးလား။

စိန်စိခြယ်ကတော့ ခင်ခင်မွန်းကို “သူ့လုပ်သမျှ နောက်က ထက်ကြပ်လိုက်၊ လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ နောက်လိုက်မကြီး” ဟု အမြဲပြောတတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ အကြံတူရင် နောက်လူက သာ စမြဲဆိုတာကိုကျတော့ သင်းက ထည့်မပြောဘူးလေ။ ကိုယ်က ပိုပိုင်ဖို့ ပိုနိုင်ဖို့ ကိစ္စမှန်ရင် “နောက်လိုက်မကြီး” မကလို့ ဘာဖြစ် ဖြစ် လိုက်မလုပ်ဘဲ နေ၊နေစရာမှ မလိုတာ။

သူ့သားဖြစ်သူရဲ့ အရေးကိစ္စအတွက် စိန်စိခြယ်က တစ်ရာဖိုးနာရင် ခင်ခင်မွန်းက အဆတစ်ရာသာကာ ကိုယ့်သား အတွက် တစ်သောင်းဖိုးလောက် နာပါသည်ဟုပင် ပြောထားပြီးပြီ ပဲ။ သူတို့ကျတော့ ကြည့်လေ။ ကွဲကြ ပြတ်ကြပါပြီဆိုတာတောင် ဒါမျိုးကိစ္စကျတော့ တက်ညီလက်ညီ ပြန်ကူသေးတဲ့ ယောက်ျားနဲ့။ ခင်ခင်မွန်းမှာတော့ တစ်ယောက်တည်း။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ကံကဖေးမပေးနေတာလေ။ ဘာလို့ လက်လွှတ်ခံရမှာ တုန်း။

သင်းတို့သားနဲ့ အခန်းပိတ် ပေးစားမလို့ ကြံကြတာပဲ နေမှာ။ ကိုယ်လည်း ဘာလို့မလုပ်နိုင်ရမလဲ။ ကိုယ့်သားက သူတို့သားလို့ စိတ်တူသဘောတူ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မပါဝင်ချင် ရင် ကိုယ့်သားကိုယ်လည်း ပြန်အချိုသပ်၊ အလိမ္မာသုံးပြီးမှ လှည့်ဖြားအယုံသွင်းပြီး ကိုယ်စီစဉ်မယ့် အခန်းထဲ မရောက်ရောက် အောင် ဉာဏ်ကူလိုက်လို့ ရနေတာပဲ။

ခင်ခင်မွန်းက တက္ကစီကို အစ်မအလတ်တို့အိမ်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်ပြီး အစ်မလတ်ထံမှ သူ့ရဲ့မြို့သစ်က တိုက်ခန်း အလွတ်တစ်ခုသော့ကို ဝှားယူလိုက်သည်။ အဲဒီအခန်းပိုဟာ အစ်မ လတ်ရဲ့သမီး M.Sc(Internal Medicine) ဖြေမည့် ဆရာဝန်မက လေး စာသွားသွားကျက်နေတတ်တဲ့ အခန်းပါ။ သူ စာမေးပွဲတွေ ဝေးနေရင် လုံးဝအအား၊ အလွတ်။ နေထိုင်စားသောက်ဖို့အတွက် ရေခဲသေတ္တာ အပါအဝင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အစုံအလင်လည်း ရှိကာ တယ်လီဖုန်းတော့လုံးဝမပါသည့် ငါးလွှာမြောက်က အခန်း တစ်ခန်း။

ပြီးကျတော့ အိမ်ရာစီမံကိန်း အသစ်တစ်ခုက ခုမှ ပြီးကာစတိုက်က အသစ်စက်စက် ဖြစ်တာမို့ လေးလွှာနဲ့ သုံးလွှာ တို့မှာ လူမနေကြသေးဘဲ မြောက်လွှာကတော့ ရောင်းကိုမရောင်း ရသေးတဲ့ တိုက်မျိုးလေ။ အခန်းနီးပါးချင်းဆိုတာ ရှိကိုမရှိနိုင်တာ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တိုက်နီးပါးချင်း ဆိုတာမျိုးကို တွက်ဖို့ကျတော့ လည်း အိမ်ရာစီမံကိန်းက အသစ်ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတိုက် တွေကလည်း ဆောက်လက်စတစ်ဝက် ဈာန်လန်းနဲ့။ ပြီးပြီးသား

တိုက်ပေမယ့် မရောင်းရသေးတာနဲ့။ ရောင်းပြီးသားတွေကလည်း လူမစည်ကားသေးတော့ လာမနေကြသေးတာနဲ့။

ခင်ခင်မွန်း အတွက်ကတော့ တကယ့် အကွက် အကွင်းကျတဲ့ နတ်ဒေဝါများက စီစဉ်ပေးထားတဲ့ အခန်းမျိုးပေါ့။ ရေခဲသေတ္တာထဲကို ချက်ပြုတ်စားသောက်နေဖို့ တစ်ပတ်စာလောက် ထည့်ထားပေးလိုက်ပြီး အပြင်ဘက်ကနေ သော့ခတ်ပိတ်ထားရင် အိမ်ရာကနီးလာပြီးရင်တောင် ကလေးမလေးဟာ ဘာမှကို လှုပ် ရှားခွင့်မသာသေးဘဲ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ကတော့ အချိန်ရ ဝှက်ထားလို့ကောင်းမယ့် နေရာမျိုးပါ။

ခင်ခင်မွန်းကား ချစ်စဖွယ်ကို အစ်မလတ်ရဲ့တိုက်ခန်း ထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့ပြီး၊ ကလေးမလေးရဲ့ စားရေးသောက်ရေး၊ တိုက်ခန်း ရဲ့လုံခြုံရေးတို့ကို စိစစ်စီစဉ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး ဟန်မပျက် အသာပြန်ဝင်ခိုနေလိုက်ပါသည်။

“မေမေ ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ၊ ဒီမှာ အဘိုးနေမကောင်း လို့”

“မေမေက မင်းကြီးကြီးတို့အိမ် သွားနေတာလေ၊ မင်း အဘိုးက ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“ချစ်စဖွယ် ပျောက်နေလို့တဲ့လေ၊ အန်တီစိန်စီလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ဒီကြားတည်း မေမေကလည်း ပျောက်နေသေးဆိုတော့ အဘိုး သွေးတွေ တိုးနေတယ်”

“မေမေ ပျောက်နေတာနဲ့ ချစ်စဖွယ် ပျောက်နေတာက ဘာပတ်သက်ရမှာလဲ၊ မသကာ စိန်စီဖြယ်လည်း ပျောက်

နေတယ်။ ချစ်စဖွယ်လည်း ပျောက်နေတယ် ဆိုတာကသာ တွဲဖက်စဉ်းစားရမှာ”

“အာ ... မေမေကလည်း၊ ချစ်စဖွယ်ဘာသာ ပျောက်နေတာ မေမေနဲ့ ဘာလို့ပတ်သက်ရမှာလဲ။ အန်တီစိန်စီကလည်း တစ်နေရာရာသွားနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာလို့ တွဲဖက် စဉ်းစားရမှာလဲ။ ဘာဆိုင်မှာလဲ”

“အေးလေ ... ပြီးရောပေါ့။ လူပျောက်တယ်ဆိုတော့ သူ့ မိဘတွေ ဘာတွေက ရဲတွေ ဘာတွေ တိုင်သေးလား”

“အဘိုးက ဒီနေ့တစ်ညတော့ ခဏစောင့်ကြည့်ကြဦးဆိုလို့”

ခင်ခင်မွန်းမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်က ယောက္ခ ထီး အဘိုးကြီးကို သူ့အိပ်ခန်းထဲထိ သွားဝင်တွေ့လိုက်ပါသည်။ အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်းဟာ ခင်ခင်မွန်းကို စကားတော့ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောကာ အရိပ်အကဲကိုတော့ တအားကြီးများ အကဲ ခတ်နေလေသလားဟု ခင်ခင်မွန်းက ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်မလုံတွေ ဖြစ်နေမိသည်။

ဟိုဟာမ စိန်စီခြယ်လည်း ဘယ်ပျောက်နေပါလိမ့်။ သိဟသောင်းနဲ့ တွေ့ပြီးကြပြီ ဆိုရင်တော့ ကောင်မလေးဟာ ခင်ခင်မွန်းနဲ့ပဲ ပြန်ပါသွားတာကို စိန်စီခြယ် သိလောက်ပြီ။ အဲဒီ လို သိပြီးကာမှ ကောင်မလေးတော့ အိမ်ပြန်မရောက်ဘဲ ခင်ခင် မွန်းပဲ ပြန်ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်နိုင်တဲ့ ဂျလည်မဟာ “တစ်ခုခုပဲ” ဆိုတာကို ဒက်ခနဲပင် အဖြေထွက်သွား ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ... သူလား ဖော်ရဲမှာ။ ဘယ်ဖော်ရဲပါ့မလဲ။ ဒါကိုဖော်လိုက်ရင် သူ့ကိစ္စပါ မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဆက်တိုက် ပြန်ပေါ်လာမှာလေ။ ဖော်ရဲရင်လည်း ဖော်ပေါ့။ သူသာ လာဖော် လို့ကတော့ ကိုယ်က ဘာမှလုပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကြောက်လို့၊ မိဘအိမ်တောင် ပြန်မ ပို့ရဲသေးဘဲ တစ်နေရာ ခဏသွားဝှက်ထားပေးတာလို့ ဖြောင်ခံ ငြင်းရုံပေါ့။ ယုံယုံ မယုံယုံ ဘယ်သူက ဘာသက်သေပြစရာရှိလို့လဲ။

“ညည်းသားက ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံး ပြုစုပေးနေတာ၊ ငါ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး လဲကျသွားတော့ သူ ရိုပေလို့ပဲ။ ခုနက အထိ ညည်းပြန်မလာခင်ကလေးအထိ ငါနဲ့အေးမှာ သူပဲ”

ဦးမြသောင်းက ရကွရဲ့လက်ကို ညှစ်ကိုင်ပြီး အား ရသလို ပြောလျှင်တော့ ခင်ခင်မွန်းမှာ ဝမ်းသာပီတိတွေ ဖြစ်နေ ရပါသည်။ ရကွက ဘိုးအေးနားမှာ ရှိသော်လည်း သစ္စကတော့ အခန်းအပြင်ဘက် တံခါးနားမှာသာ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ဟိုဆက်လိုက်၊ သည်ဆက်လိုက်။

“သင်းလည်း အဖေအမေတွေနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းဆိုရင် ခုလောက်ဆို ကောင်မလေး မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ သိလောက်ပြီ။ ခင်ခင်မွန်းနောက် ပါသွားတယ်ဆိုတာ လည်း သိလောက်ပြီ” ဟု ခင်ခင်မွန်းကတွက်ကာ ကိုယ့်ကို သစ္စ တစ်ယောက် အကဲခတ်နေမနေ၊ မသိမသာ ပြန်သတိထားကြည့် နေလိုက်ပါသည်။ ထင်လို့လားတော့ မသိ။ သစ္စဟာ ခင်ခင်မွန်း အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ နေပုံမရ။ ရှိတယ်တောင် မှတ်ဟန်မတူဘဲ သူ့ဟာနဲ့သူ တစ်ခုခုကိုသာ ဈာများနေဟန်ရှိပါသည်။ ဒါဆိုရင်

ကလိမ်ကကျစ်ညှက်ထဲမှာ သူ မပါတာလား။ ခင်ခင်မွန်း နောက်သို့ ပါသွားတယ်ဆိုတာကိုပဲ မသိသေးတာလား။

“သစ္စ”

ဦးမြသောင်းရဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် သစ္စ တစ်ယောက် “ဗျာ ... အဘိုး” ဟု အသံနှင့် အနားရောက်လာသည်။ သစ္စရဲ့မျက်နှာဟာ ခပ်ပျက်ပျက်၊ ညှိုးနွမ်းနွမ်း။

“မင်း ... ငါနေမကောင်းပါဘူးဆိုမှ တစ်နေကုန် ငါ့အနားလည်း မကပ်ဘူး”

“ရက္ခ ရှိတယ်လေ အဘိုး”

“ရက္ခက ရက္ခပဲ၊ မင်းလည်း ငါ့မြေးပဲဟာ။ ဘာတွေ ဒီလောက် အလုပ်ရှုပ်နေသလဲ၊ ထိုင်မရ၊ ထမရ တကြွကြွနဲ့။ မင်းအမေလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိလို့ စိတ်ပူနေတာလား”

“ဟုတ် ... အဲလေ ... မဟုတ်ပါဘူး အဘိုး၊ မေမေက သူ သွားစရာ တစ်နေရာရာကို ရောက်နေတာ နေမှာပေါ့။ ညနေလောက်ကျ သူ့ဘာသာ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ၊ ခါတိုင်းလည်း သူ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်လာတယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်မသိပါဘူး၊ စိတ်မပူပါဘူး အဘိုး”

“ဒါဖြင့် ချစ်စဖွယ် ပျောက်နေတယ်ဆိုလို့ မင်း ပျာယာခတ်နေတာလား”

သစ္စက ရက္ခကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ... “သူ့အတွက်လည်း စဉ်းတော့ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မဟုတ် ...”

“ဒါဖြင့်လည်း ငါ့နားမှာပဲ ခဏငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်းပါ။ ငါ အခု ခေးသောက်ထားကာစမို့ ခေါင်းအလုပ် မလုပ်ချင်သေးလို့။ ခဏနေလောက်ကျရင် အဲဒီ ချစ်စဖွယ် ပျောက်နေတဲ့ကိစ္စကိုပဲ ငါတို့မြေးအဘိုးသုံးယောက် တိုင်ပင်ကြည့်ကြရအောင်။ သူ့မှာ ငါတို့ပဲရှိတာ သူ့မိဘတွေက ဘာမှစီမံဆောင်ရွက်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့မြေးအဘိုးသုံးယောက်” ဟု ပြောသဖြင့် ခင်ခင်မွန်းက ဦးမြသောင်း၏ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သစ္စမှာတော့ ပြင်မရချင်သည့် မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်နှင့် အဘိုးနား လာပြန်ကပ်ထိုင်ကာ စိတ်ကတော့ ကယောက်ကယက်နှင့် ညစ်ညူးနေသည်။

ခုနကပဲ အန်တီမွန်း ပြန်ရောက်စမှာ သူတို့သားအမိ စကားပြောနေကြတာ၊ အန်တီမွန်းက “စိန်စိခြယ်နဲ့ ချစ်စဖွယ် နှစ်ယောက်လုံး ပျောက်နေတာကို တွဲဖက်စဉ်းစားရမှာ” တဲ့။ ရက္ခကတော့ “ဘာဆိုင်ရမှာလဲ မေမေရ” တဲ့။ တကယ်တော့ “ဆိုင်နိုင်တယ်” ဟု သစ္စလည်း ထင်နေသည်။ အန်တီမွန်းဟာ မေမေအကြောင်းများဆိုရင် ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး “က” ကနေ “အ” အထိ ကျွမ်းပြီးသားလူမို့ ဒီလိုတန်းတွေးနိုင်လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

မိုးလင်းကတည်းက မေမေ အခြေပျက်နေတာလေ။ “ချစ်စဖွယ်လည်း ဒီလာသွားသေးတယ်၊ မေမေနဲ့ တွေ့သွားသေးတယ်” ဟု အသွားကြည့်ထဲကကော၊ မိချစ်ထံမှပါ သတင်းရသည်။ ပြီးမှ ချစ်စဖွယ် ပြန်သွားပြီးချိန်လောက်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း

အဖေ ရောက်လာသေးသတဲ့။ “ချစ်စဖွယ် ပြန်သွားပြီးမှ” ဆိုတော့ “ပြန်သွားတာကိုရော မြင်လိုက်ကြသေးလား” ဟု မေးကြည့်တော့ မြင်သူမရှိ။ အပြင်ခဏထွက်မိတဲ့လူနဲ့။ မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်မျှာ နေရတာနဲ့။ အဖေ ပြန်တာကိုတောင် မြင်လိုက်သူ မရှိပါတဲ့။

ဒီအချိန်အထိ တစ်မျိုးတော့ဖြစ်လျက် ဘာမှမတွေ့ မိသေး။ နောက်မှ တွေးမိသွားတာ။ သစ္စ ရုံးကနေ အိမ်ကိုတစ် ခေါက်ပြန်လာရတုန်းက မေမေဟာ တကောက်ကောက်နဲ့ သစ္စ အနားပဲ လိုက်ကပ်နေပြီး မနက်ခင်းကြီးလို အချိန်မှာ “သားလေး မောလာရင် သံပရာရည်လေး သောက်လိုက်ပါလား” တွေ ဘာတွေ လိုက်လုပ်နေသည်။ ဒါ ပုံမှန်ဟုတ်ပါ့မလား။

ပြီးကျ သစ္စလည်း ရုံးပြန်သွားပြီးရော ခဏနေကျ မေမေပါ ရုံးရောက်လာသည်။ “သားအမိနှစ်ယောက် အပြင်ထွက် ပြီး ထမင်းစားကြမလား” တဲ့။ ဒါလည်း မေမေစရိုက်မှ မဟုတ် တာ။ ကိုယ်တိုင်က အင်မတန် အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်သူဟာ ဆိုင်လက်ရာဆို ဘာဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်နာမည်ကြီးကြီး စိတ်တိုင်းမကျတာမို့ စားလေ့မှသိပ်မရှိတာ။ သစ္စကတော့ အဲဒီ အချိန်မှာ ချစ်စဖွယ် ခုထိ ရုံးရောက်မလာသေးတာကို အဘိုးက စိတ်တိုစပြုနေပြီမို့ ကိုယ်လည်း စက်ကွင်းမလွတ် မဖြစ်ချင်တာနဲ့ ပဲ “အလုပ်အားလို့ မေမေ” ဟု ငြင်းလိုက်တာ။

နေ့လယ် နှစ်ချက်တီးကျော်ကျော်လောက် ကျပြန် တော့ တစ်ခါ။ လူကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်တော့ပေမယ့် ဖုန်းက လေးနဲ့ “သစ္စ ... နေ့လယ်ခင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ဆင်းမယ် ဆိုရင် မေမေပါ လာနဲ့မယ်။ မေမေနဲ့အတူ သွားရအောင်” တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်စဖွယ်က ပျောက်နေပြီဆိုတာ သတင်းရပြီးပြီ။ အဘိုးကို ရကွက အိမ်ပြန်ခေါ်သွားနေနှင့်ပြီ။ သစ္စက “မေမေဘာ ပြောစရာရှိလို့လဲ” ဆိုတော့လည်း “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။ ချစ် စဖွယ် ပျောက်နေတာကိုတောင် ပြောပြလိုက်မိသေးသည်။

တစ်နေ့ကုန် သစ္စနဲ့အတူ တွဲဖက်စားသောက်ခွင့် ရဖို့ပဲ အရေးကြီးနေပုံရတဲ့ မေမေမှာ တခြားဘာကိစ္စတစ်ခုခုမှ လည်း အရေးတုကြီး ရှိဟန်မတူတဲ့အခါ ခုလိုညနေစောင်းတဲ့အထိ ပြန်ရောက်မလာရခြင်းကကော ဘာကြောင့်လဲ။ သစ္စက အဘိုးထံ မှာ ခွင့်တောင်းပြီး ချစ်စဖွယ်ကို ငြင်းလိုက်ပြီဆိုတဲ့အခါ ရင်ဝကို ဓားနဲ့အစိုက်ခံလိုက်ရတဲ့နီးပါး နာကျင်ခံခက်သွားရပုံရတဲ့ မေမေ မျက်နှာကို ပြန်မြင်မိတဲ့အခါ ခုဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝမကျမှုများနဲ့ ပေါင်းစပ်စဉ်းစားပြီး သစ္စက စိုးရိမ်ပူပန်လာရပါပြီ။

ဘယ်နေရာမှာမဆို တစ်ချက်ကလေးပဲတွေ့ပြီး၊ အဲဒီ တစ်ချက်ကလေးနောက်ကိုပဲ တစ်ယူသန်ခွဲခတ်နေတတ်ကြတဲ့ နေရာမှာ မေမေရော အန်တီမွန်ပါ ဒီပြင် နောက်တစ်ယောက်ထပ် မရှိအောင် သရဖူဆောင်းနေတတ်ကြတာ။ အဲဒီမှာမှ အန်တီမွန် က မေမေက စလုပ်မှ အနိုင်မခံ။ အရုံးမပေး ထ၊ထလိုက်၊လိုက် လုပ်တတ်သူ။ မေမေကား နံပါတ်တစ် ဦးဆောင်သူ။

မေမေတော့ ချစ်စဖွယ်ကို ဘာလုပ်လိုက်ပြီနည်း။ ဒါမှမဟုတ် မေမေနဲ့ ချစ်စဖွယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတွဲပြီး ဘယ် ရောက်နေကြသနည်း။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖေကပါ အဘိုးအိမ် ထဲအထိပေါ်လာ၊ ရောက်လာသေးတယ်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စထဲမှာ အဖေပါ ပါနေရောသလား။

“မင်းအမေက နှစ်ဆန်းတုန်းက မပေးလိုက်ရသေးလို့ မင်းအဖေအိမ်ကို အိမ်လခများ သွားပေးနေသလား၊ အဲဒီ များ ရောက်နေလား၊ ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်ကြည့်လိုက်ပါ လား။”

သစ္စက အဘိုးဖြစ်သူကို ခပ်ဖြူဖြူနှင့် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ အဖေနဲ့ မေမေ အိမ်လခကို ခွဲသုံးနေကြရတာ အဘိုးကို တရားဝင် အသိမပေးထားပေမယ့် သိတော့ သိနေမှာပါ ပဲဆိုတာ ယုံကြည်ပါသည်။ အဘိုးကလည်း သိရက်နဲ့ မသိကျိုး ကျင်ပြုကာ ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားပေးတာ ရှိမှာပေါ့။ ဟော ... အခု အရေးကြုံတော့ အဲဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြချက်တစ်ခုအနေ နှင့် အဘိုးကဆွဲသုံးပေးလိုက်ပြီ။

တကယ်တော့ သစ္စ စိုးရိမ်ပူပန်နေသလို အဘိုး လည်း အဖေနဲ့မေမေအပေါ် မယုံသင်္ကာနှင့် “ဒီနှစ်ယောက် လက် ချက်များလား” လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်နေလိမ့်မပေါ့။ ဒါကြောင့် ချစ်စဖွယ်ရဲ့ မိဘတွေကို “ငါ စိစဉ်ပေးမယ်၊ ရဲမတိုင်နဲ့ဦး” ဟုလုပ် ထားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူ သံသယရှိနေတာ တစ်ခုကို သစ္စ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုး၍ ထုတ်ဖော်တော့ မပြောဘဲ ဒီလို သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို။ “ဒီကိစ္စထဲ မင်းကော ပါနေသလား၊ မင်းအဖေနဲ့ မင်းအမေကို ငါရိပ်မိနေပြီလို့ အကြောင်း ကြားချင် ကြားလိုက်ပါလား” လို့ လမ်းဖွင့်ပေးတာမျိုးလည်း ဖြစ် နိုင်လေသည်။

“အဖေအိမ်ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်တော်မသိဘူး အဘိုး၊ ရှိမှန်း တောင် မသိဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း မဆက်ဖူးဘူး။ မေမေ

ကလည်း အိမ်လခကိစ္စဆိုရင် အဖေကို ရှင်လာယူလို့ပဲ ပြောမှာပါ။ အဲဒီကိုတော့ အရောက်သွားပြီး ပေးနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာ မရှိနိုင်ပါဘူး။”

“ချစ်စဖွယ်ကိစ္စကို တိုင်ပင်ကြမယ်” လို့ ပြောပြီးမှ “မေမေ အဖေအိမ်များ ရောက်နေလား” လို့ လုပ်ချတာ ဒါသေချာ ပါတယ်။ အဘိုးလည်း သစ္စလိုပဲ တွေးနိုင်နေပါပြီလေ။

ထိုစဉ်မှာပင် သစ္စထံသို့ ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ “သစ္စဆိုတဲ့ တစ်ယောက် ရှိသလား”

အမယ် ... မာမာထန်ထန်နဲ့ ဘယ်ကမိန်းမလဲ။ “ဘယ်သူလဲ ... ကျုပ် သစ္စပဲ”

“အေး ... သစ္စ ဆိုရင် မင်းအမေကို ငါအိမ်ကနေ မင်း ကိုယ်တိုင် မြန်မြန်လာခေါ်စမ်းဟေ့၊ အမြန်ဆန်နိုင်ဆုံး ဖြစ်ပါစေ”

သူမာမာ ကိုယ်မာမာပေါ့။ သူရိုင်းရိုင်း ကိုယ်ရိုင်း ရိုင်းပေါ့ ဟု တွက်ထားသော သစ္စ တစ်ယောက် “ခင်ဗျာ” ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ လေသံကတောင် ချောင်ပျော့ပျောင်းသွားရလျက် ... “ဟို ... အန်တီက ... အဲ ... အစ်မက၊ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျ။ အစ်မရဲ့ အိမ်ဆိုတာက ဘယ်မှာပါလဲ။ ကျွန်တော့် မေမေက အစ်မရဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဘာကြောင့်ရောက် နေရတာပါလဲ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာပြန်ခေါ်ယူရအောင် မေမေက သူ့ဘာသာ မပြန်နိုင်ရအောင် ဘာများဖြစ်နေလို့ ပါလဲ။ သူ့ဘာသာ ပြန်လာလို့မရနိုင်တာက ဘာကြောင့် လဲ”

“မရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မပြန်တာ ... မပြန်တာ။ ဘယ်လိုနှင့်ချချ အတင်းကြီးကို မပြန်ပါဘူး လုပ်နေတယ်။ ဘယ်နှယ်တော် ... အဲဒီလောက် အရှက်မရှိတာမျိုးများ မကြုံဖူးပါဘူး။ အဖြစ်ကို သည်းလွန်းတယ်။ ငါက ဘယ်သူလဲဆိုရင် မင်းအဖေ ဦးသီဟရဲ့ ယခုလက်ရှိတရားဝင် ဇနီးမယားပဲ။ ဒီမှာ ငါ ခဏအပြင်သွားတုန်း မင်းအဖေဟာ ငါ့ယောက်ျားဆီ ရောက်လာပြီး ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်နေကြတာလေ ...

ဇနီးမယားမရှိတုန်း မိုးလင်းရာမိုးချုပ်လည်း ဒီအိမ်မှာနေပြီးပြီ။ အခု အဲဒီတရားဝင်ဇနီးက ပြန်ရောက်လာပြီး ပက်ပင်းမိတယ်။ ဒါလည်း ရှက်ဖို့ လန့်ဖို့ သတိမရသေးဘူး။ ‘မပြန်တော့ပါဘူး’ ချည်း ခံအော်နေတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အဲဒါ။ အဲဒါကြောင့် တာဝန်ရှိတဲ့ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်အမေကိုယ် ခုချက်ချင်း အမြန်ဆုံး ပြန်လာခေါ်ချေပါ။ နို့မို့လို့ကတော့ ငါက ‘လင်ခိုးမှု’နဲ့ တရားကို စွဲပစ်မှာဟေ့”

သစ္စမှာ တစ်ဘက်ကမိန်းမရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နိုင်မှုတွေမှာ မျက်နှာက နီသွားလိုက် ဖြူသွားလိုက်နှင့် စိတ်ကလည်း ရှက်ရမလို ကြောက်ရတော့မလိုတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် အရမ်းဒေါသထွက်သွားရမယ့်အစား တစ်မျိုးငြိမ်းချမ်းသွားသလို တောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ခါတိုင်းလို ဆိုရင်တော့လား။ တခြားကိစ္စကြီးတစ်ခုနဲ့ တွဲစပ်စဉ်းစားကာ စိတ်ပူနေရချိန်မျိုး မဟုတ်ရင်တော့လား။

“တကယ်တမ်း ဇနီးမယားရှိတဲ့ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ စဖောက်ပြန်ပြီး အတင်းလုယက်ယူသွားတာက ဘယ်သူလဲခင်ဗျ။ အရှက်မရှိ သူများယောက်ျားကို စခိုးတဲ့သူမျိုး မကြုံဖူးရင် မှန်ကလေးပြေးကြည့်လိုက်ပါ။ ‘လင်ခိုးမ’ဆိုတဲ့ အမှုကို ခင်ဗျားက စွဲရမှာလား။ ကျုပ်တို့က စွဲရမှာလား။”

စသဖြင့်တွေ ပြန်အော်ဟစ်လိုက်မိမယ့်အပြင် အဲဒီအိမ်ပေါ်တက်ပြီး အဲဒီမိန်းမကြီးကို လက်ပါ၊မပါမိနိုင်ဘူးဟု အာမ၊မခံနိုင်ပါ။ ခုတော့ လိုလိုလားလား ကြည်ကြည်လင်လင်ပင် “ဟုတ်ကဲ့” လိုက်၊လိုက်မိကာ ဘယ်တုန်းကမှ ခေါင်းထဲမှာ မရှိမိသည့် အဖေလိပ်စာကိုပါ တောင်းယူထားလိုက်ပါသည်။

“မေမေက အဘိုးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဟိုအိမ်မှာ မနက်က တည်းက ခုထိတဲ့။ အိမ်လခသွားပေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ခုလည်း မပြန်တော့ဘူး လုပ်နေလို့တဲ့။ အဖေမိန်းမက ဖုန်းဆက်လာတာပါ။ ကိုယ့်အမေကိုယ် ပြန်လာခေါ်ပါတဲ့ အဘိုး”

အဘိုးဘက် ခေါင်းခပ်ငုံ့နှင့် လှည့်ပြောလိုက်မိတော့ အဘိုးမှာလည်း အဲဒီလောက် ရှက်စရာ၊ စိတ်ကုန်စရာ ဗရတ်သုတ်ခကိစ္စကြီးကို ကြားလိုက်ရတာကိုပင် စိတ်တိုင်းကျသွားရတဲ့ မျက်နှာနှင့် ...

“အေး အေး ... သွားလိုက်ပေါ့ကွာ။ လိုအပ်ရင် အဘိုးက ပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာလို့ပါ ပြောပြီး ခေါ်ခဲ့ပေါ့။ သူပြန်လာပြီးမှ တခြားလုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ရဦးမှာဦး”

မြန်မြန်တော့ ပြန်လာရအောင်တော့ လုပ်ခဲ့။ မင်းအနေနဲ့ လည်း ရှက်တာတွေ၊ ဒေါသထွက်တာတွေကို ဘေးချိတ်ထားပါ သစ္စ။ မင်းအမေကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ။ ဒါမျိုးက လူကြားမကောင်းပေမယ့် သူ့အမှားချည်းပဲ မဟုတ်ရှာပါဘူးလေ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

သစ္စက အဘိုးကို ကတိပေးကာ အဖေအိမ်သို့ ထွက် ခဲ့သည်။

သစ္စ ထွက်သွားလျှင် ရကွသည် အဘိုးနားသို့ ပိုမို တိုးကပ်လိုက်ကာ “အဘိုး ... ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ သစ္စနဲ့ ချစ်စဖွယ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ချစ်နေကြတယ်လို့ ထင်တာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ အဘိုးဦးမြသောင်းက ရကွကို မျက်ခုံးပင့်ပင့်ကြီးနှင့် ကြည့်ကာ ... “ဟေ” တဲ့။

“ငါသိသလောက်ကတော့ အဲဒီကောင်က ဒီပြင်ခံဇာဘယာ တွေနဲ့ ထွေလိကာလီ။ မင်းကသာ ချစ်စဖွယ်ကို ချစ်လှချည်ရဲ့ ကြိုက်လှချည်ရဲ့တွေ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းနားတစ်ထောင်” ဆိုတဲ့အတိုင်း ရကွနဲ့ ချစ်စဖွယ်တို့ရဲ့ ရုံးတွင်းဆက်ဆံရေး အခြေအနေတွေဟာ အဘိုးဆီ ပြန်ပေါက်ကို ပေါက်နေမှာ ဖြစ်တဲ့အပြင်၊ ပေါက်ကရစာသားများနဲ့

ရုံးစာတို့ဟာလည်း တစ်ခါတစ်ရံကျ အဘိုးဆီ တိုက်ရိုက်ရောက်သွားတတ်တာ မဟုတ်လား။ ရကွက အဘိုးကို ဇွတ်ပြန်ငြင်းနေဖို့ ဆန္ဒမရှိပါ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကိစ္စက ပြီးပါပြီ။ ကောင်မလေးက သစ္စကိုသာ ကြိုက်နေတာ သေချာတယ် အဘိုး”

“ဟင်း ! အဲဒါကို ဟိုသတ္တဝါက ...”

“သူကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အဆင်ပြေနိုင်မယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ငဲ့တွက်ပြီး အဘိုးကို ငြင်းပေးလိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်”

“အဲဒီလောက်တောင် မွန်မြတ်နေသလား”

“သစ္စက လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး အဘိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့လည်း မသင့်မြတ်ကြတာက တောက်လျှောက်လိုသာ ဖြစ်နေတာ၊ အမှန်ကတော့ ညီအစ်ကိုတွေပဲဟာ”

“ဒါဖြင့် မင်း ဆိုလိုချင်တာက ...”

“ခု ချစ်စဖွယ် ပျောက်နေတဲ့ကိစ္စဟာ တကယ်တမ်းဆိုရင် ဘာမှစိုးရိမ်စိတ်ပူစရာမလိုတဲ့ကိစ္စလို့ပဲ မြင်မိတာပဲ။ ကောင်မလေးက သစ္စကို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ၊မရှိက အစကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဟုတ်နိုင်တယ်၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး ဧဝေဧဝါပဲ။ ခုတော့ သေချာသွားပါတယ်။ သစ္စက အဘိုးကို ငြင်းလိုက်ပြီ၊ ဒီကိစ္စထဲကနေ ရှောင်ထွက်လိုက်ပြီဆိုလို့ စိတ်ထိခိုက် နာကျင်ဒေါသနဲ့ သူကပါ တစ်နေရာရာကို တိတ်တဆိတ် ရှောင်ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ ...”

အဘိုး ပုနေလည်း ရောဂါရရုံပဲ။ ကောင်မလေးက စိတ်ပြေပြီဆိုရင် သူ့ဘာသာ ပြန်ပေါ်လာလိမ့်မှာပေါ့။ အဘိုး သံယောဇဉ်ရော အလုပ်အကိုင်တွေပါ ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ သူက ဒီလောက်တော့ မမိုက်မဲပါဘူး။”

“ဟား ဟား ဟား... ဒီလိုတွေလည်း ရှိသလား”

တစ်ချိန်လုံး စိတ်ထင် စိတ်ဆင်းရဲနေခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီး ဦးမြသောင်း တစ်ယောက် ခုမှပဲ “ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ” ဟု စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရပါတော့သည်။ နို့မို့လိုကတော့ အတွေးအခေါ်တွေက အရွယ်မရောက်၊ ပေါတောတောနဲ့ ကလေးဆန်လှသလိုလို၊ တိမ်တိမ်ကလေးသာ တွေးတတ်သလိုလိုနဲ့၊ အလိုရမ္မက်ကလည်း ကြီးလိုက်ကြသေးတဲ့ လောဘအိုး၊ ရွေးမနှစ်ယောက်ကို ဦးမြသောင်းက နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ချ၊ သင်္ကာတာ မဟုတ်ပါ။

“တစ်လမ်းမောင်း” တွေလို ဆိုရမတတ်၊ တစ်ခုတည်း တွေးပြီး အဲဒီတစ်ခုနောက်ကိုပဲ “ဘာဖြစ်ဖြစ်” ဟု အပြိုင်လိုက် နေတတ်ကြတဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတွေလည်းဖြစ်၊ ကြီးကောင့်ကြီးမားကြီးတွေလည်း ဖြစ်နေကြပါရက်၊ ကလေးမလေးကို “ပြန်မပေး” ဆွဲတာမျိုး၊ သူတို့သားတော်မောင်တွေနဲ့ အခန်းပိတ်ပေးစားပစ်ဖို့ စီစဉ်တာမျိုးတွေကို မိုက်ရူးရဲ ပြုကိုပြုမူဝံ့ကြဦးမယ့် ဟာမျိုးတွေပါ။

ဦးမြသောင်းက အဲဒီလိုပဲ တစ်ထစ်ချ တွေးနိုင်၊ သိနိုင်၊ ယုံကြည်နိုင်သည်။

“ချစ်စဖွယ် ပျောက်နေလို့” ဆိုကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကပါ ရောပျောက်နေပြန်တော့ ဦးမြသောင်းမှာ မငြိမ်းနိုင်သော အတွေးများနဲ့ ခေါင်းမီးတောက်နေခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်ရွေးမတွေပေမယ့် တရားဥပဒေနဲ့ မလွတ်မကင်းဖြစ်ပြီး တစ်ဘက်က မိန်းကလေးက မကျေနပ်ပါဘူးဆိုရင် ဦးမြသောင်းမှာလည်း ဘာများတတ်နိုင်မှာမို့လဲ။

ခုလိုကျတော့လည်း လူငယ်တွေရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ သူတို့ရဲ့ လူငယ်သဘာဝအတိုင်း အလွယ်ကူဆုံး၊ အရိုးရှင်းဆုံးဖြစ်နိုင်ချေတို့ကို တွေးချလိုက်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ ဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ။ ခင်ခင်မွန်းကလည်း အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်ကာ အေးအေးဆေးဆေး။ စိန်စီခြယ် ကျပြန်တော့ မထင်မှတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် ခမာမှာလည်း ချစ်စဖွယ်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တဲ့ သူ့အပူနဲ့ သူ့မောဟနဲ့သူ ဖြစ်နေတာတော့။

ဟုတ်မှာပေါ့၊ အသက်ကလေးမှ သုံးဆယ့်ကျော်မှာ သူ့အပြစ်မပါဘဲ ငယ်ချစ်နဲ့ မြန်းခနဲ ပြတ်စဲလိုက်ရတာလေ။ သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ် ပြတ်ချင်တာမှလည်း မဟုတ်တာ။ ဦးမြသောင်းက ကိစ္စကိုဖြတ်ချပေးလိုက်လို့သာ ပြတ်ရတာ။ ခုလို တိတ်တခိုးပြန်ဆက်သွယ်ကြတော့ “ပထမဦးဆုံး တရားဝင်စနိုးမယားကြီး” အဖြစ်ကနေတောင် လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်း “လင်မီးမ” ဖြစ်ရတာသတဲ့။ ဖြစ်ရလေ။

“သစ္စက ဝန်ခံမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီကောင် ထင်ရာလုပ်နေသရွေ့ ကောင်မလေးကလည်း အနာနဲ့ အရှက်နဲ့

ပိုဆိုးနေလိမ့်မယ်။ အဘိုးပဲ ကြားဝင်ပေးရင် ဝင်ပေးလိုက်ပါဦး။”

“သစ္စရဲ့ကိစ္စကတော့ သေချာမှလည်း၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ။ အဘိုးက ကောက်ကက်စီမံပေးလိုက်မိပြီး သူကမှတကယ်သံယောဇဉ်မရှိဘူးဆိုရင် ကောင်မလေးမှာ ခုလိုခဏတဖြုတ်လောက် စိတ်အလိုလိုက်ပြီး ရှောင်နေလိုက်၊ ပြီးမှ ဟန်မပျက် ပြန်လာဆိုတာကမှ တော်ပါဦးမယ်။ နို့မို့ဆို စိန်စိခြယ်လိုမျိုး တစ်သက်တာ စိတ်ဆင်းရဲနေရပါဦးမယ်ကွာ”

“ကျွန်တော် ပြန်တော့စုံစမ်းပြီး သေချာအောင်လုပ်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလည်း သေတော့ သေချာပါတယ် အဘိုး။”

လူငယ် ယောက်ျားလေးချင်းကျတော့ “အပွေးမြင်အပင်သီ”တတ်ကြမြဲ ဖြစ်တာအပြင် သစ္စနဲ့ ရကွတို့ကတော့ “မြေမြေချင်း”တွေပါ ဖြစ်နေကြတာလေ။ “ငါက ကောင်မလေးကိုရှောင်ရင် မင်းက အဘိုးကိုရှောင်”ဆိုပြီး ကတိခံလိုက်ကြပြီး ကတည်းက သစ္စဟာ ဒီလောက် ကတိတည်မြဲတတ်တဲ့ကောင်မှန်း ရကွက အဲဒီတော့မှ သေချာသိခဲ့တာပါ။ သူ ကတိတည်ခဲ့သည်။ တည်ခဲ့သလောက်လည်း သူ တဖြည်းဖြည်း ခံစားလာရတာကို ရကွက ရိပ်မိနေရသည်။

သူတို့ချင်း တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ စကားပြောဖြစ်တာ၊ အဆက်အသွယ်ရှိတာ ကိုယ်သိနေသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် နှုတ်ထွက်လွယ်တဲ့ကောင် တစ်ကောင်ဟာ ချစ်စဖွယ်ကို

ခုချိန်ထိ ဘာတစ်ခုကိုမှ ဖွင့်ဟလို့ မပြခဲ့တာ။ ကတိတည်လွန်းတာအပြင် “မရနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို မယူဘူး” ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတို့ရဲ့မာနမျိုးလည်း ပါသင့်သလောက် ပါနေမှာ ရကွက သိတာပေါ့။ အဲဒါကိုပဲ လေးစားတာ။ ဒီလောက် ထွေလီကာလီများလွန်းတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့ “အချစ်” ဆိုတဲ့ အရာကို အဲဒါကြောင့်ပဲ ရကွက အံ့ဩတကြီးနဲ့ အထင်ကြီးမိတော့တာပင်။

ပြီးကျတော့ အဘိုးကိုပါ “ဒီပွဲကနေ သူ ထွက်သည်” ဆိုပြီး ထွက်ချသွားလိုက်သေးသည်။ ညကသာ ချစ်စဖွယ်နား တစ်သက်တာ မကပ်တော့ဖို့ “ထွက်သည်”ဟု အဆုံးစွန်ထိ လုပ်ချပစ်လိုက်တာ။

ရကွကိုကျတော့ “အဘိုးက သူ့နားမှာ မင်း မရှိတော့လို့တဲ့၊ မင်းကို စိတ်တိုတာရော၊ တောင့်တနေတာရောနဲ့ စိတ်ထိခိုက်နေပြီ၊ မင်း တစ်ချက်တော့ ပြန်လုပ်လိုက်ဦး ... ဟေ့ကောင်” တဲ့။

ရကွ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့၊ သူရှိနေရင် အဘိုးနား ပြန်မကပ်ချင်မှာစိုးလို့၊ သူကပင် ခပ်ခွာခွာ ပြန်နေပေးလိုက်သေးသည်။ အဘိုးကတောင် ...

“တစ်ယောက်ရှိရင် တစ်ယောက်ကိုရှာမရဘူး၊ အလှည့်ကျ ကပ်ခွာလုပ်နေကြမယ်လို့များ တိုင်ပင်ထားကြသလား၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ့ခွေး” တဲ့။

အဘိုးနားကို ရကွ မကပ်ဖြစ်ရတဲ့ ကာလတွေ အတွက် ရကွ ကိုယ်စား အယူခံဝင်ပေးထားတာတွေ၊ အဘိုးစိတ်

မကွက်စေ၊ မမျက်စေဖို့အရေး ကြီးစားလေးထားတာတွေပါ ရှိခဲ့သည်ဆိုတာကို ပြန်သိလိုက်ရတဲ့အခါ ရက္ခဘက်ကရော။ ရက္ခဘက်ကလည်း ကိုယ်လည်းပဲ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တော့တဲ့ အရာတစ်ခုအတွက် ဖြူဖြူစင်စင်ပဲ တွေးခေါ်ဆုံးဖြတ်ပြုမူ ပေးလိုက်ဖို့ ဝန်လေးနေရဦးမှာလား။

တစ်သက်တာ အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်မခံတွေနဲ့ အငြိုးအတေးတွေကြီး၊ ရန်စတွေပွား၊ အကျောမခံ၊ အတင်မခံ၊ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေခဲ့ကြတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးတို့ရဲ့ကြားက ကြီးမားတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ မေတ္တာတရားကို နှစ်ယောက်စလုံးလည်း ကိုယ်ရပ်နေတဲ့နေရာတွေကနေ လှမ်းမြင်နေနိုင်သားပဲ မဟုတ်လား။ ကာယကံရှင်ကတောင် ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ မကြိုးစားတော့တဲ့ သူ့ရဲ့ အချစ်ဆိုတာကို ရက္ခကပဲ ဖွင့်လှစ်ချပြဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပါပြီ။

ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကိုမှ သူ။ သူ့ကိုပဲ စွဲလမ်းတွယ်တာနေရာတာ ဆိုတော့လေ။ “ကျွန်မကိုယ်တိုင်က မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်သွားမိတဲ့သူတစ်ယောက် ပေါ်လာလို့ပါ” တဲ့။ “သူနဲ့လက်တွဲခွင့်ရဖို့တော့ မရှိပါဘူး” တဲ့။ သူတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန်မသိနိုင်ကြသေးတဲ့ “ချစ်ခြင်း” တွေကို အလိုလို ဝင်သိထားရသူက “ရက္ခ” လေ။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကိုပဲ ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့။ ဒါပဲပေါ့။

“ကိုလေးရက္ခ ဖုန်းလာနေပါတယ်”

“အဲ ... ဘယ်သူလဲ”

ရက္ခမှာ နှုတ်ကျိုးပြီး ကိုယ့်ပါးစပ်မှာ “တွင်” နေပြီဖြစ်တဲ့ အဲဒီ အာမေဇိုတ်တစ်ခုကိုလည်း ကြိုးစားပြီး ဖျောက်ဦးမှ ဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

“ကိုလေးရက္ခရဲ့ကြီးကြီးတဲ့၊ အန်တီမွန်းနဲ့ ပြောချင်တယ်လို့ အရင်ပြောတာပါ။ အန်တီမွန်းက သူ့အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေလို့”

ရက္ခက အဘိုးကို ခွင့်တောင်းကာ အပြင်ဘက်ခန်းဆီသို့ ဖုန်းထွက်ကိုင်လိုက်သည်။

“သားရေ ... အေး ... ကြီးကြီးပါ။ မင်းအမေလေ နေလယ်ကပဲ ကြီးကြီးတို့ (.....) ကတိုက်ခန်းသစ်ရဲ့ သော့ကို သုံးစရာရှိလို့ ခဏဆိုပြီး လာတောင်းသွားလို့၊ အဲဒါကြီးကြီးကလည်း မှားပြီးပေးလိုက်မိတာ၊ မင်းအစ်မက သန်ဘက်ခါပဲ စာသွားကျက်ကြဦးမလို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စိစဉ်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့တဲ့။ အဲဒါ မင်းအမေက ဘာအတွက် သုံးစရာရှိတာလဲတော့ မသိပါဘူး။ သူ့ကိစ္စက သိပ်အရေးမကြီးသေးရင်၊ နောက်ရွေ့လို့ရရင် ကြီးကြီးကို အဲဒီသော့ကလေး လာပြန်ပေးပါဦးလို့။ ဒီနေ့ အချိန်မရှိတော့ရင် တောင် နက်ဖြန်လောက်ပေါ့”

မေမေ ...။ ဝေးသီခေါင်ဖျား မြို့သစ် မြို့စွန် လူပြတ်သူပြတ်က ကြီးကြီးတို့ရဲ့တိုက်ခန်းကို မေမေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ သုံးစရာရှိလို့ ခဏဆိုတာက ဘာလဲ။ အဘိုးရဲ့အိမ်မှာတင် အနေအစား အဆင်ပြေနေပြီး တခြားလည်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း

ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပိုဘာဒါးအကြောင်း ရှိနိုင်စရာမရှိတဲ့ မေမေ၊ ဘာသဘောလဲ။

“မင်းအမေက နေ့လယ်က လာတော့လည်း ပျာယံးပျာယာ နဲ့၊ ကားပေါ်မှာလည်း လူမမာတစ်ယောက်ပါလာလို့ဆိုတာ၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း ကားပေါ်မှာပဲ မှီခွေပြီး အိပ်နေတာ မဆင်းဘူး။ မင်းအမေကလည်း ဝင်တောင်မထိုင်ဘူး။ ခုကျတော့ ဒီအချိန်ကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုတော့ လူမမာဆိုတာက ကားပေါ်က လူလား ...

သူကိုယ်တိုင်ပဲ နေမကောင်းတာလား ဘာလဲဟဲ့။ သေချာကြည့်လိုက်ပါဦး ...

သော့တောင်းတာကကော အဲဒီလူမမာအတွက်လား၊ သူကိုယ်တိုင် နေမကောင်းလို့ မျက်စိအေး၊ နားအေး ခဏသွားနေချင်တာဆိုရင်တော့ အဲဒီနေရာက လူပြတ် ဘာပြတ်နဲ့ တကယ် တကယ် အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆိုရင် ဆရာဝန်ဆီ သွားရတာကပဲ တဝေးတခေါ်ကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်။ ကြီးကြီးက အားမပေးဘူး ...

အိမ်ကသမီးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေတောင် မြို့ထဲက ဆူတယ်၊ အဲဒီမှာမှ ဆိတ်ငြိမ်တာဆိုပြီး ပြောမရလို့ကြည့်နေရတာ၊ လွှတ်ထားရတာ။ ညရေးညတာအတွက် စိတ်ကို မချပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း မကောင်းသလို၊ ဒီပြင်သူစိမ်း လူမမာအတွက်ဆိုလည်း အဲဒီတော့ သွားမထားပါနဲ့လို့ မင်းအမေကို ပြောလိုက်ပါဦး”

ကားပေါ်မှာပဲ မှီခွေအိပ်ပြီး ပါလာတဲ့ လူမမာ။ နေရာက လူပြတ်သူပြတ်။ နေသူမရှိတဲ့ တိုက်ခန်းလွတ်။ မင်းအမေဘာသုံးစရာရှိနေတာလဲ မသိဘူး။ မေမေ ပြန်လာတာကို မသိမသာလှမ်းအကဲခတ်နေပြီး စိုးရိမ်စိတ်ထင်နေဟန်တူတဲ့ အဘိုးရဲ့မျက်နှာ။ “မေမေ ပျောက်နေတာနဲ့ ချစ်စဖွယ် ပျောက်နေတာက ဘာပတ်သက်စရာ ရှိရမှာလဲ” ဆိုတဲ့ မဆီမဆိုင် ဆတ်ဆတ်ကြံ အပြောအဆိုကြီး။ အားလုံးကို ခြုံပြီးစဉ်းစားနေရင်းနဲ့ ရကွဲ့ရဲ့ Sixth Sense (သိစိတ်မနောအာရုံ)က တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ အလုပ်လုပ်လာသလိုလို ရှိသည်။

မေမေ အိပ်ပျော်နေရာ အခန်းထဲ ခြေဖွနင်းကာ ဝင်ရောက်ခဲ့တော့ အဟုတ်ပင် အိပ်ပျော်နေတဲ့ မေမေဟာ မျက်မှောင်ကြီးကိုတော့ တင်းတင်းကြီးကုတ်လို့။ အဲဒီ မေမေမျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်တို့ ပြန်ပြေနိုင်ဖို့ရာ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ ယူရဦးမယ်ဆိုတာသိတော့ ရကွဲ့က သက်ပြင်းတစ်ခုကိုသာ ကျိတ်ချလိုက်မိပါသည်။ ပြီးရင်တော့ မေမေပိုက်ဆံအိတ်ကို အသံမမြည်အောင် မွှေနှောက်ရှာဖွေပြီး ကြီးကြီးတို့ရဲ့တိုက်ခန်းသော့ ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ သော့တွဲတစ်တွဲကို တိတ်တဆိတ် နှိုက်ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ရကွဲ့ မေမေအခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့သောအခါ သစ္စက အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေခဲ့ပြီ။ သစ္စဟာ တစ်မျိုးသော မျက်နှာပေးကြီးနဲ့ ရကွဲ့ကို စိုက်ကြည့်လျက်။ ရကွဲ့ကလည်း စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရတဲ့ အကြည့်ကြီးနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“အန်တီစိန်စိရော”

“သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီ၊ မနည်းကြီးကို ချောမော့ပျောင်းဖျါ အားပေးပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတာကွာ။ ဒီမှာ ရကွ၊ မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိလို့”

“ဟင်း ... အေး ... ငါရောပဲကွာ၊ သစ္စ ...။ ပြောပြစရာ ရှိတယ်”

“ဟိုကိစ္စကြီးဟာ ...”

ရကွက သော့တွဲကို ထုတ်ပြလိုက်ရင်းက ...

“ငါ့အမေလုပ်တာ၊ ဆောရီးပဲကွာ သစ္စ”

“တောင်းပန်စရာ မလိုဘူးကွ၊ ဘာလို့လဲဆို မင်းအမေက ထုံးစံအတိုင်းပဲ နောက်လိုက်ပါ။ ငါ့အမေကသာ အဦး၊ အစ၊ ပွေဆော်၊ အရင်၊ ပထမ”

ရကွက စိတ်ညစ်ညစ်ကြားက ရယ်လိုက်လျှင် သစ္စ သည်လည်း ခုမှပဲ စိတ်အနည်းငယ် ပေါ့သွားပုံရကာ ...

“အဲဒီသော့လား၊ ဘယ်မှာလဲ နေရာက၊ ခုပဲသွားလိုက်ကြ မလား”

ရကွက သစ္စရဲ့လက်ကို အုပ်မိုးကိုင်လိုက်ပြီးမှ သစ္စ လက်ထဲ သော့တွဲကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းပဲ သွားလိုက်ပါတော့၊ အဘိုးကို မင်းတို့နှစ်ယောက် အကြောင်း ငါ ပြောပေးထားတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖုံးဖိထားခဲ့တာကျတော့လည်း မပီရို၊ မလုံခြုံ။ ကောင်မလေး က မင်းအပေါ် မင်းနဲ့ထပ်တူပဲဆိုတာကိုလည်း ဒီလောက် အတွေ့အကြုံ ရင်ကျက်တဲ့ မင်းလိုကောင်က မသိခဲ့တာ (-)ညံ့နိုင်လိုက်တာကွာ”

“ငါက အစစ်ကို တစ်ခါမှမှ မကြုံဖူးတာ။ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် Fine ပုံးထဲ နှစ်ရာ ထည့်ဖြစ်အောင်ထည့်နော်၊ ခုန မင်းဆဲ လိုက်တယ်”

“ဘယ်သူမှ မကြားဘူး၊ သက်သေမရှိဘူး၊ မင်းတို့နှစ် ကောင် ရုံးပြန်တက်တဲ့နေ့ကျမှ ကောင်မလေးရှေ့မှာ မင်း ကို နှစ်ထောင်ဖိုးလောက် လာဆဲဖြစ်အောင် ဆဲဦးမယ်။ ခုတော့ အမြန်လစ်ပေတော့။ ပြီးရင် ဒီနေ့ပဲ ငါ့ကြီးတော် အလတ်ဆံ မရောက်၊ရောက်အောင်သွားပြီး သော့ပြန်အပ် ခဲ့ပေးဖို့လည်း မမေ့နဲ့ဦး”

သစ္စက ရကွကို ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရကွကလည်း သစ္စကို အကြာကြီး ပြန်ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ပခုံး တွန့်ပြလိုက်ရင်း ...

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဟောကောင်၊ မင်းသာ အဘိုးတို့ခေတ် က မခင်ချစ်ကြီးနဲ့ အမြဲအဆင်ပြေနိုင်ပါစေ”

သစ္စက ရကွကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲယူပွေ့လိုက် ရင်း ခပ်တိုတို ရယ်နေလေသည်။

အန်တီစိန်စိန်ကို သူ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် ရှက်ကြောက် ပူပန်မနေတော့ဖို့ သစ္စက မနည်းကြီး ချောမော့ ပျောင်းဖျါ အား ပေးပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရတာတဲ့။ ဒါဖြင့် ရကွကရော ...။

မေမေကို သူ့လုပ်ရပ်တွေအတွက်အပြင် သူ့မျက်စိ ထဲ တွဲမြင်နေရတော့မယ့် သစ္စနဲ့ ချစ်စဖွယ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ရကွက ဘယ်လိုနည်းမျိုးတွေနဲ့များ အားပေးပျောင်းဖျါနိုင်မှာပါ

လိမ့်။ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် စိတ်မကောင်းတာမျိုး မရှိချင်တော့တဲ့ ရက္ခဟာ မေမေအတွက်တော့ဖြင့် ဝမ်းနည်းနာကျင်နေရပါတော့ သည်။

သစ္စက တံခါးကို “ဝုန်း”ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင် အဲဒီတံခါးနားတင် ငုတ်တုတ်ကလေး လာထိုင်နေဟန်တူတဲ့ ချစ် စဖွယ်က အလန်တကြားနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဟင် ... ! ကိုသစ္စ။ အဲ ... ဒါဖြင့် ဒီပြဿနာက ကိုသစ္စ လက်ချက်လား ... ဟုတ်လား ... ! ”

“ကျွတ် ! တံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီလို တန်းအထင်ခံရမှာ စိုးလို့ ဟိုကောင် ဒီအထိ လိုက်မလာခဲ့တာကိုး၊ ခုမှသဘော ပေါက်တယ်”

“ဒါဖြင့် ... ကိုရက္ခ ... ! ”

“အား ... သူလည်း မဟုတ်ရပါဘူး”။

“အန်တီစိန်စိ၊ အန်တီမွန်း”

“ထားလိုက်ပါ။ အဲဒါတွေက အရေးမကြီးဘူးပဲ ထားလိုက် တော့။ ဒေါ်ခင်ချစ်ကြီးကို အရင်ဘဝက ဒီနေရာကိုကော ရောက်ဖူးသလိုလို ရှိသေးလားလို့ မိုးနတ်မင်းက စမ်းသပ် ကြည့်တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့”

“မရောက်ဖူးပါဘူး၊ ဒါ ဘယ်နေရာကြီးလဲ၊ တစ်ခါမှ သိ တောင်မသိဖူးဘူး၊ ပြတင်းပေါက်ကနေ လိုက်ကြည့်နေတာ

ကြာပြီ၊ သိကိုမသိဘူး၊ ပြောပါဦး ဘယ်နေရာ ရောက်နေ တာလဲ”

“အာ ... အဲဒါတွေကလည်း အရေးမကြီးတာတွေ”

“အဲ ... ဟိုဟာလည်း အရေးမကြီး၊ ဒီဟာလည်း အရေး မကြီးနဲ့၊ ဒါဖြင့် ဘယ်ဟာက ဒီလောက် အရေးကြီးနေ လဲ”

ချစ်စဖွယ်မှာ မေးကြည့်လိုက်မိပြီးမှ မှားသွားမှန်း သိပါသည်။ “ဒါကမှ အရေးကြီးတာပေါ့” ဆိုတဲ့ ကိုသစ္စရဲ့စကား ကို မကြားရဲတော့ပါ။ သို့သော် အကြည့်တစ်ခုနဲ့တင် လူက အရာရာ ကို သဘောပေါက်ပြီးသလို ရှိလိုက်ပြီ။ တကယ်ပဲလား ကိုသစ္စ ရယ် ... ဟင် ! “အချစ်”ဆိုတဲ့ အရာကြီးဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန် ညီတူနိုင်ကြပြီဆိုရင် ဒီလောက် မှောင်မိုက်နေတဲ့ ညအခါကြီးမှာတောင် လရောင်ပင်မလို။ လောကကြီးဟာ ထင်း လင်းဝင်းပ သာယာပြီး ရှုမငြီးချင်စရာကြီး (သူ့အလိုလို)ဖြစ် သွားရောတဲ့လား။

ချစ်စဖွယ်အတွက် ကိုသစ္စဆိုမှာ “အချစ်”တစ်ခုရှိ နေခဲ့ပါတယ်ဆိုတာကိုလည်း မျက်ဝန်းအကြည့်နဲ့တင် ရိပ်မိသိသာ လို့ ရနိုင်ကောင်းတယ်ပေါ့။ နောင်သောအခါ ... များမကြာမီမှာ ချစ်စဖွယ်ဘက်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသစ္စကပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်နှစ်နာနာ မောက်မောက်မာမာတွေ ပြောဆိုပြီး လမ်းပြန်ခဲ့ဖြစ်ကြရမယ်ဆို ရင်တောင်မှ အဲဒီထမင်းစားရေသောက်ကာလအထိ ချစ်စဖွယ်က တော့ ပျော်နေနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ နောက်ဘာဖြစ်ဖြစ် အခုလော

လောဆယ် ချစ်စဖွယ်အတွက် ကိုသစ္စမှာ “အချစ်”တစ်ခု ရှိနေ
တယ်။ တော်ပြီပေါ့။

“ခုလောလောဆယ်က မင်းအိမ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်
ဖို့ အရေးကြီးနေတာပေါ့ ကောင်မလေးရဲ့။ ဒီလောက်တောင်
မှ မသိဘူးလား။”

သစ္စက ချစ်စဖွယ်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်လျှင်
ချစ်စဖွယ်က သစ္စရဲ့လက်ထဲကို ကိုယ့်လက်လေးတစ်ဖက် ပြန်ထည့်
ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆုပ်ကိုင်တင်းကျပ်မှုစို့ဟာ ခဏကလေးနဲ့
ပြန်ပျောက်မသွားနိုင်ဘူး ထင်တာပဲ။ တစ်သက်လုံးလည်း ရချင်ရ
နေတော့မှာလို့ မျှော်လင့်မိတာပဲ။

